

— 22 —

„Un clasic al suspansului... Romanul are tot ce-i trebuie pentru a te ține cu sufletul la gură... Narațiunea este desăvârșită.“

Washington Post

„Suspans și dramatism. Cititorul este proiectat într-un timp istoric ce pare să aparțină mai degrabă jurnalelor de știri decât ficțiunii propriu-zise.“

Houston Chronicle

„E locul *nostru* de baștină. Dă-mi voie să-ți repet ce i-am spus lui Aluf. Întotdeauna trebuie să rămână cineva în urmă. Fiecare națiune trebuie să își aibă propria diaspora. Așa nu vor mai putea niciodată să ne înrobească pe toți, cucerind Ierusalimul.“

Editura RAO București
Grupul Editorial RAO
C.P. 2-124 București, ROMÂNIA

NELSON DEMILLE
By the Rivers of Babylon
© Nelson DeMille, 1978
All rights reserved

Traducere din limba engleză
MIRCEA OPRESCU

Coperta
DONE STAN

Ediția I

© Editura RAO București 1998
pentru versiunea în limba română

Tiparul executat de
ALFÖLDI NYOMDA AG
Debrecen, Ungaria

Octombrie 1998

ISBN 973-98761-4-5

*Această carte este dedicată lui Bernard Geis, care a riscat;
soției mele Ellen, care a riscat și mai mult;
și părinților mei, care nu au avut încotro.*

MULȚUMIRI

Vreau să mulțumesc căpitanului Thomas Block pentru neprețuitul lui ajutor tehnic, lui Bernard Geis și personalului său de la Bernard Geis Associates, îndeosebi lui Judith Shafran și lui Jessie Crawford, pentru minunata lor îndrumare editorială.

Lupta noastră abia a început. Ceea ce este mai rău va urma. Și este corect ca Europa și America să fie avertizate acum că nu va fi pace... Perspectiva dezlănțuirii unui al treilea război mondial nu ne neliniștește. Lumea ne-a folosit și ne-a uitat. E timpul să-și dea seama că existăm. Indiferent de preț, vom continua să luptăm. Fără acordul nostru, ceilalți arabi nu pot face nimic. Și nu vom fi niciodată de acord cu o reglementare pașnică. Noi suntem jokerul din pachetul de cărți.

Doctor George Habash,
Frontul Popular pentru Eliberarea Palestinei

Noi, evreii, refuzăm, pur și simplu, să dispărem. Indiferent cât de puternice, brutale și nemiloase pot fi forțele împotriva noastră – noi rezistăm. Milioane de trupuri zdrobite, îngropate de vii, ucise prin ardere, dar nimeni nu a reușit niciodată să înfrângă spiritul poporului evreu.

Golda Meir
Bruxelles, 19 februarie, 1976
A doua Conferință de la Bruxelles
asupra situației evreimii sovietice

FRANȚA ST. NAZAIRE

Nuri Salameh, ucenicul electrician, își atinse din nou buzunarele umflate ale salopetei. Stătea ușor aplecat în mijlocul imensei uzine aerospațiale, nesigur de următorul său pas. În jurul său, alți algerieni vorbitori de limbă franceză păreau să se miște într-un balet lent și ireal, pîndind momentul în care clopotul avea să anunțe sfîrșitul schimbului.

Soarele acelei după-amiezi tîrzii strecura săgeți subțiri prin ferestrele înalte de șase etaje, inundînd uzina prost încălzită cu o strălucire caldă și aurie ce contrasta cu aburul respirației lui Salameh.

În exteriorul uzinei se aprindeau luminile aeroportului. Un grup de avioane Miraj de un albastru metalic zbură în formație de V, pe deasupra aerodromului. Autobuzele începeau să se alinieze, pregătite să îi ducă pe muncitori la locuințele lor din St. Nazaire.

Înăuntrul uzinei se mai aprinseră cîteva tuburi fluorescente, sperîindu-l în primul moment pe algerian; acesta privi repede în jur. Încă un compatriot care îi evita privirea. Salameh știa că soarta lui nu mai era acum în propriile-i mîini. Și, probabil, nici în cele ale lui Alah.

Conform vechiului defect arab, el se înălță pe aripile speranței din abisurile disperării către cele mai periculoase culmi ale încrederii fără limite. Începu să umble cu vioiciune pe pardoseala de beton.

În fața lui, imensul Concorde se afla pe eșafodul de metal. Dispozitivele de structură, menite să îi ajute pe cei care lucrau la asamblare, se arcuiau deasupra, dedesubtul și în jurul fuzelajului și al aripilor. O mare parte a învelișului aeronavei lipsea, iar lucrătorii se țîrau prin corpul prelung asemenea unor furnici ce se furișează pe cadavrul pe jumătate mîncat al unei libelule.

Salameh urcă scările pînă la ultima platformă a eșafodului și se strecură pe dispozitivul de structură al cozii înalte de doisprezece metri. Numărul de serie al avionului era matritat pe una din plăcile de aluminiu ale cozii: 4X-LPN. Își privi ceasul. Zece minute pînă la sfîrșitul schimbului. Acum trebuia să o facă, înainte ca cei care lucrau noaptea la nîtuire să închidă coada. Apucă o planșetă cu clămă, ce ațîna din dispozitiv, și o examinează rapid. Privi peste umăr. Dedesubt, un algerian care mătura resturile metalice de pe podea se uită în sus, apoi se întoarce.

Salameh simțea transpirația acoperindu-i chipul și răcindu-se apoi în frigul betonului și al oțelului fabricii. Își șterse fruntea cu mîneca, apoi coborî printre două grinzi de aluminiu. Secțiunea cozii era ca un labirint de lonjeroane și de grinzi curbate, sudate cu ajutorul laserului. Stătea cu picioarele pe brațele de sprijin dispuse în cruce exact deasupra rezervorului de echilibrare numărul unsprezece. Se ghemui și se tîrî de la un lonjeron la altul pînă la peretele de presurizare, pe jumătate terminat.

Privi pe deasupra peretelui și de-a lungul fuzelajului scheletic. Șase oameni mergeau de-a lungul planșeelor provizorii din placaj, izolînd cabina pasagerilor de compartimentul bagajelor, așezau benzile de izolare, apoi reășezau placajul între lonjeroane și grinzi. Salameh observă că, o dată cu izolarea, oamenii așezau și un strat de porțelan și nailon hexagonal. Deasupra, în partea de sus a cabinei, luminile fluorescente de lucru erau aprinse. Și în interiorul cozii era amplasată o lumină, dar Salameh nu o aprinse. Se ghemui cîteva minute în bezna din secțiunea cozii, înapoia peretelui pe jumătate terminat.

În cele din urmă, Nuri Salameh își dresе glasul și spuse înspre cabină:

— Domnule inspector Lavalle.

Un francez înalt se întoarce dinspre ieșirea în caz de pericol, pe care o examinase pînă atunci, și se îndreaptă spre peretele înalt pînă la piept. Zîmbi cînd îl recunosc pe algerian.

— Salameh. De ce te ascunzi ca un șobolan în întuneric?

Algerianul se strădui să răspundă zîmbetului. Agită planșeta către inspectorul de structură.

— E gata de închidere, nu?

Henri Laval se aplecă peste perete, își aprinse lanterna puternică, o îndreptă spre partea conică a cozii și o inspectă rapid. Cu cealaltă mîna luă planșeta de la arab și o răsfoi repede. Nu poți avea niciodată încredere că algerienii ăștia sînt în stare să citească corect graficele inspecțiilor. Inspectorul verifică din nou fiecare pagină. Fiecare inspector își făcuse propriile însemnări. Inspecțiile electrice, hidraulice și de la rezervorul de combustibil erau în ordine. Își reverifică propriile însemnări cu privire la inspecția structurii.

— Da. Au fost făcute toate verificările.

— Și cea electrică? întrebă Salameh.

— Da. Da, te-ai descurcat foarte bine. Totul e complet. Poate fi închisă.

Îi înapoie planșeta, îi spuse noapte bună și se întoarse.

— Vă mulțumesc, domnule inspector.

Își agăță planșeta la curea, se întoarse și își făcu drum cu atenție, pe vine, pe deasupra grinzilor. Privi în repetate rînduri în spate, peste umăr, pe măsură ce se îndepărta. Inspectorul Laval se plecase. Salameh îi auzea pe izolatori împachetîndu-și sculele, părăsind fuzelajul și coborînd de pe eșafodaj. Cineva stinse luminile de lucru din cabină, iar secțiunea cozii deveni și mai întunecată.

Nuri Salameh își aprinse lanterna și o ridică înspre partea goală a cozii. Urcă încet pe lonjeroane pînă cînd aproape că putea atinge punctul de întîlnire al celor două laturi ale cozii. Scoase dintr-unul din buzunarele sale umflate o cutie electronică neagră, nu mai mare decît un pachet de țigări. Cutia avea o tăbliță cu un număr metalic care o identifica drept S.F.N.E.A. — CD — 3265—21, ceea ce nu era adevărat.

Din buzunarul de la piept scoase un tub din care stoarse lipici pe o placă de aluminiu, apăsînd apoi cu putere cutia pe o parte a avionului și ținînd-o astfel timp de cîteva secunde. Apoi scoase din cutia neagră o antenă telescopică și o roti pînă cînd nu mai atinse părțile metalice ale cozii.

Își schimbă poziția fără zgomot, sprijinindu-se de un lonjeron și stînd cu picioarele pe o grindă frontală. Nu era deloc cald în interiorul cozii, și totuși el simți transpirația acoperindu-i fața.

Cu un cuțit electric îndepărtă o porțiune a izolării de pe o sîrmă verde cu dungi negre care ducea la farul de la coadă. Scoase din buzunar o bucată de sîrmă asemănătoare. La un capăt al ei se afla un cilindru metalic de mărimea unei țigaretے Gauloise. Celălalt capăt era din sîrmă de cupru. Îmbină capătul de cupru cu sîrma farului de navigație și înnodă cu atenție.

Începu să coboare încet pe schelet. În timp ce cobora, trăgea după el sîrma verde, de-a lungul unor rețele multicolore, pînă cînd ajunse la baza stabilizatorului, acolo unde acesta se unea cu fuzelajul. Lăsă sîrma să cadă prin lonjeroanele în formă de cruce de sub picioarele sale.

Salameh se așeză cu fața în jos pe lonjeroanele reci din aluminu și întinse mîna pînă cînd atinse rezervorul de echilibrare numărul unsprezece, aflat dedesubt. Prin puținele spații din care încă mai lipseau plăcile de la baza fuzelajului, se zăreau creștele celor care treceau pe sub marele avion. Transpirația i se scurgea pe față, iar el își imagina că pică în capetele oamenilor. Dar nimeni nu se uita în sus.

Dintr-un alt buzunar scoase un fel de chit alb ce cîntărea cam jumătate de kilogram. Mula cu atenție substanța aceea pe extremitatea rezervorului de echilibrare numărul unsprezece. Găsi apoi sîrma verde care se legăna și lăsă să îi alunece mîna în josul ei pînă cînd, la capăt, atinse micuțul cilindru metalic atașat. Împinse cilindrul în chitul moale și apăsă cu putere substanța în jurul acestuia. Clopotul de sfîrșit al schimbului răsună puternic, sperîndu-l.

Se ridică iute și își șterse sudoarea lipicioasă de pe față și gît. Întregul trup îi tremura în timp ce cobora printre lonjeroanele din interior, îndreptîndu-se spre partea încă deschisă a cozii. Se urcă din coada întunecoasă pe dispozitivul de structură, apoi sări pe platforma eșafodajului. Întreaga operație, care parcă durase o eternitate, fusese îndeplinită în mai puțin de patru minute.

Încă mai tremura atunci cînd doi dintre cei care lucrau la nituire în al doilea schimb pășiră pe platformă. Îl priviră ciudat în timp ce el încerca să își revină.

Unul dintre cei doi era francez, celălalt, algerian. Acesta din urmă i se adresă în franceză:

– Aceasta e gata?

Întinse o mînă.

Pentru o clipă, Salameh fu încurcat pînă observă că privirea ambilor era îndreptată spre planșeta care încă mai atîrna la cureaua sa. O desfăcu rapid și le-o înmînă.

– Da, da. Gata. Din punct de vedere electric. Structurile, hidraulica, toate verificate. Poate fi închisă.

Cei doi încuviințară din cap după ce verificară graficele de inspecție. Apoi se apucară să își pregătească plăcile de aluminiu, niturile și mașinile de nituit. Salameh îi privi o vreme pînă cînd genunchii săi încetară să mai tremure, apoi coborî șovăielnic scara și își perforă fișa de pontaj.

Nuri Salameh se urcă într-unul dintre autobuzele care așteptau și se așeză tăcut între muncitori, privindu-i cum își beau vinul în timp ce autobuzul se îndrepta spre St. Nazaire.

Coborî în centrul orașului și merse pe jos pe străzile întortocheate și pline de bolovani pînă la locuința sa plină de gîndaci de bucătărie, aflată deasupra unei *boucherie*. Își salută, în arabă, soția și cei patru copii, apoi îi anunță că cina va trebui amînată pînă la întoarcerea sa dintr-o misiune foarte importantă.

Își luă bicicleta de pe platforma îngustă și întunecată a scării și ieși cu ea pe alee; apoi începu să pedaleze pînă ajunse la țarm, acolo unde Loara întîlnește Golful Biscaya. Efortul îl făcea să gîfîie, iar răsufierea rece i se revărsa pe gură. Cauciucurile erau dezumflate, și el înjura cînd bicicleta se zdruncina din cauza bolovanilor.

Traficul de pe străzile întunecate începu să scadă, pe măsură ce trecu de zona activă a coastei, înspre regiunea pustie în care se găseau adăposturile din beton construite, pentru submarine, de germani în timpul Celui de-al Doilea Război Mondial.

Aceste adăposturi rezistente la bombe se înălțau, din apa întunecată, cenușii, urâte și zgâriate de explozii. Bigi înalte de încărcare se ridicau deasupra docurilor de pe țărm, fiind luminate de ultimele raze ale soarelui.

Nuri Salameh își îndreptă bicicleta spre scările ruginite care coborau la adăposturi și o împinse în niște tufe de laur sălbatic. Coborî cu grijă scările care scârțiau.

Ajuns pe mal, porni de-a lungul peretelui de siguranță, plin de mușchi și scoici, către unul din adăposturile acoperite. Miro-sul de benzină diesel se amestecă în nările sale cu cel de apă de mare, atunci când se opri să citească semnul aproape șters, vopsit pe betonul acoperit de mușchi. Era mai întâi obișnuitul *Achtung!*, apoi alte câteva cuvinte nemțești urmate de cifra opt. Salameh se apropie încet și intră în adăpostul submarinelor printr-o poartă ruginită de fier.

Înăuntru auzi apa care plescăia ușor, lovindu-se de pereți. Singura lumină provenea de la becurile de pe celălalt mal al fluviului, a căror strălucire pătrundea prin ușa deschisă. Salameh merse pe pipăite de-a lungul pasarelei către capătul deschis al adăpostului în formă de tunel. Aerul umed, nemișcat îl făcea să tremure. Își înăbuși de câteva ori tusea.

Deodată raza unei lanterne îi izbi ochii, iar el își acoperi fața. Șopti:

– Rish? Rish?

Ahmed Rish stinse lumina și spuse încet în arabă.

– S-a făcut, Salameh?

Era mai mult o afirmație decît o întrebare.

Nuri Salameh simți că pe pasarela îngustă se mai aflau și alți oameni.

– Da.

– Da, răspunse Rish, da.

În vocea lui se simțea o satisfacție răutăcioasă.

Salameh se gîndi din nou la ochii aceia întunecați ai algerianului, care îl urmăriseră toată ziua. Apoi algerianul și francezul care nituiau – și toți ceilalți – îl priviseră cu o complicitate abia disimulată.

– Verificările au fost făcute? Închid coada în noaptea asta?

Rish punea întrebări cu vocea celui care știe răspunsurile.

– Da.

– Ai așezat radioul în cel mai înalt punct înăuntrul cozii... aproape de învelișul exterior?

– Chiar pe învelișul exterior, Ahmed.

– Bun. Antena?

– E deschisă.

– Conexiunea? Ești sigur că radioul o să primească energie de la bateriile aeronavei?

Salameh recapitulase de mai multe ori în minte toate astea.

– Am plasat conexiunea pe farul de navigație de pe coadă. Sîrma nu se observă nici la o verificare foarte atentă. Am potrivit-o chiar și la culoare. Verde. Nimeni nu va observa radioul. Și chiar dacă asta s-ar întîmpla, am pus pe el o tăbliță cu un număr al uzinei Aérospatiale. Numai un inginer electrician s-ar prinde. Cît despre ceilalți oameni de la întreținere, fie nu îl vor observa, fie vor crede că acolo îi e locul.

Rish păru să încuviințeze pe întuneric.

– Excelent, excelent. Tăcu o clipă, dar Nuri Salameh îi auzea răsufierea și simțea mirosul umed al acesteia. Apoi vorbi din nou: Detonatorul electric era fixat cum trebuie la capătul celălalt?

– Bineînțeles.

– Și *plastique*-ul?

Folosi cuvîntul francez universal pentru exploziv.

Salameh recită ceea ce învățase:

– L-am mulat pe partea superioară a rezervorului, care e ușor rotunjită. Iar *plastique*-ul are cam zece centimetri grosime între rezervor și detonator, care e așezat în centrul încărcăturii. Așa că avem o încărcătură normală, care va exploda spre interior și va pătrunde în rezervor.

Salameh își linse buzele reci. Nu avea nici o simpatie pentru oamenii aceia și nici pentru cauza lor. Știa că făcuse un mare păcat. La început nu dorise să se implice în această poveste. Dar fiecare arab este membru al gherilei, spunea Rish. De la Casablanca, din Maroc, și pînă în Bagdad, de-a lungul celor cinci mii de kilometri de deșert arzător, erau cu toții membri ai

gherilei, frați. Mai mult de o sută de milioane. Nuri Salameh nu credea nici un cuvînt din toate astea, dar faptul că părinții și frații lui se aflau încă în Algeria îl convinsese să ducă la îndeplinire această misiune.

— Sînt mîndru de ceea ce am făcut, spusese Salameh, pentru a rupe tăcerea, deși știa că nu are nici un rost.

Pricepu deodată că soarta lui era pecetluită din clipa în care fusese abordat de oamenii aceștia.

Rish nu păru să audă. Se gîndea la alte lucruri.

— *Plastique*-ul. Spui că a luat forma rezervorului? Poate ar fi trebuit să îl acoperi cu un strat de aluminiu, zise absent.

Salameh era nerăbdător să ajungă la vești mai bune, pentru a împăca sau a alunga demonii îndoielii.

— Nu merge nimeni acolo, în spate. Este izolat de cabina presurizată prin peretele de presurizare. Toate instrucțiunile hidraulice și electrice sînt întreținute de la micile tablouri de comandă din partea exterioară. Doar dacă o anume componentă se defectează va fi necesară îndepărtarea plăcilor nituite. Nici un om n-o să mai vadă partea aceea a rezervorului.

Auzea clar respirația nerăbdătoare a cel puțin trei oameni aflați în umbră, în spatele lui Rish. La capătul tunelului se făcuse întuneric complet. Din cînd în cînd, pe fluviu sau în golf se auzea sirena cîte unui vapor, sunetul strident plutind pe deasupra apei și pătrunzînd în adăpostul submarin.

Rish murmură ceva.

Salameh se aștepta la ce putea fi mai rău. De ce se întîlneau într-un loc atît de întunecat, cînd o puteau face la fel de bine într-un bistrOU confortabil sau într-un apartament? Știa răspunsul, dar căuta cu disperare să împiedice împlinirea destinului.

— Așa cum ați dorit, mi-am cerut transferul la Toulouse. O să mi se aprobe. Aș fi onorat să fac același lucru și acolo, spusese plin de speranță.

Rish scoase un sunet asemănător unui rîset care îl înfioră pe Salameh. Jocul urma să se încheie în curînd.

— Nu, pțietene, zise vocea din întuneric. De treaba aceea se ocupă altcineva. Jokerul tău este în pachetul de țigări și în curînd va fi și celălalt.

Salameh înțelese metafora. Așa se numeau oamenii și operațiunile acelea... jokerii din pachetul de cărți. Jocul se desfășura între națiuni civilizate, pînă cînd jokerul ieșea la iveală... printr-un masacru pe un aeroport, printr-o deturnare sau o scrisoare bombă. Apoi jocul diplomaților și al miniștrilor devenea confuz și nebunesc. Nimeni nu cunoștea regulile după care jokerul avea să apară pe masa verde de aba. Oamenii strigau unul la altul, de sub masă erau scoase pistoale și cuțite, iar jocul politicos devenea primejdios. •

Salameh înghiți în sec.

– Dar, desigur...

Auzi un zgomot. Rish bătuse din palme.

Mai multe mîini îl țintuiră, imediat și cu abilitate, pe peretele lipicios al adăpostului pentru submarine. Simți pe gît lama rece de oțel, dar nu putu să strige din cauza mîinii care îi astupa gura. Simți cum încă un cuțit și încă unul îi căutau inima, însă, în agitația lor, asasinii nu reușiră să îi perforzeze plămîinii. Simți sîngele cald curgîndu-i pe pielea înghețată și umedă și auzi bolborositul din plămîni și din gît. Simți încă un cuțit la ceafă, încercînd să-i despice vertebrele, dar alunecînd de-a lungul osului. Salameh se împotriva mecanic și fără convingere. Sfișiat de durere, el înțelese că ucigașii încercau să termine cît mai repede și că graba lor îi făcea să rateze. Se gîndi că soția și copiii îl așteptau la cină. În clipa aceea, o lamă îi descoperi inima și el se înalță eliberat de călăii săi, într-o ultimă durere spasmodică.

Rish vorbea încet în timp ce umbrele îngenuncheară deasupra lui Salameh. Îi luară portofelul și ceasul, îi întoarseră buzunarele pe dos și îl descălțară de bocancii solizi. Îl împinseră ușor peste marginea pasarelei și îl ținură astfel suspendat de glezne deasupra apei negre care plescăia ritmic, lovindu-se de pereții adăpostului. Șobolanii de apă, care chităiseră neîncetat în timpul scurtei lupte, tăcură așteptînd. Priveau cu ochii roșii ca mărgelele ce păreau să ardă într-un foc interior. Fața lui Salameh, cu sîngele revărsîndu-se șiroaie, atinse suprafața rece a apei întunecate, și ucigașii îi dădură drumul. Galeria se umplu de

sunetele șobolanilor care plonjau de pe pasarelă în apele poluate și pline de buruieni.

Muncitorii mascați făcură un ultim retuș cu pistoalele lor pneumatice, apoi acestea se opriră cu un șuierat. Avionul Concorde strălucea alb ca zăpada în vopsitoria cavernoasă. În încăperea plină de zgomot și agitație se lăsă deodată liniștea. Lămpi infraroșii de încălzire începură să strălucească straniu. Ceața vopselei plutea în atmosfera nepămîntească din jurul avionului care strălucea reflectînd lumina roșie din marea încăpere. Ceața era eliminată prin guri de aerisire.

Apoi se opriră și acestea, iar luminile infraroșii scăzură și lămpile deveniră negre. Lumina alb-albastruie a sute de tuburi fluorescente inundă brusc camera.

Măi tîrziu, cîțiva oameni în salopete intrară în șir, tăcuți, de parcă ar fi pătruns într-un spațiu sacru. Se opriră și priviră cîteva momente la pasărea prelungă și grațioasă. Avionul părea să stea trufaș pe picioarele sale înalte, privind în jos, peste cioc, înspre ei, cu acea indiferență și semetie tipică pentru ibișii sacri ai Nilului.

Oamenii aveau matrițe și pistoale pentru pulverizat vopseaua. Rostogoliră înăuntru cutii de două sute de kilograme de vopsea bleu. Ridicară eșafodajul și desfăcură matrițele pentru trasat liniile.

Lucrau fără să vorbească mai deloc. Din cînd în cînd, șeful de echipă verifica schițele proiectantului.

Un gravor își așeză matrița pe acea parte a cozii unde numărul de serie se mai zărea vag sub smalțul alb. Acesta urma să devină de acum înainte numărul internațional de înregistrare. Matriță 4X, inscripția căreia îi aparținea nava și care avea să o folosească. Apoi matrița LPN, codul individual de înregistrare a avionului.

Deasupra lui, pe o schelă mai înaltă, alți doi gravori îndepărtau matrița de vinilin negru așezată pe coadă. În locul ei, rămase, pe fondul alb, o stea albastră a lui David, dedesubtul căreia erau scrise cuvintele EL AL.

Cartea întâi

**ISRAEL
CÎMPIA ȘARON**

*Ei au lecuit și rănilile poporului meu...
și zic «Pace! Pace!»; și numai pace
nu este.*

(Ieremia, 6:14-16)

*Ei au dus poporul meu în rătăcire,
spunînd: Pace, atunci cînd nu e pace.*

(Iezechiel, 13:10-11)

22-23

24-25

26-27

28-29

30

31

32

33

34

35

36

1.

Patru bărbați stăteau tăcuți în întunericul dinaintea zorilor deasupra dealurilor samariene din vecinătatea câmpiei Șaron. Dedesubt, la o distanță de aproape nouă kilometri, se zăreau luminile aeroportului Lod, răspândite pe câmpie. Dincolo de Lod se aflau luminile nedeslușite ale Tel Avivului și Herzlyei, iar dincolo de acestea, Marea Mediterană reflecta lumina lunii ce apunea.

Se aflau într-un loc care aparținuse Iordaniei pînă la Războiul de Șase Zile. În 1967 acesta fusese un punct strategic, datorită situării sale la aproximativ o jumătate de kilometru deasupra câmpiei Șaron, pe un cot al liniei trasate în cadrul armistițiului din 1948 care pătrundea în teritoriul israelian. În 1967 fusese poziția iordaniană plasată la cea mai mare apropiere de aeroportul Lod. Din acest punct, artileria iordaniană și mortierele executaseră cîteva tiruri asupra aeroportului, înainte ca avioanele israeliene de război să le reducă la tăcere. Legiunea arabă renunțase la poziție, cum de altfel renunțase la tot malul vestic al Iordanului. Acum poziția aceasta avansată nu părea să mai aibă vreo semnificație militară. Se afla în teritoriul israelian. Buncărele dispuse față în față în țara nimănui dispăruseră o dată cu sîrma ghimpată care le separase. Și, ceea ce era și mai important, dispăruseră și patrulele israeliene de frontieră.

Dar în 1967 Liga Arabă lăsase în urmă o parte a artileriei și a personalului său: trei mortiere de 120 mm, cu muniție, și pe acești patru palestinieni, odinioară membri în Corpul Auxiliar Palestinian de pe lîngă Liga Arabă. Atunci erau tineri și fuseseră lăsați în urmă spunîndu-li-se să aștepte noi ordine. Era o strata-

gemă veche să lași în spate echipament și oameni. Toate armatele moderne aflate în retragere o aplicaseră, în speranța că acei agenți din teritoriu vor putea îndeplini vreun rol dacă și când armata în retragere ar porni din nou la atac.

Cei patru palestinieni proveneau din satul Budris, aflat în apropiere și ocupat acum de israelieni, și timp de doisprezece ani continuaseră să își trăiască liniștiți viața. Într-adevăr, aproape că uitaseră de mortiere și muniția lor, când un mesaj le reamintise de jurământul făcut cu mult timp în urmă. Mesajul se ivise din întuneric asemenea unui coșmar de mult uitat. Se prefăcură uimiți de sosirea lui în chiar ajunul Conferinței de Pace, în realitate, știau că tocmai acela era motivul pentru care sosise. Cei care le controlau viața de la o atît de mare distanță nu doreau această pace. Și nu exista nici un mod de a evita ordinul de acțiune. Erau atît de legați de armata aflată în umbră, încît parcă se aflau în cadrul unei parade militare, îmbrăcați în uniformă.

Cei patru îngenuncheară printre pinii de Ierusalim și începură să sape cu mâinile pămîntul moale și prăfos. Dădură peste o pungă mare de plastic înăuntrul căreia se aflau mai multe proiectile de mortier de 120 mm, împachetate în cutii de carton. Acoperiră din nou punga cu nisip și ace de pin și se sprijiniră de copaci. Cerul se lumina, iar păsările începeau să cînte.

Unul dintre palestinieni, Sabah Khabbani, se ridică și urcă pe creasta dealului de unde privi în jos peste cîmpie. Cu puțin noroc – și un vînt estic prielnic, trimis de Alah – ar fi putut să lovească aeroportul. Ar trebui să expedieze cele șase proiectile super explozive și celelalte șase, cu fosfor, astfel încît să distrugă principalul terminal și rampa de parcare a avioanelor.

Ca pentru a răspunde gîndurilor lui, *kheffiya*-ul lui Khabbani se umflă, acoperindu-i fața, când o rafală de vînt cald suflă din spate. Pinii se legăneau, emanînd parfum de rășină. Sosise *Hamseen*-ul.

Perdelele se umflau în jurul obloanelor de la etajul al treilea al apartamentului din Herzlya. Unul dintre acestea se trînti cu zgomot puternic. Teddy Laskov, comandant al Forțelor Aeriene,

se ridică în capul oaselor, în pat, întinzînd mîna spre noptieră. Văzu obloanele legănîndu-se în lumina difuză a ferestrei și se culcă la loc, avînd încă în mîna 45-ul automat. Vîntul fierbinte umplea camera mică.

Cearșafurile se mișcă și de sub ele se ivi un cap.

– S-a întîmplat ceva?

Laskov își dresă glasul.

– Suflă Șarav-ul. Folosi cuvîntul ebraic. A venit primăvara.

O să fie pace. Ce s-ar putea întîmpla?

Lăsă pistolul și bîjbîi după țigări în sertar. Își aprinse una.

Cearșafurile de lîngă el se mișcă din nou. Miriam Bernstein, adjuncta ministrului transporturilor privea mișcările scurte și agitate ale vârfului țigării lui Laskov.

– Ai pățit ceva?

– N-am nimic.

Se propti în mîna și o privi. Deslușea curbele trupului ei aflat sub cearșafuri, dar chipul ei era pe jumătate îngropat în pernă. Aprinse veioza și trase cearșafurile.

– Teddy.

Părea ușor supărată.

Laskov surîse.

– Voiam să te văd.

– Ai văzut destul. Apucă cearșaful, dar el îl azvîrli mai departe. E frig, scînci ea și se strînse ghem.

– E cald. Nu simți?

Ea scoase un sunet de exasperare și își întinse brațele și picioarele într-o poziție senzuală.

Laskov îi privi trupul bronzat. Își plimbă mîna de-a lungul piciorului ei, prin părul des de pe pubis, oprind-o în cele din urmă pe unul din sîni.

– De ce zîmbești?

Ea se frecă la ochi.

– Credeam că e vis. Dar nu e.

– Conferința?

Vocea lui trăda o anumită nerăbdare cu privire la subiectul acesta.

– Da. Își puse mîna peste a lui, inspirînd aerul dulce și închizînd ochii. Minunea s-a întîmplat. Începem o nouă epocă, și acum israelienii și arabii se vor așeza față în față și vor face pace.

– Vor *discuta* despre pace.

– Nu fi sceptic. E semn rău.

– E mai bine să fii sceptic la început. În felul acesta, rezultatul nu te va dezamăgi.

– Dă-le o șansă.

Privi în jos către ea.

– Desigur.

Ea îi zîmbi.

– Trebuie să mă scol. Căscă și se întinse. Am o întîlnire la micul dejun.

El își luă mîna.

– Cu cine? întrebă, deși știa că n-ar fi trebuit.

– Cu un arab. Gelos?

– Nu. Numai că vreau să știu că ești în siguranță.

Ea începu să rîdă.

– Abdel Majid Jabari. Întruchiparea tatălui meu. Îl cunoști?

Laskov încuviință din cap. Jabari era unul din cei doi membri arabo-israeliei ai Knesset-ului*, care fuseseră delegați să participe la misiunea de pace.

– Unde?

– La Michel's, în Lod. O să întîrzii. Pot să mă îmbrac, domnule general? întrebă zîmbind.

Laskov observă că ochii ei rămîneau lipsiți de expresie, doar gura schiță acel surîs. Gura aceea plină, bogată, se adaptase foarte bine pentru a exprima întreaga gamă a emoțiilor omenești, în vreme ce privirea rămînea fixă. Ochii erau remarcabili tocmai pentru că nu exprimau nimic. Nu îi folosea decît pentru a vedea. Ei nu erau o fereastră a sufletului. Laskov se gîndea că, probabil, ea nu dorea ca ceilalți să știe ce vede cu ajutorul acelor ochi.

* Parlamentul israelian (*n.trad.*).

Se întinse și o mîngîie pe părul lung și des. Era, fără nici o îndoială, foarte frumoasă, dar ochii... Observă cum buzele i se ridicară ca răspuns la mîngîierile lui.

– Nu *zîmbești* niciodată?

Ea înțelese. Își afundă fața în pernă și murmură:

– Poate cînd o să mă întorc de la New York. Poate atunci.

Laskov încetă să-i mai mîngîie părul. Făcea aluzie la rezultatul misiunii de pace sau la eventualitatea primirii unor vești bune despre soțul ei, Yosef, membru al Forțelor Aeriene, dispărut de trei ani undeva în Siria? Acesta se aflase sub comanda lui Laskov, care îl văzuse pe ecranul radarului prăbușindu-se. Era aproape convins că Yosef murise. După atîția ani, în care activase ca pilot de război, Laskov se pricepea la lucruri de genul acesta. Se hotărî să o înfrunte. Voia să știe care e situația înaintea plecării ei la New York. S-ar fi putut să treacă luni de zile pînă cînd avea să o reîntîlnească.

– Miriam...

Cineva ciocăni la ușa din față. Laskov își lăsă picioarele peste marginea patului și se ridică. Era un om foarte solid, cu trăsături mai degrabă slave decît semitice. Sprîncenele sale dese și stufoase se îmbinau la rădăcina nasului.

– Teddy. Ia-ți pistolul.

Laskov începu să rîdă.

– Teroriștii palestinieni nu prea bat la ușă.

– Bine, dar măcar pune-ți pantalonii. S-ar putea să fie cineva pentru mine, știi. Ceva oficial.

Laskov își trase pe el o pereche de pantaloni kaki. Făcu un pas spre ușă, apoi își spuse că n-avea rost să riște. Își luă pistolul automat Colt 45 din noptieră și îl puse la brîu.

– Aș fi preferat să nu fi comunicat personalului unde îți petreci noaptea.

Ciocănitul se auzi din nou și mai tare. El păși în picioarele goale pe covorul oriental din living și se opri lîngă ușă.

– Cine e?

Privind înapoi în camera de zi, observă că uitase ușa dormitorului deschisă. Miriam stătea întinsă, goală în pat, aflându-se în dreptul ușii de la intrare.

Abdel Majid Jabari stătea în picioare în firida întunecată de la Michel's, în Lod. Cafeneaua, proprietate a unui arab creștin, se afla în colț, lângă Biserica Sfântul Gheorghe. Jabari se uită la ceas. Deși cafeneaua ar fi trebuit să fie deschisă deja, înăuntru nu se observa nici o mișcare. Se ghemui în umbră.

Brunet, cu nasul coroiat, Jabari era o întruchipare a tipului uman specific peninsulei saudite. Purta un costum închis la culoare, care nu îi venea bine, iar pe cap tradiționalul *kheffiyah* alb cu carouri, legat cu șnururi negre.

În ultimii treizeci de ani nu i se întâmplase prea des să iasă singur pe întuneric. Încă de când se hotărîse să încheie o pace de unul singur cu evreii, în cadrul noului stat Israel. Din ziua aceea numele său se aflase pe toate listele negre ale palestinienilor, iar, o dată cu alegerea lui în Knesset-ul israelian, numele său ajunsese în fruntea acestor liste. O dată aproape că reușiseră. O scrisoare bombă îl lăsase fără o parte din mîna stîngă.

O patrulă israeliană motorizată trecu, privindu-l cu suspiciune, dar nu opri. Se uită din nou la ceas. Ajunsese prea devreme pentru întîlnirea cu Miriam Bernstein. Era singura persoană pentru care ar fi putut veni într-un loc de întîlnire atît de pustiu. O iubea, dar credea că dragostea sa era platonică. Deși asta era o noțiune occidentală neobișnuită, lui îi convenea de minune. Ea umplea un gol apărut o dată cu fuga copiilor, a soției și a tuturor rudelor sale pe Malul Vestic în 1948. În 1967, cînd și acesta încăpuse pe mîinile israelienilor, nu se gîndise zile întregi decît la apropiata reîntîlnire. Venind în urma armatei israeliene, el ajunsese în lagărul de refugiați, acolo unde știa că se află ai săi, pentru a o găsi pe sora sa moartă. Toți ceilalți fugiseră în Iordania. Despre fii săi se relatea că se alăturaseră armatei palestiniene de gherilă. Nu rămăsese decît o verișoară rănită, aflată într-un

spital israelian mobil. Jabari era consternat de ura ce, probabil, o resimțeau acești oameni, compatrioții săi, care refuzau orice ajutor medical israelian pentru verișoara lui care zăcea pe moarte.

Nici înainte, nici după aceea Jabari nu mai cunoscuse atîta deznădejde. Acea zi din 1967 fusese mult mai nefericită decît despărțirea inițială din 1948. Dar se refăcuse și parcursese un drum lung de atunci. Acum, la micul dejun, avea să discute condițiile păcii cu un coleg delegat la Conferința Națiunilor Unite de la New York.

Văzu niște umbre mișcîndu-se în jurul lui și înțelese că ar fi trebuit să fie mai precaut. Ajunsese prea departe pentru a sfîrși astfel. Dar încîntarea și speranța de a o vedea pe Miriam și de a pleca la New York îl făcuseră să ignore securitatea personală. Nu îndrăznise să îi spună să se întâlnească după răsăritul soarelui. Și nu o putea învinovăți că nu înțelegea, căci ea nu cunoștea spaima cu care trăise el timp de treizeci de ani.

Hamseen-ul sufla prin piață, ridicînd gunoaiele și purtîndu-^{le} pe străzi. Acest vînt nu sufla în rafale, ci asemenea unui curent lung, continuu, provocat de o ușă deschisă a unui furnal. Șuiera prin oraș, fiecare obstacol întîlnit reprezentînd un fel de ancie într-un instrument de suflat, scoțînd sunete dintre cele mai diferite ca ton, intensitate și timbru. Ca întotdeauna, te făcea să te simți neliniștit.

Din umbra unei clădiri de vizavi apărură trei bărbați care se îndreptară către el. În lumina dinaintea zorilor, Jabari putu observa contururile unor carabine pe care le țineau nepăsători sub braț. Dacă era o patrulă a securității, îi va ruga să rămînă puțin cu el. Dacă nu... Puse mîna pe un mic Bereta nichelat, aflat în buzunar. Știa că, cel puțin, l-ar putea doborî pe primul.

Sabah Khabbani îi ajută pe ceilalți trei palestinieni să miște din loc o stîncă uriașă. Din locul unde fusese piatra fugiră mai multe șopîrle. Sub piatră se află o groapă puțin mai mare de

120 mm. Khabbani scoase afară un ghem de cîrpe pline de ulei, apoi își băgă brațul înăuntru și începu să pipăie. Un cîrcîiac i se urcă pe încheietura mîinii. Își trase brațul afară.

— E în stare bună. Fără rugină.

Se șterse de unsoare pe pantalonii largi. Privi gaura mică și aparent inofensivă.

Era un truc vechi al gherilelor, folosit pentru prima dată de Viet Cong* și transmis apoi celorlalte armate ale întunericului. O țeavă de mortier este introdusă într-o gaură. Mai mulți oameni țin țeava și în aceasta se așază cîteva proiectile. Unul cîte unul acestea încep să își urmeze traiectoria. În cele din urmă, un proiectil își atinge ținta: un aeroport, un fort sau un parc de autocamioane. Apoi tirul încetează. Se înregistrează elevația, devierea și raza de acțiune a mortierului, acesta fiind după aceea acoperit cu pietre și pămînt, avîndu-se grijă ca poziția să nu se schimbe. Gura țevii este ascunsă sub o piatră. Pușcașii dispar înainte ca puterea de foc copleșitoare a armatei convenționale să poată fi îndreptată asupra poziției lor. Cînd vor să tragă din nou, peste o zi, peste o săptămînă sau peste zece ani, nu trebuie decît să descopere țeava îndreptată asupra țintei. Nu mai sînt nevoiți să care acele accesorii grele ale unui mortier mare. Placa de bază, puntea și postamentul, cîntărind împreună peste o sută de kilograme, nu mai sînt necesare. Nu mai e nevoie de lunete sensibile, de schițe, busole, ținte, hărți sau grafice ale tirului. Țeava mortierului este deja orientată asupra țintei și se află îngropată în pămînt, așteptînd doar introducerea proiectilelor.

Pușcașii lui Khabbani urma să tragă fiecare cîte patru focuri și să acopere apoi țevile cu pietre. În momentul în care proiectilele cu unghi înalt vor începe să cadă ei vor fi departe.

Khabbani luă o cîrpă îmbibată în dizolvant și începu să curețe pereții interiori ai țevii. Se temea de țevile acestea îngropate. Oare fuseseră bine orientate în 1967? Nu se modifi-

* Forța militară și de gherilă condusă de comuniști, în timpul războiului din Vietnam (*n. trad.*).

case terenul de atunci? Proiectilele erau în bună stare? Crescuseră oare copaci pe traiectoria de atunci a proiectilelor?

Pe cârpă rămaseră insecte moarte, murdărie, puțină umezeală și o urmă de rugină. În curînd va afla dacă era bine să execute tirul.

– Richardson.

Vocea era înăbușită, dar Laskov era sigur că nu se înșală. Descuie ușa.

Miriam Bernstein se ridică, dezbrăcată, din pat și se sprijini de tocul ușii, luînd poziția unei curtezane pariziene lîngă un felinar. Zîmbi, încercînd să aibă o înfățișare cît mai atrăgătoare. Laskov nu era deloc amuzat. Deschise ușa încet. Tom Richardson, atașat al Forțelor Aeriene ale Statelor Unite, păși înăuntru exact în clipa în care Laskov auzi ușa dormitorului închizîndu-se în spatele lui. Privi chipul lui Richardson. O văzuse? Nu-și putu da seama. La ora aceea nimeni nu dădea prea mare atenție sentimentelor.

– E o vizită de afaceri sau de curtoazie?

Richardson își întinse brațele.

– Sînt în uniformă, iar soarele nici n-a răsărit încă.

Laskov îl privi pe tînărul ofițer. Era un bărbat înalt, cu părul grizonat, care fusese ales ca atașat mai mult datorită capacității sale de a fermeca decît celei de a zbura. Un diplomat în uniformă.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare.

– De ce ai tot arsenalul acela la centură? Nici măcar în D.C. nu răspundem astfel la ușă.

– Ar trebui s-o faceți. În fine, ia loc. Cafea?

– Da.

Laskov se îndreptă spre bucătărioară.

– Turcească, italiană, americană sau israeliană?

– Americană.

– Nu am decît israeliană. Și e instant.

Richardson se așează într-un fotoliu.

– O să avem una din zilele acelea?

– Nu le avem mereu?

– Obişnuieşte-te cu ideea, Laskov. Va fi pace.

– Poate.

Puse ceainicul pe unicul ochi al arzătorului. Din cealaltă parte a peretelui se auzea duşul.

Richardson privi spre uşa închisă a dormitorului.

– Deranjez? Făceai cumva pace de unul singur cu sora vreunui arab? Rîse, apoi întrebă cu seriozitate: Putem vorbi deschis?

Laskov ieşi din bucătărie.

– Da. Hai să discutăm despre asta. Am la dispoziţie o zi întreagă.

– Şi eu. Richardson îşi aprinse o ţigară. Trebuie să ştim ce acoperire aeriană ai plănuit pentru avioanele Concorde.

Laskov merse la fereastră şi deschise obloanele. Dedesubt se întindea şoseaua Haifa-Tel Aviv. Dinspre vilele particulare, din preajma Mediteranei, se vedeau lumini. Herzlya era cunoscută ca fiind cartierul ataşaţilor militari aero. Era, de asemenea, Hollywood-ul şi Riviera Israelului. Herzlya era locul unde locuiau cei de la El Al şi de la Forţele Aeriene, atunci cînd îşi permiteau acest lucru. Laskov nu putea să sufere locul, din cauza atmosferei sale privilegiate, dar, printr-o întîmplare ţinînd de organizarea socială, majoritatea oamenilor cu care avea de-a face locuia în acea zonă.

Mirosul brizei occidentale, care se simţea adeseori în apartament, fu înlocuit de un vînt uscat din est, care aduse cu sine parfum de portocale şi de muguri de migdale de pe dealurile samariene.

Pe partea cealaltă a străzii, primele raze ale soarelui luminau doi oameni aflaţi în firida unui magazin. Aceştia se retraseră mai departe, în umbră. Laskov se întoarse de la fereastră şi se duse la un scaun pivotant cu spătar înalt. Se aşează.

– Cred că cineva ţine sub observaţie apartamentul acesta. Dacă nu cumva ai venit cu un şofer sau cu o gardă de corp.

Richardson ridică din umeri.

— Oricine ar fi, asta le e meseria. Noi îi avem pe ai noștri. Se aplecă în față. Voi avea nevoie de un raport detaliat asupra operațiunii de azi.

Laskov se lăsă pe spătarul scaunului. Scaunul lui de luptător aerian. La diversele reuniuni, prietenii se delectau reciproc cu povești despre luptele de demult. Avioanele Spitfire, Corsair și Messerschmitt. Laskov privi înspre tavan. Își conducea din nou misiunea deasupra Varșoviei. Căpitanul Teddy Laskov, de la Forța Aeriană a Armatei Roșii. De atunci, lucrurile erau mai simple. Sau, cel puțin, așa păreau.

Fiind doborât pentru a treia oară în ultimele zile ale războiului, Laskov se întorsese în satul său natal, Zaslavl, lângă Minsk, într-o permisie pentru coalescență. Ai săi, dintre care abia jumătate dacă supraviețuiseră naziștilor, fuseseră uciși în timpul unui conflict civil, după cum spuneau comisarii. Laskov îl numea pogrom. Înțelesese că Rusia nu se va schimba niciodată. Un evreu rămânea tot evreu și în Rusia cea laică, și în Rusia cea Sfântă.

Căpitanul Laskov, ofițer cu înalte decorații ale Armatei Roșii, se întorsese la escadrila sa din Germania. La zece minute după ce ajunsese acolo, se urcase într-un avion de luptă, bombardase un dispozitiv al propriei armate, aflat în afara Berlinului, și zburase mai departe, spre un aerodrom ocupat de Divizia a doua de tancuri a Armatei Americane, aflat pe malul occidental al Elbei.

Din lagărul de internare plecase, în cele din urmă, la Ierusalim, nu înainte de a afla ce se întâmplase cu evreii din Europa de Vest.

La Ierusalim se înrolase în Forța Aeriană Secretă, Haganah, care consta în câteva avioane britanice și câteva aeronave ușoare pentru trafic civil, aparținând americanilor și ascunse prin crângurile de palmieri. O distanță ca de la cer la pământ față de Forțele Aeriene ale Armatei Roșii. Totuși, atunci când văzu primul său avion Spitfire cu Steaua lui David pe el, ochii lui Laskov se umplură de lacrimi.

Din acea zi a anului 1946, el participase la Războiul de Independență din 1948, la Războiul Suezului din 1956, la Războiul de Șase Zile din 1967 și la Războiul Yom Kippur din 1973. Dar datele războaielor nu însemnau nimic pentru el. Luase parte la mai multe acțiuni în perioada dintre războaie decât în timpul acestora. Efectuase 5136 de misiuni, fusese lovit de cinci ori și doborât în două rânduri. Fusese rănit de plexiglasul care se spulberase, de combustibilul aprins al avionului, de focul artileriei antiaeriene și de șrapnele. Mergea ușor adus de spate, deoarece în 1977 fusese obligat să se catapulteze dintr-un avion Phantom cuprins de flăcări. Îmbătrânea și era obosit. I se întâmplase foarte rar să mai zboare în calitate de combatant și spera, ba chiar aproape credea, că, după Conferință, nu va mai exista nici o misiune de zbor. Niciodată.

Ceainicul fluiera, iar Laskov îl privea dus pe gânduri. Richardson se ridică și-l dădu la o parte.

– Ei?

Laskov ridică din umeri.

– Trebuie să fim foarte atenți când furnizăm astfel de informații.

Richardson veni repede lângă Laskov. Era palid și aproape că tremura.

– Ce? Ce naiba vrei să spui? Uite ce-i, eu trebuie să prezint rapoarte. Trebuie să coordonez flota noastră de port-avioane din Mediterana. De când ne ascundeți anumite informații? Dacă insinuezi că există o scurgere...

Laskov nu era pregătit pentru izbucnirea lui Richardson. Întotdeauna se tachinau înainte de a ajunge la obiect. Făcea parte din joc. Acea reacție, față de ceea ce în opinia lui Laskov nu era decât o glumă, fusese nepotrivită. Își dădu seama că Richardson era încordat, așa cum avea să fie toată lumea în ziua aceea.

– Nu te enerva, domnule colonel.

Îl privi aspru pe tânăr.

Menționarea gradului său păru să îl liniștească. Richardson zîmbi și se așază.

– Îmi cer iertare, domnule general.

– E-n regulă. Larkov se ridică și luă telefonul dotat cu un dispozitiv împotriva interceptării convorbirilor. Formă numărul Cartierului General al Forțelor Aeriene Israeliene, Citadela. Dați-mi E-2D, spuse.

Richardson așteptă. E-2D Hawkeye era cea mai nouă navă radar a lui Grumman. Sofisticatele sisteme electronice de la bord puteau detecta, urmări și identifica potențiali beligeranți sau parteneri pe uscat, pe apă sau în aer, de la distanțe și cu o acuratețe mai mare decât oricând. Informațiile obținute erau introduse într-un computer, apoi transmise Controlului Forțelor Operative, Controlului Traficului Aerian Civil și unităților de Căutare și Salvare. Avea, de asemenea, capacitatea de a induce în eroare dispozitivele electronice. Israelul se afla în posesia a trei astfel de aparate, dintre care unul era în permanență în aer. Richardson îl privi pe Laskov care asculta.

Laskov închise telefonul.

– Au văzut ceva? întrebă Richardson.

– Foxbat-uri. Patru. Egiptene, probabil. Cred că sînt numai manevre. Și un Mandrake de recunoaștere, în stratosferă. Probabil, rusec.

Richardson încuviință din cap.

Discutără detaliile tehnice, în vreme ce Laskov pregăti două cafele acceptabile. În baie apa se opri.

Richardson suflă aburul de deasupra ceștii.

– O să folosiți 14-le voastre pentru escortă?

– Desigur.

Tomcat F-14 Grumman era cea mai bună navă de luptă din lume. Dar la fel de bun era și Mig-25. Valoarea lor era atît de apropiată, încît depindea de cine pilota fiecare avion. Laskov avea o escadrilă de douăsprezece aeronave Tomcat, pe care Israelul le cumpărase cu optsprezece milioane de dolari fiecare. În acel moment ele se aflau în zona militară a aeroportului Lod.

– Zbori și tu?

– Desigur.

– De ce nu îi lași pe alții mai tineri?

– De ce nu îți vezi de treaba ta?

Richardson izbucni în rîs.

– Cunoști foarte bine expresiile americane.

– Mulțumesc.

– Pînă unde mergi cu ei?

– Pînă ajungem la limita spațiului nostru. Merse la fereastră și privi zorile. Fără bombe sau chestii din alea aer-sol, ar trebui ca într-o asemenea zi să putem zbura pînă cînd îi scoatem din zona islamului, în caz că cineva are vreo idee nebunească astăzi.

– Nu și din zona Libiei, Tunisiei, Marocului și Algeriei. Uite, dacă vrei să-î însoțiți atît de mult, puteți ateriza la baza noastră din Sicilia. Sau putem trimite cîteva KAGD-uri să vă realimenteze în timpul zborului.

Laskov întoarse capul și zîmbi. Cu americanii te înțelegeai perfect pînă în clipa în care intrau în panică, în încercarea de a menține pacea cu orice preț.

– Nu traversează toată Mediterana. Avioanele Concorde vor urma un traseu stabilit în ultima clipă, care le va purta pînă la cizma Italiei. Le-am obținut autorizații speciale pentru a zbura la viteze supersonice pe deasupra Italiei și Franței. O să ne despărțim de ei în estul Siciliei. Îți voi transmite coordonatele și, dacă vrei, vei putea să îi preiei cu 14-le tale. Totuși, nu cred că o să fie nevoie. Nu uita că ei pot zbura cu 2,2 mach* la 19 000 de metri. Numai Bat-urile mai sînt în stare de așa ceva, iar ei se vor afla în afara spațiului bazelor acestora – fie că sînt arabe, fie rusești – în momentul în care noi îi vom părăsi.

Richardson se întinse.

– Te aștepti la ceva probleme? Serviciile noastre de informații ne spun că totul pare în regulă.

– Aici ne așteptăm întotdeauna la probleme. Dar, ca să fiu sincer, nu. Sîntem doar precauți. În acele Concorde se vor afla mulți oameni importanți. Și totul e pus în balanță. *Totul*. Nu ar fi nevoie decît de un nebun ca totul să se ducă de rîpă.

Richardson încuviință din cap.

– Cum stăm cu securitatea la sol?

* Raportul între viteza unui obiect și viteza sunetului în același mediu (*n. trad.*).

– Asta e problema șefului Securității. Eu sînt doar pilot, nu luptător de gherilă. Dacă păsările alea idioate decolează, le voi escorta pînă în iad și înapoi fără o zgîrietură. Ce se întîmplă la sol nu mă privește.

Richardson rîse.

– Așa e. Nici pe mine. Apropo, ce veți mai folosi, în afară de 45-ul tău?

– Feroneria obișnuită pentru distrugere și moarte. Două Sidewinder și două Sparrow, plus șase Phoenix.

Richardson se gîndi.

Rachetele Sidewinder erau utilizabile pe distanțe între cinci și opt kilometri; cele Sparrow, de la șaisprezece la cincizeci și șase de kilometri; iar Phoenix-urile, între cincizeci și o sută șizeci. Phoenix-ul fabricat de Hughes trebuia să doboare Foxbat-ul înainte ca acesta să ajungă la o distanță care să-i permită să se angajeze într-o luptă aeriană în care ar fi fost avantajat de mai marea sa manevrabilitate.

– Ascultă-mă, Laskov. La 19 000 de metri și 2,2 mach nu intră în discuție decît Foxbat-urile. Lasă-ți acasă proiectilele de 20mm. Sînt vreo 950 și cîntăresc destul de mult. Rachetele Sidewinder vor lovi orice obiect care se apropie. Am experimentat asta, odată, pe computer. E-n regulă.

Laskov își trecu mîna prin păr.

– Poate, poate am să le păstrez, în caz că am chef să dobor un Mandrake.

Richardson zîmbi.

– Ai fi în stare să dobori un avion de recunoaștere aflat în spațiul aerian internațional? Vorbea încet, ca și cum în apropiere se afla cineva care ar fi putut să audă. Care este frecvența tactică și numele de cod astăzi?

– O să fim pe canalul 31 VHF. Asta înseamnă pe 134,725 Mhz. Frecvența alternativă va fi hotărîită în ultima clipă de cei de la securitate. Ți-o voi transmite mai tîrziu. Astăzi mă cheamă Arhanghelul Gabriel, plus numărul de pe coadă – 32. Celelalte unsprezece Cat vor fi tot Gabriel, plus numărul de pe coada fiecăruia. O să comunic mai tîrziu detaliile.

– Și cele două Concorde?

– Codul de recunoaștere al companiei pentru avionul 4X-LPN este El Al 01. Pentru 4X-LPO este El Al 02. Așa le vom identifica la Controlul Traficului Aerian și la frecvențele El Al. Pe frecvența mea tactică au nume codificate.

– Care sînt?

Laskov zîmbi.

– Vreun funcționar idiot de la Citadelă probabil că-și pierde toată ziua cu asta. În orice caz, pilotul lui 01 e foarte credincios, așa încît 01 este Clipper* Koshel. Pilotul lui 02 e un american, iar 02 se numește, în onoarea marelui slogan al liniei aeriene americane, Aripile lui Emanuel.

– Groaznic.

Miriam Bernstein intră în living, purtînd o rochie galbenă cu o croială elegantă și ducînd o geantă de voiaj.

Richardson se ridică. O recunosc pe frumoasa și celebra adjunctă a ministrului transporturilor, dar avu destul de mult tact a nu spune nimic.

Aceasta se îndreaptă spre Richardson.

– E-n regulă, domnule colonel, nu sînt o femeie ușoară. Mă bucur de favoarea cuiva sus-pus. Domnul general n-a fost indiscret.

Vorbea englezește răs-picat și precis, folosind o limbă formală, de manual.

Richardson încuviință din cap.

Laskov își dădea seama că Richardson era un pic stînjenit de Miriam. Acest lucru îl amuza. Se întreba dacă să facă prezentările, dar Miriam era deja la ușă. Se întoarse și i se adresă lui Laskov:

– I-am văzut pe cei de pe stradă. Am chemat un taxi. Jabari mă așteaptă. Trebuie să mă grăbesc, ne vedem la informarea finală. Își întoarse privirile de la Laskov. Bună ziua, domnule colonel.

* Avion greu de transport (*n. trad.*).

Richardson se decise că nu trebuia să-i lase să-l creadă total uluit.

– *Șalom!* Noroc la New York.

Miriam Bernstein zîmbi și plecă.

Richardson își privi ceașca de cafea.

– Nu mai beau porcăria asta. Te invit la micul dejun, iar apoi, în drum spre ambasadă, o să te las la Citadelă.

Laskov încuviință dînd din cap. Se duse în dormitor și își puse în grabă o cămașă kaki de bumbac, care, dacă nu ar fi avut două mici ramuri de măslin ce îi indicau gradul, ar fi putut aparține unui civil. Își scoase pistolul automat de la brîu și îl ținu într-o mînă în vreme ce cu cealaltă își încheia cămașa. Se duse la fereastră. Dedesubt, cei doi, oricine vor fi fost ei, se uitară repede în jos, la pantofi. Miriam se urcă într-un taxi care aștepta și porni în viteză. Laskov aruncă pistolul 45 pe pat.

Se simțea neliniștit. Probabil din cauza vîntului care, după spusele unora, ar produce un dezechilibru al ionilor negativi din aer. Acest vînt nefast era cunoscut sub diverse denumiri: *Foehn* în Europa Centrală, *Mistral* în Sudul Franței, *Santa Ana* în California. Aici era numit *Hamseen* sau *Șarav*. Existau persoane sensibile la modificările vremii și care, ca și el, sufereau de tulburări fizice sau psihice. La 19 000 de metri acest lucru nu mai conta, aici însă da. Era o binecuvîntare stranie. Cel dintîi vînt cald al primăverii. Privi spre cer. Cel puțin, se părea că avea să fie o zi excelentă pentru zbor.

2.

Abdel Majid Jabari ședea privind la ceașca de cafea turcească cu arak.

– Nu mi-e rușine să recunosc că m-am speriat al naibii. Era cît pe-aci să împușc un om al poliției.

Miriam Bernstein dădu din cap. Toată lumea era încordată. Erau zile de sărbătoare, dar și de teamă.

– E vina mea. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

Jabari ridică o mînă.

– Nu-i nimic. Vedem peste tot teroriști palestinieni, dar, în realitate, n-au mai rămas prea mulți.

– De cîți e nevoie? Mai ales tu ar trebui să fii precaut, pentru că ei chiar *te* vor. Îl privi. Trebuie să-ți fie greu. Un străin într-o țară ciudată.

Jabari era încă încordat din cauza întîlnirii sale matinale.

– Nu sînt străin. Aici m-am născut, spuse el tăios. Tu, nu, adăugă și apoi regretă. Surîse împăciuitor și zise în arabă: Dacă intri în afaceri cu ei, îți sînt frați.

Miriam se gîndea la alt proverb arab.

„Venit-am la locul nașterii mele și am strigat: Prietenii tinereții mele unde sînt? Iar écoul mi-a răspuns: Unde sînt?“
Tăcu.

– Cred că e valabil pentru amîndoi. Abdel, acum asta nu mai e țara ta, tot astfel cum nu era nici a mea cînd am venit aici. Dezrădăcinați dezrădăcinîndu-i pe alți nefericiți. Totul e atît de dureros... de crud.

Jabari își dădea seama că ea se afla pe punctul de a cădea într-una din stările ei nefaste.

– Miriam, lăsînd la o parte politica și geografia, între arabi și evrei există multe asemănări culturale. Și cred că toată lumea a înțeles, în fine, lucrul ăsta. Își turnă un pahar de arak și îl ridică. Voi – noi – spunem în ebraică *shalom alekhem*, pacea fie cu tine. Iar noi spunem în arabă *salaam aleckum* și, pînă acum, la atît s-a redus apropierea noastră.

Miriam își turnă un pahar de arak.

– *Alekhem shalom*, pacea fie cu tine.

Bău și simți că stomacul îi ia foc.

În timpul micului dejun discutară despre ceea ce s-ar putea întîmpla la New York. Îi plăcea să stea de vorbă cu Jabari. Se temea să se afle față în față cu arabii la o masă de tratative a Națiunilor Unite, în cadrul acelei îndelung anunțate confruntări. Jabari îi oferea un bun prilej de a se pregăti, cu toate că acesta se situase în ultimii treizeci de ani la mare distanță de modul arab de a gândi și, în ciuda faptului, că simpatiile lui se îndreptau către Israel. Și totuși, dacă exista o psihologie a rasei, poate că Abdel Jabari o întruchipa.

Jabari o urmărea îndeaproape pe cînd ea vorbea cu vocea aceea răgușită care părea uneori obosită iar alteori senzuală. Ajunsese să-i cunoască povestea treptat, de-a lungul anilor, pe măsură ce și ea o afla pe a lui. Amîndoi știau ce înseamnă să plutești în derivă într-o lume în plină transformare. Se aflau acum amîndoi în vîrfurile piramidei sociale, ocupînd funcții care le permiteau să schimbe în bine sau în rău cursul istoriei.

Miriam Bernstein era un produs tipic al holocaustului european. Fusese găsită de Armata Roșie într-un lagăr de concentrare al cărui scop era la fel de obscur ca și numele său, deși cuvintele *Medizinische Experimente* i se întipăriseră în minte. Își amintea că avusese cîndva părinți și familie – o soră mai mică – și că era evreică. Nu știa mare lucru în plus. Știa puțină germană, pe care o învățase, probabil, de la paznicii lagărului, și puțină poloneză, de la ceilalți copii din lagăr. Mai știa și cîteva cuvinte maghiare, ceea ce o făcea să creadă că aceasta ar fi fost naționalitatea ei. Dar, în cea mai mare parte a timpului, fusese un copil tăcut, care

nu știa și nici nu se întreba dacă era evreică germană, poloneză sau maghiară. Tot ceea ce știa și o interesa era că era evreică.

Armata Roșie o trimisese într-un lagăr de muncă, probabil, căci copiii mai mari lucrau la reparatul șoselelor. Mulți au murit în iarna aceea. Primăvara munceau cu toții pe câmp. Ea ajunsese într-un spital, de unde fusese încredințată unei familii de evrei vîrstnici.

Într-o zi veniră niște oameni de la Agenția Iudaică. Timp de mai multe săptămîni traversă continentul distrus de război, înghesuită, împreună cu familia de evrei, în vagoane de tren care îi dădeau coșmaruri. Se îmbarcară pe un vas și porniră pe mare. La Haifa, britanicii întoarseră vasul din drum, iar acesta încercă să îi debarce pe oameni mai în susul coastei la căderea nopții. Izbucni o luptă sîngeroasă între evreii, care se străduiau să pună stăpînire pe zona respectivă, și arabi, care nu doreau ca vasul să acosteze. În cele din urmă, englezii opriră lupta, iar vasul plecă mai departe. Nu știuse niciodată încotro se îndreptase, căci ea fusese printre cei debarcați înainte de confruntare. Perechea în vîrstă, al cărei nume nu și-l amintea, dispăruse – fie că fuseseră uciși în luptă, fie că rămăseseră pe vas, iar ea fu adoptată de altă familie de evrei, care o luă de pe plajă, spunîndu-le britanicilor că se numește Miriam Bernstein și că e copilul lor. Se rătăcise și nimerise în vîltoarea luptei. Da, se născuse în Palestina. Din cîte își amintea ea, cei doi tineri mințeau cu stîngăcie, dar, cu toate astea, după ce o priviră puțin, soldații plecară.

Cei doi o duseră în altă colonie, din afara Tel Avivului, dar cînd britanicii părăsiră Palestina, arabii atacă așezarea, iar noul ei tată plecă să o apere, și nu se mai întoarse. După mai mulți ani ea descoperi că și fratele său vitreg, Yosef, era un refugiat adoptat, dar nu găsi nimic surprinzător în asta, căci, în închipuirea ei, toți copiii din lume ori, cel puțin, din acea lume, proveneau din lagărele și ruinele Europei. Yosef Bernstein trăise cam aceleași experiențe și încă multe altele pe deasupra. Nici el nu își cunoștea numele real, naționalitatea sau vîrsta. Cu timpul se îndrăgostiră și se căsătoriră. Unicul lor fiu, Eliahu, fu ucis într-o misiune din timpul războiului Yom Kippur.

Miriam Bernstein se interesase de timpuriu de grupurile particulare care urmăreau instaurarea păcii și cultivase bunăvoința comunităților arabe locale. Ca majoritatea celorlalte, colonia ei era o așezare militară, iar ea se simțea tot mai izolată de prieteni și vecini. Numai Yosef înțelesese, dar nici lui, ca pilot de război, nu îi era ușor cu o soție atât de pașnică.

După războiul din 1973 partidul său îi acordă un loc în Knesset, ca recunoaștere a popularității de care se bucura printre arabii israelieni și în cadrul mișcării pentru pace a femeilor.

Îi atrase în curînd atenția prim-ministrului Meir, cu care se împrietenî. Cînd doamna Meir demisionă în 1967, deveni limpede pentru toată lumea că Miriam Bernstein era purtătorul ei de cuvînt în Knesset. Susținută de doamna Meir, ea ajunsese rapid să ocupe un post de adjunct de ministru. La multă vreme după ce marea femeie încetase să mai ocupe un loc în Knesset, Miriam Bernstein se mai afla încă pe scaunul și în postul ei, rezistînd numeroaselor crize guvernamentale. În aparență – și aceasta era și credința ei – supraviețuise tuturor remaniierilor Cabinetului pentru că se descurca bine în tot ceea ce făcea. Adversarii ei puneau această supraviețuire pe seama înfățișării ei extraordinare. De fapt, o ajutase mult instinctul de supraviețuire, care o făcuse să reziste în lumea parlamentară aflată într-o continuă metamorfoză. Nu era conștientă de această latură a caracterului său, iar dacă i s-ar fi pus vreodată în față un tabel cuprinzînd mașinațiunile ei politice sau o listă cu numele celor pe care îi eliminase din viața politică, ea n-ar fi recunoscut că Miriam Bernstein făcuse toate acele lucruri.

De cîte ori își amintea de ajutorul și de susținerea doamnei Meir, micile amănunte îi veneau frecvent în minte: cum o dată, după o ședință de o noapte a Cabinetului, primul-ministru o invitase în apartamentul său, oferindu-i o cafea. Apoi, altă dată, guvernul îi ceruse să adopte un nume evreiesc, în conformitate cu politica guvernamentală referitoare la funcționarii publici, iar doamna Meir – fostă Meyerson – înțelesese reticența ei în a se despărți de singura legătură cu trecutul și o susținuse în rezistența pe care o opusese celor ce îi cereau modificarea numelui.

Unii credeau că Miriam Bernstein se pregătea pentru a o înlocui într-o zi pe doamna Meir, dar ea nega că ar avea astfel de ambiții. Și totuși, și despre doamna Meir se spusese că numirea ei ca prim-ministru se datora faptului că nu dorea această funcție. Israelienilor le plăcea să acorde puterea celor care nu o voiau. Era mai sigur așa.

Acum deținea o funcție la care râvnea mai mult decît la postul de prim-ministru: delegată la Conferința de Pace.

Cu numai cîteva luni înainte, această funcție nici nu exista măcar, dar ea știuse dintotdeauna că, într-o bună zi, va fi creată.

Erau mai multe de făcut la New York, și, în plus, mai trebuia să rezolve și unele probleme personale. Trecuseră trei ani de cînd Yosef dispăruse. Se întreba dacă nu cumva, mergînd la New York, ar putea afla ceva despre el de la arabi.

Jabari observă o oarecare agitație afară și duse instinctiv mîna la buzunar. Miriam Bernstein nu păru să remarce. Era prea atentă la ceea ce spunea.

– Poporul a ales un guvern care e dispus la concesii, în schimbul unor garanții ferme. Am arătat întregii lumi că nu dorim să ne ducem de rîpă, iar Sadat a fost primul lider arab modern care a înțeles acest lucru. Atunci cînd a venit la Ierusalim, el călca pe urmele a nenumărați alți oameni, veniți din cele mai vechi timpuri aici pentru a găsi pacea; și totuși, gestul lui a reprezentat ruptura cu o tradiție a stagnării care durase trei decenii. Se aplecă în față. Am acționat bine și am cîștigat respectul multor națiuni. Dușmanul nu se mai află în preajmă. Asediul ce părea fără sfîrșit s-a terminat. Oamenii simt acum nevoia să vorbească.

Jabari încuviință din cap.

– Sper.

Privea pe fereastră peste umărul ei, la oamenii adunați pe stradă, în timp ce Miriam continua să vorbească. Îi simți mîna peste a lui.

– Și tu, Abdel? Dacă s-ar pune bazele unei noi Palestine, ce-ai face?

Jabari privi drept înaintea pentru un moment.

– Am fost ales în Knesset. Nu cred că aș fi binevenit în nici o nouă Palestină, spuse el, ridicînd mîna infirmă. Dar chiar și așa, poate că aș încerca. Cine știe, poate în felul acesta mi-aș regăsi familia.

Miriam regretă că pusese întrebarea.

– În fine, în viitor toți va trebui să luăm hotărîri. Important e că acum vom pleca spre New York pentru a discuta condițiile unei păci durabile.

Jabari încuviință.

– Da. Și trebuie să acționăm acum, cît timp există această stare de spirit. Mă tem că se va întîmpla ceva care va rupe vraja. Un accident, o neînțelegere. Se aplecă înaintea. Toate personalitățile vieții noastre sociale, economice, politice și militare doresc pacea în Țara Sfîntă, așa cum nu s-a mai întîmplat de mulți ani. Și-apoi, e primăvară, așa că ce poate fi rău dacă discută? Se ridică. Dar aș fi preferat să fim în New York, iar Conferința să fi început deja. Privi spre stradă. Cred că vin avioanele noastre. Hai să ne uităm.

Oamenii din cafenea fugiră în stradă. Două avioane Concorde se apropiau dinspre nord de aeroportul Lod. Cînd prima navă începu să coboare, mulțimea zări Steaua lui David, desenată cu albastru pe coada albă, și, pe ici, pe colo se auziră cîteva aplauze sporadice atît din partea evreilor, cît și din grupurile de arabi.

Cînd avionul Concorde coborî și mai mult, apropiindu-se de discul soarelui, Miriam Bernstein își acoperi ochii cu mîna. Dincolo de aerodrom dealurile samariene se înălțau în mijlocul cîmpiei. Ea observă că în timpul nopții se deschiseseră și alți muguri de migdal, iar dealurile erau învăluite de nori roz și albi. Poalele stîncioase ale colinelor erau de un verde crud, presărat cu anemone roșii, flori alb-gălbui de lupin și margarete galbene.

Miracolul renașterii anuale se petrecea din nou, și, o dată cu înmugurirea florilor albastre sub suflarea *Hamseen*-ului, pacea se cobora peste Țara Sfântă.

Sau, cel puțin, așa se părea.

Tom Richardson și Tedy Laskov părăsiră cafeneaua Herzlya și se urcară în automobilul galben-Corvette al americanului. Pătrunseră în traficul aglomerat al Tel Avivului și mașina încetini într-un ambuteiaj. În dreptul unui semafor, la doi pași de Citadelă, Laskov deschise portiera.

— O iau pe jos de-aici, Tom. Mulțumesc.

Richardson privi înainte.

— În regulă. O să încerc să te întâlnesc înainte să pleci. Laskov puse un picior jos, dar simți mîna lui Richardson și se uită la el. Acesta îl privi un moment, apoi spuse: Ascultă, să nu te înfierbinți acolo sus. N-avem nevoie de incidente.

Privirea lui Laskov era rece și întunecată, iar sprîncenele i se împreunară. Spuse, acoperind zgomotul traficului din Tel Aviv:

— Nici noi, Tom. Dar cei mai buni dintre noi se vor afla la bordul acestor păsări. Dacă pe ecranul radarului meu apare vreun obiect de natură militară și dacă se află în raza proiectilelor mele, o să-l anihilez, așa să-mi ajute Dumnezeu! N-am chef de nici un fel de zboruri de recunoaștere sau de hărțuială. Nu astăzi.

Laskov coborî și se mișcă de parcă s-ar fi îndreptat spre o încăierare dintr-un bar. Cînd se făcu verde, Richardson porni. Își șterse transpirația de pe buza inferioară și, o dată ajuns la bulevardul regele Saul, o luă la dreapta. Parcă îl vedea și acum pe Laskov, mare și solid. De fapt, înțelegea povara grea care apăsa pe umerii lați ai acestuia. Nu exista pe lume nici un comandant militar care să nu se întrebe dacă el avea să fie deșteptul care să declanșeze cel de-al treilea război mondial. Lui Laskov, vechi luptător, îl plăcea să amenințe, dar Richardson știa că, dacă și

cînd ar fi trebuit luată o decizie rapidă, Laskov ar fi luat-o pe cea bună.

Richardson întoarse pe strada Hayarkon și opri în fața Ambasadei Americane. Își pieptănă, cu degetele, părul umed, uitîndu-se în oglinda retrovizoare. Ziua începuse prost.

Deasupra capului văzu cele două avioane albe, prin trapa de aerisire a mașinii. Lumina soarelui le făcea să strălucească eteric. Unul se îndrepta spre mare la altitudine constantă, celălalt zbura în direcția opusă și începu să coboare încet spre Lod. Pentru o fracțiune de secundă, cele două aeronave pârură să se încrucișeze, iar aripile lor delta formară o Stea a lui David.

Sabah Khabbani mesteca lent o bucată de azimă, privind prin binoclu spre aeroportul Lod. Apoi se uită în altă parte. Jos, pe cîmpia Șaron, pămîntul arat era gras ca ciocolata. Între terenurile cultivate înfloreau trandafiri de Șaron și lăcrămioare, așa cum înfloriseră încă înaintea epocii lui Solomon. O regiune distinctă de culoare cenușie marca locul unde se afla închisoarea militară Rampla, în care își iroseau viața mulți frați de-ai săi. Mai la sud, dealurile iudee, care cu numai cîteva zile înainte fuseseră maro, dăveniseră acum roșii și albe, galbene și albastre, pe măsură ce florile sălbatice înmuguriseră. Jur împrejurul său, pinii de Ierusalim, apăruiți în urma programului de împădurire, se legănau în bătaia vîntului *Hamseen*. Vechea țară a Palestinei, în care copilărise, fusese de o frumusețe sălbatică. Trebuia să admită că evreii o amelioraseră. Și totuși...

Scoase din buzunar un ceas vechi fără cureaua și îl privi. În mai puțin de o oră holul personalităților politice avea să fie plin și, conform instrucțiunilor primite, putea acționa oricînd, pînă în clipa decolării. Khabbani se gîndea; terminalul se afla, de fapt, puțin în afara razei de acțiune a mortarului său, dar, cu ajutorul *Hamseen*-ului, l-ar fi putut atinge. Chiar dacă nu nimerea terminalul, proiectilele aveau să cadă în apropierea lui, pe rampa de parcare, unde se aflau avioanele. N-avea nici o importanță. Nu era nevoie decît să se producă un incident care să ducă la

amînarea zborului. Khabbani nu era convins că dorește să facă acest lucru. Ridică din umeri.

Unul dintre oamenii săi îl chemă în șoaptă. Khabbani privi în direcția indicată de acesta și văzu două avioane Concorde îndreptându-se unul după altul spre Lod, dinspre nord. Khabbani le privi cu binoclul. Nave atît de frumoase. Citise că în rezervoarele lor încap 113 000 de kilograme de combustibil. În total, un sfert de milion de kilograme. O eventuală explozie s-ar fi simțit și la Ierusalim.

3.

Orașul Lod, aflat pe locul anticului Lydda, era scâldat de valul de căldură al primăverii timpurii. Primul *Hamseen* adia neașteptat de devreme anul acesta. Vântul uscat și fierbinte al deșertului, asemănător cu Siroco, sufla cu tot mai multă forță. *Hamseen*-ul avea să dureze câteva zile, apoi vremea devenea mai blândă. Conform tradiției arabe, existau cincizeci de astfel de zile de arșiță, cuvântul arab *hamseen* însemnând cincizeci. Singurul *Hamseen* binevenit era primul, pentru că, o dată cu el, se deschideau florile sălbatice de pe dealurile iudee și samariene, și de pe câmpii, iar aerul era încărcat de miresme dulci.

La aeroportul internațional Lod, pistele străluceau. Pe rampă, unde erau parcate aeronavele pentru curse regulate, se vedea un număr neobișnuit de mare de soldați israelieni înarmați. În terminalul pentru pasageri, agenți ai forțelor de securitate, îmbrăcați în civil și purtând ochelari de soare, citeau ziare pe care le ținea în fața ochilor.

De-a lungul zilei, taxiuri și automobile particulare traseră la ușa terminalului principal, aducând femei și bărbați îmbrăcați elegant. Aceștia erau introduși imediat înăuntru, în holul personalităților politice sau în biroul forțelor de securitate ale El Al, aflat la ultimul etaj.

La capătul celălalt al aerodromului se afla un grup de barăci militare în preajma cărora se vedeau trupe de comando îmbrăcate în uniforme de camuflaj, în alertă. Înapoia barăcilor era o escadrilă de douăsprezece avioane americane Tomcat-F14,

așezate pe rampa de beton și examinate de mecanici și armurieri care stăteau de vorbă cu piloții.

Șoseaua de la Ierusalim șerpuia prin Lod și prin vechiul cartier musulman Ramla pînă la aeroportul internațional Lod. Încă de dimineață, locuitorii din Lod și Ramla observară aglomerația neobișnuită a traficului civil și militar. În trecut, asemenea activități constituiseră preludiul unor crize, însă de data asta situația era alta.

În Lod, Biserica Ortodoxă Sf. Gheorghe era plină de arabi creștini, dar și de creștini de alte naționalități, urmași ai cruciaților sau bizantinilor. Nu se desfășura nici o activitate neobișnuită, și totuși, oamenii se adunaseră, mînați de dorința de a fi împreună cu alți semeni de-ai lor într-un loc cu totul aparte, de a participa, chiar și în mod semnificativ, la evenimentele ce aveau să le influențeze viața.

În sinagogi oamenii stăteau deja adunați în grupuri mici cu cîteva ore înaintea serviciului divin de la apusul soarelui și vorbeau în șoaptă. În piață, lîngă Sf. Gheorghe, evreicele cumpărau, printre tarabele așezate în șir, carnea pentru Sabat. Toate afacerile și întreg comerțul păreau să se desfășoare cu un soi de calm, mai accentuat decît în alte zile de vineri. Așa încît oamenii zăboveau în piață mai mult decît era nevoie.

În Ramla, piața din fața mării Moschei Jami-el-Kehir era plină de oameni cu mult înainte ca muezinul să-i cheme pe credincioși la rugăciune.

Piața arabă era la fel de aglomerată, dar mult mai zgomoasă decît cea din Lod. Arabii, persoane prin excelență înclinate să lenevească, erau cu atît mai tentați s-o facă în piață și pe străzile pline de tot felul de mijloace de transport, de la mașini de teren și Buickuri pînă la cămile și armăsari arabi.

În închisoarea militară Ramla măcar o parte dintre teroriștii palestinieni puteau spera că aveau să fie eliberați.

Starea de spirit din Lod și Ramla era similară celei din restul Israelului și a Orientului Mijlociu. Aici, în această parte a lumii, aproape toate marile forțe istorice se întîlniseră cu un prilej sau altul, folosind terenul drept cîmp de bătăie. A încerca să trăiești

în pace aici este ca și cum ai vrea să dormi în mijlocul unei intersecții, spunea un proverb. Mii de armate și milioane de oameni mărșăluiseră în acest loc unic de pe harta globului, cunoscut sub numele de Țara Sfântă. Dar, în afara armatelor, aici, pe aceste dealuri și în aceste deșerturi aparent pustii, se confruntaseră ideologii și credințe, lăsând în urmă amintirea singelui vărsat. Aproape toate culturile Estului și Vestului erau reprezentate aici de ruinele de pe pământ, precum pietrele funerare răspândite pretutindeni în țară, și de cele de dedesubt, precum morții îngropați sub acele pietre. Era greu să faci săpături în Israelul modern fără să dai de ruine și, amestecate cu acestea, de oseminte. Ramla și Lod constituiau exemplul tipic al istoriei agonizante a străvechiului teritoriu. Unitatea și diversitatea Israelului modern. Ele reflectau starea de spirit complexă a statului în care coexistă mai multe religii. Speranță fără sărbătoare, disperare fără lacrimi.

Jacob Hausner, șeful forțelor de securitate ale El Al, puse la loc receptorul telefonului franțuzesc, încărcat de ornamente, și se întoarse spre tânărul său asistent Matti Yadin.

– Când o să scap de ticăloșii ăștia?

– Ce ticăloși, șefule? întrebă Yadin.

Hausner șterse o pată de pe suprafața biroului său Ludovic XV. Își decora biroul din propriile-i fonduri și îi plăcea să-l păstreze curat. Merse pînă la fereastra mare care dădea înspre rampa de parcare a avioanelor și trase la o parte draperiile grele de catifea. Lumina soarelui pătrunse înăuntru estompată de perdea.

– Toți, răspunse el, mișcînd mîna într-un gest, indicînd parcă lumea întreagă. Era Citadela. Sînt și ei preocupați într-o anumită măsură.

– Eu nu-i pot învinovăți pentru asta.

Pentru o clipă Hausner îl privi cu răceală pe Yadin. Acesta îi zîmbi cu simpatie. Și în momentele cele mai bune sarcinile lor erau extrem de dificile, iar ultimele cîteva săptămîni fuseseră un calvar pentru toți cei din forțele de securitate. Privi către profilul lui Hausner în timp ce acesta se uita pe fereastră dus pe gînduri.

Jacob Hausner era reprezentantul celui de-al cincilea *Aliya*, al celui de-al cincilea val de imigranți din Palestina. Acest *Aliya* fusese compus mai cu seamă din evrei de origine germană, care își părăsiseră locul de baștină pentru a reveni în patria străveche, după ce Hitler ajunsese la putere în 1933. Fuseseră oameni mai norocoși sau, probabil, mai clarvăzători, căci scăpaseră de holocaustul din Europa atîta vreme cît acest lucru mai fusese încă posibil. Erau, de asemenea, persoane influente și bine educate, care aduseseră cu ele capitalul și talentul atît de necesare. O mare parte dintre ei se stabilise în jurul vechii colonii germane din portul Haifa și o duseseră bine acolo. Primii ani ai vieții lui Hausner erau expresia tipică a existenței evreilor germani înstăriți din Haifa în perioada premergătoare războiului.

Cînd acesta izbucni, Hausner, în vîrstă de numai șaptesprezece ani, se alătură Serviciului Britanic de Informații, MI-6. Fiind pregătît în acest domeniu de către britanici, el îl abordă în aceeași manieră diletantă în care o făceau și instructorii săi. Dar, tot asemenea altor spioni diletanți englezi, el se dovedi extrem de bun în tot ce făcea. Era deci cu atît mai bine dacă socotea această ocupație drept un hobby de război. Era un tînăr bogat care nu arăta și nici nu acționa precum un spion, și tocmai acesta era avantajul.

În afara Haifei el trecea ușor drept neamț. Rolul său îi cerea să frecventeze anumite grupuri și să participe la anumite activități care să îi înlesnească o ascensiune socială în cadrul coloniilor germane din Cairo sau Istanbul, iar Hausner se pricepea la aceste lucruri. Spiritul lui reușea să înțeleagă cele mai complicate detalii ale acestei condiții ciudate și misterioase de om cu două existențe, îndrăgind-o la fel de mult cît îi plăcea Chopin, Mozart și *Sachertorten*.

Înainte războiului, Hausner se alăturase, într-un moment de plictiseală, unui club aeronautic britanic, particular, devenind astfel unul dintre puținii piloți civili autorizați din Palestina. În pauzele dintre misiunile de spionaj, el îi bătea la cap pe britanici pentru a obține din partea acestora permisiunea să își petreacă

orele de răgaz în avioane Spitfire și Haurricane, pentru a nu-și pierde îndemînarea.

După război se dusesse în Europa ca să cumpere avioane de război pentru Forța Aeriană Haganah, ilegală. El achiziționase cel dintîi Spitfire în care zburase Laskov, dar nici unul din cei doi nu știa asta.

Era normal ca după războiul din 1948 activitatea sa în serviciul de informații și cunoștințele în domeniul pilotajului să facă din Hausner unul dintre principalii agenți secreți ai El Al. În comparație cu cei mai mulți evrei care se maturizaseră în acea perioadă, viața sa fusese relativ liniștită. Acum locuia în Herzlya, într-o mică vilă de pe țărmul Mediteranei. Își adusese acolo cîteva iubite și mai multe cunoștințe întîmplătoare, dar încă își mai vizita cu conștiinciozitate familia din Haifa în zilele de sărbătoare.

În aparență, el le amintea celor mai mulți oameni de un aristocrat european. Avea un nas subțire, acvilin, pomeții proeminenți și un păr alb și des.

Hausner se întoarse spre Yadin.

– Sper că or să mă lase să particip la acest zbor.

Yadin clătină din cap și surîse.

– Pe cine ar mai crucifica dacă explodează avioanele?

– Nu trebuie să folosim cuvinte ca *a exploda* și *avion* în aceeași propoziție, Matti.

Zîmbi. Își putea permite acest lucru, căci aici totul mergea bine. Avea o reputație excelentă și nu vedea nici un motiv pentru care cele două avioane Concorde, 01 și 02, ar trebui să o știrbească.

Matti Yadin se ridică și se întoarse.

– Avem vreo știre de la serviciile noastre de informații?

Hausner continua să privească pe fereastră.

– Nu. Amicii palestinieni sau ce-o mai fi rămas din ei sînt foarte tăcuți.

– Prea tăcuți?

Hausner ridică din umeri. Refuza să facă pronosticuri atunci cînd nu avea nici o informație. Avea încredere în serviciile

secrete ale țării sale, care nu îl dezamăgisera decît rareori. Dacă vreo insectă nimerea în oricare punct al rețelei de informații israeliene, aceasta începea să se miște, iar păianjenul aflat în centru o simțea. Iar ceea ce se afla în afara pînzei era mult prea departe pentru a stîrni îngrijorare.

Hausner trase draperiile la loc și se întoarse de la fereastră. Își îndreptă cravata și haina în oglinda de perete, apoi traversă biroul și deschise ușa care dădea spre sala de conferințe.

Yadin îl urmă și se strecură ușor pe lîngă perete, acolo unde găsi un scaun liber.

În sala aglomerată și zgomotoasă se așternu liniștea și toată lumea se întoarse spre Hausner. În jurul mesei se aflau cîțiva dintre cei mai puternici oameni din Israel: Chaim Mazar, directorul Serviciului de Securitate Internă al Israelului, Shin Beth; generalul de brigadă Itzhak Talman, șeful Serviciului Operațiunilor Aeriene; generalul Benjamin Dobkin, reprezentînd Comandamentul General al Armatei; Miriam Bernstein, ministru adjunct al Transporturilor; și Isaac Burg, șeful grupului antiterorist „Mînia lui Dumnezeu” — „Mivtzan Elohim”.

Erau, de asemenea, prezenți cei cinci membri ai Knesset-ului, în afară de Bernstein. Tineri din personalul ajutător ședeau pe scaune de-a lungul pereților, iar o secretară la un mic pupitru se pregătea să ia notițe. Hausner se duse către masă.

Grupul reprezenta un comitet alcătuit *ad-hoc*, reunit pentru a asigura securitatea celor două zboruri Concorde. Unul dintre rolurile lor era să îl interpeleze pe Hausner, și tocmai asta aveau de gînd să facă.

Hausner observă că era din nou singurul care purta costum. O privi pe Miriam Bernstein în față. Din nou ochii aceia. Nimic. Atunci de ce oare i se părea că îl judecă mereu. Și-apoi, mai era și senzualitatea ei. Hausner nu voia să admită nici pentru sine că ea nu se folosește de această calitate, ci că, pur și simplu, aceasta există. Un adevăr. O femeie senzuală. Își mută privirea în altă parte. Teoretic, ministrul transporturilor era și șeful lui. Poate că de aici provenea tensiunea, își zise el. Rămase în picioare și își dresе glasul.

— Am fost de acord să iau parte la această întâlnire, în așa fel încît să nu mai existe dubii cu privire la capacitatea mea de a face un avion să decoleze. Ridică o mîna pentru a preîntîmpina cîteva proteste. În regulă, să trecem mai departe. Încăperea decorată sumar era luminată de o fereastră care avea aceeași perspectivă ca și cea din biroul lui Hausner. Acesta se duse la fereastră. La cel mai îndepărtat capăt al rampei de parcare, cele două avioane Concorde, prelungi și zvelte, cu Steaua lui David pe coadă, străluceau în lumina puternică a soarelui, stînd separat de celelalte aeronave. În jurul lor se aflau gărzile lui Hausner, înarmate cu pistoale și automate Uzi. Și armata trimisese o grupă de zece soldați infanteriști, dar asta nu contribuia în nici un fel la îmbunătățirea stării de spirit a lui Hausner. Toată lumea era conștientă de liniștea ce se lăsase. Hausner întinse mîna spre avioane. Iată-le! Mîndria flotei. Nu costă decît optzeci de milioane de dolari fiecare, cu tot cu cauciucuri de rezervă și aparate de radio. Toți călătorii achită bilete la prețul clasei întîi, plus o suprataxă de douăzeci de procente, și totuși, așa după cum știți, n-am obținut încă nici un *shekel* de la ele. Privi spre Miriam Bernstein, care era unul dintre criticii săi cei mai severi în Knesset. Și știți de ce n-a obținut El Al nici un profit? Din cauză că eu cîer întotdeauna asigurarea întregii securități, iar astfel de măsuri costă mult. Hausner înaintă cîțiva pași de-a lungul ferestrei luminoase. Cei din sală îl urmau cu priviri bănuitoare. Unii dintre dumneavoastră își făceau acum cîteva luni griji în legătură cu profitul și doreau să reducă, din acest motiv, eforturile pentru asigurarea securității. Acum, aceleași persoane, continuă el, privind spre Miriam Bernstein, se tem că nu am făcut destul. Hausner merse spre un scaun liber și se așeză. În fine, să trecem peste asta. Privi în jurul mesei și adăugă, vorbind repede și sacadat: Păsările acestea au funcționat încontinuu în ultimele treisprezece luni. De cînd le-am cumpărat, oamenii mei nu le-au scăpat o clipă din vedere. Am blindat și corpul avioanelor și compartimentul bagajelor încă de cînd erau construite la uzinele din Toulouse și St. Nazaire. Întreaga activitate de întreținere a fost încredințată mecanicilor El Al, aici, în Lod. Astăzi am

verificat personal combustibilul cînd erau alimentate navele. Pot să vă asigur că era kerosen A pur. Cînd am cumpărat avioanele, am cerut și am obținut o unitate energetică auxiliară, plasată în locașul roții din față. Toate celelalte avioane Concorde din lume sînt pornite prin folosirea unei unități energetice externe, așezate pe sol. Prin instalarea acestei UEA nu mai e nevoie ca pe aerodromurile străine să se apropie de avioane cele două camioane: pentru aer condiționat și pentru transportul unității energetice de sol. Putem să pornim singuri motoarele, oriunde și oricînd, iar apoi păsările nu mai au nevoie de ajutor. A trebuit să acceptăm, ca întotdeauna, penalizarea celor nouă sute de kilograme în plus ale UEA. Desigur că astfel nu poți face bani, dar eu unul prefer situația asta. Și dumneavoastră, de asemenea. Hausner privi de jur împrejur, așteptînd comentarii, dar cum nimeni nu spusese nimic, continuă: Avem, de asemenea, cheltuieli suplimentare și multă bătaie de cap, pentru că încercăm să îndeplinim toate operațiunile aici, la Lod. De exemplu, nici măcar un rezervor de apă nu se apropie de avioane, în afara aeroportului Lod. Dacă zbori cu El Al, duci cu tine apa Iordanului în Tokio, căci și serviciul de toaletă se realizează tot numai aici. Mai mult, după fiecare zbor, echipele de curățenie, supravegheate de oamenii mei, parcurg cu multă atenție fiecare aeronavă, în caz că cineva s-a hotărît să ne lase vreun pachet. Verificăm scaunele și toaletele, deschidem și pungile. În plus, serviciul de bucătărie se realizează în mod exclusiv pe Lod. Cît despre alimentele oferite la bord, vă pot spune că am asistat personal la prepararea lor în bucătăria noastră și că totul e cușer. De fapt, rabinul companiei a luat masa și nu s-a ales decît cu o indigestie. Hausner se lăsă pe spătarul scaunului și își aprinse o țigară, adăugînd apoi mult mai rar: de fapt, dintr-un anumit punct de vedere, această cursă va fi mult mai sigură decît oricare alta, pentru că acum nu va mai trebui să ne facem griji cu privire la pasageri. Hausner dădu din cap spre Matti Yadin. Asistentul meu s-a oferit să conducă echipa de securitate de pe Concorde 01, iar eu voi face același lucru pe 02. Totuși, primul-ministru nu m-a informat dacă mi se va permite să particip la misiune. Privi în jurul mesei.

Mai există întrebări cu privire la securitatea El Al? Nu? Bine. Urmă o tăcere prelungită. Hausner se hotărî că, de vreme ce se aflau în propria-i sală de conferințe, el trebuia să prezideze întâlnirea. Se întoarse către Chaim Mazar de la Shin Beth. Doriți să prezentați un raport?

Mazar se ridică încet. Era un bărbat înalt și slab, cu privirea tipică celor care au lucrat mult timp în Serviciul Secret. Era un om dintr-o bucată, unii îl considerau încă necioplît. Începu fără nici un preambul.

– Marea spaimă o constituie, fără îndoială, posibilitatea apariției unui maniac, aflat pe vreun acoperiș, undeva între zona de aici și coastă, și dotat cu vreo rachetă micuță care să poată fi lansată de pe umăr. Ei bine, eu pot să vă asigur că nu există nici un personaj de felul acesta în tot spațiul menționat. Și nici nu va exista vreunul pe traseul avioanelor în momentul decolării. I-am cerut ministrului apărării cîteva raiduri aeriene pe traseul de zbor. Deasupra întregii regiuni se vor afla elicoptere. Nu a existat nici un indiciu al vreunei activități de gherilă pe teritoriul Israelului. Sînt convinși că nu vor apărea probleme. Vă mulțumesc, încheie el, așezîndu-se.

Hausner zîmbi. Scurt și la obiect. Un om de treabă. Se întoarse către Isaac Burg, șeful organizației Mivtzan Elohim.

Acesta rămăsese așezat, dar se aplecă puțin înainte. Era un bărbat scund, cu înfățișare de gentleman, cu părul alb și cu ochi de un albastru strălucitor. Afecta obiceiuri sîcîitoare și tabieturi dezarmante, pe care în realitate nu le avea. Era mult mai tînăr decît părea, dar era în stare să ucidă cu sînge rece în timp ce se scotocea în buzunare după un spray nazal. Nimeni n-ar fi putut crede că el era cel care aproape dusese la bun sfîrșit acțiunea de anihilare a nenumăratelor organizații palestinienne de gherilă răspîndite în întreaga lume.

Oamenii săi vînaseră cu brutalitate ultimele grupări dezorganizate, aproape reușind să pună capăt atacurilor teroriste din țară și din afara ei. Burg surîse.

– Am dat peste o gherilă palestiniană mai deunăzi în Paris. Era unul dintre ultimii membri marcanți ai organizației Septem-

brie Negru. L-am interogat cu multă seriozitate și ne-a asigurat că nu știe de existența vreunui plan de subminare a misiunii de pace. Gherilele sînt disperate și atît de lipsite de încredere acum, încît nici măcar nu putem fi siguri că mai comunică între ele. Dar unul dintre oamenii mei, care e membru în serviciile secrete palestiniene, mă informează că nu se pune nimic la cale. Burg își caută pipa prin buzunar și, în cele din urmă, o găsi. O privi un moment, apoi se uită în sus. În orice caz, din cîte știm, guvernele doresc la fel de mult ca și noi succesul Conferinței. Ne-au informat prin diverse surse că supraveghează cu atenție gherilele cunoscute sau suspecte din țările lor. În cazul în care ei o lasă mai moale, vom face același lucru. Își puse niște tutun aromatic în pipă. John McClure, de la CIA, care este atașat la noi, ne informează că agenția lor nu a auzit nici un fel de zvonuri de la grupurile arabe din lume. Din întîmplare, concediul domnului McClure începe chiar mîine, iar acesta a ales, din curtoazie, să călătorească împreună cu misiunea de pace. Isaac Burg zîmbi de plăcere în clipa în care își aprinse pipa. Fumul dulceag se răspîndi deasupra mesei. Se uită spre generalul Dobkin. Cum stăm cu hinterlandul arab?

Benjamin Dobkin se ridică și privi împrejurul camerei. Era un bărbat solid cu gîtul gros și părul negru, foarte creț. Ca majoritatea generalilor israelieni, purta uniformă simplă, de campanie, cu mînele suflecate. Ceea ce oamenii observau din primul moment erau brațele și mîinile sale puternice. Era arheolog amator, iar săpăturile perseverente, făcute în văile străvechi, sporiseră dimensiunile trupului său, și așa destul de masiv. Cînd comandase o brigadă de infanterie, fiecare membru al acesteia devenise, de voie, de nevoie, arheolog. Nu fusese săpată nici o tranșee, nici o latrină, nici o capcană sau un șanț de apărare anti-tanc fără ca solul să fie cercetat cu fiecare prilej posibil. Benjamin Dobkin era, de asemenea, un om foarte credincios, care nu încerca să își ascundă această calitate. Rapoartele de evaluare a ofițerilor, dedicate lui Dobkin, includeau întotdeauna cuvinte precum „temeinic“, „consecvent“ și „stăpîn pe sine“.

Își împreună mîinile la spate și începu:

– Ca întotdeauna, problema e că gherilele pot să se descurce foarte bine în interiorul țărilor subdezvoltate. Operațiunile armatei israeliene au curățat multe dintre aceste teritorii Fatah și înseși guvernele arabe au dus pînă la capăt această acțiune. Privi în jurul său. Dar, spre deosebire de unii dintre prietenii mei de aici, armata nu poate să excludă, și nu o va face, posibilitatea unor agresiuni palestinienene sau arabe, inițiate din acele zone rurale în care încă se mai află grupuri de gherile. Armata are un acces limitat acolo, dar trimitem mulți agenți secreți care, cu puțin noroc, trec drept arabi. Spionăm la fața locului. Ezită, apoi adăugă: Așa cum am făcut mereu. Așa cum făceam și cu trei mii de ani în urmă: „Și Moise îi trimise să spioneze în Țara Canaanului, spunîndu-le: mergeți spre sud pe acest drum și urcați muntele, și priviți țara, văzînd cum este ea și ce fel de oameni trăiesc acolo, dacă sînt puternici sau slabi, puțini sau mulți.“

Ya'akov Sapir, membru de stînga al Knesset-ului, care numai credincios nu era, interveni imediat:

– Iar acești spioni ai lui Moise au povestit, dacă îmi amintesc eu bine, că pe acel tărîm curgeau laptele și mierea. Cred că de atunci încoace nimeni n-a mai avut încredere în rapoartele unei misiuni militare de recunoaștere.

În jurul mesei, și de pe scaunele așezate lîngă perete, se auziră chicote.

Generalul Dobkin îl privi un moment pe Ya'akov Sapir.

– Și, ca membru al Comitetului Poștal al Knesset-ului, cred că v-ar interesa să știți că răspunsurile corintenilor la epistolele lui Pavel încă mai așteaptă la Poșta din Ierusalim.

De data aceasta, se auziră și mai multe rîsete.

Hausner păru enervat.

– N-am putea renunța la aluziile astea biblice învățate pe dinafară? Domnule general? Doriți să continuați?

Dobkin încuviință din cap.

– Da. Una peste alta, totul pare în regulă. Partenerii mei din țările arabe mi-au transmis că întreprind cele necesare pentru neutralizarea rămășițelor mișcărilor de gherilă, acolo unde acestea pot fi identificate.

Chaim Mazar se aplecă înainte.

– Ce operațiuni ar putea să lanseze împotriva misiunii de pace, în caz că nu vor fi neutralizați, domnule general?

– Pe mare și în aer. Sîntem încă preocupați de aceste două domenii. Totuși, Departamentul Naval mi-a dat asigurări că întregul traseu al celor două avioane Concorde pe deasupra Mediteranei va fi supravegheat nu doar de către navele lor și de cele ale Flotei a Șasea Americane, ci și de forțele navale ale Greciei, Turciei și Italiei, care vor participa la un exercițiu NATO desfășurat în această regiune. În plus, pentru ca un proiectil expediat de pe mare să poată prăbuși o aeronavă ce zboară la o altitudine și cu viteza celor două avioane Concorde, acesta ar trebui să fie mult prea sofisticat pentru a fi folosit de teroriști. Chiar în cazul în care ar intra în posesia unui asemenea proiectil și l-ar lansa, escorta Forțelor Aeriene ar avea timp suficient pentru a-l identifica, localiza și doborî, nu-i așa, domnule general? zise el, privind spre Itzhak Talman, care era comandantul operativ al Forțelor Aeriene.

Toată lumea se întoarse spre Talman. Acesta se ridică, se duse spre fereastră și privi în zare. Era un bărbat înalt, frumos, cu o mustață de soldat britanic și cu aspectul plin de cutezanță al unui fost pilot din Forțele Aeriene Britanice. Vorbea un amestec de ebraică stricată și idiș, cu un accent britanic cultivat. Asemenea ofițerilor britanici pe care îi imita, avea un caracter rece, detașat și imperturbabil. Dar, la fel ca mulți dintre bătrînii ofițeri ai Imperiului, Talman juca teatru. În realitate, avea o fire emoțională și foarte iritabilă, pe care însă o ascundea foarte bine.

Talman se întoarse cu fața spre masă și spuse cu o voce calmă:

– Cel mai bun ofițer al meu, Teddy Laskov, conduce personal o escadrilă de piloți atent selecționați și care, la rîndul lor, vor zbura pe cele mai bune aeronave de război din lume. În acest moment ei supraveghează înarmarea și întreținerea celor douăsprezece avioane aflate la celălalt capăt al aerodromului. Laskov m-a asigurat că e în stare să localizeze, să urmărească, să intercepteze și să doboare orice obiect aflat pe cer, inclusiv

Foxbat-urile, SAM-urile și pe Satana însăși, dacă apare pe ecranul radarului. Privi prin încâpere, peste capetele bărbaților și femeilor adunați acolo. Serviciul de Informații al Forțelor Aeriene mă informează că gherilele nu au fost niciodată capabile să lanseze un atac aerian, și nici acum nu sînt. Și totuși, *dacă* cineva ar dori să inițieze un atac împotriva celor două avioane Concorde, ar trebui să dispună și să se folosească de cea mai puternică flotă aeriană din Mediterană. Talman își răsuci mustața. Teddy Laskov e cel mai bun om al nostru. De îndată ce păsările se vor afla sus, deasupra coastei, ele sînt sub răspunderea mea, iar eu îmi asum această responsabilitate fără nici o ezitare, conchise el și se întoarse la scaunul său.

Teddy Laskov, care stătuse pe coridor, ascultînd, deschise ușa încet. Cîteva capete se întoarseră spre obiectul laudelor lui Talman. Laskov surîse stîngaci și flutură din mână, indicînd că nimeni nu trebuie să îi dea vreo atenție. Se sprijini de zid.

Miriam Bernstein încerca să prindă privirea lui Hausner, dar acesta o evita premeditat. Privi în jurul mesei și spre scaunele aflate de-a lungul peretelui, dar nimeni nu păru să mai aibă ceva de adăugat.

– În regulă, atunci...

Miriam Bernstein se ridică.

– Domnule Hausner.

– Da?

– Aș avea ceva de adăugat aici.

– A!

– Vă mulțumesc. Îi zîmbi, fără ca acesta să pară că observă. Privi în jos și răsfoi cîteva hîrtii aflate în fața ei, apoi ridică privirea. Am ascultat cu foarte multă atenție cele spuse aici și, deși sînt impresionată de precauțiile luate, mă îngrijorează spiritul în care au fost întreprinse aceste acțiuni, mai ales limbajul folosit pentru a le descrie. Domnilor, mergem la această *veida*, la această Conferință, pentru a încheia un *Brit Șalom*, un Tratat de Pace. Miriam Bernstein tăcu și se uită în jurul mesei, întîlnind rînd pe rînd privirea fiecărui dintre cei prezenți. Poate că în anumite împrejurări este justificat să vorbim despre doborîrea unor

obiecte aflate în aer, despre interogarea, cu multă seriozitate, a unor arabi suspecti din țările prietene sau despre trimiterea unor spioni ai Armatei în teritoriile arabe. Dar, în acest moment al istoriei noastre, eu aş accepta riscul de a adopta o imagine lipsită de agresivitate. Noi nu vrem să mergem la Națiunile Unite precum un grup de cowboy, cu pistoalele fumegînd. Vrem să mergem în așa fel, încît să arătăm că am venit să vorbim despre pace. Își strînse buzele, căutîndu-și cuvintele pe care să le rostească în favoarea rațiunii, fără a părea că susține capitularea. Fusese mulți ani asociată cu aripa pacifistă a partidului său și de aceea se simțea obligată să le dea acest avertisment acum, cînd se aflau atît de aproape de a vedea că pacea devine realitate. Nici măcar o singură zi din viața ei nu fusese trăită într-un loc în care domnea pacea. Își întinse mîinile cu palmele în sus, într-un gest conciliant. Nu vreau să creez o problemă acolo unde nu există. Afirm doar că toate operațiunile militare și de spionaj ar trebui să înceteze aproape complet în săptămîinile ce urmează. Este un gest de bună-credință din partea noastră. Cineva trebuie să-și pună primul arma în toc. Chiar de s-ar întîmpla să îl vedeți pe Satana pe ecranele radarelor, domnule general Talman, nu îl doborîți cu vreunul din proiectilele dumneavoastră. Explicați-i doar că vă îndreptați spre o misiune de pace și că nu doriți să fiți silit să acționați violent. Va înțelege că doriți cu adevărat pacea și astfel – și cu ajutorul lui Dumnezeu – îl veți alunga. Se uită împrejurul încăperii și, pentru o fracțiune de secundă, privirea i se opri asupra lui Teddy Laskov. O privi și el și descoperi în ochii aceia ceva ce puțini oameni văzuseră vreodată, neștiind ce nume să-i dea. Ea privi cîteva momente pe deasupra capetelor oamenilor din jur. Afară, dincolo de aerodrom, oamenii lui Khabbani se certau, neputîndu-se hotărî cînd să tragă. Căldura vîntului *Hamseen* pătrundea în încăperea mică. Miriam Bernstein privi din nou prin sală. Există printre noi persoane care nu vor să cedeze la masa de tratative ceea ce au obținut cu prețul sîngelui. Înțeleg foarte bine asta. Cunosoc, de asemenea, toate contraargumentele care se pot opune teoriei păcii cu orice preț. Cu toții le cunoaștem, iar, în ce mă privește, în unele dintre ele

chiar cred. Nu vă cer decît ca în zilele ce vor urma să vă amintiți de ceea ce am spus acum. Vă mulțumesc.

Se așeză și își făcu de lucru cu hîrțile pe care le avea în față. Nimeni nu replică. Sala era la fel de tăcută.

Generalul Talman se ridică și se duse la Teddy Laskov. Îl luă de braț și ieșiră împreună pe coridor.

În cele din urmă, oamenii începură să converseze în șoaptă cu cei aflați în preajma lor. Apoi întîlnirea se pierdu în discuțiile unor grupuri mai mici, care lucrau la coordonarea planurilor finale.

Jacob Hausner ignoră vocile șoptite din preajma lui și o privi îndelung pe Miriam Bernstein. Simți un fel de curent care îi lega subtil. Dacă nu îl va risipi, va ieși la iveală într-unul din cele mai neașteptate momente. Dintr-o dată își aminti ziua în care ea refuzase o invitație de a-și petrece un week-end la vila lui. Amintirea îl irită. Se lăsă pe spătarul scaunului și se uită spre tavan. S-o ia naiba. Existau și alte lucruri, în afară de Miriam Bernstein, care îl preocupau.

De-a lungul anilor, acest moment fusese îndelung pregătit. Palestinienii consideraseră întotdeauna că El Al este un obiectiv militar, iar atacurile asupra lui fuseseră inițiate aproape în aceeași zi în care el luase ființă, în 1948. Dar numai operațiunile teroriste mai spectaculoase, precum cele din anii 60 și 70, atrăseseră atenția presei.

Ultimul incident fusese tentativa de deturare a unui El Al 747 de pe aeroportul Heathrow. Ahmed Rish condusesese acea acțiune. Chipul lui Hausner se strîmba la amintirea numelui Rish. Unul dintre ultimii – și, probabil, cel mai bun – dintr-un grup teribil. Fusese închis în închisoarea militară Ramla o dată, după ce îl arestaseră pe aeroportul Lod, într-o misiune necunoscută. În 1968, înainte ca Israelul să adopte politica de refuz a negocierilor cu teroriștii, el fusese schimbat împreună cu alți cincisprezece teroriști pentru pasagerii cursei El Al care fusese deturnată în încercarea de capturare a generalului Sharon. Hausner fusese de părere că era o greșeală, iar evenimentele ulterioare dovediseră că nu se înșelase.

Ar fi dorit ca Ahmed Rish să fi căzut victima unuia dintre raidurile organizației Mivtzan Elohim. Rish era specialist în avioane, iar gândul că acest criminal înrăit și devotat era în libertate îl tulbura. Hausner fusese unul dintre principalii săi ancheta-tori în închisoarea din Ramla, iar Rish, unul dintre puținii teroriști care îl făcuseră să își piardă firea. Hausner își amintea că îl lovisese. În raportul său, afirmase că Rish era un om foarte periculos, care trebuia închis pe viață. Și totuși, îl eliberaseră.

De atunci, Rish apăruse în nenumărate locuri, de fiecare dată foarte aproape de un avion El Al. Conform unor zvonuri, Rish fusese unul dintre cei care scăpaseră în timpul raidului Entebbe. Și, își spusese Hausner, probabil că așa era.

Cînd Isaac Burg pomenise de o gherilă capturată în Franța, memoria lui Hausner fusese reîmprospătată. În urmă cu mai mult de un an, Rish fusese localizat în Franța, imediat după operațiunea Heathrow. De ce în Franța? Hausner își aminti că și atunci îl deranjase ceva. Oare ce anume? Franța. Rish. Și al său *modus operandi*. Asta era. Ceva în legătură cu acel *modus operandi* al lui Rish îl șocase atunci. Rish nu era un bandit înarmat și pe jumătate nebun. Nu își asuma prea multe riscuri personale, ci acționa pe ocolite și cu multă circumspecție. De ce în Franța? De ce nu în marile comunități arabe din Germania? Singurul grup arab de o oarecare importanță existent în Franța era constituit din algerieni. Rish era irakian, cu toate că lupta pentru cauza palestiniană. Pentru restul lumii, arabii erau toți la fel. Nu însă și între ei. De asemenea, pentru poliția franceză, obișnuită cu algerienii, un irakian ar fi suspect.

Da, Rish era una din insectele care nu cu mult timp în urmă atinseseră rețeaua serviciilor secrete israeliene, iar aceasta tremurase. Îl reperaseră în provincie, nu la Paris. Ciudat. O dată în Bretagne, iar altă dată în sud, în apropierea graniței spaniole. De ce? Brusc, lui Hausner îi veni ideea că, în tot acest lanț de măsuri de securitate, exista o verigă slabă pe care el nu o cunoștea și nu o putea localiza. Se înfioră.

În dosarul lui Rish exista un portret psihic al acestuia, precum și semnalmente standard. O să le scoată și o să le folosească

într-un apel către SDECE din Franța. Hausner privi în jur. Toată lumea vorbea în continuare, împărțită în grupuri. Se ridică.

– Dacă nimeni nu mai are nevoie de prezența mea, mă voi întoarce la treburile mele. Nimeni nu îi răspunse. Doamnă ministru adjunct?

– Nu vrem să te reținem, spuse Miriam Bernstein.

– Nu mă rețineți. Se uită în jurul său. Vă rog să folosiți sala mea de conferință cât doriți. Se întoarse și porni spre ușă, apoi privi în spate și spuse cu sinceritate: *Șalom!*

4.

Căpitanul David Becker, pilotul navei El Al Concorde 02, ședea camera operativă, lângă Moses Hess, prim-ofițer. În partea cealaltă a mesei, în fața lui Hess, se afla inginerul de zbor, Peter Kahn, un evreu american, ca și Becker.

Pe pereți erau hărți, diagrame și buletine. Unul dintre pereți era o fereastră largă care dădea spre rampa de parcare a avioanelor. Cele două aeronave Concorde stăteau, în afara rampei parțial umbrite, în lumina puternică a soarelui.

De partea cealaltă a unui perete de sticlă, care traversa sala de operațiuni, se afla biroul dispecerului, cu teleimprimatoarele și hărțile meteorologice.

La celălalt capăt al mesei lungi din sala de operațiuni se afla echipajul de zbor al avionului El Al Concorde 01; era compus din Asher Avidar, pilotul israelian pe care Becker îl considera prea tânăr și impulsiv pentru a pilota altceva în afara avioanelor de război pe care zburase cândva. Lângă Avidar ședea Zevi Hirsch, primul ofițer pe care, își spunea Becker, doar vârsta îl împiedica să fie pilot, și Leo Sharett, inginerul de zbor care, de asemenea, atenua ceva din pripeala lui Avidar.

Avidar vorbea echipajului său, iar Becker se străduia să audă și să înțeleagă cuvintele rostite rapid în ebraică. Era vorba de o cursă pregătită cu atenție, și Becker nu avea nevoie de nebuniile lui Avidar. Trebuia să îl urmeze în lunga călătorie, iar la 2,2 mach combustibilul reprezenta un factor foarte important.

Ascultînd conferința pe care o ținea Avidar echipajului său, Becker verifică ultimele hărți meteo.

Becker era un bărbat foarte înalt, din acest motiv fiindu-i refuzată pregătirea de luptă în cadrul Forțelor Aeriene Americane, atunci când își începuse stagiul militar, o dată cu debutul războiului din Coreea. Și pentru că în ROTC nu i se menționase această limită de înălțime, el se pomeni transportând trupele pe avioane C-54. În cele din urmă, își satisfăcu în parte dorința de a lupta pe front, alăturându-se Direcției de Strategie Aeriană. De-a lungul anilor '50 își așteptă răbdător șansa de a anihila orașul rusesc care avea să-i fie încredințat, cu toate că știa că nu avea să vadă distrugerea provocată. Era orașul Minsk sau, mai precis, aeroportul din nord-vestul acestuia. Bomba lansată de el ar fi distrus și satul Zaslavl în care se născuse Teddy Laskov, dar nici unul din cei doi nu își dăduse seama de această coincidență în decursul discuțiilor lor întîmplătoare.

În cele din urmă, tendințele lui agresive scăzură o dată cu înaintarea în vîrstă și, o dată cu apariția rachetelor balistice intercontinentale, ajunse să piloteze din nou avioane de transport. Apoi veni Vietnamul, și fu instalat din nou într-un B-52. Anihilă o mulțime de oameni acolo, dar trecuse mult timp și nu mai avea nici un chef de așa ceva. În timpul războiului din 1967 se oferă voluntar pentru zborurile de re aprovizionare ale Ierusalimului. O dată cu ultimul său zbor spre Lod, luă sfîrșit și înrolarea sa, precum și o căsnicie de douăzeci și unu de ani, așa încît el rămase pe loc și se căsători cu o fată de la Forțele Aeriene ale Israelului, care îi făcea întotdeauna probleme cu declararea încărcăturii.

Forțele Aeriene ale Israelului nu aveau și nici nu era necesar să aibă imensele bombardiere cu rază lungă de acțiune pe care el le cunoștea atît de bine, iar numărul transportoarelor militare C-130 era foarte mic în cadrul Forțelor Aeriene, Hel Avir. Dar aici el nu dorea să revină în rîndurile armatei. Voia doar să zboare. În cele din urmă, obținu o slujbă care îi permitea să piloteze avioane de transport El Al DC-4.

În cadrul Forțelor Aeriene ale Statelor Unite petrecuse mii de ore de zbor în avioane cu reacție. Fusesse, de asemenea, testat la lucru pe marele bombardier supersonic FB-111, fiind astfel

unul dintre puținii bărbați din Israel care știau să piloteze la viteze supersonice avioane mari. Când El Al cumpără aeronavele Concorde, Becker se duse la Toulouse pentru a se pregăti. Acum urma să conducă cel mai important zbor al carierei lui și voia să fie sigur că totul avea să se desfășoare bine.

Când ușa se deschise, Becker privi în sala dispecerului. Îi văzu pe generali Talman și Laskov întrînd. Discutară cîteva momente cu personajul, apoi pătrunseră prin ușa de legătură.

Toată lumea din sala de operațiuni, toți ofițerii în rezervă se ridicară.

Talman și Laskov zîmbiră și gesticulară, cerîndu-le să se așeze. Cel dintîi spuse:

– Bună ziua. Tocmai ne întoarcem de la o întâlnire a comitetului de securitate și vreau să vă spun că totul pare în regulă. Totuși, pentru o mai mare siguranță, vom devansa decolarea pentru ora trei și treizeci. În plus, nu veți zbura peste Mediterană către Madrid, ci direct spre cizma italiană, îndreptîndu-vă spre Orly pentru realimentare. Am obținut permisiunea de a zbura cu viteză supersonică deasupra Italiei și Franței. Totul, inclusiv noile planuri de zbor, hărțile și diagramele meteo, este pregătit. Nimeni nu va părăsi avionul la Orly, urmîndu-se aceleași dispoziții ca și în cazul planului pentru Madrid. Privi fiecare om în parte. Domnilor, spuse și apoi se opri, căutînd cuvintele potrivite, în timp ce își răsucea mustața despicată. Apoi adăugă doar: drum bun! *Șalom!*

Se întoarse și reveni în sala dispeceratului.

Teddy Laskov se așeză la masă.

– În regulă. Avem un minut la dispoziție pentru ultimele coordonări. Eu vă voi urmări pe monitorul de la Controlul Traficului Aerian atîta vreme cît vom fi împreună și folosim frecvența companiei. Dar, dacă vreți să comunicăm unuia cu alții, trebuie s-o facem pe frecvența mea tactică, de pe canalul 31. Adică pe 134, 725. Dacă dintr-un motiv sau altul cineva dintre noi consideră că această frecvență nu mai e sigură va spune: „Indicatorul de la rezervorul numărul trei nu mai merge“ și ne reîntîlnim cu toți pe o frecvență alternativă, canalul 27, ceea ce înseamnă

129, 475. E limpede? Vă voi însoți pînă cînd ajungeți la 19.000 de metri altitudine și 2,2 mach. Dacă o să stau bine cu combustibilul, poate mai întîrzii prin preajmă. După aceea veți fi în siguranță. Întrebări?

Avidar se ridică.

– Dați-mi voie, domnule general. Cine controlează tactic această cursă? Adică, eu sînt coordonatorul de zbor al acestor două Concorde, iar dumneavoastră aveți în subordine oamenii dumneavoastră și îmi sînteți superior în Hel Avir – numai că aceasta e o cursă civilă. Să presupunem că sîntem atacați și să spunem că eu vreau să scap abătîndu-mă de la traseu, dumneavoastră doriți să mențin direcția stabilită, ca să puteți ști unde ne aflăm? Cine e șeful?

Laskov îl privi un moment pe Avidar. Indiferent ce se spunea despre tînărul pilot, acesta nu-și irosea timpul cu ocolișuri inutile și nici nu se jena să spună lucrurilor pe nume. Laskov dădu din cap.

– În regulă. E o întrebare bună, Asher. Țin să repet ceea ce vi s-a spus deja: nu anticipăm nici un fel de probleme. Totuși, dacă sîntem... atacați, veți urma regulamentul după care se ghidează misiunile marilor bombardiere. Cum Israelul nu deține așa ceva, dați-mi voie să vă pun la curent cu acest regulament. E foarte simplu. Prima regulă este să nu te abați de la traseul fixat decît în clipa în care primești instrucțiuni de la conducătorul escortei – de la mine – numai atunci pot fi întreprinse acțiuni de evadare individuală, de modificare a direcției de zbor, a vitezei sau a altitudinii. Cît privește regula a doua, vezi regula întîi. Mulțumit de răspuns?

– Nu.

Se așeză și se uită în altă parte.

Laskov încercă să vorbească pe un ton împăciuitoare:

– Uite ce e, Asher, escorta de zbor este întotdeauna un ghimpe în coasta tuturor. Nu prea am avut pînă acum în Israel asemenea situații de escortare pe un spațiu atît de larg, de aceea e ceva nou pentru dumneata. Totuși, în decursul unui război la care am participat acum o mie de ani s-a dovedit de nenumărate

ori că mioarele trebuie să stea împreună cu turma, ascultându-i pe cîini, dacă nu vor să fie prinse de lup. Indiferent cîte oî din turmă par a fi furate de lup, te asigur că e mult mai rău să fii de unul singur. Desigur că această comparație nu este exactă, dar cred că ai priceput mesajul. Încercă să surîdă părintește, dar Avidar nu îl privea. Laskov ridică din umeri și se întoarse spre Becker. David? Te gîndești la ceva?

— Nu, domnule general, cred că, în felul acesta, totul e clar. Mai puțin numele ce vor fi folosite pe frecvențele tactice.

Laskov se ridică.

— Ai dreptate. Eu sînt Arhanghelul Gabriel, plus numărul de pe coadă, 32. Escadrila mea e Gabriel, plus numerele de pe cozi. Tu, David, te vei numi Aripile lui Emanuel, iar tu, Asher, vei fi Kosher Clipper. În fine, în aer veți fi numiți Emanuel și Clipper. Laskov își privi ceasul. Nu era decît două după-amiază. Adăugă: Și încă ceva. În plus față de delegații misiunii de pace, care figurează pe lista voastră, s-ar putea să mai apară și alte cîteva personalități. Va fi și un american la bord. John McClure. Un fel de angajat al Ambasadei care călătorește spre casă în concediu. Comunicați-le șefilor de echipaj că trebuie să se aștepte la suplinirea listei pasagerilor.

Becker își răsfoi mapa și găsi lista.

— Mai e un compatriot de-al meu care ne va însoți. Domnul general Tom Richardson, atașatul militar aéro. Probabil că îl cunoașteți. Are unele treburi la New York.

Laskov nu spuse nimic. Era, probabil, o hotărîre de ultim moment. Știa că nu era lipsită de semnificație, dar nu își putea da seama care era aceasta. Un simplu gest de prietenie, poate. Încuviință din cap.

— E un fel de cunoștință profesională... un prieten atunci cînd nu încearcă să ne dicteze ce avem de făcut. Dacă nu-i place mîncarea, aruncați-l peste bord cînd vă veți afla deasupra Romei. Avidar, dacă se va afla în avionul tău, nu încerca să discuți cu el despre convingerile politice sau religioase, căci nu are așa ceva.

Becker zîmbi.

— A cerut să fie îmbarcat pe nava mea. O să am grijă de el.

– Așa să faci, replică Laskov, absent. Se îndreaptă spre ușa care făcea legătura cu sala dispecerului, unde îl zări pe Talman vorbindu-i dispecerului șef. Se întoarce cu fața către oamenii care se ridicaseră din nou. David, spuneai că a ales nava ta?

– Da, să trăiți.

Becker îi întinse lista cu pasagerii.

Laskov o privi. Lângă numele lui Richardson, trecut cu stiloul la sfârșitul listei, erau scrise numerele „02”. Știa că pe listă nu erau indicate, deocamdată, nici repartizarea pe avioane și nici așezarea pasagerilor. Cea dintâi avea să fie hotărâtă în ultimul moment, din rațiuni de securitate. Cea de-a doua era lăsată pe seama delegaților, care se puteau grupa în comitete, astfel încât să lucreze și în timpul zborului. Laskov nu înțelegea de ce optase Richardson pentru un anume avion, de vreme ce nu putea ști dacă prietenii sau cunoștințele sale aveau să se afle tot acolo. De ce nu așteptase pînă cînd vedea cum era repartizată delegația? Ambele avioane urma să fie pe jumătate goale. Poate că voia să zboare cu Becker. Se uită în sus.

– Știa că tu vei pilota 02?

– Cred că da. Bănuiesc că s-a gîndit că ar putea sta în scaunul pentru catapultare, pălăvrăgind tot drumul. Nu știe prea multă ebraică.

– Probabil. În ordine, domnilor. Drum bun. Ne vedem la vreo cinci mii de metri. *Șalom*.

În salonul personalităților, de la capătul culoarului unde erau situate atît sala de operațiuni, cît și biroul lui Hausner, se aflau vreo sută de oameni. Draperiile fuseseră trase pentru a veni în sprijinul aparatelor de aer condiționat, dar cu toate acestea salonul era foarte încins. Și totuși, întinericul dădea impresia de răcoare. Din cînd în cînd unul sau altul dintre cei prezenți dădea un pic la o parte draperiile și se uita la cele două avioane Concorde, solitare și înconjurate de soldați.

Yaakov Leiber, stewardul șef de pe aeronava lui Becker, intră în salonul personalităților. Micuțul Yaakov Leiber, așa cum îi spuneau aproape toți, era foarte neliniștit. Ar fi preferat să nu

fie el acela care trebuia să îi întrețină pe pasagerii acestei curse. Era obișnuit să își rostească micul discurs în salonul personalităților, dar acesta era un grup cu totul aparte. Recunoscuse multe chipuri și nume.

În plus față de cei douăzeci de delegați ai misiunii de pace era prezent un număr neobișnuit de mare de ajutoare, asistenți de cercetare, secretare, traducători și oameni de securitate. Leiber observă că salonul era plin de fum, iar barul era gol ca de obicei.

Yaakov Leiber își dresese glasul.

— Doamnelor și domnilor. Doamnelor și domnilor.

Își ridică mâinile.

Se făcu liniște treptat. Unele capete se întoarseră și îl observară pe omul scund, îmbrăcat într-o uniformă albă prea mare și purtând ochelari bifocali ai căror lentile erau atât de groase, încât făceau ca ochii lui să semene cu niște stridii.

Leiber se întoarse cu spatele spre bar.

— Bună ziua. Sînt Yaakov Leiber, steward șef al avionului El Al Concorde 02.

— Bine că nu e pilotul, observă un om din spate.

Cîteva persoane rîseră.

Leiber zîmbi.

— De fapt, am fost și pilot, numai că o dată am uitat să-mi iau o carte de telefon pe care să mă așez și m-am prăbușit într-un hangar. Se auziră rîsete și chiar aplauze. Leiber se apropie de mulțime. Nu vreau decît să vă aduc la cunoștință cîteva lucruri. Vorbi cîtva timp despre alegerea locurilor și despre noua oră a îmbarcării. Aveți întrebări?

Rabinul ortodox al misiunii, Chaim Levin, se ridică și spuse:

— Tinere, astăzi e vineri — iar dumneata mi-ai confirmat că vom parcurge tot drumul pînă la New York și vom ateriza înainte de începutul Sabatului. E adevărat?

Leiber își reținu un surîs. Era o trăsătură caracteristică a curselor El Al faptul că nici măcar în cursul săptămînii rabinii nu se înghesuiau la bordul avioanelor. Unii dintre ei refuzau să zboare într-un aparat al companiei naționale, deoarece toate echipajele El Al încălcasează cu un prilej sau altul regulile legate de Sabat. De

aceea foloseau aeronave străine, pentru că nu le păsa dacă acele echipaje își nesocotiseră sau nu propriul lor Sabat. Cei doi, unul ortodox și unul conservator, rabini, membri în misiunea de pace se hotărâseră să facă o excepție și să călătorească cu El Al, pentru a da acea impresie de unitate națională.

– Da, domnule. La New York soarele apune la ora șase și opt minute. Dar noi vom merge puțin mai repede decât soarele, așa că vom ateriza la două conform orei New Yorkului. Rabinul Levi îl privi îndelung pe Leiber. Cu alte cuvinte vom ateriza cu un ceas și jumătate înainte de ora la care plecăm, spuse Leiber. Înțelegeți...

– Bine, pricep. Să știți că am mai călătorit cu avionul. Îl privea pe Leiber-cel-care-încălca-Sabatul în felul în care se uita la evreii care mâncau carne de porc. Dacă aterizăm cu o secundă după apus, o să mai auziți de mine.

Cîteva persoane rîseră, iar Leiber zîmbi.

– Bine, domnule. Privi împrejur și continuă: La masă vi se va servi friptură înăbușită de vacă și piure de cartofi. Pentru cei interesați se vor pune la dispoziție cîteva filme. Soția mea, Marcia, care e mult mai simpatcă decât mine, va fi una din stewardesele dumneavoastră pe Ol. La fel ca multe alte perechi care zburau adesea, soții Leiber nu se aflau niciodată pe aceeași aeronavă. Aveau copii, și, pe urmă, el nu credea că această „politică“ avea să dea cuiva de gîndit. Aveți întrebări? Atunci dați-mi voie să vă mulțumesc pentru că ați ales El Al... deși nu văd ce altceva ați fi putut face. *Șalom*, spuse, ridicîndu-și ambele mîini.

Căpitanul David Becker încheie verificarea traseului aeronavei Concorde 02. Stătea la umbra vîrfului conic îndoit în jos al avionului. O echipă de infanteriști era plasată în jurul navei și, din cînd în cînd, aceștia aruncau cîte o privire spre el. Un om din unitățile de pază ale El Al, Nathan Brin, se apropie și îl întrebă:

– Cum merge treaba, domnule căpitan?

– Bine.

– Noi sîntem mulțumiți. Dumneavoastră?

Becker privi spre avion și dădu din cap.

– Ne vedem sus, mai spuse și plecă.

– Bine.

Becker se uita la aeronavă. Păsărea asta albă, vestitoare a păcii nu semăna deloc cu un porumbel. Este un fel de pasăre de mare, își spuse Becker. O barză sau un pescăruș, eventual. Era așezată pe picioare lungi, din cauză că aripa delta impunea folosirea multor unghiuri ascuțite. Dacă n-ar fi avut picioarele așa de înalte, partea din spate s-ar fi fîrît pe pămînt și la decolare, și la aterizare. De aceea Dumnezeu le dăduse păsărilor de apă picioare lungi, iar tehnicienii de la Societatea Aeronautică Britanică și de la Aérospatiale ajunseseră la aceeași concluzie. La fel făcuseră și rușii cînd își construiseră avionul supersonic TU-144. Formidabil. Becker își spunea că e plăcut să constăți că Dumnezeu a avut dreptate.

Apoi mai era și nasul conic. Ciocul. În timpul decolării și al aterizării era îndreptat spre pămînt, la fel ca la păsări, asigurînd astfel o mai mare vizibilitate. În timpul zborului era ridicat, ca avionul să fie mai aerodinamic. Britanicii, francezii, rușii și Dumnezeu – nu neapărat în această ordine – găsiseră cu toții aceleași soluții pentru problemele legate de zbor. La început avioanele fuseseră niște structuri rigide, și, din acest motiv, performanțele lor erau determinate de parametri rigizi. Păsările sînt flexibile. Omul a început să creeze aparate cu eleroane și direcții mobile. Apoi a urmat trenul de aterizare escamotabil. Apoi avioanele cu reacție. Acum era rîndul ciocurilor care se aplecau.

Becker privi avionul de la cap la coadă. Nu era o aeronavă cu adevărat mare. Fuzelajul avea cincizeci și doi de metri lungime, iar anvergura aripii delta era de numai douăzeci și șapte de metri. Cu tot cu pasageri și combustibil cîntărea vreo 181 000 de kilograme, fiind aproape de două ori mai ușor decît un 747.

Carlinga unui avion este unul dintre ultimele locuri unde sistemul britanic de măsurare și cîntărire mai era folosit. Toți piloții din lume fuseseră instruiți nu doar în domeniul limbii engleze, ci și în cel al sistemului de măsuri. Era un standard mondial care

nu trebuia și nici nu putea fi abandonat cu ușurință și în totalitate. Majoritatea instrumentelor erau dublu marcate, iar piloții treceau frecvent în conversațiile lor de la un sistem la celălalt. Alături de indicatorul de viteză în aer măsurată în mach, se afla demodatul indicator de măsurare a nodurilor. Pentru Becker acesta constituia un reper fix într-o lume în continuă schimbare. Își imaginea un străvechi velier cu greement pătrat căznindu-se să atingă o viteză de cinci noduri, mergînd împotriva vîntului.

Becker dădu pentru ultima oară ocol navei. Se opri sub aripa delta și privi în sus. Nu, nu fusese construit pentru a transporta cîteva sute de pasageri la clasa turist, ci pentru a purta, cu viteză supersonică, șaptezeci de personalități politice către misiunile lor de pace, către tranzacțiile petroliere și către iubitele aflate în străinătate. Un avion al elitei. Viteza maximă pe care o dezvolta era 2,2 mach – vreo două mii trei sute de kilometri pe oră, în funcție de temperatura aerului. Viteza unui glonte extrem de rapid. La o asemenea viteză zborul nu mai era guvernat de aceleași reguli standard.

Zborul la o viteză supersonică avea anumite particularități. Mai întîi, pragul reprezentat de viteza sunetului, pentru trecerea căruia aripile delta erau de mare folos. Din păcate, acestea nu ofereau o manevrabilitate perfectă, căci alunecau și făceau tonouri, avionul devenind dificil de pilotat. Pentru atac, trebuia să faci ca aripile delta să intre în unghi ascuțit, iar dacă ți se întîmpla să nimerești în partea posterioară a unei curbe de contrapresiune, devenea extrem de dificil să atingi viteza sunetului.

Nimeni nu se speria prea tare dacă se întîmpla să „pierzi” unul din motoarele de la un avion obișnuit cu reacție. În schimb, dacă același lucru ți se întîmpla pe un supersonic, puteai pierde cu ușurință controlul asupra aparatului; acesta începea să se bălăngăne și se dezintegra.

La 2 mach, temperatura de la suprafața avionului putea atinge 127 grade Celsius. Dacă depășeai această limită, aeronava nu se desfăcea în bucăți, dar structura sa era șubrezită, consecințele putînd să apară în cursul altui zbor.

La 2,2 mach, trebuie să gîndești rapid. Dacă voiai să zbori la o altitudine de 19 000 de metri, trebuia să începi ascensiunea de la 17 000. Dacă manevrai prea brusc, îi aruncai pe pasageri în plasa pentru bagaje.

Apoi mai era și ceea ce îl frămîntase pe Becker încă din prima zi în care se înălțase cu un Concorde pînă la 19 000 de metri. Era problema decompresiei bruște din cabină, care se poate produce cînd ești lovit de un proiectil sau cînd la bord are loc o explozie ușoară, sau, în fine, cînd cineva sparge un geam cu un glonț. În avioanele normale, comerciale, care zburau la altitudini relativ mici, de pînă la 9 000 de metri, decompresia din cabină nu constituia un moment critic. Echipajul și pasagerii își puneau măști pentru oxigen, respirînd astfel pînă cînd se revenea la altitudini mai joase, în care aerul era mai dens. La 19 000 de metri însă, ca respirația să fie posibilă chiar și cu ajutorul măștilor de oxigen, aveai nevoie de un costum pentru presiune. În absența acestora, nu-ți rămîneau decît cîteva momente în care îți puteai folosi cunoștința pentru a coborî pînă acolo unde se putea respira, și numai cu masca. Or acest lucru era imposibil de realizat la 19 000 de metri. Îți puneai masca, dar cunoștința tot ți-o pierdeai. Simțind că a apărut o problemă, computerul de la bord făcea ca avionul să coboare lent, dar în momentul în care ajungeai într-o zonă unde puteai respira cu masca, te trezeai cu tulburări cerebrale.

Becker avea un coșmar care îl obseda: un echipaj care își revenea după momentul de pierdere a cunoștinței – respirînd aerul din măști, în cazul în care mai erau capabili să înțeleagă acea simplă necesitate – și încercînd să priceapă ce erau toate luminițele și cadranele acelea haioase pe care le aveau în față, în timp ce ochii li se holbau, iar saliva le curgea din gură. Și, în toată această vreme, aparatul computerizat aștepta să fie pilotat de o mîna omenească. Niște neanderthali într-un Apollo. Iar în spate, șaptezeci de pasageri idioți, aflați în cele mai diverse faze de debilitate mintală, strîmbîndu-se și mormăind. În coșmarul lui, avionul Concorde ateriza de fiecare dată, iar pe puntea de observație se aflau oameni care făceau semne cu mîna. Aveau să

fie uimiți în clipa în care prietenii și cei dragi aveau să apară pe treptele avionului? Becker închise ochii. Știa că nu mai poți să-ți revii la înălțimea aceea, după mai mult de treizeci de secunde în care rămăseseși fără oxigen. Nu era decît un coșmar fără sens. Totuși, continua să impună o comandă simplă acelei părți a creierului său care genera reacțiile condiționate: *dacă nimic nu mai pare cunoscut în carlingă, atunci nu te atinge de nimic*. În cele din urmă, combustibilul avea să se termine.

Becker își șterse sudoarea de pe față și privi aerodromul. La cincizeci de metri depărtare, Avidar se uita la avionul Concorde 01. Se întrebă dacă Avidar avea astfel de coșmaruri. Nu. Avidar în nici un caz.

5.

Miriam Bernstein se afla în salonul personalităților, bînd o cafea împreună cu Abdel Jabari. Acesta îl văzu pe Ibrahim Ali Arif, celălalt delegat arab, intrînd. Își ceru scuze și se duse să vorbească cu el.

Bernstein observă că Jacob Hausner stătea singur la bar. Se ridică, ezită, apoi se îndreptă spre el. Acesta nu se întoarse.

– Bună!

– A, bună! îi răspunse, privind-o peste umăr.

– Uite, îmi pare rău că i-am făcut pe unii să se simtă stînjiți adineauri.

El își agită paharul.

– Nu-i nimic.

– Bine. Se opri un moment, apoi continuă: Deci, vii cu noi?

– Da. Tocmai am aflat de la PM. Mă voi afla pe 02.

Fără să înțeleagă de ce ar fi trebuit să o socotească drept o veste bună, ea simți deodată o senzație plăcută pe care nu reuși s-o sublinieze.

– Și eu voi fi pe 02. Tăcere. Ea se forță să zîmbească și vorbi din nou: Vrei să schimbi avionul sau ai vrea s-o fac eu?

De ce simțea cu atîta putere că făcuse această remarcă pentru a-l provoca? Hausner avea senzația că ea își reținea o emoție puternică și că aceasta i se datora lui. O privi, fără ca ceva de pe chipul ei să-i confirme bănuiala, care, totuși, persistă.

– Nu cred că e nevoie.

Ea se uită în oglindă, apoi privirea îi alunecă spre imaginea reflectată a lui Hausner, ca pentru a se convinge că nici unuia din

ei nu îi căzuse masca. Înfățișarea ei era naturală, dar încordarea îi era trădată de corp. Își dădu seama că stătea aproape pe vîrfuri. Așa i se întîmpla mereu în preajma lui. Se destinse și surîse firesc.

– Drăguț din partea ta că vii. Se pot lipsi de tine aici?

Hausner își goli paharul.

– Au avut de ales între a mă opri aici pentru a mă crucifica și a mă lăsa să plec, sperînd că, dacă se va întîmpla ceva cu avionul, mă voi prăbuși împreună cu el.

Ea dădu din cap.

– Așadar, ai ales să te prăbușești cu avionul?

– Ei au ales. Cred că ar prefera să mă prăbușesc, iar avionul să meargă înainte. Numai că asta nu se poate. Bei ceva?

– Nu beau, dar...

– În țara asta blestemată nimeni nu bea. Cînd lucram pentru RAF, nimeni nu zbura doar dacă nu era orb. Își împinse paharul spre barman. Bine, atunci ne vedem la bord.

Ea îl privi.

– Bine.

Se întoarse și se îndepărtă.

Cînd văzu că Miriam Bernstein pleacă, Matti Yadin se apropie de bar și spuse:

– Iar te sîcîie afurisita aceea, șefu'?

Hausner se gîndi un moment apoi răspunse:

– Nu-mi dau seama.

Teddy Laskov intră în salonul personalităților, căutîndu-l pe Tom Richardson. Voia să-l întrebe cîte ceva și să-i comunice, totodată, frecvența tactică alternativă pe care tocmai o alesese împreună cu Talman. Se gîndi să-l cheme în biroul atașatului militar aeroamerican, apoi se răzgîndi și, dintr-un motiv pe care nu reușea să-l înțeleagă foarte bine, se hotărî să nu îi mai dea acea informație lui Richardson. Dacă ar avea nevoie de ea cu adevărat, americanii ar putea s-o obțină chiar și cînd el se va afla la bordul avionului, de la Talman, din Citadelă.

Laskov îi văzu pe Miriam și pe Hausner discutînd la bar, apoi o văzu pe ea întorcîndu-se și plecînd. Dacă n-ar fi știut că cei doi se detestau reciproc, ar fi putut crede că Hausner spusese ceva care o rănise. Fu surprins de sentimentul de gelozie care îl încercă brusc. O urmări, fără ca ea să-l vadă. Își luaseră deja rămas-bun, așa că se întoarse și porni cu mersul său ca de urs spre scările din spate, unde îl aștepta un jeep ca să-l ducă la escadrila sa.

Generalul Benjamin Dobkin stătea de vorbă cu Isaac Burg în preajma barului.

Dobkin se uită la Burg.

— Așadar, vii cu noi la New York?

Burg încuviință din cap.

— Cred că trebuie să mă văd cu agenții din New York. În plus, am acolo și o prietenă care va simți, în mai puțin de șapte ore, mînia lui Dumnezeu.

Rîse și ochii îi sclipiră.

Dobkin privi în ceașca de cafea, apoi se uită la Burg.

— E ultima lor șansă, nu? Vreau să spun că, dacă ar vrea să ne atace, acum ar trebui s-o facă. Dacă n-o fac, vor fi iremediabil pierduți în ochii susținătorilor lor. E cea mai importantă țintă pe care au avut-o vreodată. Acum ori niciodată, nu-i așa?

— Da, zise Burg, dînd ușor din cap. Știți, cînd am plecat de la întîlnirea pe care am avut-o adineauri, eram foarte încrezător. Dar ființele umane sînt creaturi foarte dotate și viclene. Dacă vor s-o facă, vor găsi prilejul. Asta-i tot ce știu după atîția ani în care am avut de-a face cu arabii. Așa cum bine știm amîndoi, nu sînt acei bufoni pe care ni-i descrie presa. Da, sînt foarte îngrijorat, încheie, dînd încă o dată din cap.

Cele două avioane Concorde, 01 și 02, stăteau cu ușile deschise în lumina soarelui. La bordul fiecăruia se aflau deja șase oameni din echipa de securitate a lui Hausner. Matti Yadin

se afla cu cei șase pe 01 și le făcea instructajul. Fiecare era înarmat cu câte un pistol automat Smith & Wesson, calibrul 22. În mod normal, gloanțele de acest calibru nu străbăteau corpul omenesc și nu perforau cabina. Teoretic, păreau sigure, dar, în realitate, a trage focuri de armă într-o cabină presurizată nu era o idee foarte fericită.

Oamenii de pază aveau și ei, ca echipament standard la bord, o pușcă veche americană M-14 care fusese astfel asamblată, încât să poată fi montată pe ea o lunetă cu raze infraroșii, pentru uz nocturn, și un Crossman 10X, pentru a fi folosit ziua. La bord se mai afla și un pistol – mitralieră Uzi de fabricație israeliană, o armă foarte mică, de altfel, lungă de numai patruzeci și cinci de centimetri și cântărind patru kilograme, dar capabilă să lanseze, cu multă eficacitate, douăzeci și cinci de proiectile de 9 mm. Puștile M-14 și Uzi nu puteau fi folosite decât în afara avionului.

La bord se mai afla un mijloc de distrugere despre care nu știa nici unul dintre cei prezenți la bord. În coada fiecărui Concorde se afla jumătate de kilogram de exploziv de plastic, amplasat pe rezervorul de echilibrare. Fusese pus acolo cu peste un an în urmă, în îndepărtatele orașe St. Nazaire și Toulouse, de către doi algerieni care muriseră între timp. Când aeronava accelera, combustibilul avea să fie pompat în rezervorul gol, pentru a modifica centrul de gravitație al avionului și a face posibil zborul supersonic. Atunci când, și dacă, explozibilul era detonat, nava avea să fie, pur și simplu, spulberată.

Teddy Laskov stătea în carlinga avionului său F-14 și se juca cu un calculator de buzunar, socotindu-și propria rază de zbor în funcție de diverși factori precum consumul de carburant, greutatea, manevrele efectuate și temperatura aerului. Ca vechi luptător, Laskov ar fi dorit să păstreze și armele de 20 mm, dar trebuia să admită că erau grele și inutile. Proiectile. Asta era tot ce conta astăzi. Poate că Richardson avusese dreptate. Din carlinga deschisă îi strigă pe armurieri:

– Luați tunurile de douăzeci. După ce fură îndepărtate proiectilele de douăzeci de milimetri de pe toate avioanele, privi la stînga și la dreapta, apoi vorbi în căști: Porniți motoarele.

Cele douăzeci și patru de motoare Pratt și Whitney, fiecare cu o presiune de peste 9 000 de kilograme, izbucniră deodată, scoțînd un sunet asurzitor ce zguduia pămîntul.

După un minut Laskov ridică degetul mare, strigînd în microfon:

– *Zanek!* Porniți.

Cele douăsprezece avioane de luptă se îndreptară spre pista de decolare.

Tom Richardson își aminti prea tîrziu că nu obținuse frecvența alternativă a lui Laskov. Nu era tipul de informație pe care să o poată solicita Citadelei prin telefon, și, dintr-un motiv sau altul, biroul său nu o obținuse încă. De asemenea, deși se așteptase la modificarea orei de decolare, aceasta îi crease unele neplăceri. Se întrebă dacă Laskov îi acceptase sugestia de a renunța la proiectilele de tun. Apoi își spuse că nu avea o importanță chiar atît de mare.

Delegația de Pace părăsea holul, coborînd pe scările din spate și urcînd în autobuzele care așteptau. Richardson se strecură într-o cabină telefonică aflată chiar lîngă bar și formă un număr din Ierihon, pe malul vestic, ocupat. Nu avea încredere în telefoane, dar nici timp și nici altă soluție nu mai avea.

Jacob Hausner băgă capul pe ușa antcamerei de la biroul său.

– Au sunat de la SDECE din Franța?

Secretara privi în sus și spuse:

– Nu, domnule.

– La dracu'! Se uită pe fereastră și văzu că autobuzele erau aproape pline. Trebuie să plec. Probabil mă voi întoarce mîine cu unul din cele două avioane. Dacă apare ceva important cît

timp mă aflu în aer, sună la Citadelă și ei or să-mi comunice.
 Sînt pe 02.

– Călătorie plăcută. *Șalom.*

– Tocmai despre asta e vorba. *Șalom.*

Traversă repede culoarul.

Matti Yadin privea de la fereastra autobuzului care urma să
 se îndrepte spre Concorde 01. Îl văzu pe Hausner trecînd în fugă.

– Șefu'!

Hausner se întoarse și privi în sus.

Yadin se aplecă în afară.

– Dacă nu vrei să zbori cu... știi tu – mă duc eu în locul tău.

Hausner scutură din cap.

– Nu, n-are nici o importanță. E o călătorie scurtă. Și-apoi,
 e de rău augur să schimbi planurile de zbor. Hausner ezită. Încă
 îl mai îngrijora ceva, dar nu știa exact ce anume. Ajunsese să
 aibă un sentiment neplăcut în ceea ce privea această călătorie.
 Același sentiment îl văzu și în ochii lui Yadin. Ți-l mai amintești
 pe Ahmed Rish?

– Cum aş putea să-l uit?

– Într-adevăr. Gîndește-te la el și, dacă-ți vine vreo idee,
 dă-mi un semnal. Ne vedem la New York.

Yadin zîmbi forțat.

– *Șalom.*

Hausner se întinse și, pentru prima oară, îi strînse mîna lui
 Yadin.

Aflat în turnul de control al aeroportului Lod, Chaim Mazar
 privea cu un binoclu la autobuzele care se apropiau de cele două
 avioane. Zări o luminiță pe acoperișul unei case din Lod și își
 îndreptă binoclul într-acolo. Puse mîna pe transmițător și, în
 timp ce continua să privească spre clădire spuse, vorbind repede:

– Către elicopterele de control! Aici Turnul. Am zărit o scîn-
 teie în cvadrantul treizeci și șase. Casă cu tencuială roz. Pe
 acoperiș. Trimiteți urgent pe cineva.

Mazar privi cum după cîteva secunde un elicopter Huey coborî pe acoperișul casei. Patru oameni înarmați cu automate Uzi săriră înainte ca acesta să aterizeze. După cîteva momente auzi o voce cu răsufierea tăiată:

– Turnul, sînt Huey treizeci și șase.

– Receptionat, șapte-șase. Dă-i drumul!

– Nici o problemă. O tînară cu oglindă reflectorizantă. Urmă o pauză. Vocea părea amuzată. Adăugă: Plajă în pielea goală. Terminat.

Mazar își șterse picăturile de sudoare de pe frunte și bău un pahar cu apă.

– Receptionat. O să aibă loc un raid aerian. Pune-o să se îmbrace și aresteaz-o. Ține-o în elicopter pînă cînd o să poți s-o predai poliției.

Urmă altă pauză lungă.

– Receptionat. Turnul.

– Turnul, terminat. Mazar se trînti în fotoliul aflat lîngă controlorii traficului aerian. Se întoarse spre unul dintre aceștia. N-a fost prea elegant, dar după o zi atît de lungă...

Sabah Khabbani stătea în vîrfurile dealului, privind prin binoclu. Era o zi senină și luminoasă, dar nouă kilometri erau o distanță mare. Se părea că pasagerii începuseră să se îmbarce. Era un moment la fel de bun ca oricare altul. Își ridică mîna și așteptă să treacă un elicopter.

În spatele său, cei trei îngenuncheaseră printre pini, la cîteva metri distanță unul de altul. Fiecare ținea un proiectil de mortier deasupra gropii. Fiecare avea trei proiectile în plus. Aveau să lanseze alternativ două proiectile cu mare putere de explozie și două cu fosfor alb. Împreună, cele douăsprezece proiectile ar fi trebuit să cuprindă întreaga zonă dintre terminal și avioane. Dacă vreunul străpungea rezervorul de carburant – și nu exista nici un motiv ca acest lucru să nu se întîmple – ar fi murit cu toții.

Îl priveau cu atenție pe Khabbani. Acesta coborî brațul. Cu mîini tremurînde, fiecare lăsă să-i alunece proiectilul printre degete. Auziră cum acestea alunecă pe țevă. Își acoperiră ure-

chile și deschiseră gura pentru a echilibra presiunea bubuiturii ce avea să urmeze.

Generalul de brigadă Itzhak Talman se afla în camera operativă a Citadelei, privind radarul și imaginile oferite de E-2D Hawkeye. Vedea cele douăsprezece F-14 ale lui Laskov zburînd în formație compactă departe de coastă. Pe alte ecrane se vedeau graficele traficului aerian, cu cele cîteva avioane particulare și nave aflate pe mare. Un computer trimitea diverse mesaje prin tuburi cu raze catodice și înregistra benzi cu informații. Talman roti butonul pentru volum al unuia dintre aparatele de radio și îl auzi pe Laskov vorbind echipajului său. Pînă acum totul mergea ca pe roate. Își turnă o ceașcă de cafea și se așeză. Acum nu putea decît să aștepte.

Căpitanul Ephraim Dinitz așteaptă pînă cînd auzi zgomotul înfundat al proiectilelor care loviseră percutorul aflat în capătul țevii. În felul acesta va satisface cerințele unui tribunal militar, în cazul în care apăreau dubii cu privire la intenție. Alergă împreună cu oamenii săi, ieșind dintre copaci și stînci. Dinitz strigă în arabă:

– Sînteți arestați în numele legii militare! Puneți-vă mîinile pe cap!

Cei trei pușcași palestinieni priviră la mortierele tăcute și apoi la israelienii care se apropiau. Se ridicară încet în picioare și își duseră mîinile deasupra capului.

Privind în spate peste umăr, Khabbani urmări întreaga scenă care se desfășura la treizeci de metri înapoia lui. I se înmuiară picioarele și simți un nod în gît. Se văzu închis în Ramla, privind în gol prin gardul de sîrmă ghimpată, tot restul vieții sale. N-avea să-și mai mîngîie niciodată soția și copiii decît prin acel gard ghimpat. Se ridică și sări de pe creasta dealului. Un soldat strigă, dar el fugea, împleticindu-se peste stînci, călcînd în picioare florile sălbatice. Alt strigăt, apoi sunetul sacadat al unei arme automate. Văzu gloanțele căzînd în jurul lui și nu-și dădu seama

decît după cîteva secunde că nu mai alerga, ci zăcea întins pe jos, sîngerînd abundent.

Chaim Mazar îşi luă radioul de campanie. Din turnul său vedea dealurile unde se petrecuse totul. Dădu din cap.

— În regulă, Dinitz. Interogaţi-i imediat şi anunţaţi-mă.

Se așeză din nou pe scaun. Îşi dădea seama că amărîții aceia de țărani palestinieni știau mai puțin decît el însuși cu privire la autorii tentativei disperate. Mortierele acelea fuseseră localizate cu vreo zece ani în urmă, dar le lăsasera acolo pentru a vedea cine va veni să le folosească. Firește, detonatoarele fuseseră îndepărtate. Ordonase ca în săptămîna respectivă locul să fie supravegheat mai bine decît oricînd. În plus, mai devreme, în cursul zilei, unul dintre agenții săi fusese avertizat.

Era o încercare atît de stîngace și prostească, încît Mazar nu putea crede că cineva sperase ca ea să reușească. Nu putea decît să se gîndească la expresia englezească „red herring”^{*}. Sau la cea ebraică „miel de sacrificiu”. Asta erau nenorociții aceia de palestinieni. Acum, că marele atentat terorist fusese zădărnicit, toată lumea avea să se relaxeze. Mazar, în schimb, nu vedea lucrurile astfel. Dacă acesta fusese un *red herring*, atunci asta nu putea să însemne decît că trebuia să se aștepte la încă un complot, deocamdată nedescoperit, pentru sabotarea misiunii de pace. Dar în ruptul capului nu își putea imagina în ce ar fi putut consta acesta. Ridică din umeri.

Controlorul traficului aerian își ridică privirea de la aparatul său de radio și spuse:

— Cele două Concorde sînt gata de zbor, domnule.

Mazar încuviință din cap.

— Atunci dă-le cale liberă, și ducă-se dracului de-aici.

Echipajul de zbor al avionului Concorde 01 își completea lista călătorilor. Aparatul porni spre marginea pistei lungi de patru mii de metri. Radioul pîrîi.

— Cale liberă pentru decolare, El Al 01 și 02. La interval de două minute. Călătorie plăcută.

* Mijloc de diversiune (eng., figurat) (*n. trad.*).

– Recepționat.

Avidar împinse maneta de accelerație și marea pasăre porni cu zgomot pe pistă.

Așezat în scaunul din partea stângă, David Becker privea cum 01 se ridică încet de la sol. Se întoarse către Moses Hess.

– Anunță-mă, te rog, când au trecut două minute, da?

Hess încuviință din cap și se uită la ceas.

Înapoia lor, înspre capătul cabinei de comandă, Peter Kahn se afla în fața tabloului de control al inginerului de zbor. Luminițele și indicatoarele erau nemișcate. Se întoarse spre Becker și îi spuse în engleză:

– Toate sistemele funcționează încă.

Becker zîmbi, auzindu-l vorbind în engleză.

– Bun.

– Un minut.

În spate, pasagerii și însoțitorii de zbor vorbeau cu voci abia auzite. Conform listei, cei zece delegați erau însoțiți de douăzeci și cinci de persoane. Lor li se adăugau doi stewarzi și două stewardese, împreună cu stewardul șef, Leiber. Toți cei cinci se aflau imediat înapoia cabinei de comandă. Șase gărzi, conduse de Hausner, erau răspândite printre pasageri. Tom Richardson găsisese un loc liber lângă John McClure și vorbea de unul singur. Generalul Dobkin își trecea din nou în revistă notele pe care avea să le prezinte celor de la Pentagon. Isaac Burg ședea singur, citind un ziar și trăgînd din pipa neaprinsă. Rabinul Levin se angajase într-o dispută religioasă cu unul dintre delegați. Cu echipajul și însoțitorii de zbor, lista cuprindea cincizeci și cinci de membri. Numărul sporit de bagaje ce fusese îngăduit adusesese aparatul în apropierea limitei maxime de greutate care să nu stînjenească decolarea, mai cu seamă dacă se lua în considerare și temperatura aerului.

Miriam Bernstein ședea în spatele lui Abdel Jabari, care ședea alături de Ibrahim Arif, al doilea delegat arab aflat la bordul lui 02. Un tînăr din echipa de securitate, Moshe Kaplan,

privea iritat la cele două *kheffiyah*-uri cu carouri albe și negre, stînd în partea opusă a intervalului dintre scaune.

Cabina era mică și scaunele așezate două cîte două pe fiecare parte. Deși un bărbat de o sută optzeci de centimetri abia putea sta în picioare, interiorul, care fusese proiectat de francezi cu talentul lor tipic pentru astfel de lucruri, dădea impresia de luxos. Lipsa de spațiu nu avea nici o importanță, pentru că se întîmpla destul de rar că un Concorde să zboare mai mult de trei ore și jumătate.

Un ultim detaliu al decorului era constituit de un aparat Mach de măsurare a vitezei, montat pe perete. Luminile roșii ale neoanelor indicau: MACH 0,00.

În carlingă, Hess își luă privirea de pe ceas.

– Să pornim!

Becker eliberă frînele și împinse maneta de accelerație. Nava începu să se miște și, pe măsură ce înainta pe pista lungă și strălucitoare, prinse viteză.

– Șaizeci de noduri, anunță Hess.

– Totul este în regulă, răspunse Kahn cu ochii pe panoul său. Becker ceru aprinderea postcombustiei.

Inginerul de zbor își mișcă degetele cu calm pentru a aprinde mai întîi perechea din exterior, apoi pe cea dinăuntru.

– Postcombustia – toate patru, anunță el.

În același moment însă, se auzi un zgomot înfundat care făcea inutilă prezența acelui mesaj operativ.

– O sută de noduri, zise Hess.

Parcurseseră jumătate din pistă, iar aburii de căldură care se înălțau din asfalt făceau ca porțiunea rămasă să pară și mai scurtă decît era. Mici lacuri-miraj se formau și se evaporau tot mai rapid. Becker clipi. *Concentrează-te asupra instrumentelor. Nu da atenție viziunilor.* Dar continua să privească prin parbriz. Valurile de căldură îl fascinau, modificînd și scurtînd pista. Era ca și cum ar fi depășit zona de asfalt. Simți broboane de sudoare pe frunte și speră că Hess nu va observa. Își luă ochii de pe parbrizul luminat de soare și privi spre ecran. Indicatoarele de viteză se mișcau rapid. Mîna stîngă i se încleștă și mai tare pe manșă

cînd trase ușor maneta înapoi. Mușchii picioarelor i se încordară involuntar, iar el se ridică imperceptibil de pe scaun. *Sus, sus, lua-te-ar naiba!*

– V-unu, zise Hess. Monotonia tonului său masca importanța cuvintelor rostite cînd viteza aerului depăși 165 de noduri. Acum trebuia să înceapă zborul, chiar dacă o luminiță pîlpîitoare sau clipind cu intermitență ar fi indicat altceva. V-R, mai spuse el.

Becker începu să tragă mai puternic de maneta de control. Roata din față a avionului se ridică de pe asfaltul încins, iar aripile se îndreptară spre cer, parcurgînd aerul într-un unghi mai mare. Alergau mîncînd pămîntul, cu o viteză de 75 metri pe secundă și, o clipă, Becker simți că îl lasă nervii. Se trezi din nou bîntuit de toți demonii care îl chinuiseră încă din vremea cînd urma școala de pilotaj: *De ce să zboare? E ceva în neregulă aici, Becker, dar nimeni n-are curajul s-o spună. De ce pîlpîie indicatorul de acolo? Cine a construit avionul ăsta, și de unde știi că îl poți pilota, Becker? O să dai greș, n-o să reușești, Becker. O să mori, o să dai greș!* Își simți gîtul încordat și observă că îi tremurau mîinile și genunchii.

– V-doi, zise Hess, și Becker crezu că deslușește în tonul lui o umbră de îngrijorare.

Cînd roțile principale părăsiră pista, simți manșa devenind mai ușor manevrabilă în mîinile sale. Privi în jos spre ecran. Indicatorul de viteză arăta două sute douăzeci de noduri. Ritmul ascensiunii creștea rapid, iar acele altimetrului se mișcau încă și mai repede. Becker ținea întregul avion cu degetele și palma unei singure mîini. Surîse și își dresе glasul.

– Viteză!

Sunetul propriei voci, calmă și netulburată, păru să alunge demonii ascunși în carlingă. Dar auzi obișnuita promisiune făcută la despărțire: *Data viitoare nu ne mai scapi, Becker.* Așteptă stingerea unor becuri, apoi spuse, aproape strigînd:

– Forța de ascensiune. Coborî vocea și adăugă: Verificare după decolare. Înclină avionul ușor pentru a-l face să urmeze traseul celeilalte aeronave. Și, cînd îți faci timp, Peter, sună să

ne aducă niște cafea. Se așază din nou calm, iar mușchii i se destinseră. Mai urma o aterizare și o decolare la Orly, apoi la New York. În mai puțin de douăzeci și patru de ore avea să fie din nou acasă, la Lod. Atunci, imediat, va demisiona. Știa de multă vreme că asta avea să se întâmple. De câte ori simțea că i se încordează sfincterul în momentul decolării sau al aterizării, se gîndea la asta. De câte ori, întîlnind un banal gol de aer, simțea că se înfioară, de câte ori trebuia să-și șteargă transpirația de pe palme cînd traversa o furtună, se gîndea la demisie. Dar nu era nimic anormal. Se întîmplase și unor piloți mai mari decît el. Șmecheria era să privești lucrurile în față și să spui: „Renunț.“

— La ce? Întrebă Hess.

— Poftim? zise Becker, întorcînd capul și privindu-l uimit.

— La ce renunțați? La ce vreți să renunțați? întrebă din nou Hess în timp ce își arunca privirea pe lista pasagerilor.

— La... cafea. Am uitat. Nu mai vreau.

Hess își ridică privirea de pe listă și se uită la el. Privirile li se întîlniră și amîndoi înțelesesă.

— În regulă. Îl chemă pe Kahn. Doar două cafele, Peter.

Becker își șterse mîinile și fața, fără să se mai ascundă. Totul era în regulă acum. Hess avea dreptul să știe. Își aprinse o țigară și trase adînc fumul în piept.

6.

Aparatul Concorde 02 își începu ascensiunea ușoară și grațioasă. Trenul de aterizare fusese deja ridicat în corpul avionului. Acționînd o pîrghie hidraulică, Hess retrase flapsurile și ridică botul navei în poziția orizontală din timpul zborului. În cabina de comandă se așternu liniștea, tulburată doar de murmurul aparatelor electronice în fundal. Becker înclină avionul cu 30 de grade și îl orientă spre vest, îndreptîndu-se spre Tel Aviv. Altimetrul dublu indică 6.000 de picioare și 1.800 de metri, iar viteza aerului era de 300 de noduri. Își mai aprinse o țigară. Pînă acum totul mergea bine.

Becker readuse avionul la poziția normală și se așeză comod pe scaun, privind pe rînd toate instrumentele. Avioanele Concorde erau controlate electronic, asemenea unei capsule spațiale. De exemplu, cînd era mișcată manșa sau pedalele de direcție, un semnal electronic era transmis dispozitivelor de control hidraulic. Acest semnal, nu cablurile sau legăturile, realiza mișcările suprafetelor exterioare. Computerul simula artificial stabilitatea și presiunea pe care pilotul trebuia să le simtă cînd manevra aparatele de control. Dacă această presiune nu ar fi existat, pilotul ar fi mișcat dispozitivele de control fără să simtă nimic. Și cum aviatorii nu erau obișnuiți cu așa ceva, cei de la Aérospatiale și Societatea Aerospațială Britanică programaseră computerul ca acesta să opună o rezistență artificială mișcărilor de control. Totul ținea de domeniul psihologicului, își spuse Becker, și ceea ce era straniu devenea și mai ciudat cu fiecare descoperire tehnică. Cu mult înainte de a fi simțit spaima aceea,

trăise un sentiment de alienare în carlingă. Da, era vremea să facă loc generației tinere.

Se aflau deasupra plajei de lângă Tel Aviv. Becker scoase din sacul de voiaj un binoclu și începu să privească atent către pământ. În mod normal, plaja ar fi trebuit să fie plină de bikini, dar raidul aerian îi trimisese pe toți înăuntru. Ca întotdeauna, Becker își văzu locuința din Herzlyia. Văzu șezlongul gol din curte și se întrebă dacă soția lui își imagina că și el făcea parte din grupul celor care îi obligase pe toți să își întrerupă prima plajă a acelei primăveri. Înaintea lui se întindea albastrul întunecat al Mediteranei și un cer azuriu fără pată. Becker lăsa mai liberă manșa și apăsă mai tare accelerația. Viteza și altitudinea crescură.

Vedea în față avionul 01. Poate că la sol navele Concorde aveau o înfățișare ingrată de pasăre, dar în zbor ele constituiau o veritabilă contribuție a tehnocraților la frumusețea pură. Era o aeronavă foarte frumoasă în zbor, dar Becker avea mereu sentimentul neliniștitor că într-o bună zi computerele aveau să-l inducă în eroare. Să-l trădeze. Acele minunate computere care puteau face o mie de operațiuni simultan; lucruri pe care trei echipaje umane nu le-ar fi putut duce la bun sfârșit, oricât de asiduu ar fi lucrat. Acele computere aveau să-l atragă într-o zi până la – 60 000 de picioare – 19 000 de metri – și 2,2 mach, iar apoi aveau să îl lase baltă. Pe tubul catodic avea să apară un mesaj: *Descurcă-te singur. Deșteptule!* Becker surîse forțat. Încă două decolări și trei aterizări.

Apăsă pe butonul de transmisie al ecranului său și vorbi în microfonul din cască:

– Către Serviciul de Control al Traficului Aerian. Aici El Al 02. Terminat.

– Spune, 02.

– Recepționat. Avionul însoțitor la orizont. Sînt la 380 de noduri. Accelerez pînă la 0,80 mach.

– Recepționat. Urcă la 5 000 de metri.

– Recepționat. Roti selectorul pe frecvența celui alt avion. El Al 01, aici 02. Sînt exact în spatele tău. La vreo opt kilometri. Mă apropii pînă la cinci și cobor puțin. Nu frîna brusc.

Avidar confirmă, apoi vorbiră un timp pentru a-și coordona vitezele.

Becker ajunse la 5 000 de metri și se apropie de Avidar. Vorbi cu Serviciul de Control și Dirijare a Traficului Aerian:

– El Al 01 și 02 în formație, la 5 000 de metri și 0,86 mach. Aștept permisiunea de a urca la 19 000.

– Recepționat. Încă nu. E un Air Iran 747 la nivelul de zbor șase-zero-zero. Rămîneți la 5 000 de metri.

Avidar luă legătura cu Becker pe frecvența companiei.

– El Al 02, aici 01. Vezi dacă poți da de cîinele nostru de pază. Eu nu-l văd.

Becker mută pe 134, 725.

– Gabriel 32, aici Emanuel.

Teddy Laskov urmărise frecvențele El Al și ATC, iar acum mută pe canalul 31, pentru a lua legătura cu Becker.

– Emanuel, aici Gabriel 32, te aud bine. Te văd bine. Te văd pe tine și pe Clipper la poziția orei unsprezece. Lăsați un radio pe această frecvență.

– Recepționat, Gabriel. Cînd ni se va da permisiunea de la ATC, o să urcăm pînă la 19 000 și o să accelerăm pînă la 2,0 mach mergînd spre 280 de grade.

– Recepționat. O să vă însoțesc. Totul e perfect pînă acum.

– Pînă acum. Revin pe frecvența companiei. Copilotul va rămîne în legătură cu tine.

– Recepționat. Hawkeye, aici Gabriel 32. Cum ne vezi?

E-2D Hawkeye se afla cu aproape cinci kilometri deasupra avioanelor Concorde și F-14. Monitoriza simultan cele trei frecvențe. Ofițerul de gardă la bord ridică transmitătorul și spuse:

– V-am reperat pe toți, Gabriel. Vezi o navă apropiindu-se dinpre 183 de grade? La vreo 180 kilometri de tine? Nu e o cursă regulată.

Laskov vorbi în intercom cu ofițerul de zbor aflat înapoia lui:

– Vezi ceva, Dan?

Daniel Lavon privi la ecranul televizorului care avea și un tub cu raze catodice.

– Tot ce se poate. Ceva la marginea de sud-vest a radarului. Puțin peste 160 de kilometri și se apropie perpendicular pe traseul nostru.

Aparatul E-2D Hawkeye, avînd un echipaj de cinci oameni și dotat cu cele mai recente echipamente electronice, era în mai mare măsură decît avioanele F-14 să detecteze și clasifice o navă. Tehnicianul de zbor de pe Hawkeye îi spuse lui Laskov:

– Încercăm să-i contactăm, dar nu reușim.

Laskov confirmă.

Controlorul de informații și comandă de pe E-2D spuse:

– Gabriel, nava neidentificată zboară cu vreo 960 de kilometri. Se îndreaptă într-o direcție și cu o viteză care o vor face să traverseze traseul vostru, dar la 1800 de metri mai jos față de altitudinea voastră actuală.

– Recepționat, Hawkeye, contactează-l pe ticălos și spune-i să schimbe direcția sau viteza, sau pe amîndouă.

– Recepționat, Gabriel. Încercăm.

Laskov începu să se gîndească. În circa un minut aeronava necunoscută avea să se afle în raza de 160 de kilometri a Phoenix-ului său. Dacă avionul acela avea la bord rachete rusești Acrid, nu putea ataca navele Concorde decît de la 130 de kilometri. Această diferență de 30 de kilometri dintre Acrid-ul rusesc și Phoenix-ul american era esențială. De aceea F-14 era stăpînul cerului, avînd o rază de acțiune foarte lungă. Era ca o confruntare dintre doi cavaleri, unul avînd o lance de doi metri și jumătate, iar celălalt una de trei metri. Și totuși, încă puțin și Laskov nu mai avea acel avantaj.

– Hawkeye, dacă nu îl identifice sau dacă nu se prezintă singur, îl atac înainte de a ajunge la 130 de kilometri.

Generalul Talman se ridică de pe scaunul său din sala operațională de la Citadelă, puse mîna pe un radio-emîțător și interveni imediat:

– Gabriel, aici Controlul Operațional. Uite ce e, tu ești la fața locului, tu trebuie să iei decizia, dar, pentru numele lui Dumnezeu, privește din toate punctele de vedere. Tăcu, apoi continuă: Orice s-ar întâmpla, te voi susține. Terminat.

Talman nu dorea să se lanseze pe frecvența radio într-un discurs politic. Tot ce trebuia spus se spusese cu mult înainte. Privi către punctele luminoase convergente de pe ecranul radarului și își mîngîie mustața.

Ceea ce așteptase Laskov de la Talman era o împuternicire limpede de a ataca atunci cînd considera necesar. Dar el avea destul de multă experiență.

– Gabriel, aici Hawkeye. Ascultă, Nu este – repet – nu este un avion militar, pentru că nu primim nici un fel de emisii radar sofisticate de la el.

– Atunci de ce naiba merge cu 960 de kilometri pe oră?

– Probabil un avion cu reacție civil, Gabriel. Ia stai. Recepționez ceva.

Laskov strigă în microfon:

– Mă doare-n cot dacă e un avion civil cu reacție. Și el poate fi adaptat să lanseze un proiectil aer-aer. Identificați-mi-l pe băiat sau îl spulber.

Nici un răspuns.

Danny Lavon spuse în aviafon:

– Domnule general, e o mare încurcătură. Îmi asum răspunderea. Puteți să spuneți că am intrat în panică și am apăsător un buton. E destul de aproape acum...

Laskov roti butonul aviafonului, făcîndu-l să se oprească cu un țuit electronic. Cînd îl deschise din nou, Lavon tăcuse.

– Ascultă-mă, fiule. Respectă doar ordinele. Lasă chestiile astea.

Ofițerul de la dirijarea zborurilor reveni.

– Gabriel, aici Hawkeye. Tocmai am vorbit cu Serviciul de Control și Dirijare a Traficului Aerian din Cipru. Civilul nostru neidentificat e un Lear cu reacție, Model 23, înmatriculat în Franța. Zboară de la Cairo în Cipru, apoi la Istanbul și Atena. Șase oameni la bord. Oameni de afaceri. Pașapoarte franceze.

Avem frecvențele și indicativul de apel. Încercăm să-i prindem acum.

Laskov nu era mulțumit.

– Încercați? Prostii. Sînt la 130 de kilometri, aveți frecvențele lor și cele mai bune aparate din lume. Care-i problema, Hawkeye?

– S-ar putea să fie a lor, Gabriel.

– Recepționat. Laskov respiră adînc și privi prin parbrizul de plexiglas. Cele două aeronave Concorde pluteau sub el ca două avioane de hîrtie. Clipper și Emanuel, aici Gabriel. Ați urmărit toată povestea? Becker și Avidar răspunseră afirmativ. Bun. Transmiteți la ATC că vreți să vă îndreptați către nord și că cereți acum permisiunea de a urca la 19 000.

Becker și Avidar confirmară.

Avidar luă legătura cu Controlul Traficului Aerian și primi ca răspuns informația că deasupra lor se aflau un TWA 747 și un Lufthansa 707, așa că mai aveau de așteptat cinci minute înainte de a primi permisiunea de ascensiune.

Laskov nu mai voia să aștepte nici cinci secunde. I se adresă lui Lavon în aviafon, pentru că nu voia ca Talman sau oricine altcineva să audă.

– Armează Phoenix-ul, Daniel. Pregătește-te să ochești ținta. Își aminti de Miriam Bernstein. *Chiar dacă l-ați vedea pe dracu' pe ecranul radarului... nu-l doborîți cu vreuna dintre rachetele voastre.* Și de Richardson. *Ascultă, nu te pripi acolo sus. Nu avem nevoie de incidente.* Apoi își spuse că toată viața avusese această meserie scîrboasă. Hawkeye, dacă nu ia legătura cu noi, în șaizeci de secunde tipul e mort.

De data aceasta, primi un răspuns de la pilotul de pe Hawkeye.

– Recepționat. Nu-l putem prinde. Îmi pare rău, n-am ce să fac. Te înțeleg foarte bine. Fă ce crezi de cuviință.

– Mulțumesc.

Talman interveni din nou:

– Gabriel, sînt alături de tine, spuse el, începînd să se teamă că ceva nu e în regulă. Dacă aveau aparatele defecte, avionul ar fi trebuit să se întoarcă și să aterizeze la Alexandria. Iar dacă nu,

de ce nu răspundeau? Auzise apelul lansat de pe Hawkeye pe frecvența Lear. Vorbise în franceză, apoi în engleză, care era limba internațională a aviației, și, în fine, chiar și în arabă. Nu miroase a bine, Gabriel, zise Talman în radio-emițătorul său.

– Corect. Laskov vorbi în aviafon: Unde e?

Lavon își privi radarul.

– La vreo șaizeci și cinci de kilometri. Și urcă.

Era deja prea târziu pentru un Phoenix.

– Încarcă un Sparrow și ochește.

– S-a făcut, domnule general. Lavon mișcă un contact electric și apoi dădu la o parte o mică plăcuță ce acoperea ecranul muniției. Sub el se afla un buton roșu pe care Levon puse un deget.

– Gabriel, aici Emanuel. Vocea lui Becker părea încordată. Lear-ul ne cheamă pe frecvența companiei.

– Recepționat. Laskov mută imediat radioul pe frecvența El Al, iar Lavon luă legătura cu restul escadrilei, ordonându-i să monitorizeze și ei.

– El Al Concorde 01 și 02. Aici Lear cinci-patru. Mă auziți? Laskov simți un fior rece. Accentul era fără îndoială arab.

Becker și Avidar confirmară.

Lear vorbi din nou. Vocea era foarte calmă și precisă.

– Ascultați cu atenție. Avem informații foarte importante pentru voi.

Becker și Avidar confirmară din nou, cu o nuanță de îngrijorare în glasuri.

Laskov înțelese că Lear trăgea de timp. Îi spuse lui Lavon:

– Când ridic mâna, foc.

Talman rămase nemișcat în mijlocul sălii operaționale. Privea neîncrezător către cei care vorbeau în transmițătoare. Își șopti:

– Ce dracu...!

Lear reveni. Vocea vorbea foarte repede:

– În cozile celor două avioane se află câte o bombă controlată prin radio. *Prin radio*, accentuă el. Nu vă îndoiiți de acest lucru. Au fost plasate la St. Nazaire, cea din 01, și la Toulouse

cea din 02. Sînt așezate pe rezervorul numărul unsprezece. Știu că aveți o escortă de F-14. Dacă văd urma de fum a rachetelor lor îndreptîndu-se spre mine sau dacă văd flacăra de la gura tunului lor, voi apăsa pe butoanele focosului radio și vă arunc în aer pe amîndouă. Ați înțeles? Escorta ne urmărește? *Ați înțeles?*

Laskov refuză să confirme. Stătea privind în gol.

Cu voce tremurîndu-i de furie, Avidar urlă în microfon:

– Ticăloșii!

Becker răspunse calm:

– Receptionat. Apăsă pe butonul PA și vorbi la fel de liniștit: Domnule Hausner, domnule general Dobkin și domnule Burg, vă rugăm să veniți în cabina de comandă.

Laskov își lăsă capul în piept. Pur și simplu, nu-i venea să creadă. Toate acele strategii, toate măsurile de securitate... Scoase un binoclu dintr-o cutie veche de piele, aflată lîngă piciorul lui, și îl așeză în poală, uitîndu-se uimit la el. În afara uniformei, binoclul era tot ce luase cu el la plecarea din Rusia. Îl ridică și privi spre cerul senin. Avionul Lear, alb și verde, se vedea acum apropiindu-se, tîrînd în urmă o coadă prelungă și subțire formată din reziduurile motoarelor cu reacție. Era aproape. De fapt, era prea aproape pentru distanța minimă de 16 kilometri a rachetei Sparrow, dar încă prea departe pentru raza maximă de kilometri a rachetei Sidewinder. Avionul Lear viră cu 90 de grade și începu să zboare paralel cu aeronava Concorde 02. Laskov văzu o cupolă de observație din plexiglas plasată în partea dinapoi a acoperișului cabinei. După toate aparențele, cineva privea din cupolă, iar Laskov înțelese că, probabil, bărbatul acela îndreptase către el un binoclu. Îl lăsă pe al său în jos.

Din întîmplare sau, poate, ca urmare a unui plan bine gîndit, avionul Lear nu ieșea din spațiul mort al celor opt kilometri care separau raza de acțiune a rachetei Sparrow de cea a lui Sidewinder. Această zonă moartă le dăduse adesea bătăi de cap militarilor occidentali, cu toate că, în condiții normale, ea nu era considerată un punct de importanță critică. Într-o luptă obișnuită, Laskov ar fi accelerat sau ar fi încetinit, pînă în momentul în care

ar fi putut folosi racheta necesară. Se temea însă să facă mișcări neașteptate, căci știa că escadrila lui era ținută sub observație din cupola din spate. Își continuă zborul cu aceeași viteză și îi șopti lui Lavon:

– Pregătește Sidewinder-ul, în caz că se apropie mai mult.

Dar știa că nu are nici un rost. Lear-ul era mult prea aproape de aeronave pentru a mai putea fi vorba de rachete.

Avionul Lear își modifică ușor direcția și se plasează la circa 150 de metri sub Concorde 02, imediat sub botul acestuia. Din poziția în care se afla, Laskov abia dacă îl putea vedea.

Talman se prăbușise în scaun. Personalul din sala operațională amuțise. Pe ecranul radarului imaginile avionului Lear și al navei Concorde 02 se confundau, iar Talman își dădea seama că Laskov nu avea ce face cu rachetele. Se întâmplase atât de repede porcăria asta. Privi spre cronometrul digital din perete. Nu trecuseră decât zece minute din momentul în care Laskov văzuse avionul pe ecranul radarului. Într-un fel, parcă de la început știuse că avea să se întâmple așa. Nu era nevoie decât de un nebun sau doi, iar cu tehnologia modernă orice era posibil. Un nimeni putea modifica destinul unor națiuni. O bombă atomică aruncată într-un oraș. Otrăvirea resurselor de apă. O bombă într-un Concorde. Cum te puteai apăra împotriva unui lucru atât de fără noimă?

Hausner, Dobkin și Burg se aflau în cabina de comandă, ascultând explicațiile lui Becker. Tom Richardson și John McClure apăruseră și ei, neinvitați, în carlingă, căci, văzând Lear-ul apropiindu-se, își dăduseră seama că ceva nu e în regulă.

McClure se aplecă deasupra panoului inginerului de zbor, mestecând un bețișor de chibrit. Era un bărbat înalt, slab, care le amintea unora de Lincoln. Portretul era completat de o vorbire nazală, tipică Vestului Mijlociu.

– Mai bine luam un Pan Am, spuse în clipa în care Becker îi informase că erau deturnați.

Burg se întoarse către Becker.

– Vreți să-l chem pe ministrul de externe aici, sus?

Becker clătină din cap.

– N-avem nevoie de sfatul oamenilor politici. Vom lua hotărârile aici. Numai să stați prin preajmă.

Din când în când Becker vedea botul Lear-ului ivindu-se de sub vârful conic al avionului său. Își aminti de povestea unui infanterist care luptase în Vietnam și spunea că VC se apropiau foarte mult în timpul luptelor armate, în așa fel încât americanii să nu-și poată folosi armele grele decât omorându-și propriii oameni. Știa că Laskov e legat de mâini și de picioare. Cum, de altfel, erau *toți*.

Hausner părea dus pe gânduri, aproape nepăsător. Apoi pe fața lui se ivi un surîs straniu. Își amintea acum ceea ce mai devreme nu reușise să-și precizeze. Rish fusese văzut în satele acelea mici din Franța. Numele lor nu-i spuneau nimic atunci, căci Israelul nu avea încă nici un Concorde. Acum își dădea seama că cele două sate necunoscute din Franța se aflau lângă St. Nazaire și Toulouse. Apoi își aminti cuvintele pe care le rostise la întâlnirea comitetului de securitate. *Folosim aceste păsări de peste treisprezece luni și, de când le-am cumpărat, nu au fost nici un moment pierdute din vedere de oamenii mei.* Țăsta era punctul slab al raționamentului. *De când le-am cumpărat.* St. Nazaire și Toulouse. Ce idiot fusese!

Privindu-l peste umăr, Becker îl întreabă:

– E posibil? La bombă mă refer.

Hausner încuviință din cap.

– Din păcate.

Becker începu să spună ceva, apoi se întoarse. Se auzi din nou radioul pîrîind, apoi vocea lui Matti Yadin:

– Ai avut dreptate, șefu'.

Știa că Hausner trebuia să se afle în carlingă. Dar acesta nu-i răspunse.

Becker luă legătura cu Laskov pe frecvența tactică.

– Ce facem, Gabriel?

– Așteptăm.

Laskov vedea botul avionului Lear ieșind din cînd în cînd de sub Concorde. Se uită la butonul de comandă al tunului. Își imaginează că ar putea lansa șaizeci de proiectile de 20 de mm într-o secundă pe deasupra parbrizului avionului Concorde, direct în carlinga Lear-ului. Numai că nu avea asemenea proiectile și, chiar dacă le-ar fi avut, probabil nu ar fi riscat. Înainte mai exista o șansă, acum nu. Se gîndi la Richardson și Bernstein și se simți trădat, înșelat de oameni cu bune intenții, dar, cu toate acestea, înșelat. Apăsă pe butonul tunului. Camera video începu să se rotească, filmînd scena pentru cei de la Citadelă. Laskov bătea cu degetul în ecranul din fața lui.

Vocea de pe Lear se auzi din nou în aparatele de la bordul celor două Concorde.

– Bănuiesc că avioanele din escortă urmăresc frecvența El Al. Piloții de vînătoare să ia aminte! Vă țin sub observație. Dacă văd vreo scînteie de la tunuri, apăs pe buton și arunc în aer avioanele. Nu-mi pasă dacă mor. Și acum, ascultați-mă cu atenție. Trebuie să vă întrerupeți drumul și să vă întoarceți la bază. N-aveți ce să faceți aici. Dacă în șaizeci de secunde nu vă întoarceți la bază, arunc în aer primul avion, ca să vedeți că nu glumesc.

Avidar interveni pe frecvența tactică:

– Ei, domnule cîine de pază, cum rămîne?

Laskov se gîndi să deschidă supapa de admisie, pătrunzînd brusc sub Concorde și sfărîmînd Lear-ul. Poate că nu se așteptau să vadă un avion de un sfert de milion de kilograme prăbușindu-se peste ei și poate că intrau în panică. Dar chiar dacă îi lovea, explozia în aer ar fi avariat cu siguranță avionul Concorde 02. Vocea lui Avidar se auzi din nou.

– Ce *facem*, Gabriel?

Lear interveni pe frecvența El Al.

– Concorde, cred că vorbiți cu escorta. N-o să vă ajute cu nimic. Mai au doar cincisprezece secunde pentru a se întoarce.

Laskov se întrebă dacă cel din Lear avea să arunce în aer avioanele imediat după ce escorta sa de F-14 se îndepărta. Sau,

poate, individul – oricine va fi fost – voia ostatici? Mută pe frecvența El Al, vorbind pentru prima oară avionului Lear.

– Țineți minte că sîntem în misiune de însoțire. Nu plecăm. Repet: Nu plecăm. Ne vom întoarce cu toții la Lod. Trebuie să ne urmați și să aterizați cu noi. Dacă nu vă supuneți, vă voi... ucide, încheie el, dîndu-și seama că termenul „a ataca” nu se potrivea situației.

Vocea de pe Lear îi răspunse, rîzînd:

– Răgazul a expirat. Întoarceți-vă sau *veți răspunde* de moartea celor de acolo.

Hausner știa cine vorbește. Puse mîna pe umărul lui Becker și spuse:

– Îl cunosc pe tip. Spune-i lui Laskov că se numește Ahmed Rish și că nu va ezita să facă ceea ce spune. Așa că să se îndepărteze.

Richardson încuviință din cap.

– Probabil că nu vor să ne facă nici un rău, altfel ar fi detonat deja bombele. Este, pur și simplu, o deturnare. Întreabă-i ce vor. Și transmite-i lui Laskov că regret povestea cu proiectilele de 20 de mm, adăugă el după o pauză.

Becker se întoarce către Dobkin și Burg. Aceștia încuviințară din cap. Îi transmise lui Laskov mesajele lui Hausner și Richardson, apoi se adresă celor de pe Lear:

– Cine sînteți și ce doriți?

Răspunsul lui Rish veni clar și răspicat:

– Nu contează cine sîntem. Vrem să vă escortăm într-un anume loc și să vă ținem prizonieri pînă cînd vă vom putea da drumul. Dacă faceți ce vă spunem, nimeni nu va păți nimic. În schimb, dacă escorta nu se îndepărtează imediat, vom arunca în aer avionul din față.

Danny Lavon vorbi în aviafon:

– Domnule general, dacă are o bombă la bord, nu mai avem ce face aici. Poate îl atragem mai departe și îl atacăm de la 160 de kilometri.

Laskov îl chemă pe Talman:

– Către Punctul de Control. Mă întorc acasă.

Talman spuse calm:

– E vina mea, Gabriel.

Laskov știa că nu e vina nimănui, dar în zilele următoare mulți oameni aveau să spună la fel.

Se auzi din nou vocea de pe Lear, dar, observă Laskov, Rish își pierduse calmul. Striga acum la el, ordonându-i să plece imediat. Laskov îl ignoră câteva clipe și încercă să-și facă o imagine asupra situației. Se întrebă cum de reușise avionul Lear să urmeze un plan de zbor care să-l aducă atât de aproape de traseul și ora de zbor a celor două Concorde, mai ales că momentul decolării fusese modificat cu o jumătate de oră. De asemenea, avea impresia că Lear-ul îl asculta și pe frecvența tactică. Rosti cuvintele:

– Rezervorul numărul trei nu mai funcționează, iar escorta de F-14, E-2D, Talman și cele două Concorde trecură pe frecvența alternativă. Laskov îi chemă pe Clipper și pe Emanuel și spuse vorbind repede: Ascultați! Ticălosul ăla urmărea și frecvența tactică principală. Nu-mi dau seama cum de-a obținut-o și nici dacă o are și pe asta, dar vă voi vorbi, totuși. Nu vă părăsim. E-2D-ul va continua să vă urmărească. Rămînem mai în spate cu câteva sute de kilometri. Chemați-mă pe frecvența asta și țineți-mă la curent cu ce se întîmplă. Dacă vine momentul și vă hotărîți să riscăm, vom încărca și vom expedia un Phoenix, de la 160 de kilometri. Există șanse să nu observe fumul, dacă nu sînt foarte atenți. Ați înțeles?

Toată lumea confirmă rînd pe rînd.

Ahmed Rish țipă în radioul său pe frecvența El Al:

– Știu că vorbiți! Gata cu prostiile. Gata! Cinci secunde. Puse mîna pe butonul detonatorului numărul 01. Unu, doi, trei...

Laskov spuse pe frecvența El Al:

– Noroc!

La ordinul său, escadrila de F-14 se înclină mult spre dreapta. Efectuară o rotație de 180 de grade și în câteva secunde dispărură.

Becker nu le văzu plecînd, dar, dintr-o dată, se simți foarte singur.

7.

Lui Avidar nu-i plăcea felul în care se desfășurau lucrurile. Sporise treptat viteza și bănuia că se află la cel puțin zece kilometri înaintea Lear-ului și a celui alt Concorde. Ce rază putea avea un detonator radio? În mod sigur, mai puțin de zece, doisprezece kilometri. Privi altimetrul și observă că se afla cu puțin peste cei cinci mii de metri care îi fuseseră comunicați de la Centrul de Control al Traficului Aerian.

Cei de la centru observaseră imaginile avionului Lear și al Concorde-ului 02 confundându-se și văzuseră, de asemenea, escorta aeronavelor F-14 îndepărtându-se, dar nu urmăriseră conversațiile care avuseseră loc pe frecvența El Al. Cu toate acestea, controlorul își dădea seama că ceva nu e în regulă. Luă legătura cu cele două Concorde.

– Dacă totul se desfășoară normal, puteți urca la 19.000 de metri. Îmi pare rău pentru fiecare întârziere.

Rish, care după toate aparențele urmărea și frecvența ATC, le ordonă să confirme.

Avidar și Becker făcură întocmai. Avidar își privi indicatorul de viteză. Zbura la o viteză a aerului de 1.000 de kilometri pe oră. Dacă apăsa la maximum accelerația și oprea postcombustia, putea ca în numai cincisprezece secunde să atingă viteza de 1 mach, câștigând încă trei kilometri.

Vocea lui Rish se auzi din nou în aparat:

– Foarte bine, foarte inteligent. Acum mă veți urma cu luminile de navigație aprinse. Mă voi îndrepta spre 160 de grade cu o viteză de 300 de noduri. El Al 02 va veni imediat după

mine, apoi va urma El Al 01. Vom coborî pînă la 150 de metri. Ați înțeles?

Becker și Avidar confirmară.

Lear-ul se înclină spre stînga, iar Becker se pregăti să-l urmeze.

Asher Avidar lovi butoanele postcombustiei și începu să împingă accelerația imediat ce motoarele primiră combustibil. Se îndreptă către centrul unui nor cumulus aflat drept în fața sa. Cele patru motoare uriașe Rolls Royce Olympus generară o presiune de 70 000 de kilograme, iar aparatul se năpusti înainte.

Zevi Hirsch strigă la Avidar:

– Ce dracu'...

Leo Sharett se întoarse de la panoul de zbor.

– Asher, nu...

Matti Yadin, care încă se mai afla în cabină, îl apucă pe Avidar de braț, dar acesta îl împinse la o parte. Yadin își scoase pistolul Smith & Weston 22 și i-l puse în tîmplă. Avidar îl înlătură, ca și cum ar fi fost o insectă enervantă.

În Concorde 02, Moses Hess apucă brațul lui Becker și îi atrase atenția să privească pe geam. Becker văzu nava dispărînd în nor.

În cabina pasagerilor toată lumea știa deja că ceva nu merge bine. Yaakov Leiber se aplecă deasupra unui scaun gol și văzu cum avionul în care se afla soția sa dispare dinspre partea tribordului. Apoi îl văzu ieșind din nor.

Unul dintre cei șase arabi de pe Lear strigă la Ahmed Rish. Acesta privi cum avionul Concorde se năpustea înainte. Înșfăcă detonatorul radio de pe scaun. Acesta avea două butoane roșii. Fără să se uite, puse degetul pe butonul marcat cu numărul 02 și începu să apese, apoi își dădu seama de greșală. Puse degetul pe celălalt buton.

Concorde 01 se înălța rapid. Rezervorul numărul unsprezece începu să se umple automat cu kerosen, pe măsură ce computerul decidea că e nevoie ca centrul de gravitație să se apropie de partea din față a navei, pentru viteza și unghiul în care acesta evolua. În cabina pasagerilor marele vitezometru digital indica

0,97 mach, iar pe scaune se aprinseră luminile centurilor de siguranță. Pasagerii începură să se îngrijoreze când inerția îi împinse în scaune și avionul se înclină. Machometrul indica 0,98 mach, apoi 0,99.

Ahmed Rish apăsă butonul, lansînd un semnal radio, adaptat doar pentru receptorul de pe El Al 01.

De la o distanță de unsprezece kilometri detonatorul radio abia dacă primi semnalul. Receptorul transformă acest semnal slab într-un impuls care închise circuitul, permițînd curentului de la luminile de navigație din spate să pătrundă pe sîrma detonatorului amplasat în explozivul plastic.

Machometrul arăta 1,00 mach, iar nava trecu pragul sunetului. Rezervorul din coadă, cu 4 000 de litri de carburant, explodează și spulberă peretele de presurizare. O limbă de foc năvăli în cabina pasagerilor în clipa în care machometrul sări la 1,10 mach. Măștile de oxigen căzură din compartimentele aflate deasupra, pe măsură ce cabina pierdea presiunea.

Asher Avidar știu că pierduse încă înainte de a fi auzit explozia. Dintr-o dată, dispozitivele de control începură să se miște în gol în mîinile sale, iar luminile de pe ecranul de zbor începură să pîlpîie una după alta. Ușa dintre cabină și carlingă se deschise, iar echipajul auzi țipetele din spate. Hirsch se întoarse, privind spre celălalt capăt al navei. Văzu cerul și nu spuse decît:

– Dumnezeuule!

În spatele lui, Matti Yadin zăcea jos, sîngerînd, căci ușa îl lovise în plină față. Avidar se întoarse spre Zevi Hirsch, strigîndu-i pentru a acoperi zgomotul aerului care pătrundea înăuntru:

– E mai bine așa. Nu poți să cedezi în fața ticăloșilor ăstora. Hirsch îl privea consternat.

Becker urmărea încercările navei surori de a-și păstra echilibrul. Cu detașare rece, înțelese, văzînd flăcările portocalii, că bomba se afla pe rezervorul de echilibrare numărul unsprezece – un punct inaccesibil din cabină. Presupuse că bomba în sine era

destul de mică, pericolul mai mare fiind explozia combustibilului. Îi șopti lui Peter Kahn:

– Renunță la computer și golește rezervorul numărul unsprezece. Apoi se întoarce spre Hess: Spune-le pasagerilor să înainteze spre partea din față a cabinei.

Se întrebă dacă peretele de presurizare ar putea rezista exploziei, sperînd totodată să nu aibă ocazia să afle.

Privi pe geam, fascinat de ceea ce vedea. Hausner, Dobkin, Burg, Richardson și McClure năvăliseră și ei în spatele scaunelor piloților și priveau aceeași scenă.

El Al 01 începu tulburătorul dans al morții. Nava cu aripi delta se înclină și se rotea asemenea unui planor elegant. Becker înțelegea prin ce trece Avidar, trăgînd și apăsînd butoane, contacte, pedale și manete. Dar era o bătălie pierdută.

Concorde 02 se apropie de avionul ce se prăbușea. Becker ceru binoclu și începu să privească. Din interiorul corpului de metal al navei coborî un mic propulsor care îi dădu lui Becker de înțeles că măcar computerul mai funcționa încă. Asemenea creierului unui uriaș animal rănit, își dădea seama că e în pericol, dar, spre deosebire de acesta, nu înțelegea că rana e mortală și continua să se lupte pentru a rămîne în viață. Computerul înregistrase defectarea sistemelor electrice și hidraulice și eliberase acest propulsor – o moară de vînt, mai degrabă – pentru a-l transforma în generator electric și pompă hidraulică. Francezii denumiseră această caracteristică *très pratique*, dar britanicii o considerau disperată. Becker știa că, în acest caz, noua sursă de energie n-avea decît să înrăutățească situația, căci rețelele electrice distruse aveau să redevină active, iar lichidul hidraulic să țîșnească prin țevile deschise. Capilare nervoase distruse și artere sfișiate. Dar inima metalică bătea încă, iar creierul mecanic încă mai funcționa. Becker era îngrozit de ceea ce vedea cu binoclul. Îl puse jos și își șterse ochii și tîmplele.

În avionul care se prăbușea, Avidar și Hirsch nu reacționau decît instinctiv în fața fiecărei crize noi, căci ce altceva mai era de făcut în cabina de pilotaj a unui avion condamnat. Leo

Sharett stătea calm în fața tabloului de comandă al inginerului de zbor, îndeplinindu-și conștiincios rolul de coordonare a sistemelor, chiar și la multă vreme după ce acestea încetaseră să mai existe. Luminile instrumentelor sale începură să se stingă una câte una, iar avionul începu să se aplece cu vârful în jos, ca o frunză argintie în bătaia blîndă a vîntului. Apoi, ca o izbăvire, avionul se dezintegrează într-o flacără imensă.

Becker auzea strigătele desperate din cabina din spatele lui. Deasupra tuturor se auzea vocea micului Yaakov Leiber, strigînd numele soției sale. Văzu cîteva fragmente venind spre ei și făcu o manevră bruscă pentru a le evita. Cei cinci bărbați aflați în picioare în cabina de pilotaj se prăbușiră pe podea, iar în cabina pasagerilor aceștia fuseseră azvîrliți din scaune. Cu întîrziere, Peter Kahn aprinse semnalul pentru centurile de siguranță și vorbi în microfonul PA:

– Toată lumea jos. N-o să se întîmple nimic.

Apoi le explică rapid care era situația.

În cabina de pilotaj toată lumea se ridică în picioare. Hausner privi spre Dobkin și Burg, dar aceștia se întoarseră cu spatele.

Avionul cu reacție Lear se făcu din nou auzit prin radio. Tot vocea lui Rish, care urla aproape isteric:

– Ei m-au obligat s-o fac, țipă el. Acum, ascultați-mă bine! Urmați-mă și faceți exact ceea ce vă spun, dacă nu, o să le împărțășiți soarta.

Hausner înșfăcă microfonul de pe tabloul de comandă și spuse:

– Rish, ticălosule! Aici Jacob Hausner. Criminal blestemat! O să te omor cînd ajungem jos, nenorocitul!

Începu să-i adreseze în arabă o avalanșă de injurii tipice pentru Orientul Mijlociu.

După ce Hausner tăcu, vocea lui Rish se auzi din nou din difuzor. Era evident că Rish se străduia să își păstreze cumpătul. Spuse răspicat:

– Domnule Hausner, te voi omorî imediat cum ajungem jos.

Hausner începu o nouă tiradă în arabă, dar Becker îi smulse microfonul. Mută pe frecvența alternativă pentru a lua legătura cu Laskov, dar nu auzi decît un țuit puternic.

Vocea lui Rish se auzi din nou, acoperind cu greu sunetele radioului:

– Nu mai puteți comunica nici cu escorta, nici cu mine.

Urmați-mă.

Țiuitul deveni și mai puternic.

Becker închise toate radiourile.

– Ne-a blocat accesul. Probabil că are un emițător cu o bandă foarte largă la bord. Privi în jurul lui, în cabină. Cred că are toate atuurile.

Se uită spre Burg, care era cel mai în vîrstă dintre cei prezenți.

Acesta încuviință din cap. Era foarte palid, ca toți ceilalți, de altfel. Imaginea avionului pulverizîndu-se îi îmbolnăvise, pur și simplu. Burg dădu din nou din cap.

– Dați-mi voie să vorbesc cu ministrul de externe și cu pasagerii. Au dreptul să știe ce se întîmplă. Vocea îi era sugrumată. Vă rog să mă scuzați, spuse, ieșind din carlingă.

Tom Richardson își dresе vocea.

– Poate că ar trebui să-i lăsăm pe piloți să-și facă datoria.

Dobkin încuviință.

– Da. Trebuie să vorbim cu fiecare dintre pasageri și să le explicăm ce trebuie să facă atunci cînd vom ateriza. Trebuie să începem să organizăm o defensivă psihologică împotriva presiunilor pe care le presupune statutul de ostatic. Este foarte important.

– Da, zise Hausner. Bine gîndit. Cred că va fi o captivitate de lungă durată. Cel puțin, pentru voi.

Richardson interveni:

– Nu vă faceți griji, domnule Hausner. Nenorocitul ăla încerca doar să vă sperie.

McClure vorbi pentru prima dată de cînd își exprimase preferința pentru Pan Am.

– Nu fi prost, Richardson. Tipul acela tocmai a omorît cincizeci de oameni. Dacă a spus că-l omoară pe Hausner, o va face.

– Mulțumesc, replică Hausner.

– Trebuie să spunem lucrurilor pe nume, zise McClure.

Scoțînd încă un băț de chibrit din provizia sa inepuizabilă, și-l băgă în gură.

Avionul Concorde 02 urmă traseul Lear-ului, îndreptîndu-se spre sud. În timp ce toți ceilalți se întoarseră în cabina pasagerilor, Hausner rămase pe loc. Nu putea să dea ochii cu nimeni. Se simțea răspunzător, cu toate că, de fapt, situația devenise disperată ca urmare a îndemnului la precauție rostit de Talman și a indeciziei lui Laskov. Vîrsta își spunea cuvîntul, tocînd instinctele războinice ale acestuia, iar promisiunea păcii îi încetinise reacțiile. Apoi mai erau vinovați și cei de pe Hawkeye, care îl asiguraseră pe Laskov că la bordul avionului Lear se afla un grup de oameni de afaceri. Și slaba securitate asigurată de francezii care asamblaseră avioanele. Și, în fine, tot ceea ce se întîmplase în ultimele cîteva mii de ani. Toate acestea se adunaseră sub cerul acela lipsit de nori, la mii de metri deasupra Mediteranei. Dar Hausner alungă aceste gînduri. Îi păru rău că nu schimbase avionul cu Matti Yadin.

8.

Generalul Talman ședea pe scaunul său din centrul camerei operative, de la Citadelă. Evita privirile tehnicienilor și ale personalului aflat în jurul său. Văzuseră cu toții, pe ecranul radarului, cum se dezintegrase avionul Concorde 01.

Talman vedea încă avioanele Lear și Concorde 02, care se apropiau de coasta Sinai. Îi putea urmări atîta timp cît imaginile recepționate de la E-2D rămîneau clare. Dar știa că, pînă la urmă, Lear-ul avea să oblige Concorde-ul să zboare la joasă altitudine, făcîndu-l să dispară pe fundalul neregulat al solului.

Urmărind imaginile pe propriu-i radar, ofițerul de zbor al lui Teddy Laskov, Danny Lavon, ajunsese la aceeași concluzie.

– Coboară rapid, domnule general. N-o să-i mai putem vedea deasupra Sinaiului.

Laskov nu răspunse.

Talman puse mîna pe un telefon de perete și luă legătura cu toate escadrilele. Le ordonă să pătrundă în spațiul aerian egiptean, urmînd un traseu care să le permită să localizeze pe radarele lor avionul Concorde. Unul dintre aghiotanții lui Talman sună la Cairo. Egiptenii vor colabora, dar avea să mai dureze pînă cînd legătura putea fi stabilită.

David Becker urmări avionul Lear care coborî pînă la mai puțin de o sută de metri de suprafața apei. În curînd se ivi coasta Sinai, deasupra căreia ajunseră foarte repede. Becker înclină botul conic al avionului pentru a avea o mai bună vizibilitate.

Dedesubt se zărea nedeslușit deșertul, iar imensul Concorde era zguduit puternic de curenții de aer. Becker nu știa ce intenții are Rish, însă era convins că omul e nebun. Micuțul Lear era mai ușor de manevrat printre mișcările neregulate ale aerului de la altitudinea joasă, în schimb Becker se străduia din răspuțeri să mențină nava sa la aceeași înălțime și în poziție orizontală. Viteza aerului era de numai 250 de noduri, iar el era conștient că, dacă ar încetini mai mult, avionul s-ar opri. Cu toate acestea, cei de pe Lear nu păreau să dea vreo atenție problemelor sale, accelerând sau încetinind alternativ în cursul urmăririi și efectuând manevre de ușoară modificare a direcției și a altitudinii care erau extrem de dificile pentru Becker. Acesta ajunsese la concluzia că pilotul de pe Lear nu era un specialist în ale zborului. Becker deschisese deja flapsurile, pentru a avea o siguranță mai mare, modificând în mod constant energia. Kahn pompa combustibil în secțiunea mediană a rezervorului numărul zece, încercând să mențină nava în echilibru.

Cu mâinile crispate pe dispozitivele de control, Becker își simțea gura uscată și inima bătându-i cu putere în piept. În dreapta lui se afla Canalul Suez, dedesubt, trecătoarea Mitla. În față terenul se înălța brusc. Altimetrul indica 330 de metri de la nivelul mării, sau 1 000 de picioare, dar el vedea că nu se află la o altitudine mai mare decât cei 100 de metri la care zburaseră când traversau coasta. În zare se vedeau, în ceață, culmile sudice ale munților Sinai, despre care știa că au o înălțime de 800 de metri. Se întreba dacă pilotul de pe Lear era conștient că el trebuia să înceapă ascensiunea încă de acum, dacă nu voiau să se izbească de munți.

Hess privi spre Becker.

— Dave, asta ne omoară.

Becker deschise radioul, dar nu auzi decât semnalul de bruiaj.

— Nenorocitul! exclamă, apoi continuă: Rish, Lear! Nu putem păstra altitudinea asta! Ești cel mai idiot ticălos care s-a aflat vreodată într-o carlingă. Bruiajul continuă să se audă, iar Becker reduse volumul: Ticălosule!

Peter Kahn strigă din stația de transmisie a inginerului de zbor.

– Domnule căpitan, consumăm 585 de kilograme de combustibil pe minut.

– Pentru cât timp mai avem?

– Mai puțin de două ore jumătate.

Privindu-și ceasul, Becker văzu că trecuse cu puțin de ora patru. Dacă Rish plănuia un alt Entebbe, n-aveau să reușească.

– Păi, dacă aș ști unde vrea să ne ducă ticălosul, aș afla dacă trebuie să facem pe noi de frică sau nu.

Becker își blestemă ghinionul. Încă două decolări și trei aterizări. Acum se părea că nu va mai avea parte decât de o singură aterizare și de nici o decolare.

Avionul Lear se înclină puternic spre stînga, iar Becker îl urmă, fără să poată face o curbă la fel de strînsă, așa încît, atunci cînd virajul luă sfîrșit, se aflau la dreapta Lear-ului. Se redresă rapid și reveni în spatele acestuia. Îl rugă pe Kahn să îi dea binoclul și privi spre avionul aflat acum la numai o mie de metri înainte. Văzu clar cupola de observație din plexiglas, din care cineva îl urmărea cu un binoclu.

– Nenorociții!

Puse binoclul deoparte. Așteptă rîsetele răutăcioase ale demonilor din mintea sa. Dar aceștia nu se aflau acolo, iar el respiră profund, simțindu-se neașteptat de calm, mult mai liniștit decât se simțise în ultima vreme. Oare așa te simți cînd ești conștient că totul s-a terminat?

Hausner, care stătuse tăcut pe scaunul de catapultare, privi în sus.

– Ce șanse există ca oamenii noștri să ne urmărească prin radar?

Privind peste umăr, Hess îi răspunse:

– La altitudinea asta, și deasupra uscatului, foarte mici. Există pe E-2D un computer, sau cam așa ceva, care e în stare să identifice imagini, separîndu-le de detaliile solului, dar ne aflăm de cîtăva vreme deasupra Egiptului și nu cred că ne-a urmat.

– Dar egiptenii?

Hess clătină din cap.

– Au aparatele acelea radar de sol, Barlock, de la ruși, cu care pot urmări avioanele aflate la joasă altitudine. Însă noi ne aflăm în spatele liniei Henry Kissinger, iar radarele egiptene sînt orientate spre vest, spre Israel. Probabil că am fost detectați de la sol, dar pînă cînd egiptenii vor afla ce se întîmplă, noi vom fi deasupra Mării Roșii, dacă păstrăm aceeași direcție. Și-apoi, chiar dacă ar vrea să ne ajute, n-ar putea. Corect?

– Mă gîndeam la propunerea pe care o făcuse Laskov de a lansa o rachetă, zise Hausner. N-am putea apela la soluția asta, dacă ne mai urmărește prin radar?

Becker vorbi fără să se întoarcă:

– Dacă ne mai aflăm pe ecranul radarului său și dacă încă mai zburăm după apusul soarelui, o să mă mai gîndesc. În acest moment al zilei nu e deloc greu să observi urma unei rachete, iar semnalele electronice au o viteză mai mare decît obuzele. Becker apăsă pe pedalele de direcție cînd coada avionului se înclină în stînga și în dreapta. Dar sîntem al naibii de aproape de Lear. Pe ecranul unui radar probabil că aproape ne confundăm, așa că ar fi nevoie de un foc al dracului de bine țintit, ca să nu ne lovească pe noi în locul lor.

– Mă duc să arunc o privire la peretele de presurizare, zise Hausner, ridicîndu-se.

– Duceți-vă, răspunse Becker. M-am gîndit și eu la asta. Numai că, după cum știți, de aici nu putem ajunge în locul acela. Doar dacă vreți să vă cățați pe coadă.

Becker regretă imediat aceste cuvinte, dar, cu fiecare minut de zbor, nervii îi erau tot mai întinși.

Hausner ieși din carlingă și porni pe culoarul lung dintre scaune. Nimeni nu-i vorbi. Micul Yaakov Leiber îl privi cu ochii înlăcrimați. Cei care participaseră la ședința de securitate îi întoarseră spatele.

Cînd trecu pe lîngă ea, Miriam Bernstein îl atinse pe braț, dar el nu-i dădu atenție. Ajungînd în apropierea a doi dintre

oamenii lui, îi bătuseră ușor pe umăr, iar aceștia îl urmau. Intră în cambuza din spate, apoi într-o mică garderobă în care se aflau bagajele echipajului și ale însoțitorilor. Erau, de asemenea, haine și paltoane ale pasagerilor, atârnate în cuierul aflate de-a lungul peretelui. Dădu la o parte hainele și se uită la peretele de presurizare.

În sala de operațiuni, Talman ascultă rapoartele fiecăreia dintre cele zece escadrile aflate deasupra Sinaiului. Nici un semnal vizual. Nici un obiect identificat prin radar. Laskov raportă ultimul.

— Cobor în Eilat pentru realimentare. Vreau ca muncitorii care lucrează la realimentare să mă aștepte pe pistă. Când o să plec din nou, nu mă mai întorc pînă nu-i găsesc. Și vreau să aduceți tancuri petroliere americane, ca data viitoare să pot efectua realimentarea în aer, la altitudine medie. N-o să las nici un centimetru al acestei zone nesurvolat pînă nu-i descopăr. Piloții și inginerii de zbor vor zbura și vor dormi pe rînd.

Talman clătină din cap.

— Stai puțin, Gabriel. Privi harta luminată și își spuse că zona în care avionul s-ar fi putut afla creștea în fiecare minut în proporție geometrică. Se uită apoi la cercurile concentrice de pe hartă, care înconjurau punctul în care fuseseră văzuți ultima dată, deasupra coastei. De atunci, zburaseră încă o jumătate de oră cu o viteză de vreo 500 de kilometri pe oră, timp în care se putuseră îndrepta în orice direcție. Raza ultimului cerc era de 250 de kilometri, dacă se lua în considerare ultima viteză. Introduse datele într-un computer și apoi citi informațiile. Spațiul aerian care trebuia cercetat avea deja o suprafață de 196 350 de kilometri pătrați, fără a se pune la socoteală altitudinile cuprinse între 150 de metri și opt kilometri. Cu fiecare minut numărul kilometrilor pătrați și cubi de cercetat creștea tot mai mult. Apăsă pe butonul radioului. Gabriel, poate că se îndreaptă spre Lod. Întoarce-te. Vom afla cît de curînd unde se află. Am încălcat

destul spațiul aerian astăzi. Pînă acum egiptenii au fost foarte răbdători, dar acum vor să plecăm. Au promis că vor trimite un avion de cercetare. Nu exagera, Gabriel. Este exact ceea ce urmăresc răpitorii, dar trebuie să evităm acest lucru. Vino acasă, bătrîne! Făcu o pauză. E un ordin.

Laskov confirmă, fără entuziasm.

Talman oftă și chemă restul escadrilei. Nu îndrăznise să le spună pe calea nesigură a undelor că sateliții americani încercau deja să localizeze avionul. De asemenea, avioanele de recunoaștere Lockheed SR-71, urmașe ale aparatelor U-2 se aflau deja în troposferă, zburînd cu 3 mach și fotografiînd întreaga peninsulă Sinai. Aveau să treacă mai multe zile pînă ce informațiile oferite de sateliți și de SR-71 să poată fi interpretate. Era o acțiune de durată, preferabilă totuși lipsei de acțiune. Talman bănuia că și sateliții rusești și navele Mandrake făceau același lucru, dar se întreba dacă, în caz că ar avea mai mult noroc, aceștia ar da vreun semn de viață la Tel Aviv. Ultima soluție la care ar fi putut apela era ascultarea electronică. Poate că, în cele din urmă, puternicele instrumente de recepție electronică ale Agenției Americane de Securitate Națională și ale Serviciilor de Informații Israeliene reușeau să capteze sunetele puternicului aparat de bruiaj. În majoritatea țărilor lumii bărbați și femei, agenți plătiți, stăteau în încăperile aflate la ultimul etaj al locuințelor lor, ascultînd și înregistrînd orice semnal radio transmis în apropierea lor. Poate că, în cele din urmă, unul dintre oamenii aceștia avea să capteze sunetul transmițătorului aeropurtat cu bandă largă de emisie, pe care fuseseră instruiți să îl caute. Dar Talman știa că, aflat în preajma avionului Concorde, Lear-ul avea să emită doar un semnal extrem de slab, iar șansele de a-l recepționa erau minime, chiar dacă nu inexistente.

Talman era mulțumit, considerînd că, pentru moment, făcuse tot ce era posibil. Ridică receptorul telefonului și îl sună pe primul-ministru, căruia îi prezentă, mai întîi, un raport asupra

situației, iar apoi îi oferi demisia sa, închizînd înainte să primească vreun răspuns. Se ridică și se duse la adjunctul său, generalul Hur, vorbind cu el cîteva clipe. Apoi își luă pălăria și ieși din camera operativă. Toți cei de față priviră în tăcere spre ușa care se închise în urma lui.

Avionul Concorde se înalță treptat peste munții Sinai. Becker vedea că Lear-ul voia să rămînă la acea distanță de 150 de metri față de sol, dar ridicăturile și adînciturile bruște ale acestuia făceau ca survolul să fie îngrozitor de dificil. Cîteva pasageri se simțeau deja rău.

În fața lor se înalța muntele Sinai, iar avionul Lear trecu peste vîrfurile acestuia la mai puțin de cincizeci de metri. Becker accelera și depăși vîrfurile. Altimetrul său sălta brusc de la cincizeci de metri la o sută și înapoi, în timp ce aripile imense în formă de delta fură lovite de curenți ascendenți. Se săturase. Accelera și mai mult și începu să se înalțe deasupra avionului Lear. Acesta creștea brusc viteza și se ridică drept înaintea lui. Becker încetini imediat, și avionul se cutremură, fiind gata-gata să se oprească. Apoi accelera din nou pînă cînd depăși destul de mult viteza de oprire, continuînd să zboare constant.

– Era cît pe aci, spuse Hess cu vocea tremurîndu-i ușor. Cred că vrea să-l urmărim, indiferent cît de greu ne va fi. Probabil că știe ce pilot bun ești, Dave.

Becker își șterse transpirația rece de pe frunte. Avionul Lear coborî la altitudinea dinainte, reduse din nou viteza, și Becker ajunse iarăși în spatele lui. Se simțea ca un elev ascultător urmîndu-l pe un inspector supraveghetor al chiulangiilor într-un loc ascuns pentru pedeapsă, iar sentimentul era umilitor. Știa acum că Rish era gata să provoace o coliziune în aer, în caz că lucrurile nu mergeau conform planurilor sale.

Oamenii lui Hausner înlăturau fișiile de plastic de pe peretele de aluminiu, folosindu-se de cuțitele lor de trupe de comando. Hausner privea cum, cu fiecare mișcare, oțelul ieșea la iveală. Nu exista nici o posibilitate de a se trece dincolo.

– Are cineva vreo idee?

Nathan Brin, unul dintre oamenii săi, încercă să-și păstreze echilibrul în avionul care sălta în sus și în jos și spuse:

– Ce ați zice de o idee disperată?

– S-o auzim.

Tînărul se ridică și vorbe repede:

– Am putea lua praf de la proiectile, un container din cambuză și să facem o încărcătură-explozivă, la care să atașăm un fir electric pentru a da o gaură în perete. Apoi, cu o lanternă și cîteva curele am putea prinde firul care conectează bomba și l-am trage afară.

Hausner se întoarse către celălalt bărbat, Moshe Kaplan.

– Kaplan, acesta e genul de oameni pe care îi angajăm acum?

– Ce nu vă place la ideea asta? întrebă Brin, înroșindu-se.

– E periculoasă. Și ce te face să crezi că există o astfel de sîrmă și nu o baterie?

Brin căzu pe gînduri.

– Trebuie să fie vorba de o sursă de energie care aparține avionului și care e conectată cu receptorul radio și cu detonatorul. Ceva a detonat bomba de pe 01, și acel ceva nu a fost în nici un caz o baterie plasată acolo cu mai mult de un an în urmă.

Hausner încuviință din cap.

– În regulă, dacă este vorba de o sîrmă, atunci aceasta trebuie să fie conectată cu o sursă cu energie și voltaj constante. Ceva în genul farurilor de navigație ale cozii.

Se gîndi un moment, apoi se repezi afară din compartimentul bagajelor și, parcurgînd culoarul dintre scaune, ajunse la puntea de comandă. Auzindu-l pe Hausner intrînd în carlingă, Becker întoarse capul.

– Avem noroc?

– Ascultă, sursa de energie a radioului și a detonatorului ar putea fi farurile de navigație ale cozii. Stinge-le.

Becker se gîndi un moment, amintindu-și că Rish le ceruse în mod expres să țină luminile de navigație aprinse. Dar toate

aeronavele zboară cu ele aprinse. De ce ar fi trebuit să precizeze asta?

– Mai sînt și alte surse de energie acolo, în spate. Toată rețeaua hidraulică din coadă este activă și urmărită electric, inclusiv roata din spate și dispozitivele de direcție. Firește, pot să sting luminile de navigație ale cozii și pot chiar să renunț la energia pentru roată, dar nu pot opri curentul aparatelor de direcție, pentru că am nevoie de ele în timpul zborului.

Sînd în dreptul panoului de comandă al inginerului de zbor, Kahn spuse:

– M-am gîndit și eu la asta. Există multe șanse ca sursa de curent să fie farurile de navigație ale cozii. Dar orice bombă controlată prin radio trebuie să aibă și o baterie care să recepționeze constant impulsuri de la sursele de energie din interiorul cozii. Chiar dacă a fost plasată acolo cu ani de zile în urmă, bateria se încarcă de cîte ori pornim motoarele. Dar poate că greșesc. Pot stinge luminile de navigație și pot tăia curentul roții din spate, zburînd mai departe tot așa. Poate că vom fi aruncați în aer, dar poate că nu. Vrea cineva să încerce?

Nu voia nimeni.

Hausner se așeză în scaunul de catapultare și își aprinse o țigară. Bucuria de o clipă trecuse.

– Poate că am reuși să ridicăm o secțiune a podelei din cabină și o porțiune din rețeaua de blindaj și din izolare. Apoi am pătrunde prin acoperișul de aluminiu al compartimentului bagajelor. De-acolo ar trebui să fie mai ușor să trecem prin peretele de presurizare în coadă.

Becker clătina din nou din cap.

Nu îi plăcea ideea de a face tot felul de găuri în avionul său și de a-i trimite pe oameni să umble prin el.

– Știi că și compartimentul bagajelor e presurizat, iar peretele este la fel de gros și acolo, jos, ca și aici, în cabină.

– Chiar dacă ai putea trece prin el, nu am chef de nici un fel de gaură. Și nici de expediții prin podea. Nu pot să risc. Sînt prea multe fire.

Hausner se ridică și zîmbi forțat.

– Atunci sînt convins că nu ai agreea ideea de a folosi praf de pușcă pentru a face o gaură în peretele de presurizare?

În ciuda situației în care se aflau, Becker izbucni în rîs.

– Îmi pare rău.

Știa că Hausner ar fi preferat să moară decît să înfrunte din nou viața după cele întîmplate aici, asta în caz că nu reușea să salveze chiar el situația. Mai știa, de asemenea, că asupra lui Hausner plană o amenințare cu moartea. De aceea nu mai putea avea încredere în modul lui de a gîndi.

– Domnule Hausner, vă mulțumesc pentru ceea ce încercați să faceți, dar, în calitate de căpitan al acestei nave, am dreptul de veto asupra oricărei idei care ar pune în pericol avionul sau pe oamenii din el. Cîtă vreme ne aflăm în aer, eu comand aici, nu dumneavoastră, nici Burg, nici ministrul de externe. Eu. Privi peste umăr. Uite ce e, Jacob, știi prin ce treci, dar ia-o încetișor. Mai avem două ore de zbor în față. Să vedem ce se întîmplă.

Hausner încuviință din cap.

– În regulă.

Părăsi puntea de comandă.

9.

Concorde-ul traversă promontoriul peninsulei Sinai, îndreptându-se spre Marea Roșie în urma Lear-ului care se înclină puternic pentru a se orienta către Arabia Saudită. Becker era curios să afle încotro se îndreptau, cu toate că destinația lor părea din ce în ce mai puțin importantă.

Cu vârful înclinat, cu coada și flapsurile în jos, avionul semăna mai mult decît oricînd cu o pasăre, cu o străveche pasăre a mării care voia să coboare pe suprafața apei de sub ea, dar, dintr-un motiv sau altul, nu putea s-o facă. Becker privea fascinat spuma albă a valurilor Mării Roșii.

– Se zărește coasta, Dave.

Linia țărmului saudit se apropia repede și, cît vedea cu ochii, terenul era neted. Oftă ușurat.

– N-o să mai fie așa de greu acum.

Hess îl privi și spuse:

– E numai un fel de a spune. Vrei să te înlocuiesc un timp?

Becker se uită la el, întrebîndu-se dacă ar fi în stare să piloteze un Concorde în condițiile acestea. Se hotărî să fie grosolan:

– Ești în stare?

– Sînt în stare să mă descurc cu ce-a mai rămas de făcut.

Becker zîmbi și lăsă dispozitivele de control. Căută în buzunar o țigară. Aproape că se simțea bine. Dacă existase vreodată un motiv ca un pilot să își piardă cumpătul, atunci zborul peste Sinai fusese acela. Indiferent ce s-ar întîmpla, se simțea liniștit la gîndul că acest ultim zbor al său fusese cel mai reușit.

Lear-ul prinse rapid viteză, zburînd cu vreo 800 de kilometri pe oră. Hess se străduia să mențină Concorde-ul la 150 de metri deasupra solului.

Becker văzu, drept înainte, cîțiva beduini pe cămile, care îi priveau uimiți. Soarele care apunea pe mare arunca o umbră uriașă a aripii delta deasupra beduinilor. Cămilele se răsîndiră în dezordine cînd avionul trecu pe deasupra lor. Trase din țigară. Zborul părea mai sigur acum în aceste zone fără denivelări, dar Becker era conștient că, la o altitudine de 150 de metri și cu o viteză atît de mare, orice mică denivelare i-ar fi putut face să se izbească de pămînt înainte ca pilotul să aibă timp să redreseze.

Peter Kahn își ridică privirea de pe instrumentele sale.

– Mai avem carburant pentru o oră și cincizeci de minute, domnule comandant.

Dobkin își făcu apariția în cabina de pilotaj și își puse mîna pe brațul lui Becker.

– Cum merge?

– Bine. Vreo idee?

– Am ținut o mică ședință în spate.

– Și?

– Am ajuns la concluzia că amicii sînt foarte inteligenți. În primul rînd, nu s-au apucat să ne țină acele lungi predici politice la care apelează de regulă tipii de soiul acesta. Așa încît nu știm nimic despre ei, în afară de faptul că, probabil, sînt palestinieni. Iar dacă Hausner n-ar fi recunoscut vocea lui Rish, nu am fi știut nici măcar atîta. În aceste condiții este extrem de dificil pentru oamenii noștri să înceapă să lucreze la acest caz.

– Nu e bine, zise Becker.

– Cîtuși de puțin, consimți Dibkin. Au modificat și mai mult acel *modus operandi*, bruindu-ne aparatele de emisie. Asta nu poate să însemne decît că ne îndreptăm spre o destinație secretă. De data aceasta, nu vom mai ateriza pe un aeroport înțesat de reporteri și nici nu va mai avea loc o salvare gen Entebbe, fiindcă nimeni nu va ști unde ne aflăm. Nu ni se va permite să comunicăm cu lumea.

Becker ajunsese la aceleași concluzii. Își spusese că s-ar putea să fie silit să aterizeze în deșert, iar acum era convins că așa avea să se întâmple. Spera să aibă parte măcar de o pistă ca aceea de la Dawson Field.

Dobkin păru să-i ghicească gândurile.

– Poți ateriza oriunde?

– Nu și într-o curte cu porci, dar nu vă faceți griji din cauza asta.

Hausner se așeză lângă Miriam Bernstein și discutară o vreme. Simțeau amândoi un soi de vinovăție pe care încercau să o depășească stînd de vorbă. Un steward, Daniel Jacoby, preluase conducerea echipei de însoțitori de zbor și dădea instrucțiuni cu privire la servirea meselor și a băuturilor, indiferent dacă avea cineva nevoie de acestea sau nu. Hausner ceru un Scotch dublu. Își agită băutura.

– Nu-mi vine să cred că am putut trece cu vederea acest amănunt.

Miriam Bernstein luă o înghițitură din băutura lui.

– Ar fi găsit o altă modalitate de a o face.

– Oricare ar fi fost aceasta, aș fi fost la fel de vinovat.

– Mă tot gîndesc la Teddy... la generalul Laskov. A căzut în aceeași capcană ca și noi. Sînt convinsă că ar fi reacționat altfel, dacă eu nu aș fi...

– Nu pot să cred că nenorociții aceia au fost în stare de așa ceva.

– Jacob... Am auzit pe cineva spunînd că acest Rish te cunoaște. Și că a amenințat...

– Ar fi trebuit să-l împușc pe ticălos cînd am avut ocazia.

– A spus, într-adevăr, la radio că vrea să...

– Nu da atenție zvonurilor. Vom avea parte de foarte multe în zilele care urmează.

Îl atinse pe braț.

– Îți amintești de ziua în care m-ai întrebat dacă vreau să-ți fac o vizită... acasă?

Hausner începu să rîdă.

– Nu spune lucruri pe care s-ar putea să le regreti cînd te vei întoarce la Tel Aviv, mai ales că s-ar putea să-ți cer să te ții de cuvînt.

Ea surîse.

– Nu te-am înțeles niciodată cu adevărat. Te-am admirat mereu... dar tu îi sperii pe oameni.

– Nu am nevoie de o spovedanie pe patul morții. Nu sîntem pregătiți pentru așa ceva, încă.

– În regulă.

Discutară despre alte subiecte, iar cînd cîna fu servită, nici unul nu simți nevoia să mănînce.

Abdel Majid Jabari discuta cu Ibrahim Ali Arif, celălalt delegat arab la bord.

Vorbeau într-o arabă rapidă, blîndă, șoptită.

– E o tragedie.

Arif vorbea la fel de repede pe cît mîncă.

– Mă simt foarte stînjedit în clipa de față. Ca Daniel în groapa cu lei.

Jabari privea la bărbatul solid care își îndesa mîncarea în gură.

– Nu te mai gîndi mereu la propria-ți dificultate, prietene. Tragedia aceasta e mai mare decît ea. Își aprinse o țigară. Îmi pare atît de rău pentru acei evrei care și-au mizat cariera și reputația pe bunăvoința arabilor.

– Și totuși, mă simt destul de jenat. Nu cred în păcatul singelui. Jenat, da. Vinovat, nu. Sentimentul de vinovăție e tipic evreiesc. Privi către tava neatinsă din fața lui Jabari. O luă și o așeză deasupra propriei tăvi, întrebîndu-l: Te deranjează dacă...?

Jabari bău din paharul de arak.

– În orice caz, groapa cu lei se află *afară*, zise el, arătînd în direcția avionului Lear. Aceștia sînt compatrioții noștri. Trebuie să-i putem privi în ochi, fără nici o urmă de stînjeneală. Fii sigur că le vom împărtași soarta.

Între două mușcături, Arif începu să rîdă.

– S-ar chema că sîntem foarte norocoși, amice. Chiar dacă pe *ei* îi eliberează pînă la urmă, știi bine că *noi* sîntem marcați pentru tratament special. Groapa cu lei este și aici, și acolo. Sîntem oameni fără țară, fără popor, fără adăpost. Sîntem blestemați. Cred că aș mai vrea o porție. Steward!

Avionul Lear se întoarce spre nord, urmat de Concorde. Ieșiră din Arabia Saudită și intrară în Irak. Soarele, aflat aproape de linia orizontului, arunca umbre purpurii pe pămînt. Becker era din ce în ce mai îngrijorat.

– Timpul de zbor?

– Jumătate de oră, răspunse Kahn.

Unul dintre cele mai fascinante detalii tipice pentru Orientul Mijlociu, își spunea Becker, era inexistența unui apus veritabil. Acum era lumină, iar peste un minut se făcea întuneric. Dacă era destul de periculos să aterizezi în timpul zilei pe o suprafață care nu aparținea unui aerodrom, noaptea, această încercare se putea transforma într-un dezastru.

– Ce se va termina mai întîi, Peter?

Kahn înțelese ce voia să spună. Deschisese deja o carte cu grafice.

– Aici, soarele apune la șase și șaisprezece minute. Sfîrșitul zilei aeronautice are loc cu cinci minute mai tîrziu. Acum e șase și un minut, așa că mai avem vreo douăzeci de minute de lumină și douăzeci și nouă de combustibil. Aproximativ.

Becker vedea discul lunii deasupra liniei întunecate a orizontului. Cîteva stele clipeau în zona mai întunecată a cerului. La nord, prin geamul său din partea stîngă, se vedea Steaua Polară. Dedesubt, umbrele deveneau prelungi și se preschimbau din purpuriu în negru. Deșertul e incredibil de frumos, își spuse Becker.

Hess îl făcu atent.

– Uite!

Becker privi prin parbriz. În depărtare terenul se înclină și se vedea o porțiune cu vegetație luxuriantă. Un rîu își unduia cursul printre pîlcuri de curmali. Dincolo de acesta, care acum

era aproape sub el, se afla un alt rîu mai mare și la fel de șerpuitor. Tigru și Eufratul. Dincolo de Tigru, se înălțau munții Iranului de peste o mie de metri. Altimetrul său arăta că nivelul solului scăzuse, apropiindu-se de cel al mării, așa că acum se aflau la circa 300 de metri înălțime, iar Lear-ul nu dăduse nici un semn că ar vrea să coboare sub cei 150 de metri anteriori.

– Acesta trebuie să fie capătul drumului, zise Hess.

Becker privi în jos către pămîntul dintre cele două fluvii. Mesopotamia. Tărîmul fertilității. Leagănul civilizației. Era o alinare să privești peisajul acesta, după întinderea pustie a deșertului. Se întrebă dacă zburau către nord, spre Bagdad. Instinctiv, căută să vadă urma de fum a rachetei lui Laskov. Își stinse țigara și se întoarse spre Hess.

– De-aici preiau eu conducerea.

Lear-ul se lansă într-un cerc larg spre stînga, iar Becker îl urmă. Cînd aparatul dinainte începu să coboare, Becker înțelese că nu se îndreptau spre Bagdad.

Hess apăsă pe butoanele de aprindere a semnalelor pentru legarea centurilor de siguranță și stingerea țigărilor. Luă microfonul PA și spuse:

– Ne apropiem de aterizare. Vă rugăm să rămîneți pe scaune și să nu fumați.

– Mulțumește-le că au zburat cu El Al, spuse Becker.

– Ce glumă bună, răspunse Kahn.

– Carburant?

– Din punct de vedere tehnic, deloc.

– Lasă tehnica.

În afara computerelor și a instalațiilor electronice, mai era și acel ceva pe care piloții îl numeau în feluri diferite.

Kahn ezită.

– Două mii de kilograme, poate.

Becker încuviință din cap. În condiții normale asta însemna încă aproape cinci minute de zbor. Putea realiza o aterizare perfectă dacă începeau fără prea mare întârziere, dar nu ar fi făcut față unei aterizări incomode sau uneia forțate, în care ar fi tre-

buit să efectueze o întoarcere. Aștepta îngrozit să audă liniștea care anunța oprirea succesivă a motoarelor.

Avionul Lear ieși din cerc într-un unghi de 90 de grade și se îndreptă spre nord, într-o linie accentuat descendentă.

Becker văzu, în depărtare, o șosea dreaptă, care mergea din-spre nord spre sud.

– Cred că asta e pista noastră de aterizare.

Ieși la rîndul său din mișcarea circulară și reveni în spatele avionului Lear.

Hess deschise trenul de aterizare și începu să coboare flapsurile.

– Se putea și mai bine.

Soarele aproape dispăruse, iar șoseaua abia dacă se mai vedea. Becker observă că pe marginile ei se aflau tufe, iar terenul era accidentat. Începură manevrele finale.

Dobkin și Hausner năvăliră în cabină. Primul strigă ceva. Becker se înfurie.

– Întoarceți-vă la locurile voastre. Încerc să aterizez cu porcăria asta.

Nu făcură nici un gest de a pleca.

Hausner spuse:

– Am votat.

– Aici nu sîntem în Knesset. Liniște!

Jos se aprinseră opt becuri aflate de o parte și de cealaltă a șoselei pe care o luminau parțial. Cineva agita o lanternă puternică în locul în care Becker presupunea că se află pragul de aterizare. Avionul Lear trecu acest prag și Becker zări flapsurile coborînd. Clătină din cap pentru a alunga oboseala și își privi cu atenție instrumentele. Abia se mai vedeau. Privi din nou pe geam. Luminile de jos îi stînjeneau vederea. Știa că în asemenea situații își putea pierde ușor simțul de orientare. Se știe doar că din cauza oboselii, unii piloți încercaseră să aterizeze pe Calea Lactee, atunci cînd își mutaseră privirea de la instrumentele de bord către exterior. Puteau lua stelele drept semnale luminoase de aterizare și rîurile drept piste. Se frecă la ochi.

Hausner veni în spatele lui Becker.

– Votul a fost unanim. Altminteri, nu l-am fi luat în considerație.

Becker reduse puțin viteza și îi ceru lui Hess să coboare flapsurile în totalitate. Cu mîna dreaptă ținea manșa, iar cu stînga, maneta de accelerație. Încercă să plaseze vîrfurile aparatului între șirurile de indicatoare luminoase. Privi țintă spre farurile de zbor ale avionului Lear.

– Ce vot? Despre ce dracu' vorbiți? Mă chinui să aterizez pe cea mai nenorocită pistă pe care am pomenit-o. Ce vreți?

– Bomba nu are nici un efect la sol, Becker. În cel mai rău caz, ne va avaria coada, spuse Hausner repede.

– Și?

Becker văzu Lear-ul atingînd pămîntul și zguduindu-se în urma impactului. Avionul lor trecu peste prag, iar Becker reduse și mai mult viteza. Uriașa navă începu să atingă pămîntul.

– Am votat să luptăm cînd ajungem jos, zise Hausner. Oamenii mei au cîteva arme. Poți ateriza în altă parte?

Hausner aproape striga.

Becker simți perna de aer care se forma sub marile aripi delta. Îi răspunse tot strigînd:

– De ce nu mi-ați spus acum două minute?

De-o parte și de alta, sub imensele aripi delta, se zăreau camioane și oameni. Șoseaua era denivelată, iar avionul se zguduia periculos. Un alt grup de vehicule cu farurile aprinse se afla la vreo doi kilometri mai înainte, acolo unde se presupunea că aparatul avea să se oprească.

În partea stîngă se afla un deal nu foarte înalt care, probabil, oferea o perspectivă a Eufratului. Hausner strigă ceva la el. Becker luă rapid o decizie, fără a avea timp să se gîndească. Împinse înainte maneta de accelerație, iar nava se ridică din nou. Împinse puternic manșa și pedalele de direcție. Avionul Concorde se înclină spre stînga, îndreptîndu-se către Lear.

Acesta rulase pe partea stîngă a șoselei și se oprise printre grupurile de vehicule pe care Becker le văzuse la capătul traseu-

lui de rulaj intenționat. Aflat în picioare pe aripa avionului Lear, Rish urmărea scena. Crezu inițial că avionul se zguduise atât de puternic, încît avea să părăsească șoseaua. Apoi observă poziția flapsurilor și a direcției și, intrînd în Lear, opri aparatul de bruiaj strigînd în transmițător:

– OPRIȚI! OPRIȚI!

Întinse mîna spre detonatorul radio în timp ce avionul Concorde se îndrepta direct spre el în mare viteză și la numai cîțiva metri de sol.

Avionul zbura cu 180 de noduri, iar trenul său de aterizare aproape că atingea pămîntul. Aripile delta creau o pernă de aer mai mare decît cea produsă de aripile obișnuite, drepte. Becker se îndreptă spre terenul mai înalt din partea stîngă. Țiuitul slab al radioului încetă, iar Becker auzi vocea lui Rish țipînd la el. De fapt, Lear-ul se afla drept înaintea sa, la mai puțin de cincizeci de metri și, pentru o fracțiune de secundă, Becker se gîndi să îl zdrobească. Își dădu seama însă că moartea lui Rish nu ar rezolva nimic și că impactul cu avionul celălalt la o asemenea viteză i-ar fi putut omorî pe toți. Trebuia să evite aparatul lui Rish.

Acum nu mai putea folosi accelerația sau postcombustia, căci Concorde-ul s-ar ridica, iar cînd coada ar fi aruncată în aer, ar muri cu toții. Sau, dacă postcombustia ar folosi ultimele resurse de carburant, iar motoarele ar lua foc, ar muri, de asemenea. Trebuia să mențină aparatul la altitudine mică, dar nu atât de jos, încît să lovească avionul Lear ori vreun alt obstacol de la sol. Becker își ținu respirația cînd trecură ca fulgerul pe deasupra Lear-ului, trenul de aterizare evitînd cu foarte puțin impactul. Concorde-ul zbură mai departe. În fața lor se ridicau acum ruinele unui zid. Își luă inima în dinți și începu să tragă ușor de manșă. Vîrfurile avionului se ridică încet și, cînd trecură razant pe deasupra zidului, roțile posterioare, de amortizare, se loviră de acesta. Concorde-ul se zgudui din toate încheieturile. Becker trase din nou de manșă, iar vîrfurile avionului se ridică, îndrep-

tîndu-se spre dealul care se înălța în apropiere. Ar fi vrut să poate trece peste fluviu, dar știa că, în două secunde, Rish avea să apese pe buton.

Cînd Concorde-ul trecu pe deasupra, avionul Lear se zgîlțîi puternic în legăturile sale. Micuța aeronavă, vehiculele și oamenii din preajmă fură loviți de gunoaiele spulberate. Pămîntul fu acoperit de un nor uriaș de praf care orbi pe toată lumea. Rish bîjbîi după detonator și, cînd îl găsi, căută butoanele pe pipăite.

Becker smucî frîna. Rish țipa în continuare în transmițător. Trenul principal de aterizare atinse coasta dealului cînd vîrfurile avionului se înălță. Becker schimbă sensul presiunii motoarelor. Roata de amortizare din spate se lovi de sol și se zgudui. Vîrfurile avionului se îndoi, iar trenul de aterizare aflat în dreptul său lovi pămîntul. Nava se cutremură violent, aruncîndu-i la podea pe toți cei aflați în spatele lui Becker. Sistemul computerizat de frînare sporea și diminuea succesiv presiunea exercitată asupra roților. Majoritatea cauciucurilor explodară. Apoi coada avionului sări în aer.

Becker opri cele patru motoare. Hess acționă sistemul de stingere a incendiilor, iar Kahn opri toate dispozitivele. Avionul urca în plină viteză panta, iar în motoarele sale pătrunseră, cu un zgomot înfricoșător, tot felul de resturi și gunoaie. În clipa în care motoarele încetară să se mai rotească, singurul zgomot care se mai auzi fuse cel al roților care se hurducau pe panta stîlcoasă.

Chiar înainte de a auzi explozia, Becker simți că pedalele de direcție cedează. Știa că în rezervorul numărul unsprezece încă se mai aflau urme de combustibil și încerca să-și închipuie cît de grave vor fi avariile. Se întreba dacă peretele de presurizare rezistase. O a doua explozie, care s-ar fi produs într-un rezervor plin de combustibil, ar fi distrus total aeronava. Fără coadă și pedalele de direcție, aceasta nu putea fi controlată nici măcar la sol.

Deodată, trenul de aterizare frontal se prăbuși și toți cei aflați în cabina de comandă fură aruncați cu putere înainte. Vîrfurile

brăzdă adânc pământul în vreme ce avionul își continuă înaintarea. Pietrișul ridicat de vârful conic al avionului lovi geamurile cabinei, crăpîndu-le și transformîndu-le în veritabile rețele de pînză de păianjen. Instinctiv, Becker apăsă pe un contact hidraulic, ridicînd masca exterioară de protecție deasupra parbrizului. Se aplecă în scaun și privi din carlinga înclinată. În față, la vreo sută de metri, se profila un edificiu ruinat. Înainte ca masca de protecție să fi acoperit în întregime geamul, acesta fu izbit de ceva. Țăndările zburară înăuntru, lovind fața și mîinile lui Becker. Acesta strigă:

– Țineți-vă!

Avionul încetini și apoi se opri lent la cîțiva metri de ruine. Becker privi în sus.

– Toată lumea teafără?

Privi în dreapta. Moses Hess zăcea peste maneta de control cu fața plină de sînge. În parbriz, chiar în dreptul lui, se afla o gaură imensă.

– Dacă vreți să luptați, coboriți dracului jos din avion! strigă Becker în spate.

Peter Kahn se ridică și strigă în cabină:

– Evacuarea! Însoțitorii de zbor! Evacuare de urgență!

Yaakov Leiber își dezlegase centura încă înainte de oprirea aparatului. Alergă la ușa din față, roti mînerul și o deschise. În acel moment fu activat sistemul de depresurizare, iar rampa de evacuare de sub pragul ușii se deschise. Cei șase oameni ai lui Hausner ieșiră primii, în timp ce doi stewarzi îi conduceau pe pasageri pe interval, spre rampă. Stewardesele deschiseră cele două uși pentru evacuare în caz de urgență, din apropierea aripiilor. Acestea îi conduceau pe pasageri pe aripi și apoi în jos, către latura din față a imensei aripi delta. Unii începură să sară de pe aripi, iar alții să coboare rampa.

Hausner se ridică de pe podeaua cabinei de comandă și pe jumătate alergă, pe jumătate se tîrî spre ușa din dreapta. O deschise și sări înainte ca rampa să se fi deschis. Nici nu atinse

pământul și deja începu să le strige oamenilor săi tot felul de ordine.

— În josul pantei! Mișcați-vă! Ticăloșii or să vină dinspre șosea. Pe acolo! Depărtați-vă o sută de metri!

Dobkin ieși în urma lui Hausner, încercînd să aprecieze rapid situația. Se aflau pe un teren mai înalt, ceea ce era un lucru bun. În jurul avionului terenul era plat și cobora în toate direcțiile. Spre est panta era mai domoală și dădea în șosea. La vest cobora abrupt spre fluviu. Din cauza întunericului nu reușea să vadă extremitățile sudică și nordică ale platoului. Aveau vreo șase pistoale calibrul 22, un automat Uzi și o pușcă. Știa că arabii au mult mai multe arme. Privi spre coada avionului. Fusese grav avariata, dar asta nu mai conta. Probabil că și peretele de presurizare fusese aruncat în aer, căci în spatele aeronavei erau împrăștiate bagaje. Truse de toaletă, pantofi și haine fuseseră îngropate în brazda adîncă asemenea unor semințe ce așteaptă să fie acoperite pentru a se dezvolta în timpul primăverii. Ultima rază a soarelui se stinse și cerul se acoperi de stele reci și albe. Dobkin se simți dintr-o dată înfrigurat și își dădu seama că și aici sufla vîntul *Hamseen*. Avea să fie o noapte lungă și rece. Se întreba dacă vreunuia dintre ei îi va mai fi dat să vadă răsăritul.

Isaac Burg stătea pe aripa delta înclinată, de pe care ceilalți pasageri săreau jos. Se întoarse și urcă pe fuzelaj. Se sprijini de un lonjeron îndoit și privi atent spre șoseaua aflată la vreo jumătate de kilometru mai jos. Vedea farurile unor camioane săltînd și coborînd pe panta plină de denivelări și umbrele unor oameni care alergau înaintea vehiculelor ce avansau lent. Își scoase pistolul, un Colt al Armatei Americane, calibrul 45, și așteptă.

Jabari și Arif coborîră rampa și se îndepărtară de navă, Jabari ajutîndu-l să se ridice pe solidul Arif care se tot poticnea.

Căzură și se tîrîră înapoia unei ridicături mici a terenului. După cîteva clipe, Jabari privi deasupra dîmbului.

– Nu cred că o să explodeze.

Arif își șterse fața și spuse gîfîind din greu:

– Nu pot să cred că am fost de acord cu lupta.

Jabari se lăsă din nou la pămînt.

– Ți-ai spus că ești condamnat, oricum. La fel de osîndit ca și Hausner. Îți amintești ce spunea adineauri? L-a pălmuit pe Rish cînd acesta era închis în Ramla?

– Ghinionul lui. Dar, cel puțin, el știe de ce o să moară. Eu n-am pălmuit niciodată pe nimeni, cu excepția soției mele, și totuși, Rish o să-mi taie gîtul cu o bucurie la fel de mare.

Jabari își aprinse o țigară.

– Ești foarte egoist, Ibrahim.

– Cînd e vorba de *viața* mea, cred și eu.

Jabari se ridică.

– Haide! Vino să vedem unde și cum își propun să lupte. Poate dăm o mînă de ajutor.

Arif rămase așezat.

– Eu rămîn aici. Du-te tu înainte. Își descoperi capul. Arăt ca un evreu acum?

Deși nu voia, Jabari începu să rîdă.

– Cum stai cu ebraica?

– Mai bine decît jumătate din membrii Knesset-ului.

– Păi, dacă va fi nevoie, nu strică să încerci.

– Avraham... Aronson...

Tom Richardson se afla pe coasta care cobora spre fluviu și privea în jos, la Eufrat. John McClure se apropie de el și puse un picior pe o mică movilă. Richardson văzu că avea un revolver în mîna pe care o ținea pe genunchi. Își frecă palmele înghețate și spuse:

– N-a fost o mișcare prea bună.

McClure scuipă chibritul și îl înlocui cu altul.

– Poate.

– Uite ce e, eu unul nu mă simt obligat să rămîn pe-aici. După cîte se pare, pe malul fluviului nu se află nimeni. Hai s-o ștergem. Mîine pe vremea asta am putea fi în Bagdad.

McClure îl privi.

– De unde știi unde ne aflăm?

Richardson rămase nemișcat.

– Te-am întrebat ceva, domnule colonel.

Richardson se strădui să-l privească în ochi și să nu se piardă. Nu spuse nimic.

McClure lăsă tăcerea să persiste cîteva clipe, apoi își ridică revolverul. Roti camerele cătușelor și observă că Richardson tresare. Spuse în șoaptă:

– Cred că mai rămîn puțin pe-aici.

Cu ochii țintă spre pistol, Richardson zise calm:

– Eu plec.

McClure observă cîteva luminițe mișcîndu-se de-a lungul malului fluviului. La o distanță echivalentă cu lungimea a trei terenuri de fotbal. Era singurul mod în care aprecia distanțele. Trei sute de yarzi. Vreo 270 de metri. Ridicol sistem!

– Ne-au înconjurat deja, zise el, arătîndu-i.

Richardson nu se obosi să privească într-acolo.

– Poate sînt civili.

– Poate. McClure ridică revolverul, un imens Ruger 357 Magnum, cu ambele mîini și trase două focuri în direcția din care se vedeau luminile. I se răspunse printr-o rafală de automat. Amîndoi se aruncară la pămînt în fața gloanțelor care fură cît pe-aici să-i nimerească. McClure își încarcă din nou pistolul. Stai liniștit și relaxează-te. S-ar putea să rămînem aici mai mult timp.

Nathan Brin așeză pușca M-14 pe o stîncă. Aprinse aparatul optic pentru timp de noapte și începu să privească de jur împrejur. Aparatul lumina totul într-un verde feeric. Roti lentilele pînă cînd imaginea deveni clară și văzu că se aflau printre ruinele unui oraș. Totul avea o înfățișare selenară. Totul cu excepția celor douăzeci de arabi care urcau nonșalant panta, venind dinspre șosea. Camioanele se opriseră la cîteva sute de metri în

spatele lor, acolo unde începea panta. Arabii se aflau acum la vreo 200 de metri. Fixă reticulul lunetei pe inima celui aflat în frunte. Era Ahmed Rish, dar Brin nu-l recunoscuse. Apăsă ușor pe trăgaci, dar, în acel moment, își aminti de cele învățate în decursul orelor de pregătire și își fixă ținta asupra ultimului om din șir. Apăsă pe trăgaci. Din dispozitivul de amortizare nu se auzi decât sunetul vergelei mișcându-se înainte și înapoi. Omul se prăbuși fără zgomot, iar cei dinaintea sa își continuară drumul în susul apei, fără să-l observe.

Brin își îndreptă pușca asupra celui care rămăsese acum ultimul din șir. Trase din nou și din nou singurul sunet al pivotului metalic și al vergelei. Omul căzu, iar Brin zîmbi. Îl distra acest joc, deși în timpul instrucției fusese prevenit că așa ceva nu trebuie să se întâmple. Ținti din nou și trase. Omul căzu, dar se pare că făcu un zgomot oarecare, căci, dintr-o dată, arabii se răspîndiră printre stînci. Brin se ridică și se ascunse în spatele unei pietre uriașe. Indiferent care avea să fie sfîrșitul luptei, aceasta nu mai putea fi evitată. Ideea asta îl înflăcăra. Auzi un zgomot în spate și întoarse arma într-acolo. Hausner îl privea lung. Brin îi zîmbi.

– E bine?

– Da, zise Hausner, încuviințînd din cap.

Becker privi în întuneric.

– Unde naiba sîntem?

Peter Kahn notase coordonatele pe harta sistemului de navigație inerțial înaintea impactului. Acum se uita pe o hartă la luminile sistemului energetic pentru cazurile de urgență.

– Bună întrebare.

Becker își desfăcu centura de siguranță și se ridică de pe scaun. Luă capul lui Hess în mâini. Fusese lovit de o cărămidă mare, acum în poala lui. Nu mai dădea semne de viață. Lăsă capul jos și își șterse mîinile pătate de sînge pe cămașa albă. Se întoarse spre Kahn.

– E mort, Peter.

Acesta încuviință din cap.

Becker își șterse fața de transpirație.

– În fine, înapoi la treabă. Unde naiba ne aflăm?

Kahn privi spre hartă din nou și făcu un semn de-a lungul unui raportor. Se uită în sus.

– Babilon. Sîntem la apa Babilonului.

Becker puse mîna pe umărul lui Kahn și se aplecă deasupra hărții. Încuviință din cap.

– „*Da, zise el, da, am plîns cînd ne-am adus aminte de Sion.*“

Cartea a doua

BABILON TURNURILE DE PAZĂ

La râul Babilonului, acolo am șezut și am plîns, cînd ne-am adus aminte de Sion.

În sălcii, în mijlocul lor, am atîrnat harpele noastre.

Că acolo cei ce ne-au robît pe noi ne-au cerut nouă cîntare zicînd: „Cîntați-ne nouă din cîntările Sionului!”

Cum să cîntăm cîntarea Domnului în pămînt străin?

De te voi uita, Ierusalime, uitată fie dreapta mea!

Să se lipească limba mea de grumazul meu, de nu-mi voi aduce aminte de tine, de nu voi pune înaintea Ierusalimul, ca început al bucuriei mele.

(Psalmi, 136: 1–6)

Atunci Babilonul, podoaba împărățiilor, cununa mîndriei caldeilor, fi-va ca Sodoma și ca Gomora, pe care Dumnezeu le-a nimicit.

Nu va mai fi locuit în veci și din neam în neam.

Arabii nu vor mai înfige acolo corturi, nici ciobanii nu-și vor mai face tîrle în latura aceea.

Ci numai animale sălbatice vor sălășui într-însul, bufnițele vor locui prin case, struții își vor face cuiburi acolo, oameni cu chip de țap vor juca în acel loc.

Șacalii vor urla în palatele lor și lupii în casele lor de petrecere. Vremea este aproape să sosească și zilele ei nu vor zăbovi!

(Isaia, 13:19–22)

10.

Dealurile erau învăluite într-o liniște pe care n-o tulbura decît tăcănitul celor patru motoare Rolls-Royce Olympus care se răceau. Imensa navă albă, cu trenul de aterizare frontal prăbușit, și cu vârful înfipt în noroi semăna cu o creatură trufașă îngenucheată. Pentru o clipă timpul părău să stea în loc, apoi o pasăre de noapte ciripi nesigur și, imediat, toate celelalte făpturi nocturne se auziră din nou.

Jacob Hausner știa că totul, viața, viitorul lor și poate al poporului lor, depindea de cele ce aveau să se întîmple în următoarele minute. Un asalt hotărît din partea palestinienilor ar duce la cucerirea dealului, punînd capăt tuturor discursurilor lor despre apărare. Privi de jur împrejur. Reuși să zărească, în lumina slabă, oameni care se agitau fără rost în jurul avionului. Unii dintre ei, își spuse el, se mai aflau probabil sub șocul impactului cu solul. Acum, cînd venise momentul, nici unul nu știa ce are de făcut. Actorii erau binevoitori, dar nu aveau scenariu. Hausner se hotărî să creeze unul ad-hoc, dar dorea să îi aibă în preajmă pe Dobkin și Burg, pentru a împărți cu ei dificila sarcină.

Hausner luă pușca M-14 din mîinile lui Brin și privi în josul pantei prin lentilele telescopice. Cei trei arabi zăceau printre stînci, acolo unde căzuseră, iar Hausner văzu cel puțin două arme automate AK-47. Dacă ar fi putut pune mîna pe ele, poate cacealmaua lor ar fi dobîndit mai multă forță.

Se întoarse către Brin.

– Mă duc în vale să recuperez armele acelea. Acoperă-mă!
Îi înapoie arma și își scoase revolverul Smith & Wesson.

Moshe Kaplan, unul dintre oamenii lui Hausner, îl văzu pe acesta pornind în josul dealului și îl ajunse din urmă.

– Dezertăm deja?

Hausner îi șopti:

– Dacă vrei să vii cu mine, vorbește în șoaptă și nu prea mult.

Observă că pistolul lui Kaplan avea surdina.

Parcurseră distanța în salturi mici, din stîncă în stîncă, unul înaintînd, iar celălalt acoperindu-l. Hausner observă că ceea ce luase drept stînci nu erau decît bucăți imense de pămînt uscat care se desprinseseră și căzuseră în vale. La fiecare pas al său, alte asemenea fragmente întărite se desprindeau și alunecau în jos. Dușmanului nu avea să-i fie prea ușor să atace urcînd dealul, dacă trebuia să se ferească de gloanțe în timp ce înainta pe acest teren nesigur de argilă și nisip.

Din vîrfurile dealului, Brin privea prin lunetă. La vreo jumătate de kilometru depărtare, observă că palestinienii se regroupau lîngă camioane. Urmărindu-le mișcările, își dădu seama că aceștia intraseră într-o stare de nebunie. Îi cunoștea bine. Dacă îi luai prin surprindere, așa cum făcuse el cu acest grup, o luau la fugă. Apoi se simțeau stînjeniți și se învinovăteau reciproc. Urma mînia și îndrăzneala, pe care el o observa chiar acum. În clipa în care erau suficient de iritați, acționau cu hotărîre. De fapt, chiar în timp ce el privea prin lunetă, un grup de vreo douăzeci de inși porni din nou în susul dealului. Cineva luă dintr-un camion trei târgi făcute sul. Se întorceau ca să ridice corpurile celor morți.

Hausner nu vedea prea departe în întuneric, dar încerca să păstreze drumul drept încă din momentul în care pornise. Corpurile se aflau lîngă un grup de pietre asemănător cu o pînză de corabie. Privi cu atenție contururile terenului, deși știa că de jos totul arăta altfel. Folosea o metodă recunoscută pentru eficacitatea pe care o dădea vederii pe timp de noapte: mișcînd scurt din cap, privea lateral, cu coada ochiului. Începea să-și piardă punctele de reper.

În timp ce cobora, se întreba ce fac cei care rămăseseră în preajma avionului. Spera că Brin le spusese tuturor celor care aveau arme că el cobora în vale. Apoi începu să calculeze care era puterea armelor de care dispuneau. Sus, pe deal, se mai aflau încă cinci dintre oamenii săi, fiecare avînd propriul său Smith & Wesson 22. În plus, Brin avea pușca, iar altcineva, Joshua Rubin, probabil, pistolul-mitralieră de 9 mm, Uzi. Presupuse că la bord mai existau și alte arme mici, dar acestea nu aveau precizie la distanțe mai mari de douăzeci de metri. Pistolul Uzi și pușca M-14 erau singurele lor speranțe, dar și asta numai pînă la terminarea muniției. De aceea era foarte important să reușească să recupereze cele două AK-47. Dacă aveau suficientă muniție, ar fi putut rezista cam o zi pe deal. Dar Hausner se îndoia că va reuși să descopere cele două cadavre printre formațiunile acelea de pămînt neregulate.

Auzi un zgomot și se opri. Kaplan, aflat în spatele unei stînci, încremeni. Auziră din nou sunetul acela. Cineva vorbea în arabă cu o voce joasă, tînguitoare:

– Aici sînt, spuse vocea. Aici.

Hausner răspunse într-o arabă șoptită pentru a nu-și trăda accentul.

– Vin, vin.

– Sînt *aici*. Sînt rănit, zise vocea.

– Vin, repetă Hausner.

Se tîrî printr-un șanț nu foarte adînc și ajunse într-un spațiu liber, dominat de formațiunile care semănau cu pînza de corabie. În lumina lunii care tocmai răsărise zări trei trupuri zăcînd pe jos. Unul dintre ele ținea în mîini un AK-47. Hausner înjură în șoaptă.

Kaplan se apropie și îi spuse:

– Lasă-mi-l mie. Am amortizor.

Hausner clătină din cap.

– Prea departe. O să trag eu.

Dacă Kaplan nu-l nimerea din primul foc, glonțul s-ar fi lovit de ceva, făcînd zgomot, iar el ar fi fost supus unui tir de gloanțe AK-47.

Hausner își dădu jos cravata și haina de la costum, își trase cămașa albastră din pantaloni și descheie cîțiva nasturi de sus. Sfîșie căptușeala de mătase a hainei și și-o legă în jurul capului, încercînd să o facă să semene cît mai mult cu un *kheffiyah*. Începu să se tîrască spre arabul rănit.

Kaplan își armă pistolul și se ascunse în umbră.

Brin îi urmărea pe palestinienii care urcau dealul. Se aflau la mai puțin de o sută de metri de ultimul punct în care îi zărise pe Hausner și Kaplan. De data aceasta, palestinienii nu mai ofereau o țintă prea bună, căci aplicau tehnicile de acoperire și camuflaj asemenea unor infanteriști bine instruiți. Brin își mișcă arma, căutîndu-l pe Hausner. Văzu pe cineva tîrîndu-se undeva între mormanele de pămînt. Un bărbat cu *kheffiyah* negru.

Hausner șopti:

— Sînt aici. Sînt aici.

Arabul rănit privea în întuneric.

Hausner înaintă repede spre el.

Brin îl urmărea prin lunetă pe arabul cu *kheffiyah-ul* ușor deranjat, tîrîndu-se pe pămînt ca o șopîrlă. Îl observă abia acum pe cel rănit, către care se tîra. Probabil că rănitul era unul dintre cei pe care îi țintise mai înainte și care făcuse acel zgomot, alertîndu-i pe ceilalți. Își îndreptă pușca într-acolo și fixă reticulul lunetei asupra celui ce se tîra. Începu să apese ușor pe trăgaci. Ezită. Nu i se părea prea onest să împuști pe cineva care își risca viața ca să o salveze pe cea a unui tovarăș rănit. Și totuși, altă soluție nu avea. Făcu totuși un compromis. Îl va împușca pe cel ce se tîrăște, dar nu și pe cel deja rănit. Nu înțelegea de ce o hotărîre atît de complicată ar fi dat satisfacție zeului sau zeilor

războiului, care îi puneau pe oameni în asemenea situații. Nu știa decât că ceea ce contează este să încerci să joci cât mai corect. Cercetă din nou panta. Nu-l zărea pe Hausner și nici pe Kaplan, dar îi vedea pe arabi înaintînd și aflîndu-se acum la mai puțin de cincizeci de metri de rănit și de tovarășul lor care se țîra. Tot nu-i ofereau o țintă sigură. Brin îl ochi pe bărbatul care se țîra în spațiul liber.

Hausner șopti:

— E-n regulă.

Auzea sunetele celor care urcau în fugă panta.

Arabul rănit se ridică într-un cot și cînd Hausner fu mai aproape încercă să-i zîmbească. Îl privea de la mai puțin de un metru distanță. Lăsă să-i scape un sunet de surprindere și își ridică arma. Hausner sări asupra lui.

Brin luă degetul de pe trăgaci.

Arabul strigă din nou. Hausner puse mîna pe o bucată de cărămidă îngropată în praf, o ridică și îl lovi în plină față.

Kaplan traversă în fugă spațiul gol și luă armele celor doi arabi morți pe care îi zărise mai înainte. Puse, de asemenea, mîna și pe mai multe încărcătoare pline cu muniție. Hausner luă arma și muniția celui rănit.

Brin așteaptă pînă cînd arabul care conducea grupul se află în câmp deschis și trase. Amortizorul scoase un sunet abia auzit, iar cel ochit se îndoi de spate și se prăbuși.

Hausner și Kaplan priviră în direcția de unde auziseră zgomotul omului care căzuse. Îi vedeau acum pe arabi înaintînd peste și pe lîngă movilele de pămînt și lut. Se aflau la mai puțin de douăzeci de metri de ei.

Brin trase din nou, iar arabii se împrăștiară cînd încă un om de-al lor căzu.

Hausner îl ridică cu greu pe rănit și, dîndu-i arma și muniția lui Kaplan, îl luă în spate. Începură să alerge în susul dealului, cărîndu-și cu greu poverile. Ocoliră cîteva ridicături de pămînt, o luară prin șanțurile provocate de eroziune, se aplecară sub crusta dură a povîrnișului. În spatele lor izbucniră rafalele de

arme automate, făcînd să zboare în jurul lor fragmente de pămînt și cărămidă.

Kaplan cunoștea pocnetul acela specific al puștilor AK-47, asemănător pocnitorilor chinezești. Cînd auzi gloanțele suierînd în jurul său, simți că îi îngheață sîngele în vine. De cîteva ori crezu că fusese nimerit, dar, în realitate, nu fusese atins decît de bucăți de pămînt sau de ricoșeuri, fierbînți, dar fără efect.

— Pune-l jos! urlă la Hausner.

Nu puteau să ajungă sus cu arabil în spinare.

— Nu, răspunse Hausner, trăgîndu-și cu greu răsufllarea. Avem nevoie de el. Hai, dă-i drumul!

— Mă doare-n fund!

Kaplan se întoarse, coborî una dintre arme și deschise focul, trăgînd un încărcător întreg. De sus se auzea sunetul ridicol al pistoalelor Smith & Wesson 22. Apoi se făcu auzită vocea mult mai autoritară a pistolului-mitralieră Uzi. Se întoarse și-l ajunse din urmă pe Hausner. Acum se aflau la mai puțin de cincizeci de centimetri de culme, și mai mulți oameni alergară în întîmpinarea lor. Cineva îl luă pe arab de pe umerii lui Hausner. Kaplan se poticni și se întinse jos, transpirat și epuizat. Fu ajutat să se ridice. Alergau în zigzag, iar pămîntul exploda peste tot în jurul lor. În apropierea culmii dealului, Kaplan îl văzu pe Brin ochind și trăgînd cu acea formidabilă armă mută. Kaplan simți că fusese nimerit. De data asta, nu mai era o bucată de pămînt sau ricoșeu. Era ceva usturător și fierbinte. Își pierdu cunoștința.

Hausner zăcea la pămînt, respirînd cu greu. Își întinse brațele lateral și simți că terenul nu mai e înclinat. Reușise. Îl auzea pe Dobkin dînd calm ordine cu privire la amplasarea celor trei AK-47. Auzea focuri de armă trase din vale, apoi tirurile trase de pe propriile poziții. Imediat ce începură să folosească puștile AK-47, focul arabilor încetă. Apoi nu se mai auzi nici o armă și, cînd ultimele ecouri se pierdură în depărtări, dealul fu cuprins de o liniște stranie.

Dobkin se aplecă asupra lui Hausner.

– Ce prostie, Jacob. Dar, pentru o vreme, n-or să mai încerce s-o ia de la cap.

– Kaplan?

Dobkin se așeză lângă el.

– Lovit, dar nu grav. În fund.

Ridicându-se în capul oaselor, Hausner zise:

– El a chemat glonțul ăsta. Ultimele cuvinte pe care mi le-a spus au fost: „Mă doare în fund!”

Dobkin îl împinse la loc cu mîna lui mare.

– Așteaptă mai întîi să-ți tragi sufletul. N-am chef să-mi faci o criză de inimă.

Urișul stătea în fața lui Hausner, acoperind cu trupul său tot cerul.

– E-n regulă. I se părea caraghios să zacă pe jos. Am lovit pe vreunul? Am luat ceva arme?

– Am nimerit cîțiva. Numai că n-au mai repetat greșeala. Au luat toți răniții și armele, lăsînd totuși în urmă cîteva cadavre.

– Și prizonierul meu?

– Trăiește.

– Vorbește?

– Nu încă.

Hausner dădu din cap.

– Aș vrea să mă ridic și să-mi verific oamenii.

Dobkin îl privi lung.

– Bine. Ușurel.

– Așa. Hausner se ridică încet și privi în jur. A mai fost cineva rănit?

– Moses Hess e mort.

Hausner își aminti de geamul făcut țandări.

– Altcineva?

– Cîțiva s-au lovit la aterizare. Becker și Hess s-au descurcat excelent.

– Da.

Hausner făcu cîțiva pași spre Brin, care continua să privească prin lunetă. Poziția lui constituia un punct cheie al defensivei pe coasta estică. Se afla pe un fel de promontoriu

înconjurat de un strat de pământ, care, firește trebuia înălțat și întărit. Semăna cu un balcon și oferea o poziție ideală de observație și tragere. Hausner păși pe movila de pământ și privi în zare peste pământul negru. Apoi se întoarse spre Dobkin.

– Unde sîntem?

– La Babilon.

– Fii serios.

– Pe cuvînt.

Hausner tăcu o clipă.

– Cel din „Babilonul a pierit, Babilonul a pierit“ sau din „La apa Babilonului“?

– Exact.

Hausner simți că se pierde. Cu cîteva ore în urmă se aflate într-o aeronavă modernă, îndreptîndu-se spre New York, iar acum se tîra prin pulberea Babilonului. Era ceva ireal. Era ca și cum Dobkin i-ar fi spus că sînt pe Marte.

– De ce tocmai la Babilon? strigă el.

Era unul dintre acele nume geografice cu o rezonanță istorică aparte, la fel ca Hiroshima sau Normandia, Camelot sau Shangri-La, Auschwitz sau Masada. Ierusalim sau Armageddon.

Dobkin ridică din umeri.

– Cine știe? Vreo glumă de-a lui Rish, probabil. Robia babiloniană și toate celelalte.

– Ciudat simț al umorului.

– Păi, nu e chiar o glumă. E un fel de trimitere istorică...

– Înțeleg. Se întoarse spre Brin. Ai auzit, Nathan? Ești rob în Babilon. Ce părere ai?

Acesta își aprinse o țigară, ținînd-o în mîna făcută căuș.

– Rob pe dracu'! Mîine dimineată în zori mă duc personal la scîrbele alea și le dau ultimatum să se predea.

Hausner izbucni în rîs și îl bătui pe spaté. Apoi se întoarse spre Dobkin.

– Vedeti, domnule general? Oamenii mei sînt pregătiți să lupte cu ticăloșii. Dobkin n-avea prea multă răbdare cu forțele paramilitare, precum poliția și serviciile de securitate. Mormăi

ceva. Care este poziția noastră? întrebă Hausner. Din punct de vedere tactic.

– E puțin cam prea devreme ca să ne dăm seama. Am încercat să aflăm câte ceva despre asta în timp ce tu te jucai de-a John Wayne.

– Și?

– Sîntem cam la șaptezeci de metri înălțime. Bănuiesc că nu e un deal natural, ci un gorgan sau o movilă care acoperă o anumită structură. După cum poți vedea, aici, sus, e aproape netedă, ca un platou. Ca Masada. Analogia era inevitabilă. Cred că e fosta citadelă de la zidul de nord al cetății. E acoperită cu un strat de praf adus de vînt, dar, dacă am face săpături, am descoperi zidurile și turnurile. Movila de acolo, de pildă, a fost probabil vîrfurile vreunui turn. Promontoriul pe care se află Brin a fost un turn care ieșea în afara zidului.

Hausner îl privi.

– Cunoașteți locul. Era mai mult o afirmație decît o întrebare. Cum e posibil?

– Din hărți și machete. N-am crezut nicicînd că voi ajunge să-l văd. Visul unui arheolog evreu, spuse el, zîbind.

Hausner îl privea uimit în întuneric.

– Sînt cu adevărat fericit pentru dumneavoastră, domnule general. Trebuie să-mi amintesc să felicit compania El Al pentru că nu a pierdut această ocazie neașteptată și a făcut posibilă excursia asta. Poate o vom trece între cursele noastre regulate. Cu tot cu aterizare forțată.

– Las-o mai ușor, Jacob.

Hausner lăsă să se prelungească momentul de tăcere, apoi respiră profund și întrebă:

– Bine, putem apăra poziția asta?

Dobkin își trecu mîna prin păr.

– Cred... că da. Tăcu o clipă apoi continuă: E o movilă dreptunghiulară de forma și mărimea unui hipodrom obișnuit. Este orientată pe direcția nord-sud, de-a lungul malului fluviului Eufrat. Fluviul se află acum în perioada revărsărilor, iar apele sale ating coasta vestică a dealului. Arabii au trimis oameni pe

malul fluviului. Americanul McClure a tras cîteva focuri în direcția lor cu puțin timp în urmă. Are un fel de pistol mare de cowboy. Cu șase gloanțe. Îl însoțește și colonelul Richardson.

– Sînt singurii din zona aceea?

– Am mai multe patrule postate de-a lungul crestei, dar McClure e singurul înarmat. E o pantă deschisă, dar foarte abruptă. Cred că acum 2 500 de ani acolo era zidul care dădea spre fluviu. Ceea ce în termeni militari se cheamă taluz. Nu cred că trebuie să ne așteptăm la vreun atac serios dinspre partea aceea, mai ales după ce le-am arătat că o ținem sub supraveghere și că putem riposta.

Hausner își aprinse o țigară.

– Și în privința coastei de aici?

– Asta e problema. De la nord la sud dealul are cam jumătate de kilometru, dar înălțimea scade treptat pînă ajunge la nivelul șoselei și al cîmpiei. Așa cum știți, în unele zone există șanțuri provocate de eroziune și formațiuni stîlcoase. Acestea sînt zonele cele mai favorabile unei înaintări. În alte locuri terenul este gol și expus focurilor noastre. De aceea nu cred că trebuie să ne temem de un atac lansat prin acele zone. Am așezat cele trei AK-47 în așa fel, încît să se acopere cele mai vulnerabile puncte. Le mînuiesc trei dintre oamenii dumneavoastră. Joshua are pistolul-mitralieră, iar Brin are pușca 14. Pistoalele calibru 12 au fost împărțite cîtorva pasageri pe care i-am indicat eu și care suplimentează acest dispozitiv defensiv. Voi instala posturi de observație și ascultare mai departe, în josul pantei. Respiră adînc. Cu toate acestea, linia noastră de apărare e destul de firavă, iar dacă n-ar fi cele trei AK-47, eu aș fi recomandat să se înceapă negocierile.

Hausner trase adînc din țigara lui Brin și i-o dădu înapoi. Se uită la Dobkin și îl întrebă:

– Credeți că au să atace din nou în noaptea asta?

– Orice adevărat comandant militar ar face-o, căci cu cît așteaptă mai mult, cu atît apărarea devine mai bine organizată. Acum jumătate de oră nu prea aveam șanse. În clipa de față am putea trece cu bine noaptea asta.

– Dar la lumina zilei nu vor ataca, nu?

– Eu unul n-aș face-o.

– Becker a încercat să transmită vreun SOS?

– Lucrează cu radioul, folosind baterii. Hai să ne întoarcem la avion. Domnul ministru de externe vrea să iei parte la o întâlnire.

– Și aici, se strîmbă Hausner.

Brin privea prin lunetă. Din cînd în cînd o oprea pentru a economisi bateriile și a-și odihni ochii.

– O să trimit pe cineva să te înlocuiască puțin mai tîrziu, îi zise Hausner, bătîndu-l ușor pe umăr.

– Va trebui să fie cineva foarte mare ca să-mi ia mie pușca. Hausner zîmbi.

– Faci cum vrei.

Porni după Dobkin.

11.

Avionul se afla aproape de mijlocul platoului. La extremitățile sudică și nordică ale acestuia se vedeau zidurile care dădeau spre fluviu și formau acum un fel de povârnișuri. Avionul Concorde urcase pe povârnișul sudic. Hausner și Dobkin ajunseră la brazda trasată de vârful conic al navei și înaintară de-a lungul ei, spre avion. Hausner se ținea cu greu după uriaș.

– Cine conduce? Dobkin nu răspunse. Domnule general, trebuie să discutăm despre asta. Ierarhia e foarte importantă. Înțelegeți, nu? Nu poate exista decît un singur conducător.

Dobkin își încetini mersul.

– Desigur că ministrul de externe e acela.

– Apoi?

– Isaac Burg, probabil.

– Apoi?

Dobkin lăsă să-i scape o exclamație de exasperare.

– Păi, cred că un om politic.

– Cine?

– Bernstein. Ea e în guvern.

– Știu. Doar că asta nu constituie o recomandare prea importantă aici.

Dobkin ridică din umeri.

– Nu mă băga pe mine în chestia asta. Eu sînt doar militar.

– Bun. Cine urmează?

– Tu sau eu, bănuiesc.

– Am șase oameni înarmați și loiali. Sînt singura forță efectivă de luptă de pe acest deal.

Dobkin se opri.

– Unul dintre ei are un glonț în fund. Și rămîne de văzut cît de eficienți vor fi ceilalți. Cele două acțiuni de pînă acum n-au fost decît încercări. Data viitoare va fi un atac în toată regula.

Hausner se întoarse și începu să meargă din nou.

Dobkin îl ajunse din urmă și îl bătui pe spate.

– Bine, înțeleg. Dar tu ți-ai ispășit deja vina, și era cît pe-acți să mori. Acum calmează-te puțin. O să avem de înfruntat multe momente dificile.

– Mai degrabă zile, aș spune.

– În nici un caz. Nu vom rezista decît pînă mîine seară. Cel mult.

– Nu vom putea fi salvați pînă atunci.

Dobkin încuviință din cap.

– Așa e. Am nimerit aici în cel mai nepotrivit moment al anului. Inundațiile de primăvară fac zona al dracului de greu accesibilă. Sezonul turistic începe abia peste o lună și, dacă Becker nu reușește să intre în legătură cu cineva prin radio, ar putea trece zile întregi pînă să-și dea cineva seama unde ne aflăm. Și încă mai mult pînă să întreprindă ceva.

– Crezi că irakienii ar putea încerca o acțiune de salvare?

– Cine știe? Arabii sînt în stare de cele mai cavalierești gesturi imaginabile și de cele mai mari trădări – toate într-o singură zi.

Hausner dădu din cap.

– După părerea mea, și ei vor ca misiunea de pace să reușească, așa că, dacă Bagdadul află că sîntem aici, ne-ar putea sări în ajutor.

Dobkin făcu un gest de neîncredere cu mîna.

– Cine poate ști? Poate că deja nu mai poate fi vorba de pace. Dar eu nu sînt om politic. Din punct de vedere strict militar, le-ar fi foarte greu să ne ajute în această regiune. E singurul lucru pe care îl știu.

Hausner se opri. Se aflau în apropierea avionului, și se zăreau mici grupuri de oameni care discutau. Își coborî vocea:

– De ce?

Și Dobkin vorbi mai încet.

— Pentru că, după ultimele rapoarte, irakienii nu prea dispun de unități mobile de elicoptere, parașutiștii sînt și mai puțin numeroși, iar vehiculele amfibii, afit de necesare pentru a transporta trupele în acest anotimp, sînt practic inexistente în armata lor. E drept că sînt bine pregătiți pentru războiul în deșert, dar în acest anotimp al revărsării apelor între Tigru și Eufrat sînt o mulțime de mlaștini, smîrcuri și viituri. Multe armate și-au găsit sfîrșitul în Mesopotamia în timpul primăverii.

— Dar trupele regulate de infanterie? Nu mai sînt folosite? Dobkin dădu din cap.

— Ba da, infanteria ușoară ar putea să ajungă pînă la noi, numai că pentru asta ar avea nevoie de prea mult timp. Puțin mai la sud de aici se află un orașel, Hillah, dar nu știu dacă are garnizoană proprie sau dacă ar putea ajunge pînă la noi. Chiar și în acest caz, crezi că ar lupta împotriva palestinienilor?

— Tot ce am discutat trebuie să rămînă între noi.

— Secretul militar numărul unu. Știi care e secretul numărul doi? Numeroase unități ale armatei irakiene sînt formate din palestinieni strămutați. Mie unuia nu mi-ar surîde să fiu obligat să probez loialitatea subalternilor mei ordonîndu-le să lupte cu compatrioții lor. Dar cum nu vrem să distrugem moralul nimănui, nici această informație nu trebuie făcută publică.

Dobkin și Hausner înaintară spre Concorde, oprindu-se în apropierea vîrfului său conic. La cîțiva metri mai în față se afla structura pe care fusese la un pas să o lovească. Semăna cu o stîină ruinată, dar nu era din piatră, așa cum crezuse Hausner cînd se îndreptau spre ea, ci din cărămidă arsă. Cărămida arsă a Mesopotamiei. Era parțial acoperită cu frunze de curmali, iar Hausner observă că nu se deosebea prea mult de colibele păstorilor din Israel și, probabil, din tot restul Orientului Mijlociu. Era un monument străvechi al celei mai solitare ocupații. O legătură cu lumea lui Avraam. Privi înăuntru printr-un zid parțial prăbușit și văzu bărbați și femei stînd de vorbă în picioare. Aceasta era înfîlnirea la care îi convocase ministrul de externe.

Hausner auzi un sunet în întuneric și se întoarce într-acolo. Majoritatea pasagerilor se aflau sub aripa delta, unde rabinul Haim Levin începea oficierea Sabatului, cu o mică întârziere. Hausner recunoscuse silueta mărunță a lui Yaakov Leiber, susținut de ceilalți doi stewarzi.

Hausner observă o mișcare sub fuzelaj. Deodată Peter Kahn sări jos de pe axul roții din dreptul trenului frontal de aterizare, care căzuse. Avea o lanternă pe care o stinse imediat.

Dobkin se duse la el.

– Cum arată?

– Rău.

– Ce e rău? întrebă Hausner.

Kahn îl privi, zîmbind.

– A fost un lucru extraordinar ce-ați făcut, domnule Hausner.

– Ce e rău?

– Unitatea energetică auxiliară s-a avariat când s-a prăbușit trenul de aterizare.

– Și ce dacă? Decolăm?

Kahn zîmbi forțat.

– Nu. Dar pe fundul a două dintre rezervoarele aripilor se mai află câteva sute de litri de combustibil și dacă putem pune în funcțiune UEA-ul, o să obținem electricitate pentru a transmite vreun mesaj. Bateriile n-or să dureze o veșnicie.

Hausner dădu din cap, căci pentru ei, „veșnicia“ se putea reduce la câteva ore, iar în acest caz bateriile ar fi fost suficiente.

– Unde e căpitanul?

– În cabina de comandă.

Hausner privi în susul vârfului conic înclinat și văzu o strălucire verzuie prin parbriz. Desluși silueta lui Becker.

– Mă duc să discut cu el.

Dobkin clătină din cap.

– Domnul ministru de externe vrea să stea de vorbă cu tine, zise el, arătînd spre colibă.

Hausner nu se simțea pregătit.

– Nu acum.

– Mi-e teamă că trebuie să insist.

Urmă o tăcere prelungă. Hausner privi spre cabina de pilotaj, apoi spre colibă. Kahn se simți stînjedit și plecă.

— În valiză am o descriere și un portret psihologic ale lui Rish. Vreau să le iau, spuse Hausner.

— Bine, bănuiesc că... ezită Dobkin. Apoi, dintr-o dată, uluit de ceea ce auzise: Cum dracu' de ai așa ceva la tine?

— O bănuială.

— Sînt impresionat, Jacob, pe cuvîntul meu. În regulă. Or să vrea să vadă chestia asta.

Hausner sări pe vîrfurile din față al aripilor delta, care se afla la mică distanță de pămînt și începu să urce înspre ușa de evacuare în caz de pericol.

Cabina înclinată era întunecată, dar dinspre puntea de comandă venea o stranie lumină verde. Beculețele pentru legarea centurilor de siguranță și stingerea țigărilor erau încă aprinse, iar machometrul funcționa, indicînd 0,00 MACH. Pentru totdeauna. Cabina era goală și mirosea a kerosen ars. Peste tot erau împrăștiate bagaje de mîină, pături și perne. Prin spărtura din peretele de presurizare, acolo unde se aflase coada, se auzea vocea limpede a rabinului Levin.

Intră în cabina de comandă. Becker încerca să potrivească butoanele radiourilor, care răspîndeau o lumină verde. Se auzea un fel de murmur electronic și tot felul de paraziți. Moses Hess zăcea prăbușit peste instrumente, acolo unde murise. Becker vorbea foarte încet, și Hausner înțelese că acele cuvinte îi erau adresate lui Hess. Își dresе glasul.

— David.

Becker întoarse capul, fără să spună nimic. Apoi reveni asupra aparatului.

Hausner se duse la scaune. Se simțea stînjedit de cadavrul care zăcea acolo.

— V-ați descurcat perfect.

Becker începu să parcurgă din nou frecvențele, ascultînd cu atenție, dar neîncercînd să transmită.

Hausner se apropie și mai mult, pînă cînd, ajungînd între scaune, îl atinse cu piciorul, fără să vrea, pe Hess. Se dădu înapoi. În mod normal, trupul său ar fi fost înmormîntat în zece minute, dar Hausner era convins că rabinul nu-i va lăsa să o facă în timpul Sabatului. Decît dacă el sau altcineva ar fi reușit să-l convingă, invocînd rațiuni medicale. În caz contrar, corpul lui Hess avea să aștepte pînă la apusul soarelui.

– O să-l scot de aici, David.

– Nu contează. În cabină se auzi un țuit asurzitor. Becker înjură și închise aparatul, reducînd și fluxul furnizat de unitatea energetică de urgență. Luminițele se stinseră și lumina lunii se revărsă în cabină. Ticălosul ăla ne bruiază încă. Nu poate face mare lucru de acolo unde se află, dar încearcă, totuși.

– Ce șanse avem să intrăm în contact cu cineva?

– Cine știe? Becker se lăsă pe spate și își aprinse o țigară. Privi o vreme pe geam, apoi se întoarse către Hausner. Radioul de înaltă frecvență pare complet mort, ceea ce nu e de mirare, pentru că e extrem de sensibil. Dacă îl reparăm, putem lua legătura cu orice punct de pe glob, în funcție și de condițiile atmosferice. Asta cel puțin teoretic. Radioul VHF funcționează și am transmis mesaje pe 121,5 – Frecvența Internațională pentru Cazuri de Urgență. Am transmis și am monitorizat ultima noastră frecvență El Al. Dar nu aud nimic și nu primesc nici un răspuns.

– De ce?

– Pentru că VHF este eficient în câmp deschis. Nu m-am uitat, dar bănuiesc că în jurul nostru se află și dealuri mai înalte decît acesta.

– Așa e.

– Și-apoi, bateriile nu sînt la fel de puternice ca un generator. Și, în fine, pentru că Rish emite paraziți pe toate frecvențele, folosindu-se de transmițătorul său cu bandă largă. El are posibilitatea să-și mențină motoarele și generatoarele permanent în funcțiune. Iată de ce, încheie Becker, suflînd un nor prelung de fum.

– Bine, spuse Hausner. Privi pe geam și văzu că oamenii din adăpost se agitau. Dar, cel puțin, am putea lua legătura fără dificultate cu un avion care ar trece pe deasupra noastră, nu?

– Da. Nu ne trebuie decît un astfel de avion.

Hausner observă cărămida pătată de sînge care îl omorîse pe Hess și care se afla acum pe tabloul de comandă. În lumina verde a instrumentelor desluși cîteva semne cuneiforme săpate pe ea. Nu știa să le interpreteze, dar își închipui că era vorba de inscripția aflată pe majoritatea cărămizilor din Babilon: „EU, NABUCODONOSOR, REGE AL BABILONULUI, FIU AL LUI NABOPOLASSAR, REGE AL BABILONULUI.“ În cabina de comandă a năveî supersonice, cărămida părea să vină dintr-o altă lume, dintr-un alt timp. Se întoarse.

– O să pun o gardă sus, pe fuzelaj, și o să stabilim un mod de a-ți comunica dacă vedem vreun avion.

– Nu-i rău. Privi îndelung spre copilotul mort, apoi se uită înapoi, spre Hausner. Kahn lucrează la UEA.

– L-am văzut. Zicea că e rău. Cît vor dura bateriile?

– Asta e mai greu de spus. Pot să monitorizeze o anumită perioadă, dar, în clipa în care transmit, consum o grămadă de „suc“. Nu știu cîtă energie putem scoate din sistemul energetic de urgență. Sînt baterii nichel cadmiu, bune, ce-i drept, dar nu te avertizează cînd sînt terminate. Sînt excelente pînă în clipa în care se consumă.

Hausner dădu din cap. Știa asta și era îngrijorat. Și luneta pentru timp de noapte folosea baterii nichel cadmiu.

– Crezi că ar trebui să renunți pentru moment și să economisești bateriile, în speranța că vei putea folosi UEA-ul, dacă îl repară Kahn.

Becker își trecu mîna prin păr.

– Nu știu. La naiba. Tot ce vom face de-acum înainte implică unele renunțări, nu? Deocamdată, nu știu. O să mă mai gîndesc.

– Bine. Hausner duse o mînă pe scaunul inginerului de zbor și se trase spre ușă. Se prinse de toc și se întoarse. Ne vedem mai tîrziu.

Becker se întoarce în scaun și întreabă:

– O să reușim?

– Sigur că da.

Hausner intră în cabina înclinată, căutându-și geanta de voiaj.

Hausner ieși pe aripă și sări jos prin partea din față. Văzu că serviciul religios al Sabatului tocmai se sfârșise și majoritatea oamenilor se îndreptau grăbiți spre perimetrul defensiv. Cîțiva mergeau spre colibă, iar printre ei se afla și rabinul Levin. Hausner îl ajunsese din urmă.

– Putem să-l îngropăm pe Moses Hess?

– Nu.

– Trebuie să începem să ne organizăm apărarea. Aveți ceva împotriva dacă vom lucra în timpul Sabatului?

– Da.

Se opriă în apropierea zidului colibei. Cîțiva dintre cei care participaseră la serviciul religios trecură pe lîngă ei, intrînd. Hausner îl privi pe rabin.

– O să colaborăm sau o să fim adversari? întreabă Hausner.

Rabinul își puse cartea de rugăciuni și *tallit-ul* în buzunar.

– Tinere, prin natura sa religia se află în conflict cu obiectivele laice. Firește, Moses Hess trebuie înmormîntat noaptea asta, iar voi trebuie să lucrați la organizarea apărării. Așa că va trebui să facem un compromis. Veți ordona tuturor să lucreze, în ciuda obiecțiilor mele, iar eu mă voi îngriji de trupul lui Moses Hess și voi amîna înmormîntarea lui. Israelul a făcut asemenea compromisuri încă din 1948.

– Și toate au fost la fel de idioate. Nu e decît ipocrizie la mijloc. În fine, facă-se voia ta, deocamdată.

Hausner se îndreptă spre intrarea în colibă. Rabinul îl apucă de braț și îl trase înapoi.

– Deseori, supraviețuirea depinde de idioțenie, ipocrizie și compromisuri.

– N-am timp pentru așa ceva.

– Așteaptă. Știu că ești anglofil, Hausner. Te-ai întrebat vreodată de ce englezii se opresc să își ia ceaiul la ora patru, chiar și în toiul unei bătălii? Sau de ce poartă haine de seară la tropice?

– Ține de stilul lor.

– Și e foarte important pentru moral. Foarte important, repetă el, lovindu-l ușor cu degetul în piept. Nu vrem ca oamenii să înnebunească, pentru că ne aflăm pe vârful unui deal din Babilon, înconjurați de arabi. Așa că îndeplinim mai departe ritualurile zilnice, fără nici o abatere. Oficiem serviciul Sabatului. Nu ne îngropăm morții în timpul aceluia. Nu muncim în timpul Sabatului. În felul acesta, nu vom ajunge să mâncăm șopîrle sau ceva asemănător, pentru că șopîrlele nu sînt cușer, Jacob Hausner. Îl ciocăni din nou în piept, dar puțin mai tare. Nici nu vom încălca alte precepte religioase. Scutură cîteva fire de praf de pe cămașa lui Hausner. Întreabă-l pe domnul general Dobkin de ce soldații sînt obligați să se bărbierească în fiecare zi. Moralul, Jacob, forma, stilul, civilizația – iată ce asigură viața unui astfel de grup. Obligă-i pe bărbați să se bărbierească și pe femei să se îngrijească. Totul depinde de asta. Crede-mă, am fost cîndva capelan în armată și știu ce spun.

Hausner zîmbi, fără să vrea.

– Interesantă teorie. Numai că eu n-am întrebat decît dacă o să ne împăcăm bine împreună.

Rabinul Lavin coborî vocea.

– Eu o să țin un discurs despre Lege, iar tu o să vorbești sus și tare în numele eficacității militare. Iar oamenii vor fi de partea cui vor crede de cuviință. Disputele interne nu sînt întotdeauna nefaste. Cînd discută despre nimicuri, oamenii uită de situația disperată în care se află. Așa că tu și cu mine ne vom certa pentru aceste nimicuri. În particular, vom apela la compromisuri. Ca acum, de pildă, cînd mă pregătesc să particip la această întîlnire care are loc în timpul Sabatului. Vezi, așadar, că sînt un tip rațional, zise el, intrînd în colibă.

Hausner rămase locului, privind înspre punctul în care se aflate rabinul. Nu era capabil să urmeze pînă la capăt raționamentul acesta, care amesteca un pic de machiavelism și bizanti-

nism, cu o logică destul de complicată și cu un adaos de iudaism tipic, menit să păstreze proporțiile corecte. Bănuia că nici măcar el însuși nu pricepea prea bine ce spunea. În orice caz, era un excentric și ceea ce spusese nu suna prea rău.

Hausner păși spre intrarea colibei.

Vreo cincisprezece oameni discutau cu voci joase, stînd în picioare. Tăcură cu toții și întoarseră capetele spre Hausner. El se opri în dreptul intrării. Printre curmali se vedea o lună alb-albăstruie care lumina locul unde se afla acesta. Ariel Weizman, ministrul de externe, traversă încăperea și îi strînse mîna.

– Ați făcut o treabă admirabilă, domnule Hausner.

Hausner îl lăsă să-i scuture mîna.

– Vreți să spuneți că am permis să fie amplasate bombele la bordul avionului meu?

Acesta îl privi de aproape în lumina lunii.

– Ajunge, Jacob, îi șopti el. Se întoarce. Să începem. Ne aflăm aici pentru a încerca să ne definim obiectivele și șansele pe care le avem de a îndeplini aceste obiective.

Hausner puse jos geanta de voiaj și începu să privească încăperea, în timp ce ministrul de externe continua să își rostască discursul compus din șabloane parlamentare.

Kaplan zăcea întins, cu fața în jos, lîngă un perete, fiind acoperit cu o pătură albastră a companiei El Al. Lîngă el se aflau pantalonii săi plini de sînge. Îl îngrijeau două stewardese, Beth Abrams și Rachel Baum, iar lui Kaplan părea să-i convină situația. Hausner se bucura că stewarzii și stewardesele companiei El Al primiseră lecții de medicină.

Cei zece delegați oficiali la misiunea de pace, inclusiv cei doi arabi, Abdel Jabari și Ibrahim Arif erau cu toții prezenți. Miriam Bernstein stătea în apropierea spărturii din zid. Este fermecătoare la lumina lunii, își spuse Hausner. Se pomeni că o privește prea insistent.

Prizonierul arab ședea într-un colț, cu mîinile legate de picioare. Pe față avea o crustă de sînge uscat care se scursese din rana provocată de lovitura lui Hausner. Cămașa de luptă îi era

teapănă din cauza sîngelui de la rana din umăr. Cineva dăduse la o parte cămașa și îi pusese un pansament. Părea pe jumătate adormit sau drogat.

Hausner îl ascultă pe fiecare care lua cuvîntul. O ședință parlamentară în toată regula. Propuneri, priorități și chemări la vot. Nu se puteau hotărî nici măcar pentru ce anume erau acolo, de ce se hotărîseră să lupte sau ce să facă în continuare. În tot acest timp, cinci oameni de-ai săi, împreună cu alți cîțiva voluntari, încercau să apere un perimetru imens. Totul era ca o mică reproducere a Israelului: democrația în acțiune sau în așteptare. Își spusese că Churchill avea dreptate: democrația e cea mai rea formă de guvernare. Cu excepția celorlalte.

Hausner văzu că și Dobkin începea să își piardă răbdarea, dar pregătirea lui militară îl învățase să se încline în fața politicianilor. Hausner interveni, întrerupînd pe cineva:

— A fost interogat prizonierul?

Nimeni nu răspunse. De ce vorbea omul ăsta înainte să-i vină rîndul? Ce putea să aibă de-a face prizonierul cu toate astea? Chaim Tamir, membru al Knesset-ului, privi cu dispreț spre prizonierul care părea adormit de-a binelea și spuse:

— Am încercat. E reticent și destul de grav rănit.

Hausner dădu din cap. Se duse la arabul care dormea și îl lovi în picior. Se auziră cîteva exclamații de surprindere, inclusiv din partea arabului. Hausner se întoarse.

— Vedeți dumneavoastră, cel mai important vorbitor din această încăpere este tînărul acesta. Ceea ce are el de spus despre capacitatea militară a adversarilor poate fi hotărîtor pentru soarta noastră. Mi-am riscat viața ca să îl aduc aici, iar dumneavoastră nu faceți decît să discutați unii cu alții. Hausner văzu că Burg și Dobkin par mai destinși și, cum nimeni nu spuse nimic, continuă: Dacă acest tînăr are vești foarte proaste pentru noi, nu cred că ar trebui aduse la cunoștința tuturor. De aceea sugerez ca, în afara domnului ministru de externe, a domnului general și a domnului Burg, toată lumea să părăsească această încăpere.

Camera se umplu de strigăte de indignare și mînie.

Ministrul de externe ceru să se facă liniște. Se întoarse spre Dobkin cu o privire întrebătoare. Acesta încuviință din cap.

– Aceasta ar fi fost, într-adevăr, prima sarcină. Trebuie să-l interogăm, indiferent în ce situație se află. Și trebuie să o facem fără nici o amânare.

Ministrul de externe păru surprins.

– Atunci de ce n-ați spus nimic, domnule general?

– Prizonierul era rănit, iar stewardesa i-a administrat tran-chilizante. Și apoi, dumneavoastră ați convocat această întâlnire.

Hausner se întoarse spre Burg.

– Vrei s-o faci tu?

Burg își aprinse pipa și spuse, dînd din cap:

– E specialitatea mea.

Ministrul de externe dădu din cap a încuviințare și zise:

– Ne vom continua ședința în altă parte. Vă lăsăm cu prizonierul, domnule Burg.

Mulțimea începu să părăsească incinta, urmîndu-l pe ministrul de externe. Toți păreau furioși.

Miriam Bernstein se opri în fața lui Hausner și îl privi. Acesta îi întoarse spatele, dar ea făcu un gest care îi surprinse pe amîndoi. Apucîndu-l de braț, îl întoarse pe jumătate și îl întrebă:

– Cine naiba te crezi?

– Știi foarte bine cine și ce sînt.

Ea încercă să-și controleze furia.

– Domnule Hausner, scopurile nu justifică mijloacele.

– În noaptea asta, da.

Ea îi spuse răspicat și precis:

– Uite ce e, dacă va fi să ieșim vii de aici, nu vreau să ne pierdem omenia și respectul de sine. Ai reușit în foarte scurt timp să dizolvi o întrunire democratică și să obții permisiunea de a tortura un om rănit.

– Nu mă miră decît că mi-a trebuit așa de mult. Își aprinse o țigară. Uite ce e, Miriam, prima repriză e a noastră, a bestiiilor, și probabil că așa se va întîmpla cu toate celelalte de acum încolo. Așa că voi, oamenii, băgați-vă în cap că aici n-aveți ce face decît dacă vreți să fiți soldați. Am de gînd să rezolv situația

asta nenorocită, chiar de-ar fi să transform dealul ăsta blestemat într-un lagăr de concentrare.

Ea îl pocni puternic peste față, făcînd să-i zboare țigara din gură. Cei care încă se mai aflau în colibă se prefăcură a nu fi văzut sau auzit nimic pe întuneric. Incinta era acum învăluită în liniște.

Hausner își drese vocea.

— Domnul Burg are treabă, iar dumneavoastră îl rețineți, doamnă Bernstein. Vă rog să ieșiți.

Ea plecă.

Hausner se întoarse spre Dobkin.

— O să inspectăm perimetrul, ca să vedem cum stăm. Traversă încăperea. Isaac, imediat ce obții ceva concret, dă-ne de știre. Arată spre geanta de voiaj. Ai aici un portret psihologic și o descriere ale lui Rish. Te rog să ai grijă de ele.

Burg privi uluit spre geanta de voiaj.

— Cum Dumnezeu...

— O bănuială norocoasă. Nimic mai mult. Îngenunche lîngă Kaplan care era aproape adormit acum, probabil datorită tran-chilizantelor. Probabil că n-avea să fie trezit de zgomotele interogatoriului. N-o să te deranjeze, Moshe? Vrei să te mutăm?

Kaplan clătină din cap.

— Am mai văzut, murmură slab. Mergeți în perimetru și organizați bine defensiva.

— Ce altceva putem face, Moshe?

— Nimic.

După ce Hausner și Dobkin plecară, din colibă se auzi un țipăt care străpunse văzduhul. Dacă prima împușcătură a lui Brin declanșase lupta deschisă, își spuse Hausner, torturarea arabului făcea imposibilă ideea de capitulare. Nu puteau cere un tratament mai bun decît cel pe care ei înșiși îl administrau. De-acum încolo nu mai puteau da înapoi.

Merseră de-a lungul coastei care dădea spre fluviu. La fiecare cincisprezece metri, bărbați și femei stăteau jos sau în picioare, în grupuri sau solitari, și priveau în jos, către Eufrat.

Majoritatea erau ajutoarele tinere, secretare și traducători. Tinerii și tinerele care lucrează la oricare dintre misiunile diplomatice din lume. Abia așteptaseră să ajungă la New York. Și, poate, unii dintre ei aveau să reușească.

Hausner îi spuse lui Dobkin că va trebui să se asigure că și cei zece delegați ai misiunii de pace vor face de gardă împreună cu toți ceilalți prezenți.

– Au să-și reducă din timpul afectat ședințelor, zise Hausner, iar Dobkin zîmbi.

Îi găsiră pe McClure și Richardson stînd pe o movilă de nisip. Hausner se apropie de ei.

– Mare ghinion ați avut.

McClure își ridică încet privirea.

– S-ar fi putut și mai rău. Mi-aș fi putut petrece concediul cu nevastă-mea și rudele ei.

Richardson se ridică.

– Cum stăm?

– Rău, îi răspunse Hausner, relatîndu-le pe scurt cele întîmplate. După ce termină, îi întrebă: Vreți să plecați de aici sub un steag alb? Dumneavoastră, domnule colonel, aveți uniforma de ofițer al Forțelor Aeriene Americane, iar domnul McClure are, desigur, asupra sa acte care să dovedească apartenența sa la personalul din cadrul Departamentului de Stat. Sînt aproape convins că nu vă vor face nici un rău. În aceste zile, palestinienii încearcă să nu se pună rău cu guvernul dumneavoastră.

McClure clătină din cap.

– Ciudată coincidență. Un unchi al tatei a fost ucis la Alamo. Mă întrebam adesea cum trebuie să se fi simțit cînd erau supuși asediului. Știți? Refuzau ofertele de capitulare, deși îi vedeau pe mexicanii năvălind peste ziduri. Cred că a fost un infern.

Dobkin înțelese destul din răspunsul în engleză al americanului pentru a fi tulburat.

– Acesta e un răspuns?

Hausner izbucni în rîs.

— Sînteți un om straniu, domnule McClure. Sînteți, în orice caz, binevenit să rămîneți. Apropo, sînteți singura persoană înarmată de pe coasta aceasta a dealului.

— Bănuiam.

— Bun. Așa că, dacă auziți pe cineva strigînd, dați fuga acolo și trageți cîteva focuri pînă cînd reușesc să trimit cîteva oameni cu arme automate, de pe coasta estică.

— În regulă.

Hausner avea încredere în McClure.

— De fapt, nu prea cred că vor ataca pe partea asta.

— Probabil că nu. McClure privi către cer rapid, apoi din nou spre Hausner. Ați face mai bine să organizați cît de cît defensiva înainte să apună luna.

— Știu, mulțumesc, domnule McClure. Și dumneavoastră, domnule colonel, adăugă Hausner, întorcîndu-se spre acesta.

— Spune-mi Tom, zise Richardson, apoi începu să vorbească în ebraică, uimindu-i pe Hausner și pe Dobkin. Ascultați, eu sînt de partea voastră, dar, după părerea mea, ar trebui să încercați să negociați.

Dobkin se apropie de Richardson și îi răspunse tot în ebraică:

— Ce să negociem? Plecasem într-o misiune de pace, și jumătate dintre noi sînt morți. Ce mai putem negocia?

Richardson nu răspunse.

— O să-l considerăm drept un sfat, domnule colonel. Vă mulțumim, spuse Hausner.

McClure nu părea preocupat de faptul că toți vorbeau în jurul lui o limbă pe care nu o înțelegea. Hausner simți încordarea dintre cei doi americani și își spuse că ceva nu este în regulă.

12.

Hausner și Dobkin continuară să parcurgă perimetrul. Era un oval aproape perfect sau, după cum îl descrisese Dobkin, avea forma și dimensiunile unui hipodrom, ceea ce îl făcu pe Hausner să fie de acord cu faptul că nu era o formațiune naturală. Vîrfurile mobilei, sau al dealului, era aproape plat, susținînd și el ideea unei structuri artificiale existente dedesubt. Suprafața netedă era întreruptă din loc în loc de dune de nisip, șanțuri de eroziune și văi secate sau dîmburi rotunjite. Pe acestea din urmă Dobkin le considera rămășițe ale unor turnuri de pază care se ridicau odinioară deasupra zidurilor cetății. Dobkin așeză pe fiecare dintre aceste ridicături bărbați și femei.

Vreo treizeci de persoane se plasaseră, într-un fel sau altul, în dispozitiv. Majoritatea se așezaseră instinctiv. După aterizare Dobkin plasase doar pe cîțiva dintre ei.

Hausner stătea în preajma lui Dobkin în vreme ce acesta lua în considerare problemele legate de acoperire, camuflaj și cîmpurile deschise, încercînd să modifice linia de apărare pentru a profita cît mai mult de avantajele terenului. Ordonă să se înceapă construirea unor parapete din cărămizi și săparea de tranșee, acolo unde solul plin de praf permitea acest lucru. Hausner se întreba dacă nu cumva era un efort inutil, avînd în vedere că, practic, apărătorii nu dispuneau de arme de foc.

Burg îi dăduse lui Dobkin pistolul său automat calibrul 45, iar acesta îl dăduse la rîndu-i unuia dintre stewarzi, Abel Geller, pe care îl așeză într-o poziție strategică. Hausner dădu pistolul său Smith & Wesson 22 unei tinere stenografe, Ruth Mandel.

— Știi să-l folosești?

Aceasta privi pistolul, ținându-l în mîna sa mică.

– Mi-am petrecut timpul în armată.

Hausner numără trei pistoale mici, plus cele șase Smith & Wesson ale oamenilor lui. Împreună cu al său făceau zece. Apoi mai era Joshua Rubin cu Uzi-ul, Brin, cu pușca M-14, și ceilalți trei oameni ai săi, Jaffe, Marcus și Alpern, fiecare cu cîte un AK-47. Acestea erau dispuse în așa fel, încît să acopere cu foc încrucișat întreaga latură estică a dealului. Era în medie cam un om la treizeci de metri. Nu era o situație strălucită, dar nici disperată.

Dobkin găsi un steward, pe Daniel Jacoby, și îi ceru să găsească o modalitate de a face și a servi cafele celor aflați în perimetrul defensiv.

Apoi se opriră în dreptul lui Brin. Lîngă acesta, cu spatele lipit de o movilă de pămînt, dormea o tînără într-un costum bleu de parașutist.

– Cine e? întrebă Hausner.

Brin își ridică privirea de la lunetă.

– Naomi Haber, stenografă. S-a oferit să fie mesagerul meu. O să am nevoie de cineva prin care să trimit vorbă dacă văd ceva.

Hausner încuviință din cap.

– Ai văzut ceva?

– Nu.

– O să vezi după ce apune luna.

– Știu.

Hausner și Dobkin se depărtară puțin de Brin și de tînăra care dormea. Priveau tăcuți la Babilon.

Hausner își aprinse o țigară.

– Ei, ce zici?

Dobkin clătină din cap.

– Nu știu. Depinde foarte mult de cît de decis va fi atacul. Un pluton de infanterie bine instruit ar cuceri dealul. Pe de altă parte, un batalion cu cinci sute de oameni prost pregătiți n-ar reuși nimic. Pentru a cuceri o poziție defensivă, indiferent cît de slab este ea apărată, ai nevoie de un anume soi de curaj.

– Crezi că ticălosul ăla îl are?

– Cine știe? E un lider charismatic acest Rish? Ar fi în stare oamenii lui să moară pentru el? Pentru cauza lor? Nici măcar nu știm câți sînt. Să așteptăm raportul lui Burg.

– Așa e. Hausner privi în josul pantei estice. Vedea panglici de apă strălucind în lumina lunii și suprafețe întinse acoperite de mlaștină lucitoare. Și totuși, zona era pustie. Nisip și pământ. Era greu de crezut că, în antichitate, Mesopotamia hrănise milioane de oameni. La vreun kilometru distanță se vedea un zid chiar lîngă șoseaua pe care începuseră aterizarea. Cunoști cu adevărat locul acesta, Ben?

– Cred că aș putea trasa o hartă din memorie. Mîine dimineață, cînd o să mă pot orienta în funcție de punctele de reper, o să desenez o hartă militară de toată frumusețea.

– Mă întreb cum or fi ajuns palestinienii aici?

– Cum ajung gherilele peste tot?

– Aveau cîteva camioane.

– Am observat.

– Arme grele? Mortiere?

– Ferească Dumnezeu!

– E aproape caraghios. Voiau să ne țină ostatici – robi – în Babilon.

– Nu cred că s-ar fi întîmplat așa, dacă am fi aterizat pe șosea, zise Dobkin. Mă întreb dacă am făcut ceea ce trebuia.

– Poate că nu vom ști niciodată, zise Hausner. Își aprinse o țigară și își vîrî mîinile înghețate în buzunare. Poate că Asher Avidar a făcut ceea ce trebuia.

– Poate.

Hausner privi spre nord. La vreun kilometru se înălța brusc un deal din mijlocul cîmpiei. Hausner își dădu seama că e un gorgan.

– Ce e acolo?

Dobkin îi urmări privirea.

– E dealul lui Babil. Unii arheologi îl identifică cu Turnul Babel.

Hausner privi fix.

– Tu crezi?

– Cine știe?

Privi de jur împrejur.

– Putem vedea de aici Grădinile Suspendate?

Dobkin începu să rîdă.

– Nu organizez excursii în timpul Săbatului. Își puse mîna uriașă pe umărul lui Hausner. Vreau să văd ce pot identifica aici cînd o să răsară soarele. Partea principală a ruinelor se află la sud. Acolo.

– Locuiește cineva pe aici?

– Arabilor nu le place zona. Ei cred că e bîntuită, doar știi versetele din Isaia.

– Cele cu... „nici arabii nu-și vor înălța cort acolo, nici păstorii adăpost. Doar fiarele sălbatice... vor viețui acolo... și balaurii în palatele lor plăcute vederii...” Acela?

– Da, acela.

– Și totuși, acolo este o stîna.

Dobkin dădu din cap în semn de aprobare.

– În ciuda interdicției biblice, undeva printre ruine se află și un sat.

Hausner își stinse țigara, păstrînd chiștocul.

– Oare ne-ar putea fi de vreun ajutor?

– Nu cred. Eu eram cel care primea rapoartele secrete ale oamenilor care se întorceau din Irak. Satele lor sînt, în general, incredibil de primitive. Unii dintre săteni nici măcar nu știu că sînt cetățeni irakieni. Trăiesc asemenea primilor țărani mesopotamieni, care au pus bazele civilizației de aici acum peste cinci mii de ani.

– Asta înseamnă că nu ne aflăm în preajma nici unui mijloc modern de transport sau comunicație?

– Orașul Hillah, la sud. Dar nu m-aș bizui pe faptul că ei știu că sîntem aici. Se opri o clipă, pârînd să-și amintească ceva. *Există* un mic muzeu și o casă de oaspeți undeva în partea sudică a ruinelor, la Poarta Iștar.

Hausner întoarse imediat capul spre Dobkin.

– Spune mai departe.

– Departamentul irakian al antichităților le-a construit pe amîndouă cu vreo douăzeci de ani în urmă. Îl cunosc pe custodele muzeului. Doctorul Al-Thanni. L-am văzut la Atena acum șase luni. Ne scriem adesea printr-un prieten comun care locuiește în Cipru.

– Vorbești serios? Hausner începu să meargă înapoi și încolo cu pași mărunți. Ai putea să ajungi acolo?

– Jacob, ne aflăm într-o situație care în terminologia militară de specialitate se cheamă împresurare. Sîntem înconjuțați. Așa cum noi avem aici, sus, posturi de gardă și poziții de tragere, poți fi sigur că și jos întregul deal e înconjurat de asemenea puncte.

– Dar dacă te-ai putea strecura printre ele...

– Există șanse ca doctorul Al-Thanni să nu fie acolo pînă la sfîrșitul lui aprilie cînd începe sezonul turistic.

– Trebuie să existe un telefon.

– Probabil că da. Și apă curentă. Și ia ghicește unde este așezat postul de comandă al lui Rish.

Hausner se opri din mers.

– Totuși, dacă ai putea ajunge acolo... la casa de oaspeți ori la muzeu – am avea o legătură cu lumea. Poate că faci rost de un jeep. Sau poate că telefonul nu e păzit. Ce spui, Ben?

Dobkin privi către sud, peste relieful neregulat. Vedeau siluetele unor ruine la care se efectuaseră săpături. Erau cel puțin doi kilometri pînă la excavațiile de la Poarta Iștar. În jurul dealului nu putea fi decît o linie de santinele. Totuși, ar fi vrut să vadă încă o dată totul la lumina zilei.

– S-a făcut. Dar, dacă mă prind, au să mă facă să le spun tot ce știu despre organizarea noastră de aici. Toată lumea vorbește, Jacob. Știi asta...

– Sigur că știu.

– Mi-ar trebui un pistol ca să... mă asigur că nu cad în mîinile lor. Ne putem permite?

– Nu prea cred, Ben.

– Nici eu.

– Un cuțit, spuse Hausner.

Dobkin începu să rîdă.

– Știi, n-am înțeles niciodată cum aveau strămoșii noștri curaj să se arunce în propriile spade. Îți trebuie ceva curaj. Și cred că e și foarte dureros. Privi în depărtare. Nu cred că aş putea s-o fac.

– Bine, zise Hausner, hai să întrebăm pe-aici să vedem dacă n-are cineva vreun medicament mortal dacă îl iei în supradoză.

– Apreciez faptul că te străduiești să-mi faci sinuciderea cât mai plăcută.

– Sînt peste cincizeci de persoane aici...

– Știu. Da, o să mă duc. Dar numai după ce văd totul și la lumina zilei. O să plec mîine seară.

– S-ar putea să nu mai trăim atîta.

– Merită să așteptăm. O să am mai multe șanse de succes. Dacă plec în noaptea asta, o să-mi dau viața degeaba. Nu vreau să se întîmple așa. Vreau să reușesc.

– Desigur.

Isaac Burg se apropie, pufăind din pipă. Pășea greoi, ca cineva care tocmai îndeplinise o sarcină neplăcută.

Hausner și Dobkin porniră în întîmpinarea lui. Hausner vorbi cel dintîi:

– A spus ceva?

– Că toată lumea.

Hausner dădu din cap.

– A...

– A, nu, trăiește. De fapt, nici n-a trebuit să insist prea mult. Voia să vorbească.

– De ce?

– Așa sînt ei. Dobkin poate să-ți spună. Ai văzut și tu la Ramla. Un amestec de lăudăroșenie, șoc, iritare și spaimă. Își studie pipa cîteva clipe. I-am promis că-l voi trimite înapoi la prietenii lui.

– Nu putem face asta, spuse Dobkin, scuturînd din cap. Regulamentul militar spune că acela care a pătruns în interiorul unei zone defensive nu poate fi repatriat înainte de sfîrșitul ostilităților. E valabil și aici ca oriunde altundeva.

– Da, numai că în lumea mea, a spionilor și a agenților secreți, procedăm altfel. I-am promis. Putem face o excepție din motive medicale. Și-apoi, n-a văzut prea mult. Credeți-mă, n-are rost să lăsăm un om să moară numai pentru că nu avem dotarea medicală necesară.

– O să mă mai gîndesc, spuse Dobkin.

Hausner asculta dialogul dintre cei doi. Nu era o dispută încinsă, ci doar un dezacord cu privire la interpretarea anumitor regulamente. Burg era, în cel mai bun caz, un om foarte straniu, își spuse Hausner. Puțin mai devreme fusese gata să-l tortureze pînă la moarte pe prizonier, iar acum încerca să-i salveze viața. Dacă l-ar lăsa să plece, iar arabii ar cuceri dealul și l-ar prinde pe Burg viu, ar avea grijă să-l omoare foarte încet. În locul lui, gîndi Hausner, l-ar ucide pe arab și l-ar îngropa, cît mai adînc. Iar Dobkin... el era oșteanul desăvîrșit, credincios, inteligent și chiar inventiv. Dar *ținea* la regulamentele sale. Hausner își pierdu răbdarea.

– Lăsați asta. *Ce a spus?*

Burg își goli pipa, lovind-o de tocul pantofului.

– O mulțime de lucruri. A zis că-l cheamă Muhammad Assad și că e un așbal. Cunoașteți cuvîntul. Un pui de tigru – un palestinian care și-a pierdut părinții în războaiele cu Israelul. Toți aceștia sînt crescuți de gherilele palestinienne, iar cînd devin oameni maturi nu ne prea înghit.

Dobkin încuviință din cap.

– Consecințele războiului sînt nenumărate. Iar asta e cea mai gravă. Nu ne înghit deloc, fu el de acord.

Văzuse o mulțime de mici vagabonzi cu ochii adînciți în orbite și îmbrăcați ca vai de capul lor, plîngînd la căpătîiul părinților morți, printre gunoaiele și dărîmăturile din satele arabe. Războiul. Acum crescuseră, toate aceste tinere victime erau oameni în toată firea. Coșmaruri care reveneau și ziua.

– Corect, zise Burg. Sînt foarte periculoși, căci au fost îndoctrinați cu ură din ziua în care au fost capabili să înțeleagă ceva. Resping standardele normale de comportament. Ura față de Israel este religia lor de trib. Își pipăi buzunarele, căutînd

punga cu tutun, și o găsi. Au fost, de asemenea, instruiți ca soldați încă de când au învățat să meargă. Sînt extrem de bine pregătiți.

— Cîți sînt? întrebă Dobkin.

— O sută cincizeci.

Se făcu tăcere.

— Ești sigur? întrebă Hausner.

Burg dădu din cap în sens afirmativ.

— Cum poți fi sigur?

Burg zîmbi.

— Acesta e unul dintre lucrurile cu privire la care toți soldații mint, nu-î așa, Ben? Cîți. La început a spus cinci sute, dar nu l-am crezut. De-aceea s-au auzit țipetele. În cele din urmă, ne-am înțeles pentru o sută cincizeci.

Dobkin dădu din cap.

— Ceva arme grele?

Burg clătină din cap.

— Nu se așteptau să opunem rezistență. Totuși, cei mai mulți au puști AK-47.

— Trebuie să aibă o bază prin apropiere.

— Nu chiar așa de aproape. În deșertul Shamiyah, de cealaltă parte a Eufratului, la vreo sută de kilometri de aici. Guvernul irakian are o serie de motive bine cunoscute pentru a îngădui prezența lagărului aici. În orice caz, ei au venit aici la sfîrșitul lui ianuarie, înaintea inundațiilor, folosindu-se de camioane. De atunci au așteptat ordinele. Apoi, cu cîteva ore în urmă, a apărut Rish și i-a chemat prin radio. Restul e de domeniul trecutului — și nu numai.

— Înțeleg că Rish îi conduce? întrebă Hausner.

— Nimeni altul. Locotenentul său se numește Salem Hamadi, și e un prieten vechi al acestuia. Hamadi e palestinian și așbal. De fapt, el a coordonat programul așbal. După cum știți, Rish nu e nici una, nici alta. E irakian, iar satul său nu e prea departe de aici. În orice caz, cu cîtva timp în urmă și-au unit forțele și au început să recruteze orfani, tineri și tinere, din diverse lagăre. Vreo douăzeci dintre acești pui de tigru sînt, de fapt, tigroaice.

Muhammad spunea că s-au antrenat ani de zile în deșertul Shamiyah pentru a face față celor mai diverse însărcinări care nu mai păreau să le fie niciodată solicitate.

– Știau pentru ce se află aici? întrebă Dobkin.

– Li s-a spus când avionul lui Rish începuse să aterizeze. Nu știau prea bine dacă vor fi două avioane sau numai unul. Tăcu, amintindu-și de 01. Li s-a spus că ne vor ține ostatici aici dintr-o serie de rațiuni de natură politică, pe care domnul Muhammad Assad nu prea le înțelegea. A recunoscut că manevra noastră nebunească i-a cam pus pe gânduri. Nu cred că sînt pregătiți din punct de vedere psihic pentru a lupta și a pierde oameni. Erau pregătiți să țină ostatici cîțiva oameni coborîți din două avioane. Apoi, dintr-o dată, au început să piardă oameni.

– Dar sînt trupe de șoc, zise Hausner. Așa ai spus.

Burg clătină din cap.

– N-am spus decît că sînt bine instruiți. E o diferență. Nici unul dintre ei n-a participat vreodată la o luptă. Păru că se gîndește la ceva. Nu e prima dată cînd orfanii sînt pregătiți încă din copilărie să devină soldați. Istoria e plină de astfel de cazuri, și niciodată aceștia nu au fost mai buni sau mai slabi decît recruții obișnuiți. De fapt, s-a întîmplat frecvent să fie mult mai slabi, căci soldații orfani, ca orice alt copil crescut într-o instituție socială, sînt puțin mai înapoiați decît cei care au trăit într-un mediu familial. Sînt convinși că e valabil și pentru așbali. Nu pot fi soldați extraordinari. Nu au imaginație, și, practic, viața lor e lipsită de scopuri personale. Nu au nici un fel de experiență în afara vieții militare, iar dezvoltarea lor emoțională s-a oprit. Au numai o idee vagă cu privire la țelul pentru care luptă, căci nu au nici o casă în afara barăcilor militare. Sînt convinși că vor lupta pînă la moarte pentru a-și apăra camarazii și lagărele, dar, în afara acestora, nu posedă nici un fel de noțiune de familie sau țară. Totul este vag în clipa în care nu se mai află în echipa lor, în plutonul lor, în compania lor. Mai sînt și alte motive pentru care nu vor putea fi soldați buni. Am înțeles asta, avînd de-a face cu amicul Muhammad. Se uită spre Dobkin. Ben?

Dobkin dădu din cap.

— De acord. Numai că sînt peste o sută și mai bine înarmați decît noi. Nu-și vor strînge corturile, dispărînd în noapte, aidoma arabilor tăi proverbiali.

— Nu, zise Hausner. N-o vor face. Pentru că au doi conducători foarte capabili.

Dobkin încuviință din nou din cap.

— Asta este cheia. Conducerea. Păru să-și amintească de vechi lupte și dădu din cap pentru el însuși de cîteva ori. Îi privi pe Hausner și pe Burg. Vreți să vă spun ce știu eu despre soldații arabi? Sînt persoane romantice, a căror imagine mentală cu privire la război se reduce la viziunea unor oameni gonind prin deșert călare pe armăsari albi. Într-adevăr, arabii nu sînt foarte cunoscuți prin succesele atacurilor lor. S-au dus de mult zilele în care purtau stindardul islamului de-a lungul unei jumătăți din lumea civilizată. Își aprinse o țigară. Dar să nu mă înțelegeți greșit. Nu sînt luptători atît de slabi pe cît se spune. Sînt, în general, curajoși și neclintii, mai ales atunci cînd au de apărut o poziție. Asemenea multor soldați proveniți din medii sociale și economice joase, vor îndura cele mai mari lipsuri și privațiuni. Dar au și defecte. Atacă cu reticență, nu sînt în stare să schimbe tactica atunci cînd situația s-a modificat. Deși ofițerii și sergenții lor nu sînt dintre cei mai buni, se pricep să impună un control și o disciplină foarte severe, pe care puțini soldați le vor mai respecta în clipa în care comandantul lor e ucis. Soldații arabi sînt lipsiți de inițiativă și, în plus, nu prea bine dotați din punct de vedere al tehnicii moderne. Din cîte știu, mai ales cei din grupurile așbal, par să se afle în această situație. Și, mai mult, sînt atît de orbiți de această propagandă a urii, încît nu sînt calmi și nu acționează ca niște soldați profesioniști.

Burg dădu din cap.

— Așa e. Și cred că s-ar putea să nu mai fie buni de nimic dacă pierderile din rîndurile conducătorilor sau ale trupei vor fi cît de cît serioase. Ceea ce, e adevărat, nu știu dacă va fi cazul. Pe de altă parte, noi nu putem fugi nicăieri, căci luptăm pentru viața noastră. Toate pierderile sînt acceptabile pentru noi, deoarece altă alternativă nu avem.

Hausner spuse:

– Există una. Vor cere o discuție.

– Dar nu înainte să mai încerce un atac, zise Dobkin. Privi spre cer. În curînd vom avea ocazia să aflăm dacă sîntem capabili să le provocăm pierderi serioase. Apune luna.

13.

Primul care îi văzu fu Brin. Îi văzuse chiar înaintea celor doi oameni din postul de observație și ascultare din josul pantei.

Se apropiau ca niște umbre, purtând uniforme de camuflaj și arme automate. Luneta de noapte amplifică cea mai mică rază de lumină naturală, așa încît Brin putea vedea lucruri pe care nici măcar păsările de noapte nu le vedeau, pe care nici măcar oamenii aceia nu le observau. Brin le vedea umbrele în lumina stelelor, pielea albă sub ochii în care se citea frica. Vedea cele mai intime mișcări pe care le făceau în întunericul despre care credeau că îi acoperă ca un vâl – buzele murmurînd rugăciuni, ușinarea rapidă din cauza fricii, buclele de păr date la o parte de pe chip. O față strîngea mîna unui bărbat. Brin se simțea ca și cum ar fi privit prin gaura cheii.

Puse jos pușca și îi șopti lui Naomi Haber.

– Vin.

Ea încuviință din cap, îl atinse pe braț și alergă să dea alarma.

Lunga linie defensivă, șerpuind de-a lungul coastei estice a dealului, se pregăti de luptă, căci avertismentul se răspîndi înainte ca rapidul mesager să-l poată transmite.

Pe latura vestică era liniște. Lumina reflectată de Eufrat ar fi dat în vileag orice siluetă care ar fi urcat panta. Cei de acolo își lipiră fețele de pămînt, încercînd să observe de sus orice mișcare. Nu se vedea decît firul cenușiu-argintiu al fluviului curgînd spre sud.

Dobkin, Burg și Hausner se aflau pe o mică movilă – unul dintre turnurile de pază acoperite – din apropierea centrului pantei estice, la vreo cincizeci de metri distanță de acesta.

Movila fusese aleasă drept post de comandă și observație – PC/PO. Sperau ca din acest punct dominant să poată conduce lupta pe panta estică, în lungime de vreo cinci sute de metri.

În vârful movilei fusese înfiptă o grindă de aluminiu, desprinsă din secțiunea îndoită și zdrobită a cozii avionului Concorde, iar în vârful acestui straniu catarg se vedea un drapel încă și mai ciudat, un tricou de copil, recuperat dintr-unul din bagaje, unde fusese pus ca dar pentru cineva din New York. Tricoul înfățișa o hartă a zonei portuare a Tel Avivului, desenată în culori luminoase. Scopul înălțării acestui stindard fusese de a stabili un punct de reper, cu ajutorul căruia mesagerii se puteau orienta pentru a ajunge la centrul de comandă, ca să transmită informațiile și să preia ordinele. De asemenea, de a marca punctul ultim de regroupare, citadela din interiorul citadelei, acolo unde avea să fie opusă ultima rezistență, în caz că linia defensivă ar fi distrusă sau penetrată. Era o tactică veche, folosită încă dinaintea epocii radioului, telegrafului și a telefoanelor de campanie. Cei trei comandanți se așezară sub steagul lor și începură să aștepte.

Cei doi de la postul de observație și ascultare PO/PA din josul pantei, ajunseseră sus aproape fără respirație, raportând ceea ce se știa deja:

– Vin.

Brin îi urmărea pe așbali continuându-și drumul tăcut în susul dealului. Nu mai înaintau în șir, ca data trecută, ci în linie dreaptă, pe toată lățimea de cinci sute de metri a pantei. Aproximativ o sută de oameni, bărbați și femei, la distanță de cinci metri unul de altul. Mențineau linia dreaptă, ca trupele de infanterie bine instruite de odinioară. Nu se risipeau și nici nu se apropiau, nu întârziuau în preajma punctelor de camuflaj natural, așa cum, fără îndoială, îi îmboldea instinctul. Țineau puștile AK-47 întinse cu baioneta înainte. Era un spectacol

însăpăimîntător pentru toți cei care asistau la el. Dar pentru Brin nu era decît un spectacol. Paradă. Abia aștepta să vadă cum vor reacționa atunci cînd gloanțele vor începe să zboare către ei. Probabil că atunci aveau să revină la tehnicile mai moderne, descoperind cît de rare erau posibilitățile de camuflaj și adăpost oferite de terenul respectiv. Aveau să înainteze de la o stîncă pînă la un șanț, iar de aici pînă la o groapă. Acum însă, în întuneric, făceau din această înaintare, după tiparele clasice ale atacurilor de infanterie, un spectacol de care aveau parte mai degrabă ei înșiși decît evreii care nu îi puteau vedea.

Conștiința faptului că el era singurul care îi vedea îl aduse de cîteva ori în pragul disperării. Pe apărătoarea de cauciuc a lunetei sale se formau broboane de transpirație care îi alunecau apoi în jos, pe obraji. Erau încă foarte departe, la vreo cinci sute de metri. Apoi la patru sute.

Generalul Dobkin și Isaac Burg nu reușeau să cadă de acord cu privire la tactica ce trebuia adoptată. Dobkin dorea să declanșeze un tir al armelor grele cînd arabii se aflau încă departe, în ideea de a-i ține la distanță, împiedicînd un asalt asupra firavei linii defensive. Dacă aveau noroc, o asemenea tactică ar fi produs panică și ar fi provocat întoarcerea din drum a inamicului. Prizonierul spusese că nu au grenade de mînă, dar Dobkin nu era foarte convins de acest lucru, așa că nu dorea să le ofere posibilitatea de a se apropia pînă la o distanță de la care le-ar fi putut folosi.

Burg considera că atacul trebuia declanșat cînd inamicul era foarte aproape – astfel încît să poată fi folosite și pistoalele mici – pentru a produce cît mai multe pierderi, fără a irosi muniția.

Pe Hausner nu-l conșultară, dar acesta considera argumentele lui Dobkin mai bine întemeiate, avînd în vedere situația în care se aflau. Totuși, Hausner știa că, pînă la urmă, Dobkin avea să se încline în fața unui funcționar public civil. Era o decizie subiectivă, iar în acest tip de hotărîri ierarhia juca întotdeauna un rol esențial.

Hausner se scuză, sări de pe movilă și parcurse cei cincizeci de metri care îl despărteau de locul unde Brin stătea în genunchi.

Brin tremura vizibil în timp ce urmărea valul înaintării așbalilor. Hausner nu-l putea învinovăți. Vorbi în șoaptă:

– Distanța?

– Trei sute cincizeci de metri, spuse Brin, fără să ridice privirea.

– În desfășurare?

– Tot în linie. Majoritatea se află în câmp deschis. Au baionete.

Naomi Haber ședea jos, gîfîind din cauza efortului. Hausner se întoarse către ea.

– Fugi pînă la un AK-47 și ordonă-i să deschidă focul.

Ea se sculă imediat și porni în fugă de-a lungul liniei. Hausner se întoarse din nou către Brin.

– Distanța?

– Trei sute.

– Foc! spuse el în șoaptă.

Brin apăsă pe trăgaci, ținti din nou și apăsă, ținti și apăsă iarăși. Proiectilele porneau tăcute din țeava ce scotea un sunet slab, ca o tuse. Apoi se auzi cel dintîi AK-47, ca un semnal că toată lumea putea deschide focul. De-a lungul crestei dealului, de sus și de jos, se auziră împușcături. Bubuiturile celor trei AK-47 acopereau zgomotul pistoalelor mici. Mai puternic decît toate se auzeau însă rafalele sacadate ale pistolului-mitralieră de 9 mm, Uzi.

Arabii ripostară imediat cù tiruri grele ale propriilor arme AK-47. În curînd, zgomotul deveni asurzitor. Hausner vedea proiectilele lovindu-se de parapetele improvizate de israelieni. Nu-și dădea seama dacă fusese cineva lovit.

Misiunea lui Brin era de a încerca să îi identifice pe comandanți și să-i elimine. Își mișcă pușca pînă văzu antena unui aparat radio purtat în spate de un operator. La capătul unui fir în formă de spirală se afla microfonul. Tînarul era întins jos și ținea microfonul în dreptul feței. Brin ochi gura acestuia și trase.

Microfonul și fața tânărului se dezintegrează în zeci de fragmente care se împrăștiară. Își mișcă din nou pușca și, după ce ochi inima operatorului, trase din nou.

Tirul de răspuns al celor din grupul așbal încetă în clipa în care linia lor lungă se fragmentă rapid în grupuri care se adăposteau în spatele obstacolelor naturale. Înaintarea fu încetinită, dar continuă. Brin cercetă zona din spatele așbalilor, căutându-i pe conducătorii principali. La un moment dat i se păru că îl vede pe Rish, dar acesta dispăru imediat, fiind înlocuit de o tânără. Brin trase fără să ezite. Văzu cum capul fetei zvîcnește într-o parte. Bereta îi zbură și părul său lung flutură în clipa în care se prăbuși. -

Dobkin vedea exploziile puternice care însoțeau înaintarea arabilor. Scutură din cap. Poate că erau bine pregătiți, dar tactica adoptată nu era strălucită. Metoda general aprobată pentru atacul pe timp de noapte, metodă care fusese creată în mare parte de armata israeliană, era total diferită de ceea ce făceau arabii. Se știa acum că atacurile nocturne trebuie începute pe tăcute, nu prin folosirea unor zgomotoase baraje de artilerie sau prin strigătele soldaților, așa cum se întâmpla în trecut. Așa procedaseră așbali la început, dar înaintarea lor fusese prea lentă, iar recurgerea la riposta armelor pripită. Cu ocazia diverselor lupte anterioare, israelienii demonstraseră că o goană rapidă și tăcută constituia cea mai eficientă metodă de atac nocturn. În general, inamicul nu era decît pe jumătate alertat, iar cînd vedea trupele care se apropiau abia dacă își putea crede ochilor. Pînă cînd începeau să reacționeze, atacatorii ajungeau deja la distanța de la care puteau folosi grenadele, apoi, o secundă mai tîrziu, se aflau în tranșee. Chiar și un infanterist cu ranița plină putea parcurge fără greutate o jumătate de kilometru alergînd și ajungînd la țintă în mai puțin de două minute.

Dobkin privea scînteile care se vedeau în întuneric. Așbali trăgeau din fugă, apoi se ascundeau în spatele obstacolelor, cînd normal ar fi fost să facă exact invers. Apărătorii dealului trăgeau către punctele de unde se vedeau scînteile, în timp ce atacatorii

alergau. Din câte își putea da seama Dobkin, tirul inamicului era pînă acum cu totul ineficient, cu excepția unui singur accident care îi fusese raportat. Privind în josul pantei, Dobkin vedea scînteile țevelor intersectîndu-se cu ceea ce, spera el, erau lovituri bine țintite.

Participase la nenumărate bătălii de-a lungul anilor pînă să poată ajunge să stea pe o poziție mai înaltă și să-și dea seama de mersul bătăliei, urmărind scînteile și zgomotele, sunetele scoase de oameni și mirosul aerului nopții. Și, mai presus de toate, un anume instinct al războinicului îl ajuta să înțeleagă că totul este în regulă sau că, dimpotrivă, totul e pierdut.

Una peste alta, Dobkin știa că, în ciuda zgomotelor, pierderile nu aveau să fie prea grave pentru nici una din părți, pînă cînd cele două tabere nu se apropiau mai mult. Așa stătuseră lucrurile întotdeauna și în trecut. Totuși, de data asta, simțea că n-aveau să cîștige. Se întoarse spre Burg.

— O trupă dezordonată, dar foarte hotărîtă. Probabil vom rămîne fără muniție în scurt timp. Poate că ar trebui să ordonăm retragerea pe movila asta.

Burg clătină din cap. Cu mult înainte de a fi intrat în serviciul secret, acesta fusese comandant de batalion în Războiul de Independență. Avea și el un anume instinct care îl ajuta în astfel de situații.

— Să mai așteptăm. Presimt că vor înceta tirul. Dobkin nu îi răspunse. În zori o să-l aducem în fața curții marțiale pe Hausner, spuse Burg într-o doară.

— Nu putem fi siguri că el a dat ordinul de deschidere a focului, răspunse Dobkin.

— Știi bine că el a făcut-o.

Burg stătea cu o mînă pe catargul strîmb din aluminiu, părăind fascinat de sclipirile armelor și de șuierul continuu al gloanțelor. Își dădu dintr-o dată seama că lipsea ceva, anume sunetul armelor grele care dădeau unei confruntări acea savoare militară tipică. Lupta asta semăna cu o bătaie dintr-un film american cu gangsteri — numai pistoale și pistoale-mitralieră.

– Ei, domnule general? Nu crezi că Hausner a dat ordin de foc împotriva dispozițiilor noastre? întrebă Burg.

Dobkin nu avea chef de ceartă.

– Probabil că el a făcut-o. Oricum, nu are prea mare importanță, nu?

– Pentru mine are, replică Burg tăios. Are foarte mare importanță.

De-a lungul întregii linii defensive tirul rămînea constant, căci a începe să economisești muniția putea constitui un semnal pentru atacători, anunțându-i pe aceștia că sfîrșitul e aproape și că nu au decît să insiste puțin. Dar numărul proiectilelor israelienilor scădea vertiginos și, de fapt, cîteva pistoale rămăseseră deja fără muniție. Cele trei AK-47 își continuau partitura în rafale scurte, iar Joshua Rubin trăgea fără încetare cu automatul Uzi, neoprindu-se decît pentru a permite țevii să se răcească. Brin, folosind relativ puțină muniție, reușise zece lovituri extrem de eficiente.

Așalii se aflau acum la mai puțin de o sută de metri de linia defensivă, dar pierderile lor creșteau în proporție geometrică cu fiecare zece metri de înaintare.

Cineva alerga spre postul de comandă dinspre panta vestică, iar Burg și Dobkin se așteptară să primească vestea nefericită că inamicul lansase un al doilea atac pe coasta respectivă. Acolo, linia defensivă era susținută doar de McClure cu pistolul său și de vreo alți doisprezece oameni cu cărămizi și bucăți din grinzile de aluminiu transformate într-un fel de sulite. Mesagerul sări pe movilă, își trase răsufierea și spuse:

– Pe coasta vestică e liniște, apoi zîmbi.

Dobkin răspunse zîmbetului și îl bătut ușor pe spate.

– E prima veste bună pe care o primesc de cînd o doamnă mi-a spus „da“ aseară în Tel Aviv.

Îngenunchind lîngă Brin, Hausner își spuse că în cîteva minute totul avea să se sfîrșească, deoarece era clar că nu aveau destulă muniție pentru a menține un tir constant.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, apărătorii intensificară tirurile, într-o ultimă și disperată tentativă de a produce panică în rîndurile atacatorilor. Hausner îi urmărea pe arabi, care erau acum vizibili, în parte, chiar și pe întuneric. Așbalii șovăiră în clipa în care ritmul întetit al focului rări și mai mult rîndurile. Încetiniră, dar nu bătură în retragere. Momentul culminant al atacului lor trecuse, dar, deși se temeau să mai înainteze, nu se retrăgeau. Comandanții lor răcneau la ei și îi îmboldeau, încercînd să redobîndească inițiativa. Cîteva grupuri înaintară din nou, dar fără tragere de inimă.

Profitînd de faptul că îi putea vedea mai bine pe comandanți, Brin ochi doi dintre ei în mai puțin de treizeci de secunde. Dîndu-și seama, ceilalți începură să se ascundă, în timp ce Brin îl căuta disperat pe Rish. Studiase cu atîta atenție fotografia pe care Hausner o avea în dosarul său, încît aproape că vedea chipul lui Rish pe cel al fiecărui arab. Dar știa că atunci cînd avea să-l vadă într-adevăr, nu va mai avea nici o îndoială.

Israelienii auzeau strigătele în arabă și vedeau cîte ceva din ceea ce se întîmpla. Înteleseră astfel că în rîndurile așbalilor apăruse o problemă. Veteranii israelieni știau ce au de făcut și, în timp ce Hausner privea năucit, vreo douăzeci de bărbați și femei începură să alerge, strigînd, în josul pantei, fără să fi primit ordin de la cineva.

Dobkin înțelese ce se întîmpla. Cîntări cu detașare rece șansele de reușită. Ideea pe care se baza un astfel de contraatac primitiv, care nu folosea decît strigătele, era de a produce panică în rîndurile atacatorilor. Dacă era îndeplinit cu destul elan și convingere, și dacă era destul de spontan, ca acesta, putea să-l încremenească pe inamic. Mai întîi, aveau să dea bir cu fugiții cei mai lași, apoi chiar și cei curajoși aveau să fie cuprinși de panică, în fața acestei inversări a situației. Iar dacă nu își pregătiseră apărarea, aveau să alerge pînă se prăbușeau obosiți.

Dar avea să se întîmple așa? Ce s-ar petrece dacă așbalii ar avea trupe și pe coasta dinspre fluviu? Dacă ar ataca și acolo, Dobkin nu ar mai putea trimite nici un fel de întăriri. Toată

lumea se afla acum la jumătatea pantei estice, în mijlocul unui contraatac neautorizat. Iată ce se întâmplă când oamenii nu mai respectă ordinele. Dobkin o luă la fugă spre creasta pantei estice.

Hausner apucă pușca M-14, a lui Brin, și începu să privească prin luneta de noapte. Pentru un moment totul era pe multe de cuțit. Dacă așbali nu rupeau rîndurile, avea să se dezlănțuie un masacru. Israelienii care îi atacau erau de cinci ori mai puțini și nu aveau decît arme ușoare. Se aflau la mai puțin de cincizeci de metri de așbali și trăgeau cu o eficacitate crescîndă. Joshua Rubin înnebunise de tot. Alergă și trase cu pistolul-mitralieră Uzi o rafală atît de lungă, încît lui Hausner îi era teamă că țeava avea să se topească. Strigătul lui sălbatic acoperea zgomotul armei.

Pentru a-l proteja pe Rubin, Hausner începu să tragă în jurul acestuia. I se păru că vede deja un bărbat rupînd rîndurile și fugind. Îl urmărea două fete, apoi alții și alții. Așbali strigau cuvîntul arab pentru retragere. Cîțiva comandanți, ofițeri și sergenți, încercară să îi întoarcă din drum. Hausner îndreptă țeava puștii asupra unuia care avusese oarecare succes și trase. Omul se prăbuși. Pentru conducători era deja limpede că cineva cu o lunetă foarte bună le provoca pierderi extrem de importante. Acum, cînd ieșiseră în față, încercînd să organizeze o rezistență, gestul lor era aproape sinucigaș. Hausner ținti din nou. Se antrenase cu fiecare din armele pe care le mînuiau oamenii săi, dar acesta nu era rolul lui. Trase, lovind încă un comandant, apoi îi trecu arma lui Brin, care începuse să devină nerăbdător.

În cele din urmă, în mijlocul strigătelor care cereau doctori și târgi pentru conducătorii loviți, ceilalți ofițeri arabi își pierdură curajul și se alăturară goanei generale.

Cînd distanța dintre așbali și israelieni crescuse, retragerea deveni mai ordonată, mai ales că israelienii pierduseră ceva din furia născută din disperare, care îi făcuse să declanșeze contraatacul.

Așbali adunară armele căzute, își strînseră morții și răniții, organizînd apoi o ariergardă care să le asigure un mai mare timp

pentru a se retrage. În fuga lor, micile alunecări de teren îi făceau să cadă la pământ, pierzându-și morții și răniții.

Israelienii urmau îndeaproape ariergarda, dar, în cele din urmă, se opriră atunci când un mesager al lui Dobkin le ordonă să se întoarcă. Adunară armele pe care le mai găsiră în întuneric și urcară înapoi panta dealului, murdari, transpirați și epuizați. Rubin și o stenografă, Ruth Mandel, fuseseră atinși de gloanțe, dar nu grav.

Tot nu se auzea nimic de pe coasta dinspre fluviu, dar Dobkin trimise acolo doi oameni înarmați cu AK-47, ca să se asigure. Dealul era învăluit de liniște, iar în aer plutea mirosul de cordită.

Hausner luă pușca M-14 din mîna lui Brin și privi prin lunetă, pentru ultima oară, la arabii care se retrăgeau. Acum nu se mai aflau în bătaia puștii, dar îi vedea fără dificultate. Un om stătea singur cocoțat pe o movilă de pământ, ținînd pe umăr corpul unei femei cu păr lung. Rămase nemișcat în vreme ce ultimii așbali treceau în fugă pe lîngă el. Privi spre dealul care îi răpise pe atîția dintre frații săi. Făcu un gest cu brațul, ca un fel de salut sau de blestem. Hausner nu-și dădu seama despre care din cele două era vorba și, deși nu-i putea vedea chipul de la o asemenea distanță, fu convins că era Ahmed Rish.

14.

Primul-ministru al Israelului intră neanunțat în camera operativă a Citadelei din Tel Aviv. Cei din personalul de la Forțele Aeriene schimbă cîteva priviri, apoi se întoarseră la lucrul lor.

Zgomotul telefoanelor, teleimprimatoarelor și aparatelor electronice era foarte puternic, mai puternic decît cel pe care îl auzise primul-ministru în 1973, cînd cu Yom Kippur.

Prim-ministrul cercetă instinctiv încăperea imensă, în căutarea generalului Talman. Apoi își aminti și se apropie de cel care îl înlocuise pe Talman, generalul Mordecai Hur. Cei din preajma lui se răspîndiră prin sală, pentru a obține informații și a transmite ordine.

Prim-ministrul se opri lîngă generalul Hur.

– Există vreun supraviețuitor de pe 01?

Hur, o copie perfectă a fostului său șef, era la fel de rezervat, corect și diplomat ca acesta, avînd același aer britanic și aceeași ținută elegantă. Prim-ministrul nu îi semăna în nici una din aceste privințe, dar se înțeleșese bine cu Talman și spera că nu va avea probleme nici cu Hur.

Acesta clătină aproape imperceptibil din cap.

– Nu, domnule. Dar am recuperat aproape jumătate dintre trupuri. Făcu o pauză, apoi adăugă: nu vor exista supraviețuitori.

– Știu. Privi de jur împrejur la aparatele cu afișaj electronic. Unde e 02, Motty?

Hur fu oarecum uimit de faptul că primul-ministru i se adresase folosind diminutivul numelui său.

– Nu știu, domnule. Și cu fiecare minut care trece fără să aflăm, zona în care s-ar putea afla crește, dacă au fost realimentați cu carburant și încă mai zboară. Am ajuns la limita resurselor.

Prim-ministrul dădu din cap.

– Ce a fost cu fotografia satelitului american deasupra Sudanului?

Hur luă o hîrtie de pe o masă lungă.

– Aveți aici un raport al agentului nostru detașat acolo. Obiectul din fotografie s-a dovedit a fi, de fapt, o folie de aluminiu aflată pe nisip, avînd dimensiunea și forma aproximativă a unui avion Concorde.

– Truc sau întîmplare?

– Nu s-a căzut de acord. După părerea mea, este vorba de o șmecherie foarte abilă, dar alții cred că nu e decît o coincidență. Dar am mai obținut alte trei-patru fotografii asemănătoare. Dacă nu putem trimite un agent la fața locului, va trebui să facem o analiză spectrală și un test cu infraroșii. Mai avem, de asemenea, o mulțime de relatări bazate pe observații radar, audio sau video. Dar astea par cele mai puțin credibile.

– A fost o operațiune bine pusă la punct. Dar nu se putea organiza fără ajutorul cuiva din interior, nu?

– Asta nu e de competența mea. Întrebați la Shin Beth.

Prim-ministrul discutasese cu Mazar mai mult de o oră, dar Securitatea Internă era la fel de consternată ca toată lumea. Cu toate acestea, spre deosebire de alții, Mazar nu-și dăduse demisia. Prim-ministrul trebuia să-l admire pe acest om care spusese:

– Nu am rezolva nimic, dacă v-aș plictisi acum oferindu-vă demisia mea.

Dar el știa că, în cele din urmă, Mazar avea să fie înlăturat. Un aghiotant îi aduse un telefon.

– Secretarul general al Națiunilor Unite, domnule.

Prim-ministrul luă receptorul.

– Da, domnule secretar. Îl ascultă pe secretarul general prezentîndu-i în termeni precauți cea relatare a situației pe care

o ceruse puțin mai înainte. Delegațiile arabe de pace se aflau încă în New York. Nimeni nu fusese rechemat. Domnea o anumită teamă că Israelul va reacționa exagerat, punându-i pe arabi într-o postură delicată. Prim-ministrul nu făcu nici un fel de comentarii, într-un sens sau altul. Discutară politicos câteva minute, apoi primul-ministru se uită la cadranul de pe perete și văzu că la New York era miezul nopții. Secretarul general părea obosit.

— Vă mulțumesc, domnule secretar general. Aș putea avea legătura cu Biroul Misiunii Israeliene? Vă mulțumesc.

Discută cu ambasadorul său permanent pe lângă Națiunile Unite, apoi cu alți înalți funcționari ai misiunii de pace care lucraseră luni de zile pentru a pregăti Conferința. Mulți dintre ei aveau prieteni și rude în rândurile delegaților pierduți. Disperarea și indignarea se amestecau cu optimismul. Prim-ministrul își auzea propria voce reluată de amplificatoarele din birourile lor. Se adresă tuturor:

— Ați pregătit un teren fertil pentru pace. Era fermier, îi plăceau aceste metafore. Vom planta acea sămânță. Îngrijiți pământul, astfel încât să fie pregătit să o primească. Iar *dacă* va fi nevoie să arăm cu sare, atunci așa vom face, și pământul va fi ca pustiit pentru mai bine de zece ani.

Linia nu era protejată și era convins că, cel puțin, cei de la FBI și CIA ascultau convorbirea, iar el tocmai asta dorea.

Închise.

Se întoarse spre generalul Hur.

— Vor mai trece câteva minute pînă cînd Departamentul de Stat va asculta caseta convorbirii și ne va suna. Hai să bem niște cafea.

Se duseră la bar și își turnară singuri în cești. O tejghea din apropiere se umplea încet încet de ziare autohtone și străine, toate avînd pe prima pagină aceeași fotografie a unui Concorde cu însemnele El Al. Prim-ministrul recunoscu poza. Fusese transmisă presei cu ocazia zborului inaugural al lui El Al 01. Toate titlurile anunțau același lucru, folosindu-se de diferite

cuvinte din diverse limbi. Prim-ministrul privi în fugă câteva dintre publicații.

– Uneori am senzația că sîntem foarte singuri pe această planetă imensă. Alteori simt că oamenilor le pasă de noi.

Generalul Hur privea în ceașca de cafea din fața sa. Își simțea ochii roșii, părul ușor ciufulit și pielea iritată. Dar de văzut nu vedea nimic din toate acestea. Nu crezuse nici un moment în Conferința de Pace, atîta vreme cît fusese în centrul discuțiilor. Dar acum avea ocazia să vadă cît de mult crezuseră alții în ea și se simțea oarecum vinovat pentru că sperase mereu că ceva, ceva minor, desigur, avea să o împiedice. Privi către primul-ministru.

– Din experiența mea ca militar, știu că oamenii se gîndesc la pace doar în ceasul al unsprezecelea, atunci cînd, în general, e imposibil să mai modifici cursul evenimentelor.

– Și cam cît să fie ceasul acum, domnule general?

– N-aș putea spune, domnule. Așa se întîmplă mereu cu acest al unsprezecelea ceas. Niciodată nu știi cînd e fără un sfert – știi doar cînd e și cinci.

Un aghiotant aduse din nou un telefon.

– Washington, Departamentul de Stat.

Prim-ministrul privi spre Hur, apoi ridică receptorul.

– Da, domnule secretar. Cum mai merg treburile pe la ferma din Virginia? Știi că zona afectată de maree a devenit extrem de bogată în sare în comparație cu epoca în care strămoșii dumneavoastră s-au stabilit acolo. Timpurile se schimbă, iar marea nu iartă. Și noi avem asemenea probleme. Marea are atîta spațiu, și totuși pare că rîvnește să înghită pămîntul.

Discutară în felul acesta ocolit vreo cîteva minute, apoi primul-ministru puse receptorul în furcă și, întorcîndu-se spre Hur, îi spuse:

– Faima noastră de oameni care reacționează foarte dur în fața actelor teroriste nu ne prinde rău. Toată lumea ne sună ca să se asigure că mai sîntem dispuși să participăm la discuții.

Uitînd pentru o secundă de rolul și funcția sa, Hur întrebă:

– Și sîntem?

Prim-ministrul privi de jur împrejurul camerei operative, fără să spună nimic un timp, apoi îi răspunse:

— Nu știu, domnule general. Soarta lui 01 nu mai poate fi schimbată. Dar cred că starea de spirit a oamenilor va depinde foarte mult de ce se întâmplă cu 02. De ce nu avem încă nici un mesaj de la cei care i-au deturnat, domnule general?

— Nu-mi dau seama.

Prim-ministrul dădu din cap.

— Poate că nu...

— Ce anume, domnule?

— Nu contează. Ai văzut raportul de la Aerospațiale?

— Da. Un exemplu tipic de precauție inutilă. Nu ne putem aștepta la nici un ajutor din partea lor.

Prim-ministrul dădu din nou din cap.

— Iar palestinienii cu mortierele nu par să știe nimic.

— Nici nu-i de mirare.

— Am uitat ceva?

Hur clătină din cap.

— Nu, nu cred. Aici facem tot ce se poate. Avem legături cu alte centre de operațiuni aeriene de la Teheran pînă la Madrid, care încearcă să ne ajute. Acum totul depinde de serviciul secret.

— Sau de o eventuală hotărîre a domnului Ahmed Rish de a ne suna, ca să ne spună ce se întâmplă.

— Aș prefera să aflăm singuri.

Prim-ministrul privi pentru ultima dată prin încăpere.

— Ține-o tot așa, Motty. O să discutăm din nou mai târziu.

— Da, domnule. Unde vă pot găsi dacă apare ceva?

Prim-ministrul stătu o clipă pe gînduri, reflectînd. În Tel Aviv transporturile și mijloacele de comunicare erau net superioare. De asemenea, orașul era mai puțin expus și mai sigur și din alte puncte de vedere. De curînd, un studiu al Ministerului de Război afirmase din nou că acesta ar fi trebuit să devină centrul tuturor operațiunilor în perioada crizei actuale. Și totuși, Ierusalimul era capitala, nu doar din punct de vedere politic. Era inima și sufletul Israelului. Era un concept, o stare de spirit, o

entitate spirituală și veșnică. Chiar dărîmat și pustiit, așa cum fusese după plecarea romanilor, el rămînea totuși Ierusalimul.

– La Ierusalim. Mă duc la Ierusalim.

Hur dădu din cap și își îngădui un zîmbet.

Prim-ministrul plecă.

Teddy Laskov stătea singur pe pista din zona militară a aeroportului Lod. La răsărit, cerul era luminat ca în zori, iar dealurile Samariei care se înălțau pe cîmpia Șaron se conturau în depărtare. Privi vreme îndelungată către cer, pînă cînd lumina se estompă și întunericul nopții fu deplin.

Se întoarse și privi spre pistele negre, către locul în care cele douăsprezece F-14 se vedeau în luminile terminalului internațional. Stăteau tăcute ca niște santinele la hotarul civilizației. Oamenii le numeau aeronave de război, dar ar fi putut la fel de bine să fie nave de pace, își spuse Laskov. O să îi fie dor de ele, de mirosul de piele din interior, de cel al aparatelor hidraulice. O să ducă dorul barurilor din sălile de așteptare ale echipajelor și al paraziților radiourilor. Și, mai ales, o să simtă lipsa oamenilor care făceau ca Hel Avir să fie mai mult decît o simplă colecție de metal extrem de prețuit. De la primul său zbor din Rusia și pînă la ultimul din Israel trecuseră patruzeci de ani. Era, oricum, prea mult, își spuse el.

Se întoarse și se îndreptă spre un jeep care aștepta. Privi pentru ultima oară într-acolo în clipa în care urcă în mașină.

Șoferul aprinse farurile, porni și traversă pista, către drumul de acces spre aeroport.

Laskov își scoase pălăria și haina și le puse în poală. Vîntul nopții se lovea de parbriz, răvășindu-i părul. Se așeză mai comod și începu să se gîndească la Miriam. Pentru cîteva minute destinul ei fusese în mîinile lui. De fapt, soarta întregii națiuni se aflase în mîinile lui atîta vreme cît se aflase la comanda avionului său de război. Acum nu mai ținea în mînă decît o pălărie și o haină și privea cu sentimente diferite ideea de a părăsi acest post de comandă atît de stresant. Pe de-o parte, se bucura că poate să o facă, dar, în același timp, simțea și un

anume gol interior. Se simțea mult prea repede însingurat, iar absența lui Miriam avea să contribuie și mai mult la această senzație, își spuse el.

Șoferul îi aruncă, pe furiș, o privire.

Laskov se întoarse spre el și zîmbi forțat.

Tînărul își dresă vocea și îl întrebă:

– Acasă, domnule general?

– Da, acasă.

15.

La ora șase și trei minute începea dimineața crepusculului nautic – BMNT. Cerul deveni de un albastru desăvârșit, lipsit de nori. Peste deal plutea mirosul umed al fluviului și răcoarea aerului dimineții, iar de pe apă se înălța o ceață ușoară, pe măsură ce temperatura creștea. Păsările începură să ciripească în lumina tulbure. La șase și nouă minute soarele se înălța deasupra piscurilor îndepărtate ale munților Zagros din Iran și împrăstie ceața.

Hausner se întreba ce le va fi trecut prin minte străvechilor locuitori ai văii Tigrului și Eufratului atunci când vedeau, în fiecare dimineață, soarele răsărind dinapoia acelor munți cu vîrfurile acoperite de zăpadă. Iar într-o zi, de acolo năvăliseră perșii, semibarbări și însetați de sînge, distrugînd străvechile civilizații dintre Tigru și Eufrat. În cele din urmă însă, aceștia aveau să fie asimilați de cultura locuitorilor văii.

Începînd de atunci, aproape în fiecare secol, din regiunile înconjurătoare, ocupate acum de Turcia și Iran, năvălea un nou grup de munteni săraci și barbări. De fiecare dată, satele, orașele și fermele ignorau distrugerile, jafurile, violurile și masacrele, ducîndu-și mai departe viața sub alți conducători, după ce praful se risipea, iar crimele încetau. Apoi au venit arabii, din deșerturile sudului, și au alungat divinitățile de demult.

Dar cea mai mare pacoste au fost mongolii. Prin distrugerea completă a cetăților și a vechiului sistem de irigații, ei au făcut imposibilă pentru vecie refacerea Mesopotamiei. Un teritoriu ce adăpostea cîndva douăzeci sau treizeci de milioane de oameni – cea mai mare concentrare umană din lume, în afara Egiptului și

a Chinei – a fost transformat într-un deșert locuit doar de câteva milioane de persoane, măcinate de boli și de teroare. Pământul care fusese cultivat timp de patru mii de ani în permanență s-a transformat în nisip. Mlaștinile aducătoare de malarie și dunele de nisip își schimbau în permanență poziția, în funcție de revărsările furioase ale fluviilor gemene peste câmpia aluvionară. Câteva secole mai târziu, când au venit turcii, oamenii și locurile au decăzut și mai mult. Iar atunci când, în 1917, britanicii i-au izgonit pe turci, nu au putut crede că aceasta era Semiluna Fertilă. Locul legendar al Grădinii Edenului, la Qurna, era o mlaștină plină de miasme. Printre englezi circula o glumă: „Dacă asta e Grădina Edenului, atunci chiar că n-aș vrea să ajung să văd iadul.“

Nu este deloc de mirare că irakienii moderni erau, gîndi Hausner, așa cum erau – un amestec de amărăciune față de destinul lor istoric și de mîndrie pentru antica lor moștenire. Aceasta era una dintre cheile complexei personalități a lui Ahmed Rish, iar dacă cuiva din Tel Aviv avea să-i treacă prin cap acest lucru, atunci poate că acela avea să strige: „Robia babiloniană.“

Hausner,clătină din cap. Nu. Era ușor să ajungi la o asemenea concluzie aflîndu-te în Babilon, dar pentru cei din Serviciul Secret al Armatei ea nu era nicidecum la fel de evidentă, căci aceștia urmăreau semnalele radio și radar, fotografiile obținute prin satelit și rapoartele agenților.

Și totuși, serviciile de informații israeliene erau cunoscute pentru imaginația și modul lor neconvențional de a privi lucrurile, iar dacă examinau cu atenție profilul psihologic al lui Rish – un romantic cu visuri de grandoare și toate celelalte – poate că aveau să ajungă la concluziile corecte. Cel puțin, așa spera Hausner.

Hausner începu să inspecteze linia defensivă. Aveau acum încă două AK-47 și, poate, muniție suficientă pentru a face față unui atac precum cel lansat în noaptea precedentă.

Cu excepția unui mic grup de voluntari, care plecaseră să cerceteze din nou coasta în căutarea unor eventuale arme abandonate, toată lumea lucra la fortificarea poziției defensive. Aduseră bare și folii de aluminiu ca să îi îngroape pe cei doi arabi morți care fuseseră lăsați pe câmpul de luptă.

Israelienii aveau șapte răniți: unul, Chaim Tamir, delegat al misiunii de pace, fusese rănit destul de grav. Cu toții se aflau în coliba păstorilor pe care Hausner o transformase în infirmerie. Kaplan și două stewardese îi supravegheau.

Pentru a ușura accesul în Concorde, construiau o rampă de pământ și lut, pînă la aripa din partea dreaptă. Cei care lucrau aici, transpirați și cu piepturile dezgolite, foloseau unelte primitive, improvizate din diverse fragmente ale avionului. Cărau pământul în valize și pături și îl modelau în forma unei rampe, folosindu-se de mîini și picioare.

Hausner păși pe fragmentul deja construit al rampei și de acolo sări pe aripă, intrînd apoi în cabină pe ușa de evacuare în caz de pericol.

Burg și Dobkin ședeau în partea din spate a avionului. Curtea Marțială.

Hausner înaintă pe culoarul dintre scaune. Soarele pătrundea prin hublouri, iar prin spărtura din peretele de presurizare se zărea o rază luminoasă străbătînd praful din interior.

– Bună dimineața.

Rămase în picioare între scaune, simțind încă mirosul de kerosen ars.

Cei doi îi răspunseră dînd din cap.

Dobkin își dresе glasul.

– Jacob, ne întristează foarte tare acest lucru. Dar dacă vrem să păstrăm o anumită disciplină, trebuie să fim duri cu oricine încalcă ordinele.

– Sînt de acord.

Dobkin se aplecă înainte.

– Atunci recunoști că avem căderea de a te judeca?

– N-am spus asta.

– Nu contează, zise Dobkin. Aici *noi* sîntem legea. Fie că ești sau nu de acord.

– Sînt de acord că *noi* sîntem legea. *Noi* îi putem judeca pe oameni și putem cere aplicarea unor sancțiuni.

Dobkin se încruntă.

– Jacob, ești foarte abil. Însă, dacă e să vorbim serios, și dacă te judecăm, va fi un proces deschis, cu observatori și tot tacîmul, dar, totodată, te asigur că verdictul va fi cel meritat. Iar în aceste condiții, singura sentință posibilă e...

Dobkin îi ceru din priviri ajutor lui Burg, care inițiasese aceste proceduri. Dar acesta era mult mai pragmatic și mai dornic de a supraviețui. Se așeză comod, fără să spună nimic. Își aprinse pipa cu multe eforturi și făcu tot felul de zgomote care să nu îl implice. Voia să vadă cum se va încheia. Dobkin era militar, deci obișnuit să ceară și să se bucure de loialitate deplină. În schimb, Burg și lumea acestuia erau pregătiți pentru lipsa de loialitate și pentru acele compromisuri care i-ar fi făcut pe generali să caute prin manualele lor de curte marțială.

Hausner își privi ceasul ostentativ.

– Uite ce e, singurul lucru rău în chestia asta e că eu nu pot fi acuzat de nerespectarea unui ordin, deoarece eu dau ordinele. Acum, dacă oricine altcineva nu respectă aceste comenzi – inclusiv vreunul din voi doi – atunci putem constitui un grup care să-l judece. Altceva?

Dobkin se aplecă în față.

– E o revoltă?

– Nu i-aș spune așa.

– Eu, da. Omul cu cea mai înaltă funcție de aici este ministrul de externe și, ca membru ales al Knesset-ului, el...

– Bine, bine, domnule general, Numai că eu mă bucur de loialitatea majorității oamenilor înarmați de aici. Poate că, *de jure*, ministrul de externe conduce, dar, *de facto*, noi am preluat puterea și știi bine acest lucru. Tocmai de aceea nici nu te-ai sinchisit să-l inviți măcar la această mică ședință. Singurul punct în dispută este cel cu privire la persoana care conduce acțiunile, iar eu spun că eu sînt acela. Dar, dacă voi vreți ca ordinele mele

să vină prin gura ministrului de externe, n-am nimic împotriva. Sau puteți chiar voi să transmiteți aceste comenzi, nu mă deranjează atîta timp cît toată lumea înțelege cine le dă. În regulă?

Urmă o tăcere prelungită, apoi Burg vorbi pentru prima dată.

– Asta a fost o manevră clasică, bazată, cred, pe strategia von Neumann-Morgenstern. Jacob a uzurpat puterea ministrului de externe cu consimțămîntul nostru tacit, iar acum ne lucrează pe *noi*. Comportament machiavelic, conchise Burg pe un ton neutru.

Hausner nu răspunse nimic.

Urmă o altă tăcere, după care Dobkin vorbi abia șoptit:

– De ce faci asta, Jacob?

Hausner ridică din umeri.

– Probabil pentru că sînt singurul care înțelege cum trebuie acționat în această situație. Și pentru că *în mine* am încredere, pe cînd în ceea ce *vă* privește, am unele temeri.

Dobkin clătină din cap.

– Nu. Ci pentru că tu ne-ai adus aici, iar acum vrei să ne scoți de aici tot tu, ca să devii erou și să poți privi în continuare viața în față atunci cînd – și dacă – ne vom întoarce acasă. Nu-ți pasă dacă în decursul acestei operațiuni cineva este călcat în picioare, atîta vreme cît toată acțiunea de salvare îți va fi atribuită.

Hausner se înroși.

– Cum spuneți dumneavoastră, domnule general. Se întoarce și porni spre ușă, apoi, privind în spate peste umăr, le spuse: La douăsprezece fix, întîlnire a personalului. Apoi, în navă.

Apoi ieși.

Ajuns jos, Hausner îi găsi pe Becker și pe Kahn aplecați asupra unei scheme UEA. Se ghemui lîngă ei la umbra aripii delta.

– Cum de n-am avut nici un pic de noroc cu radioul astă-noapte?

– Nu prea ne-am putut concentra din cauza zgomotului, spuse Kahn.

Hausner zîmbi.

– Regret. În seara asta o să încercăm să păstrăm liniștea.

– Sper că, pînă la căderea nopții, nu vom mai fi pe aici, zise

Kahn.

Hausner se uită la el.

– Cred că depinde în bună măsură de voi doi.

Becker se ridică.

– De mine. Eu sînt căpitanul, iar dacă stabilim contactul radio, eu voi primi laudele. Dacă nu, tot eu voi trage ponoasele.

Se ridică și Hausner.

– Desigur. Toată lumea se uită după avioane. Imediat cum cîeva zărește vreunul, are ordin să dea fuga și să te anunțe. În cîteva ore va fi terminată și rampa care duce la Concorde, așa că vei putea ajunge înăuntru ca să transmiți un mesaj la mai puțin de două minute după ce avionul a fost zărit. E bine?

– Nu-i rău, zise Becker.

Hausner privi în sus, spre aripa în formă de delta. Păru să ia o decizie.

– O să golesc rezervoarele.

Becker îl privi uimit, apoi spuse:

– Dar am nevoie de combustibilul rămas ca să pun în funcțiune unitatea energetică auxiliară, pentru a genera energia necesară radiourilor.

– UEA nu funcționează și nici nu va funcționa vreodată, iar pentru noi prioritatea o constituie acum respingerea atacurilor arabe. Chiar dacă reușești să repari UEA, n-o să ne fie de mare folos atîta timp cît Rish se află în carlingă. Domnule căpitan, am nevoie de carburant ca să confecționez obiecte explozive.

– Nu te pot lăsa să iei combustibilul.

Hausner se uită uimit la el. Tehnocrații se descurcă mult mai simplu decît muritorii de rînd.

– Vă pierdeți timpul fără rost cu chestia asta. Mai bine întoarceți-vă pe puntea de comandă și folosiți aparatele de radio pînă cînd se consumă bateriile. Nu avem timp acum să ne facem

griji pentru electricitatea de care vom avea nevoie mai târziu, pentru că s-ar putea ca acest „mai târziu“ să nu existe, dacă nu ne descurcăm cu ceea ce avem, așa cum am făcut-o astă-noapte. Îi privi calm pe cei doi, apoi adăugă, coborînd vocea: Și-apoi, nu vreau ca tot combustibilul acela să rămână în rezervoare și să vă prăjească pe amîndoi în carlingă în clipa în care acestea vor fi lovite de un proiectil.

Becker știa că Hausner are dreptate, dar, pe de altă parte, nici el nu greșea. Pentru fiecare problemă care apărea existau mai multe soluții.

– Uite cum facem, dă-ne voie să încercăm să reparăm UEA atîta vreme cît recepția radio nu ne ajută cu nimic, iar tu poți să iei combustibilul de care ai nevoie. S-ar putea să fi rămas mai mult decît am crezut noi, dar, oricum, nu poți lua decît atîta cît să pui în canistre. Restul rămîne în rezervoare. De acord?

Hausner zîmbi.

– Cînd ne aflăm în aer, ai cerut și ți s-a acordat ascultare deplină, din partea mea și a tuturor celorlalți, fără ca cineva să încerce să discute sau să obțină compromisuri. Erai căpitanul. Acum, pe pămînt, eu sînt comandantul. De ce n-aș face și eu același lucru?

Becker clătină din cap.

– Nu-i același lucru. Acolo, sus, toate problemele sînt de natură tehnică. Aici totul e subiectiv, de aceea e loc pentru discuții.

– Prostii. Hausner privi în sus, spre Concorde. Albul său strălucea palid în lumina soarelui ce răsărea. O să iau mai târziu o hotărîre definitivă. Deocamdată o să încep să fac cocteiluri Molotov. Ne vedem mai târziu.

Se întoarse și se îndepărtă.

Ministrul de externe ședea jos, sub coada sfărîmată a aeronavei, alături de doi asistenți tineri, Shimon Peled și Esther Aronson. Tot acolo se mai aflau și Ya'akov Sapir, membru de

stînga al Knesset-ului, de care Hausner nu prea se sinchisea, și Miriam Bernstein, de care îi păsa foarte mult.

Hausner observă că se aflau într-o mică pauză și că se angajaseră într-un fel de dezbatere parlamentară extrem de vie. Se duse la ei.

Ministrul de externe își ridică privirea și, la început, păru surprins că îl vede pe Hausner. Apoi dădu ușor din cap, ca pentru sine însuși. Înțelese că Dobkin și Burg nu reușiseră în tentativa lor de a-i impune o disciplină lui Hausner. Evaluînd rapid situația, se ridică și îl întîmpină pe Hausner.

– Nici n-am avut timp să-ți mulțumesc cum se cuvine pentru rolul jucat în acțiunea de astă-noapte.

Hausner dădu din cap.

– Vă mulțumesc, domnule ministru. Privi în jos, la cei patru oameni care ședeau în praf, încercînd să-l ignore. Îmi pare rău că nu am avut timp să vă spun fiecărui dintre voi ce are de făcut în dimineța așa.

– Nu face nimic. Am fi fericiți să facem fiecare cîte ceva după cît ne stă în putință și...

– Domnule ministru, iată la ce mă gîndeam: ar trebui să adunați toate bagajele risipite care au căzut în urma avionului. Unele dintre ele se află mai jos, pe deal, așa că fiți atenți cînd ieșiți din perimetru. Goliți bagajele și verificați conținutul lor, apoi duceți toate gențile goale și hainele celor din linia defensivă. Aceștia vor umple valizele cu pămînt și nisip și vor construi parapete, iar din haine vor face momîi pe care le vor umple cu nisip și cîrpe. Vreau să se facă chestia asta bine. Apoi, spre seară, să așeze momîile în poziție de tragere. Aveți grijă să păstrați cîteva cîrpe pentru bandaje, și inventariați totul cu grijă, reținînd tot ce poate fi de folos, medicamente, băuturi alcoolice, alimente, lucruri de felul ăsta. Tăcu o clipă, apoi adăugă puțin mai încet: Și mai vreau să căutați printre medicamente unul care să omoare rapid și fără dureri, dacă este luat în supradoză. Dar asta să rămînă între noi. Apoi din nou tare: E limpede?

Ministrul de externe încuviință din cap.

– Sigur că da. O să începem imediat ce suspendăm ședința. Hausner clătină imperceptibil din cap. Poate că n-ar fi rău s-o facem chiar acum, zise ministrul de externe. Se întoarse către cei care continuau să stea jos. Cine este pentru?

Se auziră cîteva răspunsuri mormăite, apoi toți se ridicară încet și fără chef, îndepărtîndu-se. Singura care rămase fu Miriam.

Hausner se întoarse și pormi în direcția opusă.

Miriam Bernstein îl ajunse din urmă.

– Ai umilit un om minunat. El nu răspunse. Mă auzi, lua-te-ar naiba?

Se opri, dar rămase cu spatele.

– Oricine insistă să mi se opună, se expune umilințelor, dacă nu și mai rău. Și, oricum, n-am nici timp, nici răbdare pentru o predică, Miriam.

Ea veni în fața lui și îl privi drept în ochi, întrebîndu-l apoi în șoaptă:

– Ce s-a întîmplat cu tine, Jacob? Nu-mi vine să cred că te porți așa.

El se apropie și privi în jos, în ochii ei, care se umpluseră de lacrimi. Nu-și dădea seama dacă sînt lacrimi de furie sau de tristețe, dar își dădu brusc seama că niciodată nu era în stare să înțeleagă expresia chipului ei. Uneori părea un fel de robot programat să țină predici pacifiste și conciliante. Și totuși, bănuia că există și ceva viață acolo. Pasiune, pasiune adevărată. Atîta reușise să afle cît timp stătuseră alături în Concorde. Dar atunci el avusese un moment nefast, iar ea devenise mai umană. Era una dintre acele femei care răspund cu blîndețe nevoilor și slăbiciunilor, dar pe care forța și siguranța bărbaților le pun în dificultate. Bănuia că asta avea legătură cu uniforme negre care îi tulburaseră copilăria. Dumnezeuule, n-avea să-i cunoască niciodată pe evreii din lagăre. Putea să îi înțeleagă pe cei născuți în Israel, deși nu făcea pare nici dintre aceștia. Ai lui aparțineau

unui grup mic ce descreștea cu fiecare an ce trecea. De aceea, nu se simțea prea în largul lui în noul Israel și nici cu evreii proveniți din lagăre, ca Miriam Bernstein. Privi fără să vrea în jos, către încheietura mîinii, unde erau tatuate numerele ei. Mulți oameni scăpaseră de ele prin operație plastică. Ale ei erau strîmbe și mai puțin vizibile decît era normal. Rezultatul creșterii. Numerele unui copil.

— Nu vrei să-mi răspunzi?

— Ce? A, da. Ce s-a întîmplat cu mine? Uite ce, acum cîteva minute generalul Dobkin și domnul Burg erau pe punctul de a mă așeza în fața unui pluton de execuție. Își ridică mîna ca să împiedice exclamația ei de neîncredere. Să nu mă înțelegi greșit, nu sînt furios pe ei, căci sînt de acord cu procesele mentale care i-au făcut să ajungă la acel punct. Doar că nu am fost de acord cu victima aleasă. Vezi tu, Miriam, ei văd lucrurile într-o lumină mult mai clară decît majoritatea celor de aici și știu ce trebuie făcut. Pot să-ți garantez, Miriam, că, dacă situația asta se mai prelungește încă patruzeci și opt de ore, toți cei de aici vor striga în gura mare, cerînd executarea celor care ascund alimente, a bolnavilor prefăcuți, a trădătorilor și a celor care adorm în timpul orelor de gardă. Dar nu ne putem permite luxul de a aștepta să ajungem la un consens, iar ceea ce astăzi ți se pare brutal mîine îți va părea admisibil.

Miriam își șterse o lacrimă și clătină din cap.

— Ai foarte puțină încredere în umanitate. Cei mai mulți dintre noi sînt altfel. Aș muri mai degrabă decît să votez pentru executarea altcuiva.

— Și *vei* muri, dacă îți menții această poziție. Nu știu cum un om care a trecut prin tot ce ai trecut tu mai poate să creadă în bunătatea înnăscută a ființelor umane.

— Am spus că *majoritatea* oamenilor sînt buni. Există mereu cîțiva fasciști.

— Vrei să spui că în fiecare dintre noi există puțin fascism, iar acesta va deveni extrem de activ în clipa în care lucrurile iau

o întorsătură neplăcută. Și, pentru a supraviețui, eu am apelat la el. De bună voie și în cunoștință de cauză. Bestia. Miezul întunericului. O privi. Era palidă. Știi, îmi închipuiam că cineva care își petrece atîta timp cu un general al Forțelor Aeriene se molipsește de dîrzenia lui.

Ea îl privi rapid și se coloră în obraji.

– Ești...

Apoi se întoarse și se îndepărtă în fugă.

16.

Hausner stătea împreună cu Brin și Naomi Haber în locul unde se afla poziția acestora și privea în josul coastei estice, fumînd și vorbind cu cei doi tineri.

– O înveți să folosească luneta și arma? îl întrebă pe Brin.

Acesta ridică din umeri.

– Nu vrea.

– De ce? întrebă Hausner, întorcîndu-se spre ea.

Naomi își scutură praful de pe costumul albastru de parașutist și spuse:

– Nu pot să împușc pe cineva. Pot să alerg repede, și asta m-am oferit să fac.

Hausner se pregătea să-i răspundă, cînd apărură Dobkin. Hausner se uită grăbit la acesta, apoi căută din priviri un pistol, fără însă să găsească vreunul. Brin deveni mai încordat.

Dobkin părea că uitase de incidentul din Concorde. Salută, dînd ușor din cap, și se așeză jos. Un timp nimeni nu zise nimic.

Hausner se întoarse și, întinzînd mîna spre o ridicătură nu foarte abruptă, aflată la sud-vest, întrebă:

– Ce e acolo?

Dobkin se uită în direcția respectivă. Umbrele dimineții acopereau pămîntul maroniu, iar din mlaștinile împrăștiate ici și colo se înălțau aburi.

– Amfiteatrul grecesc. Construit de Alexandru cel Mare. În 323, după ce a cucerit Babilonul. În epoca respectivă, cetatea era deja foarte veche și în declin. El a încercat să o readucă la viață, dar timpul ei trecuse. Alexandru a murit aici. Știi?

– Nu, spuse Hausner, aprinzându-și o țigară de la cea pe care tocmai o terminase.

– În curînd vor veni să poarte tratative, spuse Dobkin.

– Grecii?

Dobkin zîmbi.

– Cu grecii m-aș putea descurca. De arabi mi-e teamă.

– Poate că vor veni, spuse Hausner, zîmbind și el. Între cei doi se simțea o anumită încordare. Se întoarse spre Brin și Naomi Haber. Ce-ar fi să vă odihniți puțin la umbră?

Fata se ridică. După o mică ezitare, Brin o imită. Apoi, luînd pușca M-14, porni, urmat de ea.

Cînd cei doi nu-i mai puteau auzi, Dobkin spuse:

– Nu există nici o îndoială în privința asta. N-or să încerce un asalt în timpul zilei, dar nici nu vor aștepta noaptea pentru a rezolva lucrurile.

– Ai dreptate.

– Ce le vom spune?

Hausner îl privi.

– Ești de partea mea?

Dobkin ezită.

– Eu... ministrul de externe și Burg sînt superiorii *noștri*.

– O să mai vedem.

Dobkin schimbă vorba.

– În noaptea asta plec în misiunea aceea.

– Știu.

– N-am prea multe șanse de a o duce la bun sfîrșit. Nu plec decît pentru ca cei de aici să își păstreze speranțele și moralul.

– De aceea te și trimit. Nici eu nu cred că vei reuși. Puțini sînt cei care ar mai pleca, fiind totuși conștienți de acest lucru. Ai dreptate, domnule general. Îl privi. Deci, ești de partea mea?

Dobkin ridică din umeri.

– Ce importanță are? Ai toate atuurile, iar conducătorii politici sînt intimidati. Oamenii tăi dețin cinci din cele șase arme automate.

– Vreau să știu asta pentru liniștea mea. Apropo, ce este aceea de acolo, întrebă el, arătînd spre sud.

— N-am de gînd să îți dau satisfacția de a ști că sînt alături de tine. Să zicem că sînt neutru. Privi în direcția indicată. Trebuie să fie colina Kasr. De partea cealaltă se află săpăturile făcute la palatul lui Nabucodonosor și ruinele Grădinilor Suspendate. Iar în apropierea lor este Poarta Iștar și muzeul cu casa de oaspeți. Făcu o pauză. Pe care de-abia aștept să le văd în noaptea asta.

— Mă bucur că spui asta, zise Hausner. Urmă o tăcere prelungită. Deocamdată atenția lui Hausner fu atrasă de ceva. Arată cu mîna spre sud-vest, spre Eufrat. Acela e fum? Parcă ar fi un sat printre ruine.

Dobkin încuviință din cap, fără să se întoarcă.

— Așa e. Este satul Kweirish.

— Oare nu ne-ar putea ajuta?

— Nu cred. Sînt numai țărani, rupți de lumea de afară. În plus, sînt convinși că așbalii sînt atotputernici acolo.

Hausner văzu în depărtare colibele din pămînt, înghesuite asemenea unui sat italian din evul mediu în preajma ruinelor unui oraș roman.

Terenul care îi înconjura era un spațiu al celor mai interesante contraste. Mici suprafețe de deșert alternau cu zonele mlăștinoase din est, iar dincolo de acestea Tigrlul și, mai departe, munții care se înălțau în zare. Pe malul vestic al Eufratului nesfîrșite întinderi de noroi, umed, deocamdată, dar pe care soarele fierbinte avea să-l usuce și să-l crape asemenea unui joc de cuburi. Cîteva trestii și curmali se luptau să supraviețuiască pe ambele maluri ale Eufratului.

Mai aproape, în jurul colinei pe care se aflau, Hausner văzu cărămizi și pietriș, movile mai mici și mlăștini. Apoi mai erau și șanțurile joase ale fostelor ziduri drepte ale cetății, punctate ici și colo de movilițele din locurile unde se aflaseră turnurile de pază. Vîntul, apa, nisipul și miile de ani de săpături, făcute de țărani pentru recuperarea cărămizilor, contribuiseră împreună la a ascunde privirilor ceea ce fusese cîndva minunea tuturor cetăților lumii. Hausner știa că locurile pustiite, ca acesta, erau prezente la tot pasul în Mesopotamia. Cele mai mari și mai bogate cetăți ale lumii antice zăceau într-un somn milenar

acoperite de praf. Privind dincolo de Eufrat, fu cuprins de o senzație de deșertăciune. Cîmpia întinsă și pustie de noroi umed era traversată din loc în loc de faimoasele canale de irigație, care nu mai erau folosite de mult. Locul părea pentru veșnicie părăsit de viața atotbiruitoare care, probabil, înflorise cîndva aici. Era un colț straniu și oarecum neprielnic al lumii, un loc unde cu mult timp în urmă fuseseră înălțate temple imense unor zei de care nimeni nu-și mai amintea azi și unde fuseseră construite palate pentru regi și imperii de mult dispărute, fără urmă.

Tăcerea locului îi părea asurzitoare, ca și cum ar fi auzit zgomotul înfricoșător al carelor de luptă babiloniene, goana disperată a dușmanului și strigătele armatelor triumfătoare. Bogatul Babilon, simbolul trufiei, al trupescului și al păcatului, ațut în Vechiul, cât și în Noul Testament. Pentru evreii și creștinii de azi, completa sa decădere era o dovadă a împlinirii profețiilor biblice, dar Hausner știa că în toată pustietatea care îl înconjură trebuia să existe un înțeles. Și totuși, poate că acesta nu era altul decît nimicnicia. Nisipul. Pulberea. Moartea.

De ce îi adusese Rish aici? În amintirea robiei babiloniene? Hausner își închipuia că acesta era motivul. Sau poate că era vorba de ceva mai puțin melodramatic. Poate că nu era decît faptul că locul era bine plasat pentru scopurile sale, fiind situat în apropierea taberelor palestinienilor. Dar acestea se aflau la o sută de kilometri, în deșert... Atunci, tot despre robia babiloniană era vorba. În bibliotecile lumii se aflau volume întregi despre Babilon, iar cînd acestea aveau să fie revăzute și rescrise, undeva, într-o notă de subsol, va sta scris: *un incident straniu cu o aeronavă supersonică Concorde și...* Hausner își stinse țigara, dar nu aruncă chiștocul.

— Iată-i, spuse el abia auzit.

Dinspre șosea înainta în susul colinei un grup de cinci oameni, sub un steag alb pe care îl ținea primul dintre ei.

Haber și Brin, care nu se îndepărtaseră prea mult, se întoarseră în fugă. Brin modificase puterea de vizualizare a lunetei, adaptînd-o luminii zilei, și începu să îi urmărească.

– Nu cred că Rish se află printre ei.

Îi trecu pușca lui Hausner, iar acesta îngenunche și privi prin lunetă, apoi, punînd arma jos, clătină din cap.

– Nu are încredere în noi. Se teme că nu vom respecta steagul alb. Chestia asta mă scoate din sârîte. Domnule general?

Dobkin dădu din cap a încuviințare.

– Arată, într-adevăr, o lipsă de bună-credință din partea lui. Se gîndi un moment, apoi adăugă: Nu ne înțelege, și *lucrul* acesta mă sperie cel mai tare.

Hausner se ridică și se întoarse către Brin și Haber.

– Transmite-le să nu tragă. Toată lumea să rămînă ascunsă și nimeni să nu părăsească linia defensivă, Nathan. Dacă încearcă cineva să o facă, oprește-l. Domnule general, vrei să mă însoțești? întrebă el, scuturîndu-și praful de pe haine.

– Sigur. Se ridică și el și își îndreptă uniformă. Știi, mi se pare caraghios. Acum le-a venit cheful să discute, iar noi tocmai de aceea mergeam la New York. De aceea ne aflăm în Concorde. Acum nu mai sînt eu sigur dacă am chef de discuții.

– Sînt de acord, spuse Hausner, dar sînt, totodată, sigur că cei din delegația de pace vor să o facă. N-am încredere în oamenii ăștia, Ben. Sînt pacifiști de meserie, mereu gata să vadă partea bună a oricărei propuneri. Blestemați fie pacifiștii, căci ei fac ca războiul care urmează să fie mai dificil decît cel care a trecut.

Dobkin rîse.

– Amin. Generalii ar trebui să negocieze păcile, iar pacificatorii să conducă armatele. Deveni serios. De fapt, nu sîntem prea dreپți cu cei din delegație. Nu sînt toți la fel. Unii, majoritatea, sînt la fel de realiști și cu picioarele pe pămînt ca și noi.

Hausner ajunsese pe coastă.

– Mă îndoiesc. Vino. Să mergem înainte să coboare asupra noastră doisprezece negociatori de meserie.

Începu să coboare, urmat de Dobkin.

Pătrunzînd într-o scobitură adîncă din deal, pierdură, pentru un timp, din vedere grupul de arabi. Apoi, ajunși la o sută de metri mai jos, văzură din nou steagul alb și îi văzură și pe arabi. Erau înarmați și înaintau repede. Deși se simți o clipă cuprins de

îndoială, Hausner începu totuși să fluture o batistă albă și să strige în arabă. Ceilalți îl văzură și îi răspunseră. Ambele grupuri continuară să se apropie încet. Arabii se opriră pe o stîncă dreaptă din coasta dealului.

Hausner porni în fugă spre ei și se opri foarte aproape de conducătorul lor, conform obiceiului arab.

– Unde e Rish? Numai cu el vreau să stau de vorbă.

Celălalt îl privi uimit un timp, ochii lui negri fiind plini de ură și dispreț. Era limpede că nu îndeplinea de bună voie misiunea aceasta. Răspunse încet și răspicat:

– Sînt Salem Hamadi, locotenent al lui Ahmed Rish, care vă transmite toată considerația lui și vă cere să vă predați imediat.

Hausner îl privi pe arab. Spre deosebire de Rish, acesta nu fusese niciodată capturat și, de aceea, nu exista nici un portret sau o fișă psihologică a sa. Nu se știa măcar nici care erau activitățile sale. Hausner știa doar că acesta intrase în viață ca palestinian orfan, devenind apoi coordonatorul programului așbal al diverselor organizații palestinienne de eliberare. Valori? Moralitate? Onoare? Era greu de spus. Nu te puteai bizui nici măcar pe o solidă educație religioasă, ca în cazul celorlalți arabi. Omul aflat la mai puțin de un metru de Hausner era scund, dar bine proporționat, avea un barbișon despicat cu grijă și, după toate aparențele, dădea o mai mare importanță propriei igiene decît teroriștii pe care Hausner îi cunoscuse la Ramla. Hausner se propie și mai mult.

– Unde e? Vreau să vorbesc cu el.

Hamadi dădu ușor din cap.

– Ești Jacob Hausner.

– Da.

– Vrei să mă însoțești?

– Poate că da.

Hamadi ezită.

– Te asigur că nu vei păți nimic.

– Zău?

Hamadi își mușcă buzele pentru a-și înfrîna nerăbdarea care punea stăpînire pe el.

– Cuvîntul meu. Se opri, apoi continuă: Crede-mă, și noi vrem să rezolvăm totul prin discuții, ca și voi. Zîmbi brusc. Asta nu e o capcană menită să-l omoare pe Jacob Hausner. Am putea face asta chiar acum, aici. În plus, nu ești chiar atît de important.

– Rish a spus că mă va ucide cînd aterizăm, deci se pare că mă socotea important.

Salem Hamadi privi în gol.

– Își retrage jurămîntul.

Hausner se întoarse și îi făcu semn cu mîna lui Brin, care îi urmărea prin lunetă. Acesta primi mesajul. Din spatele parapetelor de cîrînd ridicate cîteva capete priveau discret scena. Observă că unele dintre bagajele folosite erau prea viu colorate și își spuse că ar trebui acoperite cu un strat de praf. Se întoarse din nou spre Hamadi care observase sclipirea lunetei și acum încerca să-i memoreze poziția. Trecînd pe lîngă el, Hausner îl împinse intenționat.

– În regulă, hai să mergem, mai am și altele de făcut.

Grupul porni în josul pantei. Ajunseră la capătul acesteia și începură să meargă de-a lungul unei ridicături de un metru, care, conform explicațiilor lui Dobkin, era fostul zid interior al cetății. Hausner văzu locul unde roata din spate a Concorde-ului se lovise de zid; parcă trecuse un secol de atunci. Se întoarseră spre sud și se îndreptară către grupul principal al ruinelor.

Ruinele orașului antic nu fuseseră săpate decît pe alocuri. Îți trebuia multă imaginație pentru a reuși să îți închipui acea metropolă în plină splendoare, cu mii de suflete – tinere cu brățări sunătoare, soldați bînd și mîncînd, bazare pestrițe, procesiuni maiestuoase și celebri astrologi babilonieni desenînd horoscoape în noroiul umed, în schimbul a cîtorva bănuți. Dar Hausner, ca locuitor al Orientului Mijlociu, era obișnuit cu excavațiile și putea să-și imagineze toate acestea, și încă multe altele. Aproape că simțea prezența spiritelor înghesuindu-l ca pe o stradă aglomerată. În urechi îi răsunau sunete ce păreau să se transforme în glasuri vorbind o străveche limbă semitică. Apoi auzi un cuvînt ori o bucată de frază în ebraică. Simți dintr-o dată

că, în locul pe care mergea acum, trecuse un evreu care îi vorbea soției sale. Copiii lor îi însoțeau și se îndreptau cu toții spre Poarta Iștar, către ieșirea din cetate. Părăseau Babilonul și robia, în speranța de mai bine.

Hamadi spuse ceva, și, dintr-o dată, Hausner observă că merseseră o bucată bună de drum. Privi împrejur. Aici se făcuseră mai multe săpături. Hamadi vorbea cu Dobkin, care puneă fără încetare întrebări cu privire la ruine. În cele din urmă, Hamadi, care păruse a ezita în răspunsurile sale, îi spuse să-și țină gura.

Hausner cunoștea câte ceva despre istoria Babilonului, chiar dacă nu știa mare lucru despre cetate în sine. Era mai degrabă conștient că Babilonul reprezenta un nume, un simbol, o concepție, o stare de spirit, nedînd prea multă atenție celor care se interesau de cărămizile și mortarul zidurilor sale. Pe Dobkin îl interesau acestea, dar Hausner era preocupat de ceva mai durabil. Și ce putea fi mai durabil decît distrugerea și uitarea totală? Prin acestea Babilonul continua să constituie un simbol, iar locul său în istorie era asigurat de faptul că decăzuse, adevărind profeția.

Așadar, Babilonul murise așa cum toate cetățile pier, iar praful spulberat pe deasupra lui timp de veacuri acoperise totul. Arheologii moderni cu greu mai reușeau să localizeze zona, chiar și legendele locale, care menținuseră vie amintirea altor cetăți stinse de mult, încetînd să pomenească Babilonul. Atît de desăvîrșită era pustiirea.

Iar acum începuseră săpăturile, aici, ca și în Israel și în alte regiuni ale Orientului Mijlociu. Fiecare movilă excavată constituia un memento al naturii trecătoare a tuturor celor lumești și, în același timp, al ciudatei înclinații omenești spre autodistrugere. Lui Hausner, această asociere cu Babilonul, în care evreii fuseseră din nou aduși, îi părea ridicolă și tristă în același timp. Nu avea nici o importanță că ajunseseră aici transportați de o navă supersonică. Ceea ce conta era faptul că se aflau aici împotriva voinței lor. În cele cîteva mii de ani natura umană nu

suferise modificări esențiale. Schimbările nu afectaseră decât detaliile exterioare.

Cînd micul grup ajunsese la înălțimile pe care se afla amfiteatrul grecesc, cotiră spre vest, către Eufrat, și o luară pe o cărăruie. Un măgar fără vlagă mușca din tufișurile de mărăcini albi ca nisipul, răspîndite peste tot. Un vînt ușor trecea foșnind printre frunzele galben-verzui ale unui curmal solitar. Căldura devenea tot mai puternică, iar Hausner își aminti că cei de pe deal nu aveau băutură decât pentru încă cel mult o zi. Poate că alimentele aveau să le ajungă pentru două zile. Mici fragmente din coada aeronavei fuseseră transformate într-un fel de bazine pentru a strînge apa de ploaie, numai că aici ploaia era la fel de neobișnuită ca și zăpada.

Înaintau încet, iar Dobkin arăta atît interes militar, cît și curiozitate de arheolog față de locurile prin care treceau. Se opriră pe o creastă mică. Hausner văzu dealul cu locul unde se afla avionul, la vreun kilometru și jumătate mai spre nord. Vîrful acestuia nu se vedea prea bine. Văzut de aici, dealul, sau cetatea îngropată, arăta extraordinar, iar Hausner înțelese motivul pentru care așalii doreau să negocieze.

Mai la vest, la vreo cinci sute de metri distanță, se afla Eufratul. Din locul unde se afla acum, Hausner vedea mai clar satul Kweirish, de pe malul fluviului. Era un sat de *sarifa* – colibe de pămînt nevăruite și nedecorate. Pe măsură ce se apropiau, văzu femei înfășurate pînă la ochi în *abbah*-uri lungi și negre și bărbați în *gellebiah*-uri lungi, asemănătoare cămășilor și avînd capetele acoperite cu *kheffiyah*-uri. Cineva cînta la un instrument cu coarde, scoțînd sunete subțiri. Capre de culoarea pămîntului pășteau arbuștii, păzite de figuri biblice cu veșminte lungi și *kheffiyah*-uri care fluturau în vînt. Făceau aceleași munci și în aceleași condiții pe care le cunoscuseră și strămoșii lor cu mii de ani în urmă. Erau acum musulmani, nu idolatri, renunțaseră la turmele de porci, iar Babilonul nu mai exista. În rest, viața pe Eufrat continua cu modificări infinit mai mărunte decât cele ale cursului fluviului rătăcitor și neobosit.

Grupul părăsi cărarea caprelor și începu să urce o colină mai înaltă. Ajunseră la câteva trepte abrupte din cărămidă și urcară mai departe, pînă la o zonă plată, săpată în coasta movilei. Aici, cocoțat pe un soclu de piatră, se afla Leul Babilonului. Nu se știa nimic despre el, nici vîrsta, nici semnificația, și, cu toate acestea, era înfricoșător, pășind de o veșnicie peste o victimă prăbușită.

– O să vă percheziționăm și o să vă legăm la ochi aici, spuse Hamadi.

– Nu, răspunse Hausner, clătînd din cap.

Hamadi se întoarse către Dobkin.

– Este un procedeu militar folosit în toată lumea, atunci cînd un inamic este introdus în propriile poziții. Știți foarte bine că nu e vorba de nici o umilință.

Dobkin trebui să fie de acord. Hausner consimți fără convingere.

Se dezbrăcară și fură percheziționați cu multă atenție. Apoi se îmbrăcară din nou și fură legați la ochi, fiind îndrumați cu grijă pe treptele care mai rămăseseră de parcurs. Terenul deveni plat, dar era acoperit cu cărămizi de argilă. Coborîră cîteva trepte, și, dintr-o dată, aerul deveni mai răcoros. Le scoaseră legăturile de la ochi. Hausner se încordă pentru a reuși să vadă ceva în întunericul din încăpere. Auzi voci vorbind în șoaptă.

– Sînt Ahmed Rish, spuse o voce din umbră într-o ebraică acceptabilă. Orice reîntîlnire cu Jacob Hausner este un eveniment. Și este o mare onoare să-l întîlnești pe faimosul general Dobkin.

Cei doi rămaseră tăcuți. Ambii își dădură seama că de-a lungul zidurilor se aflau oameni ascunși în umbră. Sala ruinată nu avea acoperiș, dar soarele era prea jos pentru a pătrunde aici. Priviră de jur împrejur pe măsură ce ochii li se obișnuiră cu întunericul.

Rish le vorbi din nou.

– Ne aflăm în ruinele excavate ale Palatului din Sud, în sala tronului în care Belșatar, nepot al lui Nabucodonosor, a văzut semnul fatal scris pe zid. Cred că cunoașteți povestea din Cartea

lui Daniel. Tăcere. Rish vorbi din nou, din umbră: Mă aflu chiar pe locul unde se afla tronul regal, într-o nișă a zidului. Dacă priviți în beznă, poate veți reuși să vă imaginați scena petrecerii – vasele de aur și argint luate de Nabucodonosor când a jefuit Ierusalimul, mîna care s-a ivit din umbră și a scris pe perete cuvintele ce prevesteau căderea Babilonului. Se opri, pentru a sporii efectul spuselor sale. E una dintre istoriile preferate ale evreilor. De aceea v-am adus aici. Un tratament special. Nici Hausner, nici Dobkin nu răspunseră, iar Rish continuă: În apropiere s-a descoperit un furnal care este, fără îndoială, cel în care Nabucodonosor i-a aruncat pe Shadrach, Meshac și Abēd-nego. Dumnezeu a făcut însă o minune, și aceștia au rămas în viață. Totuși, evreii n-au fost întotdeauna salvați de astfel de miracole. Tăcu o clipă, iar sunetele respirației celor aflați de-a lungul pereților umplură încăperea. Rish continuă, vorbind abia auzit: Babilonul este un loc de o infinită durere pentru evrei, dar și spațiul unor miracole. Ce va fi de data asta, domnule Hausner?

Acesta își aprinse o țigară.

– Ai fost foarte elocvent, Ahmed Rish. Eu, în schimb, voi trece direct la obiect. Ce vrei?

– V-a trebuit mult curaj ca să aterizați cu avionul acela uriaș pe dealul acela. Ați fi putut muri cu toții.

– Ce vrei?

– Îmi cer scuze. Am uitat să vă întreb dacă doriți ceva. Apă, o mică gustare?

Dobkin interveni:

– Avem și una, și alta din belșug, Rish.

Acesta răspunse, rîzînd:

– Nu cred.

Hausner strigă aproape. Nu avea niciodată răbdare cu această manie arabă de a vorbi fără rost.

– Treci la subiect. Ce vrei?

Vocea lui Rish păru puțin mai aspră.

– Vreau să fiți cu toții ostatici mei atîta timp cît voi negocia cu guvernul vostru. Și mai vreau să evităm orice altă vărsare de sînge.

Privirea lui Hausner se obișnuise cu întunericul și putea să-l vadă acum pe Rish stînd în picioare într-o mică nișă din perete. Purta sandale și un *gellebiah* simplu, alb. Nu părea foarte schimbat față de cel pe care Hausner îl cunoscuse la Ramla. Era foarte înalt și blond pentru un arab. Hausner își aminti că se credea despre el că ar avea în vine și sînge cerchez sau persan.

– Astă-noapte ați avut parte de o scurtă înfrîngere, și cred că aveți vreo treizeci de morți și răniți.

– Nu mă aflu aici ca să negociez comunicate de presă cu privire la acțiunile noastre. Nici n-am de gînd să intru într-o dispută nesfîrșită despre motivele politice care ne-au îndemnat să facem ceea ce am făcut, despre obiectivele pe care le urmărim sau despre orice altceva. Cel puțin, nu cu voi. O să discut toate aceste detalii cu guvernul vostru. N-am de gînd decît să vă dau o garanție și un ultimatum. Garanția pe care v-o ofer este următoarea: nici un evreu nu va mai fi ucis, dacă vă predați. Iar ultimatumul pe care vi-l dau este o capitulare care să aibă loc înainte de apus. Vi se pare acceptabil?

– Și dacă țara noastră refuză cererile tale? Cum vei mai putea garanta atunci că vom fi în siguranță ca ostatici?

– Chiar dacă veți spune că nu e decît o înșelătorie, vă voi elibera. Firește, numai voi și cu mine vom ști acest lucru. Dar vă dau cuvîntul meu în privința aceasta.

Hausner și Dobkin se consultară pe tăcute.

– Cred că-ți cunoaștem jocul, domnule Rish, zise Hausner. Scopul tău principal a fost să dai naștere unui incident care să facă imposibilă Conferința de Pace și poate că ai și reușit. Dar poate că nu. Al doilea motiv al acțiunii tale a fost capturarea a două avioane pline cu înalte oficialități israeliene, pe care să le poți interoga pentru a obține informații secrete de natură politică și strategică. Acestea ar fi, fără îndoială, neprețuite, nu-i așa? Și ultimul motiv al acțiunii a fost acela de a ne ține ostatici, fără a specifica cereri sau pretenții. Chiar dacă ai de gînd să ne

eliberezi, fără ca cererile tale să fie satisfăcute, n-o vei face decît după ce vom fi stat destul de mult de vorbă cu tine, așa-i? Îmi poți garanta că nici unul dintre noi nu va fi interogat ori supus presiunilor? Rish nu răspunse. Și-apoi, continuă Hausner, cum rămîne cu arabii din Israel? Nu cred că promisiunea ta se referea și la ei.

Rish nu răspunse nici de data asta, dar Hausner își dădu seama că pe chipul acestuia se petrecuse o schimbare evidentă. Rish îi considera pe evrei dușmani tradiționali. Dar pentru că erau considerați necredincioși, o ciudățenie a modului arab și musulman de a gândi, îi făcea să nu fie pasibili de pedeapsa capitală pentru un mare număr de vini. În schimb, un musulman, mai cu seamă un arab, nu se putea aștepta la nici un fel de îndurare dacă încălcase vreuna din legile poporului sau ale religiei lui. De aceea Hausner știa că, din punctul de vedere al lui Rish, atît Jabari, cît și Arif erau oameni morți.

— Mă înfurii, domnule Hausner, și, crede-mă, dacă vrei să întăriți leul nu e bine s-o faci cînd te afli în vizuina lui. Fă-o de la distanță, domnule Hausner.

Hausner dădu din cap a încuviințare și îl privi pe Rish mai de aproape. Ar fi vrut să-l întrebe despre fata pe care îl văzuse purtînd-o în spate de pe cîmpul de luptă. Dar oare să fi *fost* Rish acela? Și dacă era el, cine să fi fost fata? A-l întreba ar fi însemnat să confirme o bănuială pe care probabil că Rish deja o avea, cu privire la existența unei lunete utilizabile și noaptea. Și poate că întrebarea ar fi provocat o furie greu de controlat. Acum Rish părea destul de calm, dar cu persoane atît de labile nu puteai fi niciodată sigur. Aceasta era concluzia pe care o trăsese psihiatrui de la Ramla cu privire la el. Labil și psihopat. Dar asemenea multor criminali psihopați, Rish avea un farmec al său, care te putea seduce, făcîndu-te să comiți o greșeală fatală.

— Cum pot ști că nu ești plin de ură și că nu ne vei omorî pe toți? Cum pot fi sigur că... nu ești nebun?

— Pentru numele lui Dumnezeu, Hausner, spuse repede Dobkin, apucîndu-l de mîna.

Urmă o tăcere prelungită în timpul căreia Hausner era convins că Rish se străduia să-și depășească tentația de a-i ucide pe amîndoi. Dar și Hausner, și Rish știau că, în acest caz, nu mai putea fi vorba de a se preda.

Cu efort extrem Rish reuși să își țină sub control iritarea, apoi vorbi pe un ton calm:

– Nu pot decît să vă repet promisiunea și ultimatumul. Nu voi aștepta nici un moment după apusul soarelui, căci, așa cum știm amîndoi, după căderea serii emisia radio se face mai ușor. Așa că să nu cereți o prelungire a termenului. Rish ieși puțin din nișă. Cum, de asemenea, știm amîndoi, autoritățile irakiene pot descoperi în orice moment mica noastră problemă de aici. Dar nu vă așteptați ca acestea să acționeze la mai puțin de douăzeci și patru de ore după ce vor fi aflat acest lucru. Vor ezita înainte de a face vreun pas, vă asigur de asta. Am prieteni în guvernul irakian. Aceștia vor întîrzia cît mai mult orice acțiune, informîndu-mă cu privire la toate deciziile. Chiar cînd armata irakiană se va pune în mișcare, o va face cu încetineală. Totuși, nu pot să nu iau în considerare și acest amănunt, așa că, dacă la apus nu avem nici un semn de la voi, vom ataca. Hausner și Dobkin rămaseră tăcuți. Rish își întinse mîinile într-un gest de rugămintă. Gîndiți-vă la urmările unei înfrîngerii. Toți oamenii mei sînt așbali. Cred că știți asta de la ostaticul vostru. Nimeni nu spuse nimic. Rish continuă: Nu voi fi răspunzător pentru ce s-ar putea întîmpla în vîltoarea luptei. Dacă oamenii mei vor cuceri dealul în noaptea asta, s-ar putea lăsa purtați de furia de a ucide. Și-au pierdut mulți prieteni aseară și sînt dornici de răzbunare. Apoi ar trebui să vă gîndiți și la femeile voastre... înțelegeți?

Hausner răspunse cu una dintre cele mai ofensatoare injurii arabe.

Se lăsă liniștea, netulburată decît de murmurul celor aflați pe lîngă ziduri. Apoi Rish ieși și mai mult din umbra nișei. Zîmbea.

– E interesant că stăpînești foarte bine părțile mai colorate ale limbii arabe. Unde le-ai învățat?

– De la tine – la Ramla.

– Zău? Ieși din nișă și veni către centrul sălii tronului, stînd la numai doi metri de Hausner și Dobkin. Am fost cîndva prizonierul tău în Ramla, iar acum tu ești pe cale de a deveni ostașul meu. Atunci cînd mă aflu în Ramla, ai fi putut ordona unuia dintre arabi să mă omoare în schimbul obținerii iertării ori al unui alt privilegiu. Se practică, și știu foarte bine acest lucru. Dar oricît de mult ai fi dorit s-o faci, n-ai făcut-o. Ai un anumit simț al corectitudinii. Și totuși, eu am jurat că te voi uide pentru jignirea de a mă fi palmuit. Dar, de fapt, într-un anumit sens aș putea spune că îți datorez viața. De aceea mă voi purta corect cu tine, dacă te predai acum. Privi cu atenție la Hausner, apoi se apropie la mai puțin de un metru de acesta. Știi că încă mă mai arde lovitura aceea, nu? Se aruncă asupra lui Hausner și îl pocni peste față cu palma deschisă. În primul moment acesta fu luat prin surprindere, apoi vru să se repeadă la Rish, dar Dobkin îl apucă și îl ținu în loc. Rish dădu din cap. Acum s-a terminat. Insulta nu mai există. *Al ain bel ain al sen bel sen*, ochi pentru ochi, dinte pentru dinte. Nimic mai mult, nimic mai puțin.

Hausner își regăsi stăpînirea de sine și se smulse din strînsoarea lui Dobkin.

– De acord, Rish, numai că mai există și mica insultă de a fi aruncat în aer un avion cu cincizeci de oameni la bord.

Rish privi în altă parte și spuse:

– Nu discut despre asta. Ai ocazia să-i salvezi pe ceilalți cincizeci. Iar din punct de vedere militar, adăugă el, privind spre Dobkin, trebuie să știți că nu aveți nici o șansă.

Dobkin se apropie de Rish. Auzi foșnetul hainelor celor din întuneric. Rish făcu o mișcare aproape imperceptibilă din mîină, iar umbrele se retraseră înapoi la pereți. Dobkin veni la numai cîțiva centimetri de Rish.

– Astă-noapte situația militară era, într-adevăr, disperată. Totuși, v-am învins. Acum vom avea mai multe șanse.

Rish clătină din cap.

– În noaptea asta cucerim dealul, domnule general.

Hausner îl apucă pe Dobkin de umăr.

– Mi-ajunge. Vreau să ne întoarcem.

Rish dădu din cap.

– Sper că veți da dovadă de atîta spirit democratic, încît să dați voie fiecăruia să voteze în privința asta, domnule Hausner.

– Da. Tot ceea ce facem acolo sus se hotărăște prin vot. Înainte de apus îți voi aduce la cunoștință hotărîrea luată. Între timp vă vom trimite și prizonierul. Are nevoie de îngrijire medicală. Aveți dotarea necesară?

Rish izbucni în rîs.

– Stîngaci mod de a afla care este situația noastră din punct de vedere medical. Oricum, îl vom prelua pe rănit. Mulțumesc. Își trecu încet privirea de la unul la celălalt și adăugă: Trebuie să vă avertizez încă o dată că, dacă oamenii mei pun stăpînire pe deal pe întuneric, nu voi mai putea să-i controlez.

– Ești ori un comandant nepriceput, ori un om care nu știe să mintă, zise Dobkin.

Rish se întoarse și reveni în umbra nișei. Vocea lui, care se îndepărta, era reluată de ecoul din sala tronului.

– Sînt un om realist, domnilor. Ceea ce nu e și cazul vostru. Salvați-i pe acei oameni, domnule general. Salvați-le viața, domnule Hausner.

– Așa voi face, spuse Hausner, întorcîndu-se să plece.

– A, încă ceva. Am unele informații pe care s-ar putea ca oamenii dumneavoastră să le considere interesante și care v-ar putea ajuta să luați o decizie. Făcu o pauză, iar Hausner simți un fior traversîndu-i șira spinării. Nu se întoarse și nici nu răspunse. Dobkin era cu spatele la Rish. Unii dintre oamenii dumnea-voastră au rude ori persoane la care țin în cîteva țări arabe. Știu cîte ceva despre oamenii aceia. N-ați vrea să aflați și *dumnea-voastră*? Dacă vă predați, vă vom oferi relatări reale despre fiecare dintre ei, punînd astfel capăt unor lungi perioade de suferință și nesiguranță. În caz că sînt vii și se află unde se găsesc în prezent, familiile lor i-ar putea ajuta să revină în Israel. Tăcere. De exemplu, familia lui Abdel Jabari. Sau fratele lui Rachel Baum, dispărut în misiune din 1973. Hausner porni spre

ieșire, urmat de Dobkin. Nu cumva și unul din verii soției dumneavoastră a dispărut în Sinai în 1967, domnule general? Dobkin continuă să înainteze fără ezitare. Soțul lui Miriam Bernstein, Yosef, se afla acum șase luni în lagărul sirian POW. Apoi, într-o noapte, l-au luat și l-au împușcat. Hausner încetini pasul. Sau poate că era fratele lui Rachel Baum? Cred că Yosef Bernstein se află și acum în lagărul sirian. În fine, nu contează. Am scris totul pe undeva și voi verifica mai târziu.

Trupul lui Hausner tremura de furie, împiedicându-l să meargă mai departe. Undeva în spate se auzi încet râsul zeflemitor al lui Rish, pe care ecoul sălii tronului îl amplifică.

Fură conduși în afara încăperii, în lumina puternică a soarelui. Cei din escortă nu se grăbiră să îi lege la ochi, astfel că Dobkin zări în fugă turnurile și parapetele Porții Iștar, la vreo sută de metri mai la est. În apropierea acesteia se afla casa cu verandă și micul muzeu. Zona restaurată strălucea în lumina soarelui datorită cărămizilor albastrii. Leii de aur ai Babilonului și alte animale mitice străluceau în basoreliefuri. În preajmă se aflau și zidurile Grădinilor Suspendate, acoperite de praf și fără vreo urmă de vegetație, neavînd nici măcar mușchi.

În puținele momente în care ochii săi încă nu fuseseră acoperiți, Hausner observase că dealul pe care erau avea cam aceeași înălțime ca și cel pe care aterizase avionul, aflat la vreo doi kilometri depărtare, dincolo de o mică depresiune. De unde se aflau, putea vedea nava și pe câțiva dintre oamenii lui umblînd pe vârful dealului.

Apoi fură legați la ochi și conduși mai departe.

După ce arabii îi părăsiră, Dobkin respiră adînc.

— Aproape că ai depășit limita. Ești nebun. Privi înapoi, peste umăr, după arabii care se depărtau. Știi, mă așteptam cumva să întîlnesc o întruchipare a răului.

— Este mai ticălos decît îți poți închipui.

— Oare? E bolnav. De asta sînt sigur. Dar cred că, în momentele lui de normalitate, dorește sincer să se facă plăcut și admirat.

– Da, și pe asta vom și miza, dacă vom mai avea vreo șansă. Hausner gîfîia din cauza urcușului. Privi în sus și îi făcu semne lui Brin, care îi răspunse. Se întoarse spre Dobkin, care parcurgea drumul fără nici un efort. Firește că ai dreptate. Pentru cei de sus, Rish este diavolul în persoană, ceea ce ne convine – și lor, de asemenea. Dar, într-un fel, diavolii noștri nu sînt nicio dată așa cum ne-am fi așteptat să fie, atunci cînd îi întîlnim nemijlocit.

Brin strigă de la distanță:

– Se predau?

Hausner privi în sus și zîmbi, strigîndu-i ca răspuns:

– Le-am transmis ultimatumul tău.

Privi din nou către pozițiile oamenilor lui. Observă că pămîntul era sfărîmicios, gropile înșelătoare, iar șanțurile desfundate. Probabil că, pe întuneric, este un coșmar. Dacă ar fi unul dintre cei care atacă, și-ar pierde foarte repede moralul.

Cei doi ajunseră sus. Toți, cu excepția celor care stăteau la posturile de pază, se strînseră în jurul lor. Dobkin le relată pe scurt cîte ceva din cele discutate. Se puneau multe întrebări, iar discuția începea să se încingă. Hausner suspendă orice alte discuții, promițînd că va supune la vot hotărîrea finală, înainte de apus. Ceru tuturor să se întoarcă la locurile lor și să lucreze la organizarea punctelor defensive, iar acest lucru le dădu multora de înțeles ceea ce ei deja bănuiau: n-avea să aibă loc nici o predare.

Membrii misiunii de pace continuară să lucreze la întărirea punctelor de apărare, în așteptarea măcelului. Improvizau și inventau soluții pe loc. Cu excepția lădiței de scule a inginerului de zbor, nu existau practic nici un fel de alte unelte. Dar, pornind de la acestea, creară tot felul de alte instrumente.

Scaunele și podeaua fură scoase din unele porțiuni ale cabinei. Rețeaua metalică de blindaj fu îndepărtată. Aceasta fu așezată între grinzile de aluminiu, asemenea rufelor pe o sîrmă,

pentru a reține focurile de armă și a nu lăsa să treacă schije de grenadelor.

Un membru al Knesset-ului își aminti de legenda care spunea că fizicianul grec Arhimede apăruse Siracuză construind niște lentile gigantice care să ardă flota romană. În același mod, dar cu un alt scop, fură smulse cîteva porțiuni din coada îndoită și fură așezate între grinzile de aluminiu plasate pe linia defensivă. Aluminiul reflecta lumina orbitoare a soarelui spre ochii așbalilor, în cazul în care aceștia s-ar fi hotărît să atace în timpul zilei. De asemenea, el îngreuna sarcina țintașilor care ar fi încercat să se concentreze asupra unei ținte și, în fine, putea lansa mesaje heliografice unor eventuali simpatizanți pe pămînt sau în aer. Pentru a transmite constant un mesaj internațional de SOS, cîteva oameni manevrau rînd pe rînd niște plăci de aluminiu.

Desprinseră și alte brațe de aluminiu și traverse din coadă și le înfipseră în pămîntul de pe coastă, îndreptîndu-le în afară. Acest șir de țăruiși forma ceea ce în termeni militari se numește abatiză. Scopul ei era de a îngreuna escaladarea parapetelor, făcîndu-i pe atacatori să se lovească pe întuneric de unul sau altul dintre acei stîlpi ascuțiți.

Pozițiile de tragere fură întărite pe măsură ce ziua trecea. Tranșeele deveniră mai adînci, parapetele mai lungi și mai solide. Bagajele și rețeaua de blindaj folosite în linia defensivă fură camuflate cu stratul monocolor de praf al Babilonului. La îndemnul lui Dobkin, oamenii își acoperiră hainele și fețele cu acea pastă din praf amestecat cu transpirație și chiar, în unele cazuri, cu urină.

Mai în josul pantei eliberară cîmpurile de tragere, împingînd cîteva bolovani de pămînt spre poale. În șanțurile de eroziune construiră mici întărituri de pămînt și argilă în așa fel, încît un eventual atacator, care ar folosi aceste canale drept cale de înaintare, să fie obligat să sară pentru a merge mai departe, depășind nivelul solului și expunîndu-se astfel tirurilor.

Tăiară apoi cele cîteva tufișuri izolate de mărăcini care creșteau pe coastă, oferind potențiale ascunzișuri. Spinii, folosiți

în zonă drept combustibil, fură aduși în spatele liniei defensive cu același scop.

Desprinseră bucăți imense de pământ și argilă, unele cântărind peste o sută de kilograme, și le așezară una peste alta pentru a putea fi împinse în vale, peste atacatori.

Săpară gropi-capcană în coasta dealului, înfigînd în acestea alte bucăți ascuțite de aluminiu luate din structura avionului. Gropile fură acoperite cu tapițeria smulsă de pe scaune, iar aceasta cu puțin praf și pământ.

Fură improvizate dispozitive de alarmă fabricate din sîrmă, sfori și bidoane umplute cu pietriș, așezate la o sută, două și trei sute de metri.

Distrugerea aeronavei fu desăvîrșită cu multă greutate, din cauza absenței uneltelor. Dar în clipa în care reușiră să creeze o torță primitivă, folosind buteliile de oxigen ale navei și combustibilul avionului, munca deveni mai ușoară. Aluminiul fu ars, desprins, smuls și tras de pe corpul navei, mai ales din secțiunea avariata a cozii. Israelienii se tîrau prin imensa aeronavă, și pe deasupra acesteia, aproape la fel cum o făcuseră și lucrătorii de la St. Nazaire. Stăteau pe aceleași traverse și grinzi pe care se aflase și Nuri Salameh cînd așezase bomba. Văzură cum explozia îndoise și arsese materialul, făcîndu-l totodată mai ușor de folosit.

Din conductele hidraulice fură confecționate arme mici, pentru autoapărare în cazul luptelor corp la corp. Vasele de sticlă din bagaje și bucătărie fură golite în alte containere și umplute cu combustibilul avionului. În unele vase fu adăugat săpun de la toalete și alte asemenea produse din bagaje, creîndu-se astfel un fel de napalm care se lipea și ardea.

Membrii misiunii de pace lucrau cu entuziasm și disperare în același timp. Țineau scurte întruniri pentru găsirea unor soluții, discutînd din cînd în cînd despre asedii celebre ale istoriei, căutînd idei și inovații desprinse din acele bătălii ale trecutului. Fură amintiți Arhimede și da Vinci, asediul Troiei, al Romei și al Cartaginei, al Siracuzei, al Ierusalimului și al Babilonului, toate fiind pe rînd rememorate din vremea anilor

de școală. Ce anume caracterizase apărările care triumfaseră? Ce anume provocase înfrîngerile? Era imposibil să nu te gîndești la Masada, căci exista o asemănare ce mergea mai presus de simpla similitudine a terenului.

Întrebarea care începea să îi frămînte pe tot mai mulți dintre apărătorii dealului era: să fie oare posibil ca un grup de persoane inteligente și civilizate, dar beneficiind de resurse limitate, să facă față unor oameni mai puțin educați, dar mai bine dotați tehnic? Hausner privea cum linia defensivă se contura tot mai bine. În poziția în care se aflau, în care flancurile și panta vestică erau aproape imposibil de escaladat, linia lor defensivă părea, ce-i drept, impresionantă, își spuse. Un observator care s-ar fi aflat în aer – iar Rish desigur că tocmai asta făcea acum în avionul său cu reacție Lear – ar fi tras concluzia că avea în față o citadelă care, dacă ar fi beneficiat și de o forță armată, pe lîngă acele întărituri ridicate cu atîta grabă, ar fi putut fi inexpugnabilă. Numai că o astfel de forță nu exista.

Adevărata problemă, așa cum și Hausner știa, nu era cît de mult vor rezista, căci o singură zi putea fi de ajuns sau, dimpotrivă, o săptămînă întreagă se putea dovedi insuficientă. Totul depindea de cît de repede aveau să fie descoperiți. Aveau să-i găsească la timp? Ce naiba se petrecea în Israel?

17.

În Lod căldura era aproape insuportabilă. Teddy Laskov se afla la o masă de pe trotuarul din fața barului Michael, bînd un pahar de bere. Magazinele aveau obloanele trase, iar traficul din ziua de Sabat era destul de redus, dar barul Michael, proprietatea unui creștin, era supraaglomerat. *Hamseen*-ul nu dădea semne că ar înceta să mai sufle. Laskov privi în jos, către paharul umed. În jurul lui se formă un cerc de apă din care se desprinsese un firicel ce se prelinse pe suprafața de marmură a mesei și picură pe piciorul său. Laskov îl urmări. Pantalonii săi albaștri adevereau că el este Teddy Laskov, un simplu cetățean. După aproape patruzeci de ani, în care trecuse de la o uniformă la alta, se simțea foarte ciudat. Era o mare diferență între a purta haine obișnuite în afara orelor de serviciu și a le purta în calitate de civil. Hainele erau aceleași, dar parcă îi veneau altfel.

Barul Michael îi amintea de Miriam, dar nu de aceea se afla acolo, ci doar pentru că era un loc unde afacerile care apăreau în ziua de Sabat puteau fi duse la bun sfîrșit. Inactivitatea și lipsa de decizie îl stăpîniseră exact o oră, atîta timp cît străbătuse în lung și-n lat apartamentul său. Apoi se hotărîse să acționeze.

Generalul Talman venea îmbrăcat în hainele sale elegante care îl făceau să arate întotdeauna ca un ofițer al Forțelor Aeriene ale Marii Britanii, dintr-un film despre al Doilea Război Mondial. Chiar și fără uniformă, ca acum, părea gata de a îndeplini o misiune de luptă. Dar, pe măsură ce se apropia, Laskov observă că fostul său șef nu se afla într-o stare de spirit mai bună

decît a lui. Mustata lui Talman se mișcă ușor în clipa în care acesta dădu din cap și se așeză.

– Al dracului de cald.

– Am observat.

– Bine, atunci hai să ne-ăpucăm de treabă. Mazar vine?

– Ar fi trebuit să fie aici.

– O să începem fără el, spuse Talman.

– Bine. Laskov scoase din buzunar cîteva notițe scrise în grabă. Am adunat toate presupunerile, toate reacțiile, toate semnalările radar și toate rapoartele radar ale agențiilor de la securitatea israeliană și americană. Privi la hîrțile din fața lui. Cred că s-au îndreptat spre est după ce au trecut de vârful muntelui Sinai.

Talman bătea darabana pe masă.

– Am vorbit cu Hur, care mi-a spus, firește, neoficial, că palestinienii au lăsat o serie de urme false, dar că, pînă la urmă, au ajuns cu toții la concluzia că au zburat spre vest, către Libia. E o versiune credibilă și din rațiuni politice. Totuși, cîteva persoane cred că și-au continuat drumul către sud, înspre Sudan. Și asta e o variantă plauzibilă, din punct de vedere politic. Ar fi putut ateriza în Sahara, pentru a se realimenta, îndreptîndu-se apoi spre Uganda. În regiunile acelea nu există prea multe aparate radar și sînt destul de puține persoane care ar putea vedea avioanele. Toate acestea pot fi justificate cu argumente de natură politică, logistică și practică. Libia sau Sudanul. Făcu o pauză și îl privi pe Laskov în ochi. Dar eu nu sînt de acord. Și eu cred că au mers spre est.

Laskov zîmbi.

– Bun. Acum o să-ți arăt și de ce.

Începu să-și răsfoiască notele, în timp ce Talman comandă gin și apă tonică, pregătindu-se să asculte.

Chaim Mazar trecu pe lîngă ei și își continuă drumul pe stradă. Se opri și se întoarse. Privi în jur, ca și cum ar fi căutat o masă liberă, îi văzu pe Laskov și Talman, zîmbi aparent surprins și se duse la ei.

– Vă deranjează dacă stau și eu aici?

Își așază trupul înalt și slab pe un scaun mic, împletit.

Laskov clătină din cap.

– Mă bucur că ești șeful Shin Beth, nu un agent oarecare. Ești cel mai prost actor pe care l-am văzut vreodată.

– Fac tot ce pot. Privi jur împrejur. Vin de la o conferință de presă. Dacă credeți că aici atmosfera e prea încinsă, ar fi trebuit să fiți acolo.

Talman se aplecă înainte.

– Bine că n-ai lipsit tu.

Mazar ridică din umeri.

– Poate că ar fi trebuit să-mi dau demisia sau să fiu dat afară și eu.

– De ce? întrebă Laskov. Doar ești eroul zilei, ai reușit să împiedici atacul acela cu mortiere. Guvernul are nevoie de un erou, iar în clipa de față nu te avem decît pe tine.

Mazar ridică din umeri.

– În clipa de față. O să mai vedem cînd se limpezesc apele. V-am spus de la început că atacul mortierelor nu era decît o înscenare, pusă la cale și coordonată de aceiași oameni care au deturnat avionul. Se gîndiseră așa: dacă avionul lui Rish nu va reuși să ajungă pe poziție, atunci n-aveau decît să permită loviturilor de mortiere să își atingă ținta. Dar avionul lui Rish a ajuns la locul stabilit, așa că cineva – desigur tot dintre palestinieni – ne-a informat cu privire la mortiere. De fapt, eu aveam deja cunoștință de ele.

– Atunci... ce vină ai tu? întrebă Laskov. Ai făcut tot ce trebuia să faci, ca șef al Securității Interne. Hausner și noi...

– Parțial, căci pentru ca Lear-ul să intercepteze cele două avioane Concorde, trebuia să cunoască ora exactă a plecării. Informația aceasta trebuia să-i parvină lui Rish pe aeroportul din Cairo, și ea nu putea veni decît de la cineva din Israel, de pe aeroport. Este deci vorba de un spion aflat la noi în țară. Iar asta ține de domeniul meu. Numai că, din păcate, nu sînt în stare să îl identific pe acest spion. Ba, mai mult, nu am nici un fel de indiciu. Își aprinse o țigară. Oricine ar fi fost, trebuia să ia legătura cu cineva aflat în Lod, care să-i comunice noul plan de

zbor și ora de plecare, pentru a nu mai vorbi de faptul că amîndoi ați bănuit că Rish avea și frecvența tactică primă. Am luat legătura cu aeroportul din Cairo. Au fost foarte cooperanți și ne-au comunicat că Rish și grupul său – folosindu-se de pseudonime și dîndu-se drept oameni de afaceri – au prezentat un plan de zbor către Cipru, pe care l-au schimbat apoi dintr-o dată. Centrul de Control al Traficului Aerian din Alexandria le-a dat multă bătaie de cap din cauza solicitării lor de a devansa ora de plecare, dar bănuiesc că un mic *baksheesh* a rezolvat încurcătura, ca oriunde în țările islamului, de altfel. În orice caz, restul e de domeniul trecutului.

Talman încuviință din cap.

– Interesant, dar, cum bine ai spus, de domeniul trecutului. Acum nu mai contează decît să știm unde se află Concorde 02.

– Asta din punctul de vedere al statului Israel, al celor de la serviciul de spionaj extern și de la forțele armate. În ce mă privește, cel mai important este să aflu identitatea spionului. Iar misiunea mea este și mai dificilă, pentru că trebuie să îmi chem aproape toți agenții și informatorii arabi.

– De ce? întrebă Talman.

– Pentru că Isaac Burg, șeful lui Mivtzan Elohim, știe o mulțime de lucruri despre Shin Beth, de aceea. Iar dacă-l prind și îl torturează, ar putea pune mîna nu numai pe membrii organizației lui, ci și pe cei din a mea.

Laskov clătină din cap.

– Imposibil. S-ar omorî mai degrabă decît să se lase torturat. Mazar dădu din cap.

– Avea pistol, și sper că măcar o să aibă timp să îl folosească.

Talman mai comandă un gin.

– Și Dobkin? El era în Aman, nu?

– Da. Avea legături strînse cu Serviciul de Informații al Armatei. În plus, cunoștea și secrete de stat. Iar ministrul de externe știa... totul. Nu cred că își va zbura creierii de dragul cuiva. Mazar privi spre masă, apoi către Laskov. Ca să nu mai vorbim de Miriam Bernstein care era, de asemenea, la curent cu

toate informațiile guvernamentale și care, cred, nu va rezista prea mult torturii, nu?

Tăcu, așteptând un răspuns. Talman se întoarse spre Laskov, dar nu citi nimic pe fața acestuia. Tăcerea se prelungea. În cele din urmă, respirând adânc, Mazar spuse:

– Vorbind ca unul care a lucrat treizeci de ani în serviciul secret, aş spune că ar fi preferabil să fie cu toții morți. Tăcu o clipă, apoi adăugă: În ce-l privește pe Hausner, nu-mi fac nici o grijă.

Cîteva minute nimeni nu zise nimic. Își sorbiră băuturile, privind la aburii de căldură care se ridicau de pe șosea. Laskov își dresе vocea.

– Ce ne poți spune despre Rish?

Mazar deschise geanta diplomat și scoase un dosar.

– E o nebunie. Nici unul din voi nu are experiență în domeniul serviciului secret, autorizație sau vreun motiv de a cerceta. Ca să nu mai vorbim de intuiție, care îmi lipsește și mie.

Îi înmînă dosarul lui Talman.

– Asta știm, spuse acesta, frunzărind dosarul. Țara asta e puternică pentru că e mică, iar informațiile au fost întotdeauna transmise într-un soi de atmosferă familială. Nimic nu-i poate împiedica pe simplii soldați să li se adreseze direct generalilor și nici pe șefii unei anumite organizații să îi ajute pe directorii altora. Dar, pe măsură ce vom îmbătrîni ca națiune, mă tem că vom deveni la fel de birocrați și specializați ca și restul lumii. Așa că tu nu faci decît să contribui la amînarea acestei evoluții periculoase, Chaim.

Mazar mormăi:

– Vorbești prostii. Dacă iese rău, o să ajungem cu toții la închisoare.

Laskov păru că-și pierde răbdarea.

– Ai obținut fotografii aeriene?

– Da, zise Mazar. Avem mii de imagini primite de la sateliți americani și de la nava de recunoaștere SR-71. Aveți aici cîteva dintre cele suspecte. Americanii cooperează foarte bine cu cei din Aman. Dar mi-a fost foarte greu să-i fac să înțeleagă de ce

are Shin Beth nevoie de ele. Oricum, presupun că puteți să le interpretați la fel de bine ca orice analist.

– După patruzeci de ani, sper să mă descurc, replică Laskov. Luă câteva fotografii din mîna lui Mazar și o privi pe prima dintre ele. Pe margine erau notate, cu creionul, latitudinea și longitudoinea. Era o imagine a vîrfului Sinai. Foarte mulți nori în anotimpul acesta.

– E primăvară, preciză Mazar, fără nici un rost. Oricum, cele mai multe sînt luate deasupra Egiptului, a Sudanului și Libiei. Bănuiesc că încă mai credeți că au luat-o spre est, nu?

– Da. Rîsh e irakian, nu-i așa?

Mazar zîmbi.

– Măcar de-ar fi totul atît de simplu. Grupul lui Rish e compus în cea mai mare parte din palestinieni, iar aceștia rătăcesc prin întreaga lume islamică, la fel cum evreii colindau odinioară tot pămîntul. E o ironie, desigur, dar, din acest punct de vedere, s-ar putea afla oriunde între Maroc și Irak.

Laskov nu îl asculta cu prea multă atenție. Privea câteva fotografii ale Tigrului și Eufratului făcute la mare înălțime. Imaginile fuseseră luate de nava de recunoaștere SR-71 de la o altitudine de douăzeci și cinci de kilometri, la ora șapte dimineata. Mai erau câteva fotografii ale deșertului Shamiyah din Irak. Soarele se afla aproape de orizont și arunca umbre prelungi și deformate peste pămînt. Privi la Mazar.

– Nu există și fotografii ale Irakului, făcute la amiază?

Mazar își consultă carnetul de notițe.

– Numai imagini de satelit, la ora douăsprezece și șaptesprezece. Americanii n-au mai programat nici o fotografiere cu ajutorul camerei de pe nava de recunoaștere pînă mîine seară.

– Atunci, fă-mi rost de imaginile de la satelit, zise Laskov.

– O să încerc. Mazar se ridică. Am comis o trădare demnă de curtea marțială, dar nu mă simt chiar așa de vinovat. Își închise geanta diplomat. Să-mi spuneți și mie dacă primiți vreun mesaj divin. Între timp eu va trebui să-l descopăr pe spion.

Talman privi în sus după ce citise portretul psihic al lui Rish și dosarul cu datele generale.

– I-ați interogat pe cei trei palestinieni cu mortierele?

– Da. Nu știu nimic, normal. Ori, cel puțin, așa credeau ei. Am reșit totuși să interpretăm câteva detalii care lor nu li se păreau semnificative. Cunoașteți procedurile.

– Și ați aflat ceva? întrebă Talman.

– Eu, unul, sînt convins că Rish i-a implicat pe nenorociții ăștia. Mai avem și alte câteva indicii, dar trebuie să le analizez înainte de a trece la concluzii. O să vă țin la curent pe amîndoi.

Laskov se ridică și luă mîna lui Mazar.

– Îți mulțumesc. Numai un nebun ar face asta.

– Da. Își șterse sudoarea de pe frunte cu o batistă. Îmi ești dator. O să stau pe-aproape cîndva, ca să primesc ce mi se cuvine.

– Ce-ar fi s-o facem chiar acum? Laskov mîzgăli ceva pe un șervețel umed. Acesta îți este onorariul.

Îi întinse hîrtia udă lui Mazar. Acesta o privi și holbă ochii.

– Ești sigur?

– Nu. Asta este datoria ta. Să fii sigur.

Mazar își puse șervețelul în buzunarul cămășii și intră grăbit în piață, spre biserica Sf. Gheorghe, unde chemă un taxi.

18.

Avionul cu reacție Lear coborî la mică altitudine.

– Să-l doborîm, propuse Brin.

Hausner clătină din cap.

– Am căzut de acord cu privire la un armistițiu pînă la apus și avem cu ce să ne umplem timpul. Așa că nu are rost să complicăm lucrurile, Brin.

– Fleacuri. Oricum, n-ar ataca pe lumină. Nu ne-au dat nici un fel de răgaz.

Dobkin, care desena o hartă strategică, privi în sus.

– Nu e adevărat pe de-a-ntregul. Puteau trage toată ziua, făcîndu-ne tot felul de probleme. Nici mie nu-mi place că trebuie să acceptăm un armistițiu, fiule, dar hai să fim realiști. Se concentrează din nou asupra hărții. Desena ridicăturile și gropile coastei din fața lui. Folosindu-se de acea hartă, pe timp de noapte ori în alte momente în care vizibilitatea era redusă, un trăgător putea ochi cu succes, orientîndu-se în funcție de informațiile de pe harta strategică, privite în raport cu țintele plasate în dreptul poziției de tragere. Poftim, zise el, întinzîndu-i-o lui Brin.

– Eu n-am nevoie de ea, domnule general. Am luneta.

– Aproape s-au terminat bateriile. Și-apoi, lentilele s-ar putea sparge.

– Doamne ferește, zise Hausner. E cel mai bun instrument de observație și cea mai bună armă în același timp.

– De aceea o și folosesc, replică Brin, luînd cu neîncredere harta strategică.

Naomi Haber se așeză lângă parapetul de pământ, avînd capul înfășurat cu un prosop ce imita un *kheffi yah*.

– Ce modest ești!

Brin n-o băgă în seamă.

Dobkin o privi. Prosopul îi ascundea părul negru și lung, acoperindu-i fruntea. Îi părea cunoscută.

– Te cheamă Haber, nu?

Ea îl privi cu precauție.

– Da.

– Atunci nu-i de mirare că te afli aici împreună cu Davy Crockett.

– Cu cine?

– Nu contează. Se întoarse spre Hausner. Tînăra era membră a echipei de tir a Armatei.

Brin păru sincer surprins.

– De ce n-ai spus mai înainte?

Ea se ridică și se întoarse spre Dobkin.

– Domnule general... eu... adică... m-am oferit să îl ajut... ca mesager. În fine, poate că am ales poziția asta, pentru că știam că aici se află o pușcă și o lunetă. Dar una e să tragi la țintă și alta să împuști oameni, nu? Nu cred că...

Dobkin păru să o înțeleagă și începu să spună ceva:

– Jacob...

Hausner se ridică și o înșfăcă fără menajamente de braț.

– Uite ce, domnișoară, nici unul dintre oamenii mei nu se compară cu Brin, iar cînd am întrebat dacă cineva de pe deal are o pregătire similară nimeni n-a zis nimic. Mi-ai ascuns o informație și, pe cuvîntul meu de onoare, o să plătești pentru asta. Dar, pentru moment, consideră-te trăgător de elită. Dacă zărești vreun tînăr așbal urcînd dealul în noaptea asta, gîndește-te la ce ți-ar face dacă ar ajunge sus.

Tînăra se întoarse și privi în josul dealului.

Brin părea stînjedit.

– O să am grijă de chestia asta, șefu'.

– Așa să faci, spuse Hausner, îndepărtându-se în direcția avionului Concorde, urmat de Dobkin.

Munca nu încetase nici un moment în decursul dimineții, dar acum, la amiază, când soarele ardea cu putere, majoritatea oamenilor luau o mică pauză, la fel ca în Israel și ca peste tot în Orientul Mijlociu. Stăteau sub avion, apărați de lumina orbitoare a soarelui de către imensele aripi în formă de delta.

Unitatea de evacuare a deșeurilor, aflată la bord, dădu la iveală alimentele care mai rămăseseră de la masa din ajun, încălzindu-le pe folii de aluminiu, la focuri de spini și mărăcini. Într-o gaură săpată sub aeronavă erau stocate tot felul de băuturi. Se aflau aici sticle cu vin dulce, din bagaje, cutii cu sucuri de fructe și mixere pentru băuturi, din cambuză. Numărul sporit de bagaje care le fusese îngăduit permisesse fiecăruia să ia mai multe alimente israeliene ambalate, ca daruri ori pentru propriul consum. Cu toate astea, uriașul efort depus le dăduse tuturor o mare poftă de mâncare.

Yaakov Leiber fusese însărcinat, de către Hausner, cu distribuirea proviziilor, și se pare că se descurca. Hausner puse mâna pe umărul său.

– Care e situația, steward?

Zîbind forțat, acesta îi răspunse:

– O să putem mânca și bea împărătește... o zi.

– Cum ne-am descurca, să zicem... încă două zile.

– Am fi flămânzi și însetați... dar am putea rezista.

– Trei zile?

– *Foarte* însetați.

Hausner dădu din cap. Dacă ar continua să muncească, iar căldura nu s-ar domoli, în trei zile ar apărea deshidratarea. Poate chiar mai devreme. Iar în acel moment nimeni n-ar mai fi în stare să gândească logic. Toată lumea s-ar gândi numai la apă, iar acesta ar putea să le fie sfârșitul, chiar dacă defensiva nu s-ar prăbuși. Atâtea asedii se terminaseră așa... Apa. Mîncarea nu era

o problemă, căci ființele omenеști pot supraviețui săptămîni întregi aproape fără să mănînce. Și-apoi, se găseau nenumărate șopîrle și scorpioni, iar noaptea trecută auzise șacali, pe care i-ar fi putut atrage cu vreo momeală... arabii înmormîntați... La dracu' cu rabinul Levin.

Leiber continua să-i spună ceva:

– Am măsurat, cu atenție, rezervele de apă. Avem suficiente rezerve pentru o jumătate de litru pe zi de persoană.

– N-ajunge.

– Nu, domnule. Privi în jos, dînd cu piciorul într-o bucată de pămînt. Am putea săpa.

Hausner strigă spre Dobkin, aflat lîngă coliba păstorilor.

– Acesta e un gorgan, nu?

– Sînt convins că este, îi răspunse acesta. O citadelă distrusă, acoperită de praf și dărîmături. De ce? întrebă el, apropiindu-se.

– Vreau să sap, ca să dau de apă.

Dobkin clătină din cap.

– Ai găsi lucruri interesante, dar nu și apă. Trebuie să ajungi la nivelul Eufratului. Apoi, apropiindu-se de Hausner și Leiber, adăugă: De ce n-am trimite pe cineva să aducă apă din vale?

Hausner clătină din cap.

– Știi bine că au pichete de pază.

– La noapte, dacă nu atacă pe coasta dinspre fluviu, s-ar putea să reușim. O să conduc eu grupul.

– Tu vei da un telefon din casa de oaspeți.

Dobkin începu să rîdă.

– N-am nici o monedă de prin partea locului. Hausner zîmbi și el. Dobkin privi în jos, apoi către fluviu. Puneau lut și nămol în forme de lemn și le lăsau la soare, zise el fără nici o legătură. Vocea sa devenise rezervată. Cărămîdăriile se întindeau cît vedeai cu ochii în toate direcțiile. Soarele ardea cărămizile, iar ca mortar erau folosite aluviunile fluviului. Întipăreau în cărămizi desene cu lei și animale mitice, iar regii își puneau inscripțiile lor cuneiforme pe fiecare cărămidă. NABUCODONOSOR, REGE

AL BABILONULUI, FIU AL LUI NABOPALASSAR, REGE AL BABILONULUI. Iar și iar, la nesfârșit. Uneori colorau marginile cărămizilor în roșu, albastru, galben sau verde, construind astfel unul dintre cele mai frumoase și mai pline de culoare orașe, o adevărată perlă luminoasă în valea de mătase a Eufratului. Dobkin dădu cu piciorul în pământul maroniu și făcu câțiva pași, privind îndelung spre vest, peste nesfârșitele ținuturi mlăștinoase, către care soarele galben-roșietic începea să coboare. Au cucerit Israelul și l-au adus în robie la apa Babilonului. Chiar aici, Jacob. Un evreu a stat chiar aici, pentru a lipi cărămizile cu mîl, întărind astfel cetatea împotriva lui Cyrus al Persiei. Au trecut peste douăzeci și cinci de secole de atunci. Dar Cyrus a cucerit Babilonul, iar una dintre primele sale acțiuni a fost eliberarea evreilor. De ce? Cine știe? Totuși, ei s-au întors în Israel, găsind Ierusalimul în ruine. Cu toate acestea, s-au întors acolo, și asta contează. Privi în sus, pârînd că revine la realitate. Și, mai important, este că nu toți s-au întors.

– Cum adică?

– Poate că mai există și azi evrei care trăiesc în captivitate la apa Babilonului.

– Vorbești serios?

Leiber părea oarecum stîmjenit, din cauza lui Dobkin. Stătea la câțiva metri distanță, ascultînd politicos.

– Desigur. Doar dacă nu cumva au fost mutați la Bagdad de către guvernul irakian – ceea ce e foarte posibil. Vorbesc despre evreii irakieni pentru care am făcut pe dracu' -n patru să-i luăm de aici. În total vreo cinci sute. Era una dintre propunerile ce urma să fie făcute în cadrul misiunii de pace.

– Crezi că mai sînt aici?

– Au rezistat douăzeci și cinci de secole. Să sperăm că n-au dispărut. Principala comunitate este un sat aflat pe celălalt mal al Eufratului, într-un loc numit Ummah. Se află la vreo doi kilometri mai la vale, aproximativ în dreptul satului Kweirish, pe care l-am văzut azi.

– Ne-ar ajuta?

– E, aceasta e întrebarea. Ce e un evreu? Cine e evreu? De ce au preferat strămoșii acestor oameni să rămână în păcătosul Babilon? Cine știe? Au rămas evrei după atîția ani în care au fost separați de iudaismul propriu-zis. Asta e tot ce știm. Dumnezeu știe ce fel de ebraică vorbesc. Își descheie tunică. Dar vor recunoaște asta, zise el, scoțînd o Stea a lui David.

– Mă îndoiesc că știu că ne aflăm aici, zise Leiber.

Hausner puse o mîină pe umărul lui Leiber și spuse:

– Poți fi sigur, domnule steward, că toată lumea știe că ne aflăm aici. Cu excepția celor pe care ne-am putea bizui cu adevărat – guvernul irakian și israelienii. Îl bătui ușor pe spate. Dar ne vor descoperi în curînd. Acum vreau să examinezi fiecare colțișor și să găsești mai multe provizii.

Leiber încuviință din cap și se depărtă.

– Din ceea ce am văzut în dimineața asta, nu cred că voi putea ajunge la Poarta Iștar de unul singur pe timp de noapte. Terenul e dificil și necunoscut, peste tot sînt săpături adînci, nemarcate, și sînt convins că pe drum vor fi multe santinele.

– Ce propui?

– Terenul din partea cealaltă a Eufratului este plat și, probabil, fără palestinieni. O să cobor într-acolo la noapte, conducînd, eventual, o echipă care să ia apă din fluviu. Eu îl voi traversa înot.

– Și santinelele? întrebă Hausner.

Dobkin ridică din umeri.

– Din momentul în care va începe tirul pe coasta estică, santinelele de acolo n-or să mai audă mare lucru și nici n-or să mai fie prea preocupate de asta. Pe la două-trei dimineața, înghețați și obosiți, vor mulțumi cerului că nu au fost implicați în asalt. Pot să mă descurc.

Hausner părea neîncrezător.

– Și dacă traversezi fluviul și ajungi la satul acela de evrei, ce te aștepti să găsești?

Dobkin nu știa la ce trebuie să se aștepte. Chiar dacă ar fi avut vreun vehicul comunal, străzile erau inutilizabile. Fără îndoială că nu exista nici un telefon, iar unui măgar iar fi trebuit mai multe zile pentru a ajunge la Bagdad. O posibilitate era să ajungă la Hillah, dar, în acest caz, ar fi trebuit să traverseze încă o dată fluviul. Poate cu o barcă. O barcă cu motor ar fi ajuns la Bagdad în cinci-șase ore. Una simplă putea ajunge la Hillah într-o oră. Și apoi? Salut, sînt generalul Dobkin din Armata Israeliană și...

– De ce zîmbești? întrebă Hausner.

– De un gînd năstrușnic. Să știi că nu mi-am amintit de satul acesta acum. Din prima clipă în care am știut că sîntem la Babilon, m-am gîndit la oamenii aceștia. Dar dorim să îi implicăm în această poveste? Nu au și așa destule necazuri?

– Nu mai multe decît noi. Iar pe viitor, domnule general, te-aș sfătui să nu mai ascunzi asemenea informații. După cîte vād, ai două variante – casa de oaspeți de lîngă Poarta Iștar sau satul evreiesc Ummah.

Dobkin încuviință din cap. Existau multe șanse ca Ummah să nu mai fie locuit sau să fie ocupat de palestinieni. În fine, se mai putea ca evreii să nu le fie de nici un ajutor. Dar oare era, într-adevăr, posibil așa ceva? Era posibil să se apropie de un evreu din vremurile de demult, care locuia într-o cocioabă murdară de chirpici de pe malul Eufratului, cerîndu-i ajutorul în numele rudeniei de sînge? Dobkin așa credea. Și oare Rish s-ar răzbuna pe nefericiții aceia, dacă ar afla? În mod sigur. Dar ce putea face? Nimic altceva.

– O să încerc să ajung în Ummah la noapte.

– În regulă. Aș fi preferat să te repezi pînă la casa de oaspeți, dar e alegerea ta. Se întoarce și porni împreună cu Dobkin spre colibă. Apoi, uitîndu-se la uriașul care mergea alături de el, Hausner adăugă: Tot nu îmi pot permite să renunț la un pistol.

– Bine.

Făcură cîțiva pași în liniște. Hausner își dresе glasul.

– L-am rugat pe ministrul de externe...

– Da, îl întrerupse Dobkin. Am primit digitalină. Însoțitorul ministrului de externe, Peled, are probleme cu inima și avea provizii pentru o lună. Am luat jumătate.

– Sper că e suficient.

– Și eu.

Burg ieși din colibă împreună cu cele două stewardese. Rachel Baum și Beth Abrams. Uniformele lor bleu erau leoarcă de sudoare și de sânge amestecat cu iod. Îi aruncară lui Hausner o privire deschisă, exprimând un amestec de teamă și dezgust și își văzură de drum.

Burg ridică din umeri.

– Și la mine se uită la fel. În schimb, cu Muhammad s-au purtat foarte frumos, pînă cînd am terminat ancheta. Nimertî nu ne înțelege, Jacob.

– A mai spus ceva? întrebă Hausner.

Burg își mestecă pipa goală.

– Cîteva lucruri. Privi avionul Lear care se îndrepta spre vest, deasupra fluviului Eufrat. Nu cumva merge la baza militară ca să aducă mortiere și grenade?

Hausner privi către avionul care se pierdea în lumina soarelui.

– Asta ne-ar cam îngreuna situația la noapte.

Dobkin își aprinse o țigară.

– Mă bucur că nu voi fi prin preajmă.

– Deci, te duci pînă la urmă? întrebă Burg.

– Da. În noaptea asta, în timp ce voi o să fiți ciuruiți, eu o să mănînc *matzoh* și miel fript și o să dansez *horah*.

– Cred că de la soare ți se trage, domnule general.

Dobkin îi povesti lui Burg despre satul evreiesc. Acesta ascultă, apoi dădu din cap.

– Iertată să-mi fie gluma, dar nu-mi sună cușer. Eu zic să rămîi la primul plan, Ben.

– Mi se pare mai sigur așa.

Burg ridică din umeri. Oricum, tot sinucidere era.

– Apropo, Muhammad spune că locotenentul lui Rish, Salem Hamadi e homosexual. Li se întâmplă frecvent celor crescuți în instituții.

– Ce contează? întrebă Hausner.

– O să fie foarte important pentru Salem Hamadi, atunci când vom transmite știrea, cu volumul dat la maximum prin instalația PA.

Hausner zîmbi.

– Nu-î corect.

– Totul e corect. Le-ai spus să așeze boxele pe linia defensivă?

– S-a făcut, zise Dobkin.

Hausner veni la umbra aripii în formă de delta. Rampa de pământ și noroi fusese terminată, iar el se sprijini cu spatele de o latură a ei, simțind cea dintâi adiere a unui vînt fierbinte. Becker îi raportase că barometrul scăzuse constant toată ziua.

– Știe cineva denumirea vîntului estic pe aici?

– Șerji, zise Dobkin. Îl simți?

– Cred că da.

– Nu-i prea bine. După cîte am auzit, e mai rău decît *Hamseen*-ul din Israel.

– De ce?

– În primul rînd, pentru că e mai cald. Apoi, aici nu e decît nisip și praf și, dacă le ridică în aer, te poate sufoca și omorî. Mai ales pe un deal ca ăsta. Așa a dispărut Babilonul și toată Mesopotamia. Cineva spunea cîndva că o civilizație va supraviețui mereu atîta timp cît oamenii simpli vor face aceleași lucruri mărunte în fiecare zi. Ei bine, acest lucru s-a dovedit a fi adevărat pentru Mesopotamia în decursul fiecărei invazii – cu excepția celei mongole. De îndată ce femeile au încetat să mai măture străzile, iar fermierii nu au mai cultivat pămîntul, acesta a început să se acopere cu praful adus de *Șerji* care, venind din munții Persiei, aducea cu sine deșertul.

Hausner privea peste peisajul din față, spre munții din depărtare. Nori de praf începeau să se formeze în jurul dunelor de nisip. Se roteau în jurul colinelor mai mici, dispărînd apoi în văile uscate, apoi reapăreau, îndreptîndu-se spre ei.

Urmărindu-i privirea, Dobkin zise:

– Din punct de vedere strict strategic, pe cuvînt că nu știu cine ar avea de cîștigat din producerea unei furtuni de nisip.

– Avem destule probleme, spuse Hausner, n-am nevoie de încă una. Se uită la Burg. O să scăpăm și de prizonier, dacă zici că ai terminat cu el.

– Bănuiesc că vrei să-i dai drumul.

– Da.

Dobkin se opuse.

Oferindu-i o țigară, Hausner zise:

– Dă-mi voie să-ți spun o poveste sau două. Se sprijini cu spatele de rampa de pămînt răcoros. În timpul asediului Milanului, în secolul al doisprezecelea, locuitorii cetății au umplut sacii, folosiți pentru stocarea grînelor, cu nisip și i-au utilizat pentru a întări parapetele. Asediatorii, conduși de împăratul german Barbarossa, au crezut că sacii erau plini cu grîu și și-au pierdut moralul. În realitate, orașul era bîntuit de foamete, dar Barbarossa nu știa lucrul acesta. Cîțiva ani mai tîrziu, același Barbarossa asedia orașul italian Alessandria. Un țaran a ieșit din cetate să-și ducă vaca la păscut, dar a fost prins de oamenii lui Barbarossa, care au omorît animalul și au descoperit că stomacul său era plin cu grîu de cea mai bună calitate. Țăranul le-a explicat atunci că fînul și nutrețul se găseau cu greu în cetate, în schimb cantitatea de cereale era așa de mare, încît și animalele erau hrănite cu acestea. Barbarossa și-a pierdut din nou curajul și a ridicat asediul, cu toate că, în realitate, cei din Alessandria sufereau de foame, iar țăranul și vaca nu fuseseră decît un truc.

– Cred că știu ce vrei să spui, zise Burg.

– Bun. Mai întîi, o să dăm o petrecere cu niște dansuri și cîntece. Cîțiva or să simuleze că mănîncă și beau. Toate armele de care dispunem trebuie ascunse în coliba ciobanilor. Puneți cîte un singur glonte în toate armele, în așa fel încît să pară pline cu

muniție. Nu dați prea multă atenție mîncării și muniției și construiți o mitralieră falsă, pe care să o așezați la o distanță destul de mare pentru a putea fi luată drept reală. Imaginați tot felul de *ruses de guerre*. Comportați-vă ca și cum am avea aici Divizia a treia blindată, venită la odihnă și distracție. Apoi dați-i drumul lui Muhammad Assad.

Dobkin stătea pe gînduri.

– Mi se pare că bate la ochi.

– Poate că pentru Rish și ofițerii săi. În schimb, așbalii se vor gîndi serios la asta.

Îl privi pe Burg.

– De ce nu? zise acesta. Eu am terminat cu el.

Cei trei intrară în colibă, acolo unde Kaplan stătea tot pe burtă, dar arăta mai bine. Alți patru oameni, cu răni ușoare, printre care se afla și Joshua Rubin, jucau cărți. Stenografa rănită, Ruth Mandel, era înfășurată în pături și părea cuprinsă de febră. Palestinianul îl privi cu teamă pe Burg, iar Hausner văzu că avea nasul rupt. Nu agreea ideea de a-l ține pe prizonier împreună cu răniții, dar adăpostul acesta era singura incintă acoperită, cu excepția avionului, care însă era ca un cuptor în lumina soarelui. Răniții îl puteau supraveghea și, la urma urmelor, nici unul nu se afla în stare gravă, așa încît domnul Muhammad n-avea decît să raporteze acea informație.

Stewardesele se întoarseră și una dintre ele descoperi rana lui Kaplan. Începea să supureze și mirosea foarte urît. Mirosul de bandaje și de transpirație se răspîndise în toată încăperea. Beth Abrams puse un fel de miez galben de fruct pe rana gangrenoasă.

– Ce-i asta? întrebă Hausner.

Beth Abrams îl privi o secundă apoi îi răspunse:

– E o plantă locală folosită ca astringent.

– De unde știi?

– Am citit în manualul medical al Armatei, cînd făceam parte din trupe. În timp ce vorbea, tampona ușor rana. Fructele sînt ca lămîia, de mărimea unei mingi de tenis și sînt moi. Cresc

pe tulpini lungi, direct pe pământ. Sînt destule pe coasta dealului, și le folosesc pentru toți pacienții, căci nu mai este alcool.

Acoperi rana și se îndepărtă.

– În regulă. Hausner se întoarce către Kaplan. Ce-ți mai face fundul?

Acesta reuși să surîdă.

– Stewardesele acestea îmi tot pun chestie de-aia galbenă pe el. Să știți că nu glumea cine spunea că, dacă zbori cu El Al, vei fi tratat precum regele Solomon.

Hausner zîmbi. Kaplan îi amintea de Matti Yadin. Va trebui să aibă grijă să obțină o promovare pentru el.

– Aceea mai mărunță, Beth Abrams, este o mică scorpie, dar nu se uită la fundul tău ca medic. Să nu uiți chestia asta cînd o să ne întoarcem din nou la Lod.

– O să țin minte și diseară.

Hausner observă că Chaim Tamir, care fusese grav rănit în contraatacul din noaptea precedentă, dormea buștean. Traversă încăperea micuță, apropiindu-se de locul în care cei patru bărbați jucau cărți. I se adresă lui Joshua Rubin.

– Nu mi-ai spus niciodată că ești nebun.

Rubin, un bărbat scund, cu părul roșcat, în vîrstă de vreo douăzeci de ani, își strînse cărțile și privi în sus.

– Nu m-ați întrebat niciodată. La cine e Uzi-ul meu?

– L-am retras. Cînd te-au adus, nu mai avea decît trei gloanțe.

– Atunci, dați-mi-l înapoi. Aduceți-l aici. În cazul în care ne invadează. Vreau să trag în primul ticălos care intră pe ușa aceea.

– Bine, bine. O să ți-l aduc.

Hausner îi privi pe rînd pe cei patru, care reîncepură să joace cărți. Erau oameni obișnuiți, civili, care se pierduseră cu firea preț de cîteva minute în noaptea precedentă. Acum păreau normali, vorbeau normal, certîndu-se pentru un joc de cărți. Oare ce părere avea Miriam Bernstein de asta? Putea ea oare să priceapă cum niște oameni amabili puteau fi criminali și cum niște asasini puteau deveni făpturi amabile? Înțelegea ea oare că

un tip ca Isaac Burg era capabil să zîmbească și să se învîrtă încoace și încolo cu pipa lui inofensivă, sfărîmînd apoi nasul unui prizonier, dar, cu toate acestea, rămînînd un băiat bun? Era pusă în joc însăși supraviețuirea lor, iar tot ceea ce trebuia făcut în acest sens nu putea fi evitat.

19.

Reflectat de învelișul metalic al avionului, soarele părea mai fierbinte decît de obicei. Acoperindu-și ochii cu mîna, pentru a-i feri de lumina orbitoare, Hausner și Burg priveau cum coada era dezasamblată. Hausner se întrebă din nou cum de nu-i dăduse niciodată prin cap să ceară o verificare a punctelor inaccesibile ale navei. Aceasta fusese examinată cîndva cu ajutorul razelor-X, pentru a se afla gradul de uzură al subansamblelor metalice, dar nimănui nu-i venise ideea să analizeze umbrele care nu își aveau locul acolo unde se aflau. Dar de ce nu se gîndise *el* la așa ceva? Dacă accepti un asemenea post, și, din cauza unei scăpări ce-ți aparține, mor oameni, în ce măsură trebuie să te consideri vinovat? În ce măsură poți da vina pe subalterni? Ce poți face pentru a ispăși vina pentru tragedia produsă? Trebuie să ispășești? Nu cumva e vorba de lucruri pe care nimeni nu le-ar putea prevedea în chip rațional?

Nu îl putea în nici un caz învinovați pe Ahmed Rish, care nu-și făcea *decît* datoria, așa cum i se părea că trebuie s-o facă. Misiunea lui Hausner era să îl împiedice pe Rish să își ducă la bun sfîrșit planul, iar ceea ce îl sîcîia cel mai tare era faptul că Rish îl păcălise. Era o jignire personală, asemenea unei palme, deși Hausner încerca să nu exagereze importanța acestui detaliu. Era oare pe cale să îi conducă pe acești oameni la o moarte sigură, numai din cauza mîndriei sale exagerate?

În concepția iudaică, mîndria excesivă fusese dintotdeauna socotită un păcat grav. Babilonul era un simbol al trufiei, de aceea fusese blestemat. Babilonul fusese îngenuncheat. Oare reacțiile lui aveau ca punct de plecare un orgoliu rănit? Nu. Nu

facea decît să urmeze calea instituită de Israel de atîția ani de zile. Nu putea fi vorba de nici un fel de negociere cu teroriștii. Era o linie dură și inflexibilă, dar se potrivea, din întîmplare, temperamentului și stării lui de spirit, fără a fi neapărat o decizie personală. Și totuși, gîndul acesta nu-î dădea pace. Se întoarse spre Burg.

– Mai există vreo urgență?

Acesta se întoarse cu spatele la coada avionului și arătă cu degetul spre o depresiune aflată la vreo două sute de metri distanță. Abdel Majid Jabari și Ibrahim Ali Arif săpau un șanț de scurgere pentru o latrină, folosind aceleași scule ca toată lumea: bucați lungi din traversele de aluminiu, pentru a sfărîma pămîntul întărit, și fragmente mai subțiri tot de aluminiu pentru a scoate afară pămîntul și nisipul. Aveau mîinile înfășurate în haine pentru a și le proteja de muchiile tăioase ale metalului.

– I-am luat la întrebări pe amîndoi, deși sînt membri ai Knesset-ului, și nu aveam căderea să o fac. Însă situația o cerea, iar ei au fost puțin cam ofuscați și foarte mînioși. Poate rezolvi chestia asta.

Hausner îi privi pe cei doi arabi un timp.

– Da. Cu toții va trebui să răspundem pentru acțiunile noastre, în caz că ne vom întoarce acasă, nu-i așa, Isaac? Aici Jabari și Arif nu sînt decît doi cai troieni, însă în Ierusalim te-ar putea pune imediat în fața unui comitet al Knesset-ului, nu?

Burg îl privi rece pe Hausner.

– Am făcut ceea ce am crezut de cuviință. Mă susții?

– Desigur. Îi privi pe cei doi oameni care se ridicau în picioare, ștergîndu-și sudoarea de pe față. *Kheffiyah*-urile lor îi apărau de soare mai bine decît pălăriile pe care le purtau aproape toți ceilalți. Sînt într-o situație destul de incomodă amîndoi. Dar nu cred că o trădare i-ar ajuta să se înțeleagă cu Rish. Ei doresc mai puțin decît oricare dintre noi ca acesta să ajungă sus. I-ar mulțumi să-i omoare. Știi ce le fac trădătorilor.

Burg încuviință din cap.

– E neplăcut. Își goli pipa. Să știi că prietena ta, doamna Bernstein, mi-a scos peri albi, pentru că am pus la îndoială loiali-

tatea lui Jabari și Arif și pentru felul în care l-am tratat pe prizonier. Spunea că ne-am transformat cu toții în sălbatici, și, firește, avea dreptate. Numai că, după părerea mea, asta nu-i chiar așa de rău, nu, Jacob? Ea gîndește altfel. De ce oare cei care au suferit nu sînt în stare să vadă lumea așa cum e?

— Ba o văd bine, Burg. Pur și simplu, nu pot să renunț la acest joc al superiorității morale în care ticăloșii ca noi sînt obligați să intre în rahat, ca ei să poată organiza seminarii pe tema păcii și a dezarmării mondiale.

— Mă rog, eu n-am o părere la fel de proastă despre persoanele de genul ăsta. Oricum, îmi face probleme, și cred că ar trebui să ai grijă și de ea.

— Cum adică?

Îl privi uimit pe Burg.

Acesta îi răspunse cu o privire asemănătoare și spuse:

— Asta tu hotărăști.

Hausner își șterse palmele pe pantaloni și zise:

— O să mă gîndesc.

Făcînd cîțiva pași, Hausner observă că pămîntul cobora ușor într-o mică depresiune, în partea de sud a platoului. Dobkin bănuia că acolo se aflase curtea citadelei, iar coasta sudică fusese, de fapt, zidul cetății, care se întindea de la citadelă pînă la colina Kasr din sud, mergînd de-a lungul fluviului. Coasta nordică era un astfel de zid acoperit, și, dacă nu ar fi fost atît de apropiate, cele două povîrnișuri le-ar fi oferit așbalilor o cale ușoară de acces. Hausner era de acord că nici una dintre pante nu semăna a formațiune naturală, dar nu putea pricepe cum de reușea Dobkin să vadă ziduri, citadele, turnuri de pază și chiar curți. Pentru el totul era mizerie, un teren cu mult mai distrus decît orice altă regiune pe care o văzuse în Israel. Dobkin descria un cadavru acoperit cu un giulgiu gros. Dacă aveai anumite noțiuni de anatomie, nu era nici o dificultate în a recunoaște picioarele și brațele, fața, stomacul și pieptul, ghidîndu-te după ridicăturile și adînciturile giulgiului. La fel era și cu cetățile. Curți și turnuri de pază. Ziduri și citadele.

Cei doi arabi priviră înspre Hausner cînd îl văzură apropiindu-se. Jabari vorbi primul:

– N-am avut prilejul să te felicit pentru felul în care ai apărat Babilonul astă-noapte.

– Sună cam bombastic, replică Hausner.

Arif încerca să-și recăpete suflul. Era dezbrăcat pînă la brîu și stomacul-i se mișca în ritmul gîfuielilor.

– Și eu vreau să te felicit.

Hausner dădu din cap în semn de mulțumire. Nu spuse nimic o bună bucată de timp, apoi vorbi:

– Am vreun motiv să mă îndoiesc de voi?

Jabari se apropie de el la cîțiva centimetri.

– Nu.

– Atunci, asta-i tot. Am impresia că domnul Burg dorește să își ceară scuze, dar nu poate, din cauza educației pe care a primit-o. Privi de jur împrejur. Am o însărcinare foarte importantă pentru voi.

– Mai importantă decît săparea latrinei? întrebă Arif.

– Cred că da.

Se așeză pe marginea șanțului neterminat, legănîndu-și picioarele. Ei se așezară lîngă el, ascultîndu-i explicațiile.

Dobkin și Burg solictară o nouă pauză, apoi cerură tuturor să pună în scenă un spectacol pentru prizonier. Toată lumea intră în joc, deși dansul și cîntecele cereau mai mult efort decît ar fi putut ei depune. Cele cinci AK-47 și cele zece pistoale fură aruncate la împlinire în colibă, ca și cum nu erau decît niște arme în plus, iar muniția fu lăsată pe podeaua murdară. Marcus, din echipa de securitate, veni în adăpost cu pistolul-mitralieră Uzi atîrnat la șold și i-l dădu lui Rubin, care îl așeză cu ostentație sub pătură. Cei doi vorbiră o vreme, apoi Marcus plecă. Alt membru al echipei de securitate, Alpern, veni să îi viziteze pe Kaplan și Rubin. Și el avea un Uzi, numai că arma lui era puțin mai prăfuită. Era, de fapt, același automat, care îi fusese trecut prin crăpătura din zid de către Rubin.

Brin veni la rîndu-i să își arate, ca la paradă, pușca M-14 cu lunetă. Muhammad privi cu atenție la ea și la lunetă, iar Brin îi observă privirea. Singura lor armă secretă, pe care Hausner ordonase să nu o arate, era luneta pentru timp de noapte. Brin vorbea cu Assad în ebraică, astfel încît să nu poată fi înțeles de către arab.

— Nu, prietene, nu asta e luneta care te-a țintit. Mai avem una, dar tu nu vei putea decît să bănuiești asta.

Îi dădură lui Assad un prînz copios, folosind alimente ale companiei aeriene și delicatese din bagaje. Unele dintre acestea îl ispitiră cu adevărat, dar gustă din toate. O stewardesă turna apă dintr-un vas în pahare de plastic pe care le dădea răniților. Cu toții le băură. Joshua Rubin bău jumătate și aruncă restul prin crăpătura din perete. Chiar dacă Assad observase că înainte nu fuseseră la fel de nepăsători față de rezervele de apă, nu spuse nimic.

Assad fu scos din colibă de către doi paznici, Jaffe și Alpern. Înainte să fie legat la ochi văzu zeci de pahare și borcane care conțineau combustibil de la avion, adunate toate într-o groapă de lîngă zidul colibei. Un steward, Daniel Jacoby, umplea alte cîteva borcane dintr-o canistră de aluminiu. Esther Aronson, una dintre însoțitoare, confecționa fitile din fișii de haine. Acesta nu mai era un truc, iar Muhammad Assad fu cu adevărat impresionat. Alpern strigă la Esther Aronson, cerîndu-i o cîrpă pentru a-l lega la ochi pe arab. Aceasta nu se grăbi, așa cum, de altfel, i se spusese, iar el îi strigă să vină mai repede.

Între timp, Jaffe îl întoarce pe Assad cu spatele, făcîndu-l să vadă întregul perimetru defensiv. Acestuia i se păru că vede o mitralieră de mare calibru așezată pe un trepied. Nu era, de fapt, decît un fragment din trenul de aterizare frontal, care fusese acoperit cu funingine și așezat pe suportul unei camere video recuperate dintr-un bagaj. Cartușe goale fuseseră atîrnate la vedere, strălucind în soare, ca și cum ar fi fost muniții nefolosite. Assad nu păru să se întrebe cum de căraseră israelienii o mitralieră de calibru mare la bordul avionului. Văzu tot ce trebuia să vadă în cele cîteva secunde, apoi fu repede legat la ochi

și îndrumat spre perimetrul defensiv. De aici fu condus printre cele două reflectoare uriașe din aluminiu, peste șanțul și zidul de pământ, iar la jumătatea pantei legătura de la ochi îi fu îndepărtată, dându-i-se o batistă albă pe care o legă la capătul unui tub hidraulic de aluminiu. Cu aceeași voce cu care, probabil, Dumnezeu i se adresase soției lui Lot, Jaffe îi spuse lui Assad să nu privească înapoi, iar acesta, în ciuda rănii, porni destul de repede în josul pantei.

Hausner ordonă încheierea festivităților și îi găsi pe Dobkin și Burg așezați pe movila de pământ – turnul de pază îngropat – care fusese postul de comandă/observație al nopții trecute. Cei doi supravegheau desfășurarea lucrărilor. Tricoul cu harta țărmului Tel Avivului se mișca încet în bătaia vântului cald.

– Și acum? întrebă Hausner.

– Ar trebui să vorbim din nou cu Becker, sugeră Burg. Este pe puntea de comandă.

Se întoarseră la avion. Sub ciocul îndoit al navei, fusese ridicată o platformă de pământ bătătorit, pe care se afla Kahn, întins și lucrînd la roata din față. Era plin de unsoare și transpirat. Hausner se întrebă dacă nu cumva și-ar fi cheltuit cu mai mult folos energia săpînd capcane, dar nu zise nimic.

– Avem noroc? întrebă Dobkin.

Kahn ieși de sub aparat și se ridică.

– Nu, nu încă. Dar cred că sînt pe-aproape.

– Bine, zise Dobkin, încuviințînd din cap.

– Sper numai că vom avea suficient carburant și baterii ca să o putem pune în funcțiune și folosi, dacă o repar.

Privi ostentativ către Hausner.

– De ce? întrebă acesta. Pentru aparatele de aer condiționat? Pași pe rampă. Dacă nu reușiți să stabiliți contactul radio, folosind bateriile, mă îndoiesc că generatorul va rezolva problema. Kahn nu răspunse. Hausner porni să urce pe rampă. Privi spre vîrfurile avionului. Tehnicienii sînt cîrpaci prin definiție. Dacă ceva nu merge, vor să-l repare. Întreaga ta ființă s-a implicat în repararea acestei blestemate UEA, dar e mai presus de

puterea mea de înțelegere la ce ne-ar folosi ea o dată pusă în funcțiune. Deși era roșu la față, Kahn continuă să tacă. Hausner mai făcu câțiva pași și apoi strigă peste umăr: Radioul ne poate scoate repede de aici, dar se pare că voi doi nu sînteți făcuți să-l folosiți.

Sări pe aripa în formă de delta. Dobkin și Burg rămaseră în urmă, vorbind liniștit cu Kahn.

Cabina era încinsă ca un cuptor, iar Hausner începu să transpire, deși nu mai băuse apă de o bună bucată de vreme. În cabină se auzeau zgomotele provocate de eforturile celor ce încercau să dezassembleze coada. Trecînd pe lîngă cambuză, Hausner văzu că fusese golită complet. Machometrul era aprins, indicînd faptul că Becker folosea unitatea energetică pentru cazurile de urgență. Aparatul continua să indice 0,00 MACH, uimindu-l întrucîtva pe Hausner care se întrebă cine fusese inginerul atît de inteligent care conectase Machometrul pasagerilor la rețeaua pentru cazurile de urgență. Își spuse că, probabil, pasagerii de pe 01 văzuseră cum viteza scade brusc în momentul următor exploziei. Se întrebă ce va fi indicat Machometrul din cabină în clipa în care avionul se răsucise pe cer.

Hausner simți mirosul de pe puntea de comandă înainte de a ajunge acolo. Privi înăuntru și văzu că Hess zăcea încă peste ecranele de control, dar trupul îi înțepenise și arăta foarte nenaatural. Prin gaura din parbriz pătrundea un vînt cald. Becker asculta la radio cu căștile pe urechi.

Hausner păși înăuntru.

– Vreau să-l scoateți de aici, zise el tare.

– Lasă-l în seama mea. Îl voi ține aici pînă vor fi dispuși să-l îngroape, spuse Becker, scoțîndu-și căștile.

Hausner nu-l înțelegea pe Becker, dar nici nu voia să încerce. Ce importanță avea unde țineau cadavrul? Poate că era mai bine să nu fie văzut de către ceilalți. Dacă n-ar fi fost rabinul ăla...

Levin era o enigmă pentru Hausner, ca, de altfel, toți cei din casta religioasă. Nu zburau cu El Al, nu mîncau șopîrle nici dacă mureau de foame, nu îi îngropau pe cei morți în timpul Sabatu-

lui. Pe scurt, nu se adaptau secolului al douăzecilea. Și totuși, permiteau unor oameni ca Hausner să încalce Legea, ca ei să aibă apă în locuințele lor și în ziua de Sabat, ca radarele să funcționeze, iar operațiile chirurgicale să aibă loc. Levin nu era decît o altă variantă a lui Miriam Bernstein, își spuse Hausner. Amîndoi erau siguri că se află în drum spre Paradis, în timp ce el, Hausner, se pregătea să meargă în Infern. Ajunse să creadă că, fie observațiile sale erau extrem de pătrunzătoare, fie începea să se îmbolnăvească de paranoia. Dar ce despot nu suferise de această boală?

– Am zis, vrei să asculți puțin la radio? întrebă Becker.

– Ce? Nu. Nu vreau. Ai auzit ceva? Ai încercat să transmiți?

– Așa cum spuneam și mai devreme, ziua e foarte greu.

– Corect. Poate că vom avea mai mult noroc la noapte.

– Nu, n-o să avem.

– De ce?

– Pentru că am primit un mesaj.

Hausner veni mai aproape.

– De la cine?

– De la colegul Ahmed Rish. Mai înainte, cînd zbura pe aici.

Spunea că speră că Jacob Hausner va lua în considerare toate viețile care se află în joc, chestii d-astea. Și m-a felicitat pentru zbor. Amabil băiat. Becker rîse ca pentru el. Mi-a mai spus că la apus se va întoarce ca să continue să ne bruieze, în caz că nu ne predăm.

– Ticalosul.

– Îți oferă mereu numai surprize. Și toate sînt rele. Becker închise radioul. Nu l-ai putea doborî?

– Care e înălțimea maximă de la care te poate bruia?

– Depinde numai de el. El are puterea, iar cînd cerul e senin poate sta la distanțe foarte mari.

– Atunci nu-l putem doborî decît dacă ai un SAM la bord, pe care îl ții ascuns.

Becker se ridică și își dădu jos haina udă de transpirație.

– Apropo, vreau să păstrez controlul asupra a tot ceea ce se ia de la bordul navei, Hausner. Puțin mai devreme, doi dintre

oamenii tăi încercau să ia rețelele electrice care conectează aparatul ăsta blestemat cu bateriile.

Hausner încuviință din cap.

– În regulă. Îl văzu pe Becker lingîndu-și buzele crăpate de sete. Bea niște apă.

Becker se îndreptă către ușă.

– Cred că o să sap mormîntul.

Părăsi cabina avionului.

Hausner privi îndelung spre aparatul de radio, apoi ieși și el.

Nu voise să o întîlnească, dar era inevitabil, căci ea stătea în picioare pe aripă împreună cu alți cîțiva membri ai delegației de pace. Observase că fiecare se grupase împreună cu cei mai apropiați. Ea nu voise să se amestece cu asistenții mai tineri ori cu membrii echipajului.

Se îndreptau cu toții către coada avionului, pentru a-i ajuta pe cei care lucrau acolo. Avea mîinile înfășurate în cîrpe, pentru a și le proteja de muchiile tăioase ale metalului. Și ea era plină de praf și transpirată. Mergea încet pe aripa foarte fierbinte, însoțindu-i pe cei care se urcau pe fuzelaj. Se opri cu picioarele depărtate, pentru a-și menține echilibrul pe aripa înclinată.

– Toată lumea te crede un erou.

– Asta și sînt.

– Așa deci. Nimănui nu-i plac eroii. Tuturor le e frică de ei ori îi detestă. Știai asta?

– Bineînțeles.

– Ai plătit destul pentru vina de a fi trecut cu vederea o bombă plasată în coada de acolo cu peste un an în urmă, în Franța? Întrebă ea, arătînd spre partea dinapoi a navei. Ești în stare să revii în rîndul oamenilor?

– Sună aproape ca o invitație.

– Atunci de ce n-o faci? El nu-i răspunse. Ce a mai spus Rish?

– Voia doar să vorbim despre vremurile de odinioară de la Ramla.

– Avem dreptul să știm.

– Hai să n-o luăm de la capăt.

– Ce condiții a oferit?

– Ai lua în considerare o predare necondiționată?

– Ea ezită.

– Dacă ar fi să salvez vieți.

– Prețioasele noastre vieți nu valorează cît o umilință națională.

Ea clătină din cap.

– Oare ce m-a făcut să cred că îmi place ceva la tine? Ești o ființă tare joșnică, pe cuvînt.

– Voiai să îmblînzești bestia, Miriam? Nu ești tu cea care face fapte bune?

Își aminti de căldura pe care i-o arătase în avion, atunci cînd ea avusese impresia că simte lipsa cuiva.

Păru încurcată.

– Te joci cu mine?

El își scoase un chiștoc de țigară și îl privi îndelung. I se părea dintr-o dată atît de lipsită de apărare. Își ridică privirea și spuse:

– Uite ce e, Burg se plînge că distrugi moralul oamenilor. Așa că ține-ți opiniile pentru tine, pînă cînd ți se va da cuvîntul în Knesset. Vorbesc serios, Miriam. Dacă se hotărăște să te acuze de provocare de tulburări, nu te voi putea ajuta...

Ea îl privi, dar avu nevoie de un răgaz pentru a pricepe pe de-a-ntregul sensul vorbelor lui, căci rămăsese cu gîndul la ceea ce auzise mai devreme. Deodată se înroși.

– Ce? Ce naiba vrea să însemne „provocare de tulburări“? Nu mă duceți voi pe mine. Trăim într-o democrație, fir-ar să fie...

– Ne aflăm la Babilon, acolo unde Hammurabi a creat legea talionului – ochi pentru ochi, dinte pentru dinte – cu mult timp înainte ca Moise să ne-o fi dat nouă. Originile noastre sînt crude și violente – și asta dintr-un motiv bine întemeiat: ne aflăm într-o lume violentă. Apoi am devenit cu toții pacifiști de meserie, și

uite ce s-a ales de noi. Acum, după atâtea secole, creștem din nou tinere și tineri pregătiți să lupte. Poate că nu ne plac manierele lor, dar ce le pasă lor? Nici lor nu le place spiritul nostru european și tot ceea ce implică el. Dacă părinții mei ar fi rămas în Europa, ar fi fost transportați în vagoane de marfă, ca ai tăi. Așa erau ei. Asher Avidar a fost un prost, dar știi ce? Îmi place să am de-a face cu astfel de proști. Oamenii ca tine mă bagă în sperieti.

Ea începu să tremure și îi spuse cu o voce întretăiată:

– Dacă... dacă părinții tăi rămâneau în Europa, ai fi devenit nazist. Te-ar fi recunoscut ca pe unul de-ai lor.

Hausner îi dădu o palmă, iar ea se prăbuși pe aripă, rostogolindu-se câțiva metri în jos pînă să se oprească. Zăcea acolo, pe metalul care îi ardea tălpile goale. Nu voia să se ridice, deși ar fi putut s-o facă.

Hausner întinse mîna și o ajută să se ridice. Cei aflați lîngă coadă îi priveau, fără să se jeneze. Ținînd-o în brațe, Hausner își lipi fața de a ei.

– Nu o să ne înțelegem niciodată, Miriam, dacă vom continua să ne tot lovim. O privi în ochi și văzu cum i se umplu de lacrimi ce începeau să i se prelingă pe obraji. Îmi pare rău, zise el.

Ea se trase din mîinile lui cu o forță surprinzătoare.

– Du-te dracului!

Își ridică pumnul, dar el o prinse de încheietura mîinii.

– Așa, Miriam. Nu te simți mai bine acum decît dacă ai fi întors și obrazul celălalt? Încă ești o luptătoare.

Ea se smulse din strînsoare, traversă grăbită aripa strălucitoare și dispăru pe ușa de evacuare în caz de pericol.

20.

Hausner coborî încet rampa de pământ. Burg îl aștepta.

– Ei, ce mai urmează? spuse Hausner, oftînd.

– Mă simt ca un aghiotant al tău.

– Păi, ești. Și, totodată, ești ofițerul care se ocupă cu obținerea informațiilor. Iar Dobkin e ofițerul executiv. Toată lumea are un rol sau va avea în următoarele ore.

– Chiar și Miriam Bernstein? îndrăzni Burg.

– Da, răspunse Hausner, privindu-l. Și ea are un rol. Ea trebuie să ne facă să rămînem cinstiți. Ne reamintește mereu că sîntem civilizați.

– Aș fi preferat să renunțe la asta pentru moment. Oricum, nu e decît o amatoare în arta producerii sentimentului de vinovăție. Adevăratul profesionist vrea să discute cu tine. Iată deci ce urmează.

– Rabinul?

– Chiar el. Apoi cred că va trebui să vorbești cu McClure și Richardson. Ca ofițer de informații, îți pot spune că am impresia că ceva nu e cușer.

– Ca de pildă?

– Nu sînt sigur. Oricum, după părerea mea, ar putea să contribuie la ridicarea moralului celor de aici, ei fiind singurii străini. Dacă eram în locul lor, aș fi plecat de mult la plimbare.

– McClure e ferm pe poziție. Richardson însă e puțin mai ezitant. O să le vorbesc. Altceva?

– Deocamdată nu-mi vine nimic în minte, doar dacă nu cumva vrei să supui la vot ofertele lui Rish.

Hausner zîmbi.

– O s-o facem mîine dimineată.

– Da, noaptea e un sfetnic bun.

– Unde e Dobkin?

– Ultima oară cînd l-am văzut ținea un curs despre parapete, șanțuri, tranșee și întărituri.

– Un curs universitar?

– Da, așa cred. Iar examenul final este astă-seară.

Hausner dădu din cap.

– Spune-i că, înainte de căderea nopții, vreau să mai dea instrucțiuni de folosire a armelor. Să fie instruiți cît mai mulți oameni. Dacă moare cineva, oricine trebuie să fie capabil să-l înlocuiască.

– Bine. Dacă ai nevoie de mine, mă găsești la adăpost. Le-am promis celor două stewardese că voi sta cîteva ore de gardă.

– Dacă nu mai facem nimic aici, sus, o să ne străduim de dragul lor. Ai grijă să aibă tot ce le trebuie.

– Desigur.

Hausner îl găsi pe rabin vorbind cu Becker, care săpa un mormînt pe o mică ridicătură ce dădea spre Eufrat.

Hausner se opri la cîteva metri, înainte ca rabinul să-l vadă.

Rabinul îi spuse ceva lui Becker și apoi se apropie de locul unde se afla Hausner.

– Jacob Hausner, Leul Babilonului. Ți-ai văzut tizul cînd ai mers la Poarta Iștar?

– Cu ce te pot ajuta?

– Ai putea începe prin a-mi descrie foarte precis termenii propunerii lui Rish.

– Are vreo importanță? Oricum, nu-i acceptăm.

– Tu și cu mine, și alături de noi, majoritatea celor de aici. Dar există și unii care ar dori să îi accepte. Legea ne învață că, în asemenea situații, fiecare om e liber să decidă în privința propriei sorți.

– Nu-mi amintesc să fi citit asta în Biblie ori în Talmud. Am impresia că folosești legile astea după cum îți convine.

Rabinul începu să rîdă.

– E greu să te păcălească cineva, Jacob Hausner. Dar o să îți spun ceva care se poate citi în Biblie. Acolo scrie că sinuciderea e un păcat.

– Și?

– Și? Ar trebui să fii mai bine informat, zău. Avem aici vreo șase interpreți și secretare – două fete și patru băieți, cred – care sînt membri ai Organizației Defensive Masada.

– Ei și?

– Aceștia aleargă încolo și înapoi pentru a strînge prozeliți în vederea unei soluții Masada, în cazul în care nu vom putea respinge atacul. Eu n-aș vrea să se întîmple așa ceva și cred că nici ție nu ți-ar plăcea.

Îl privi aspru pe Hausner. Acesta își șterse transpirația de pe gît. Vîntul ridica virtejuri de praf în vîrfurile colinei. Pe celălalt mal al fluviului cîmpia mlăștinoasă se întindea cît vedeai cu ochii. Aici fuseseră cîndva pomi și ogoare pline de roade, încă și azi îți mai puteai imagina Babilonul, cînd te apropiai într-o caravană din Deșertul Occidental, de-a lungul străvechiului drum al Damascului. Așa sosiseră evreii în robie, traversînd deșertul fierbinte al Siriei. Atunci, ei văzuseră cîmpiile cultivate și îngrășate de aluviuni ca fiind la mare depărtare, nu așa cum Hausner le văzuse tot timpul din avionul Concorde 02. Poate că li se păruseră atrăgătoare, chiar dacă știau că este locul sclaviei lor. Iar babilonienii stăteau, probabil, pe cîmpuri și pe zidurile cetății, privind cum puternica lor armată se întoarce aducînd Israelul în lanțuri și care pline cu aurul și argintul Ierusalimului.

– Ei?

Hausner îl privi și spuse încet și abia auzit:

– Robia... lagărele... pogromurile. Atrocitățile nu se pot comite decît asupra unor trupuri vii... Adică... atunci cînd rezistența devine imposibilă... *din punct de vedere fizic* imposibilă... atunci, la naiba, termini cu ea. Nu te oferi singur ca

pradă umilințelor, violurilor și măcelurilor. Pui capăt singur înainte ca ei...

– Dumnezeu, nu omul, decide cine moare și cine nu! Nu Jacob Hausner. Nu sînt de acord cu asta. Nu avem dreptul moral de a ne pune capăt zilelor. Și să-ți mai spun ceva despre Masada. Erau cu toții curajoși peste poate, dar nu toată lumea dorea sinuciderea. Cîțiva au fost uciși de tovarășii lor chiar înaintea sinuciderii în masă. Asta e crimă. Eu cred că și aici se va întîmpla la fel, dacă exaltații aceia ajung să comande. Ce fel de tineret educăm? N-am văzut niciodată atîta lipsă de chibzuință.

Hausner se gîndi din nou la Avidar. Apoi la Bernstein. Trebuia să existe o cale de compromis între cele două concepții.

– La sfîrșit, atunci cînd situația nu va mai putea fi salvată, cei care vor dori să se predea vor găsi un mijloc de a o face, cei care vor vrea să lupte pînă la capăt vor merge mai departe, iar cei care vor vrea să termine cu viața vor aranja singuri. Altceva?

Rabinul îl privi cu tristețe și dezgust.

– Înțelepciunea lui Jacob Solomon Hausner. Iată încă o mostră de înțelepciune neconvențională. Dacă cele două femei ar fi considerat judecata lui Solomon un bluf și ar fi acceptat despicarea copilului în două, ele l-ar fi pus pe rege în postura de criminal și nu de judecător de toți laudat. Asta vei deveni și tu – un asasin. Compromisul tău nu mi se pare acceptabil. Vocea rabinului deveni mai puternică. Insist să permiți celor care vor dori să se predea să o facă acum și să interzici sinuciderea sau discuțiile despre sinucidere.

Hausner observă că rabinul ținea ceva în mîna. Privi cum obiectul respectiv se mișca prin aer în mîna rabinului. Levin continua să strige, dar Hausner nu-l mai asculta. Își puse dintr-o dată mîna pe umărul acestuia și îi zise în șoaptă:

– Nu știu. Își plecă fruntea. Pur și simplu, nu știu. Toate acestea încep să mă obosească. La urma urmei, nici nu cred că vreau să conduc lucrurile pe aici. Nu mă simt în stare. Eu...

Rabinul luă cu blîndețe mîna lui Hausner.

– Îmi pare rău. Uite, hai să ne odihnim puțin. Pari foarte obosit. Ți promit să nu te mai bat la cap ca să iei o decizie... pînă cînd te vei simți mai bine.

Hausner își reveni imediat. Își retrase mîna din cea a rabinului.

– Bine. Atunci acesta este ultimul lucru despre care vreau să vorbim. Privi în jos către-obiectul din mîna rabinului. Ce naiba e asta?

Rabinul înțelese că fusese înșelat cu abilitate. Era furios, dar impresionat în același timp.

– Ce? Privi spre propria-i mînă. A, asta... o porcărie. Mi-e și silă să mă ating de el. Un idol. Îl ridică în lumina soarelui. L-a găsit Becker pe cînd săpa mormîntul.

Hausner se apropie. Era un fel de demon înaripat, din teracotă, cu toate că, pentru o clipă, acesta crezuse că este vorba de ceva mumificat. Avea un trup omenesc foarte firav, cu un falus imens și un chip oribil, așa cum Hausner nu mai văzuse nicicînd.

– Cred că asta l-ar bucura tare mult pe Dobkin. I-a bătut tot timpul la cap pe cei care lucrau, cerîndu-le să cearnă cu atenție praful din gropi. Dă-mi-l mie.

Rabinul îl întoarse în mînă, ținîndu-l cu fața spre el.

– E prea obscen pentru a vedea lumina soarelui lui Dumnezeu. Apartine altui timp și ar fi trebuit să rămînă în beznă.

Strînse în mînă statueta de lut pînă cînd încheieturile i se albiră.

Hausner îl privea uluit. Pentru o clipă, praful fin ridicat de vînt în jurul lui îl împiedică să mai vadă ceva. Strigă prin norul de praf:

– Nu fi prost. Nu mai facem chestii din astea în secolul al douăzecilea. Dă-l înapoi!

Rabinul zîmbi și slăbi strînsoarea. Vîntul se opri, iar norul întunecat de praf coborî. Îi întinse figurina lui Hausner.

– Poftim. N-are nici un sens. Dumnezeu ar râde de superstiția mea, dacă l-aș distruge. Dă-i-l generalului Dobkin și transmite-i complimentele mele.

– Mulțumesc, zise Hausner, luîndu-l.

Se priviră o vreme, apoi Hausner se întoarse și se îndepărtă.

Hausner mergea repede pe creasta pantei abrupte care cobora spre Eufrat. Privi în jos. Pînă la fluviu erau cam o sută de metri, și se întreba cum de credea Dobkin că va putea să îi parcurgă fără a fi văzut, chiar și pe timp de noapte.

La poala dealului, unde se aflase cîndva temelia citadelei, creșteau tufe mici, acoperite de praf, care semănau cu ricinul. Pe malul fluviului creșteau și trestii, iar Hausner știa că acolo erau postați așbali.

Eufratul părea răcoros și atrăgător. Hausner își linse buzele însetate și se îndreptă spre sud, de-a lungul perimetrului defensiv. Văzîndu-l că trece pe acolo, cei care săpau, bărbați și femei, se opriră din lucru. El grăbi pasul.

Se opri în locul unde se aflau McClure și Richardson. Observă că cei doi înălțaseră o poziție extrem de complexă, compusă dintr-un parapet ridicat pînă la înălțimea pieptului, avînd de jur împrejur un zid cu creneluri, asemenea unui castel în miniatură. Din tapițeria scaunelor și din arcurile acestora confecționaseră un fel de apărătoare împotriva soarelui, care se mișca în bătaia vîntului tot mai puternic, pârînd gata să se prăbușească.

– Parcă e Alamo.

McClure mușcă dintr-un băț de chibrit, rupîndu-l în jumătate, și scuipă unul din capete.

– Asta și este.

Amîndoi erau acoperiți din cap pînă în picioare de pămînt și transpirație. Tunica albastră de ofițer al Forțelor Aeriene, pe care o purtase Richardson, era acum pusă într-o adîncitură a gropii, împăturită cu grijă și înfășurată parțial într-o pereche de chilofi de damă. Pe Hausner nu-l înfurie gîndul că Richardson se gîn-

dea în perspectivă. Dimpotrivă, simți că îl respectă. Luînd o atitudine mai formală, zise:

– După cum știți, ni s-a făcut o propunere de predare, pe care însă nu o putem accepta. Totuși, voi puteți. O puteți primi fără teamă sau rușine. Rish nu vă va ține prizonieri decît atîta vreme cît va avea nevoie ca poziția lui să nu fie cunoscută de restul lumii. Orice s-ar întîmpla, pe voi vă va elibera. Sînt aproape sigur că așa va fi. Nu au nevoie de probleme cu guvernul american. De aceea vă rog să plecați, căci va fi mai bine pentru toată lumea.

McClure se așeză pe marginea gropii, cu picioarele legănîndu-i-se.

– Mă simt destul de important aici, ca singur om înarmat pe latura vestică a dealului. Am ajuns primul aici aseară și poate că eu i-am oprit pe tipii aceia să încerce să urce această pantă. În plus, am adus o serie de îmbunătățiri terenului. Așa că am impresia că voi rămîne aici.

Hausner clătină din cap.

– Nu vreau să mai stați aici, pentru că situația se complică și mai mult.

McClure își privi un timp pantofii.

– Dacă vrei să știi adevărul, nici mie nu-mi convine că mă aflu aici, dar nici nu mi-aș încerca șansele cu amicul Rish. Dacă la noapte îl bateți, o să uitate imediat că sîntem neutri și o să ne strîngă cu vîșă să afle punctele slabe ale apărării. Gîndește-te la asta.

Hausner rămase pe gînduri. Îl privi pe Richardson.

– Domnule colonel?

Vedea că Richardson nu se simte prea în largul lui. Era limpede că între cei doi se petrecea ceva.

Richardson își dresе vocea.

– Rămîn, dar, la naiba, cred că ați putea încerca să stați din nou de vorbă, înaintea apusului.

– Mă voi mai gîndi la acest sfat. Iar dacă vreunul din voi se răzgîndește... atunci va trebui să privesc lucrurile în lumina celor spuse adineauri de domnul McClure.

– Așa și trebuie, zise McClure. Trimite-ne și nouă cîteva dintre bombele cu kerosen pe care le-ai făcut. La noapte aş putea arunca una în tufele și trestiele de acolo și aş lumina tot malul fluviului.

Hausner dădu din cap a încuviințare.

– Bună idee. Apropo, generalul Dobkin va părăsi linia defensivă în noaptea asta, după apusul soarelui și înainte să răsară luna. Va pleca pe aici, așa că încercați să observați obiceiurile și comportamentul santinelor, poate îi veți fi de ajutor.

McClure încuviință din cap, fără să pună nici o întrebare.

Dobkin stătea lîngă un balon mare și negru care îi ajungea pînă la piept.

Întorcîndu-se de la poziția lui McClure și Richardson, Hausner îl văzu examinîndu-l cu atenție sub vîrful din dreapta al aripii în formă de delta. Se duse la el.

– Țsta de unde naiba a mai apărut?

Dobkin îl privi.

– A fost aruncat prin spărtura din coadă, cînd a explodat. Se afla acolo, pe coasta sudică, ascuns de terenul accidentat. Leiber l-a găsit cînd căuta provizii, iar eu l-am adus aici.

– Frumos. Dar ce naiba e?

Dobkin îl bătu ușor cu palma.

– Kahn zice că e o sticlă cu azot compresat.

Hausner dădu din cap. Sticla constituia un element auxiliar al rețelei hidraulice. Gazul compresat îndeplinea anumite funcțiuni hidraulice în situațiile de urgență, pînă cînd se epuiza.

– Îl putem folosi?

– Cred că da. E o energie care așteaptă să fie întrebuințată.

– E plin?

– Kahn așa spune. E foarte multă energie brută aici. Dacă am putea s-o folosim... Are și o valvă, vezi?

Hausner o ciocăni cu încheieturile degetelor.

– Anunță-i pe toți că vreau să se gîndească la a-i găsi o utilizare potrivită. Încă o mică problemă pentru grupul nostru de superîntreprinzători. Mințile dedate leneviei sînt prada ușoară a

diavolului. Și, apropo... Hausner îi întinse demonul înaripat. Ce-i asta?

Dobkin îl apucă cu grijă și îl ținu în mîini cu multă atenție. Îi privi îndelung chipul, apoi zise:

– E Pazuzu.

– Poftim?

Zîmbi, dar Dobkin nu-i răspunse la fel. Dobkin îndepărtă cu unghia degetului mare murdăria de pe penisul imens al statuetei.

– Demonul vîntului. Aduce boală și moarte.

Hausner îl privi pe Dobkin care îl examina atent.

– E... valoros?

– N-are nici o valoare în sine, e din teracotă. Nici nu e un exemplar ieșit din comun, dar e bine păstrat. Cine l-a găsit?

– Becker. Săpa un mormînt pentru Hess.

– Da, foarte nimerit. Îi curăță fața cu un pic de salivă. Oricum, nu mă așteptam să găsesc mare lucru aici, în vîrfurile citadelei, între parapete și turnurile de pază. Cred că s-au așternut mai mulți metri de praf pe ele. E ciudat să găsești așa ceva într-o săpătură atît de superficială. Îți mulțumesc, zise el, ridicîndu-și privirea spre Hausner.

– Mulțumește-i rabinului, care și-a depășit tentația irațională de a-l distruge.

– Mă întreb dacă era irațională, zise Dobkin, dînd din cap.

Restul după-amiezii fu la fel de obositor. Șanțurile deveniră mai mari și mai adînci, șerpuiind unul către altul, cîteva dintre ele ajungînd chiar să se unească. De fapt, scopul lor era ca printr-o unificare a tuturor șanțurilor – dacă acestea erau destul de lungi – să poată crea un sistem integral de la nord pînă la sud, în spațiul dintre brațele Eufratului. Pe coasta vestică, linia defensivă consta din tranșee săpate individual.

Înainte de amurg, Hausner ceru o pauză, pentru toaleta personală. Bărbaților li se ordonă să se bărbierească, și, deși Hausner se așteptase la riposte, nimeni nu spuse nimic. Apa folosită la bărbierit fu reutilizată pentru a crea o pastă din noroi, întrebuințată apoi drept camuflaj al feței.

Sticla cu azot punea o problemă extrem de dificilă pentru cei cu înclinații practice. Se înălța de pe pământul maroniu asemenea unui bloc monolit, negru și mut. Hausner oferi jumătate de litru de apă aceluia care i-ar fi găsit o întrebuintare.

Șerji devenea tot mai puternic și mai fierbinte, iar praful începu să-i acopere pe toți și toate lucrurile din jur. Cei cu probleme respiratorii aveau dificultăți.

Soarele apuse la șase și șaisprezece minute. Armistițiul se încheiase și soarta lor era din nou în propriile mâini. Hausner urmări cercul roșu aprins coborînd dincolo de câmpiile mlăștinoase de la vest. Deasupra capului, acolo unde ziua și noaptea se întâlneau, apărură primele stele. La est, cerul era deja întunecat precum catifeaua. Conform străvechilor concepții ebraice de măsurare a timpului, ziua aproape se încheiase, iar Sabatul luase sfârșit. Influența rabinului avea să fie mai mică de-acum înainte.

Hausner se îndreptă spre panta vestică, mai slab apărată. Găsi o mică depresiune în sol, la distanță de toți ceilalți, și se așeză în praf, privind spre cerul mereu schimbător. Aerul se răcea rapid, așa cum se întâmplă în deșert, iar vîntul *Șerji* deveni o briză abia simțită. Hausner privea, fără să clipească, spre cerul întunecat, presărat cu stele mai strălucitoare și mai apropiate decît oricînd, așa cum numai în copilărie mai văzuse. Atunci zilele erau toate scăldate în lumina soarelui, iar nopțile luminate feeric de stele. De mult nu mai stătuse culcat sub cerul liber, privind la stele.

Se întinse comod în praful cald și îmbietor. Jumătatea întunecată a bolții înainta spre vest, împingînd lumina și mai departe, spre apus. Totul e neverosimil de frumos, își spuse el. Nici nu era de mirare că oamenii deșertului fuseseră întotdeauna mai fanatici în privința zeilor lor decît toate celelalte popoare. Aproape că îi puteai atinge și vedea în acest uimitor joc al fenomenelor pămîntești și celeste.

Depart, pe câmpiile mlăștinoase, se auzi urlînd-o haită de șacali. Urletele lor se apropiară foarte iute, iar Hausner înțelese

că alergau către Eufrat, urmărind vreun sărman animal mărunț care se aventurase să bea apă la adăpostul întunericului. Auzi din nou sunetul acela lung și fatidic, apoi țipetele și zgomotele sfișietoare ale luptei, apoi liniștea. Hausner se cutremură.

În deșert, acest amurg straniu nu dura decât câteva minute după apusul soarelui, fiind imediat urmat de întuneric, numit eufemistic, de către piloți și militari, sfârșitul crepusculului nautic.

Aveau să mai treacă câteva ore bune pînă la răsăritul lunii. Oare Rish se pregătea să atace, ca șacalii, în acest interval de întuneric sau voia să aștepte pînă mult mai tîrziu, după apusul lunii? Brîn nu-i văzuse pe așbali venind dinspre Poarta Iștar către zona din care declanșaseră atacul în noaptea precedentă. Probabil că în acest prim interval avea să își așeze oamenii pe pozițiile de atac. Nu exista decât o linie de santinele la baza dealului. Dar asta nu însemna mare lucru. Dacă Rish se pregătea să atace pozițiile lor după lăsarea întunericului, așa cum ar fi făcut orice comandant, israelienilor nu le-ar mai fi rămas decât cel mult o jumătate de oră pînă la momentul lansării unui atac. Timp suficient pentru a-l îngropa pe Moses Hess.

Hausner se gîndi să nu meargă la înmormîntare. Nu avea nici un rost, căci putea obține mai multă forță spirituală privind spre ceruri decât ascultîndu-l pe rabinul Levin vorbind despre ele, în timp ce avea în fața ochilor o groapă săpată în pămînt.

Încercă să identifice constelațiile, dar trecuse atîta timp. Cu Ursa Mare nu avu probleme, nici cu Orion și Taurul, în schimb, restul nu erau decât niște grupări întîmplătoare de stele, care nu-i spuneau nimic. Avu mai mult noroc cînd încercă să recunoască anumite stele. Castor și Pollux, Polaris și Vega.

Babilonienii fuseseră cei dintîi astrologi ai lumii antice. Asemenea locuitorilor din Irakul modern, ei dormeau noapțile pe acoperișurile plate ale caselor lor. Cum ar fi putut să nu observe și studieze corpurile cerești? Învățătura lor era păstrată cu sfințenie și, la început, nu fusese împărtășită nici unei alte civi-

lizații. Dar, după căderea Babilonului, ei călătoriseră în întreaga lume antică, în calitate de astrologi profesioniști. La mult timp după ce numele Babilonului fusese uitat, denumirea de caldeean, neînsemnând altceva decât babilonian, devenise un nume generic pentru astrologi, magicieni și vrăjitori. Trufia și corupția aveau să ducă mai departe numele Babilonului. Destinul oamenilor săi avea să îi transforme pe aceștia în ființe rătăcitoare care-și vindeau tainele pentru pâine. În cele din urmă, toată lumea avea să și-i amintească în calitate de magicieni. Dar, de-a lungul timpului, omenirea dobândise o mai bună cunoaștere a stelelor. Lui Hausner i se părea de-a dreptul straniu că, dintre toate popoarele lumii antice, evreii erau singurii care nu manifestaseră nici un interes pentru astronomie și astrologie. Ar fi putut, probabil, să imagineze o întreagă teorie privitoare la motivele acestei situații, dar acum se simțea prea obosit și toropit pentru a-și mai bate capul.

Ea îngenunche în preajma lui și îl privi în groapa puțin adincă.

— E macabru. Ieși de acolo.

— E ca într-un pîntec.

N-o vedea deloc. Cum Dumnezeu îl găsisese și de unde știa că e el? Probabil că fusese prin apropiere când încă mai era lumină.

— Da' de unde. E uscat și mort. Ridică-te. Începe înmormîntarea.

— Du-te!

— Mi-e frică. E beznă. Condu-mă acolo.

— Nu merg niciodată la înmormîntări de la prima întâlnire.

Avem cincisprezece minute. Hai să facem dragoste.

— Nu pot.

— Laskov?

— Da. Și soțul meu. Nu mai pot suporta o altă complicație.

— Eu îți pot aduce multe lucruri, Miriam, dar în nici un caz o complicație.

Îi auzea respirația. Era foarte aproape de el, probabil la mai puțin de un metru. Ar fi putut întinde mîna...

– Nu e bine. Pentru Teddy aş putea oferi o justificare. Dar pentru tine nu aş mai avea nici una – în fața nimănui. Și, în primul rînd, în fața mea. El rîse, iar ea suspină și rîse totodată. Își recăpătă suflul. De ce eu, Jacob? Ce vezi în mine? Se opri. Ce vîd eu în tine? Mi-e silă de tot ce are legătură cu tine, pe cuvînt. De ce li se întîmplă oamenilor așa ceva? Mi-e silă de tine, de ce sînt aici?

Hausner se întinse și îi prinse încheietura mîinii.

– De ce m-ai urmărit? Ea încercă să se retragă, dar el nu-i dădu drumul. Dacă urmărești un animal periculos, trebuie să știi ce vei face cînd ajungi în vizuina lui. Mai ales atunci cînd, întorcîndu-te ca să pleci, îl găsești stînd la intrare. Dacă ar putea vorbi, te-ar întreba de ce l-ai urmărit. Și ar trebui să-i dai un răspuns plauzibil.

Ea nu vorbea, dar Hausner auzea cum respirația îi devenea tot mai grea. Trupul îi fu străbătut de un subtil impuls animalic, iar Hausner îl simți în cei cîțiva centimetri în care pielea ei îl atingea. Ritmul respirației ei se modifică, iar Hausner putu să jure că simțea un miros care îl lăsa să înțeleagă că era gata. Știa pe întuneric, fără nici un fel de indiciu vizual, că din atentă și precaută, cum fusese la început, devenise acum pasivă și supusă. Fu el însuși surprins de forța propriilor percepții – și deplin încrezător în acuratețea lor. O trase cu blîndețe, iar ea se strecură, fără să opună rezistență, în adăpostul său plin de praf.

Se așeză deasupra lui, iar el o ajută să se dezbrace, apoi, în timp ce el se dezbrăca, se așezară culcați față în față. Pielea ei era rece și catifelată, exact așa cum se așteptase că va fi. Îi apăsă gura cu buzele și simți că ea îi răspunde. Ea se întinse pe spate, peste hainele lor mototolite, și își ridică picioarele. Hausner se strecură între ele, simțindu-se înconjurat și strîns cu o forță surprinzătoare de coapsele ei tari. O pătrunse ușor și rămase liniștit cîteva clipe. Ar fi vrut să-i vadă chipul și îi părea rău că nu se

putea. Îi spuse, iar ea îi răspunse că zîmbea. Cînd o întrebă dacă și ochii îi zîmbeau, ea zise că așa credea.

Se mișca încet, iar ea îi răspundea imediat. Simțea cum sfîrșurile ei se întăreau, atingîndu-i pieptul, iar respirația-i fierbinte îi atîngea obrazul și gîtul.

Își puse mîinile pe fesele ei și o ridică, făcînd-o să strige ușor de durere. Își înălță capul și privi înspre fața ei, încercînd să distingă ceva. Era o noapte foarte întunecată, dar stelele erau tot mai luminoase, iar el putu, în cele din urmă, să-i vadă ochii – la fel de negri ca bolta – două mici puncte reflectînd lumina stelelor. Spera să poată citi expresia lor, dar își dădu seama că nu era decît o iluzie provocată de strălucirea îndepărtată a stelelor.

Începu să se miște spasmodic sub el. Fesele i se mișcară senzual în praful cald. Hausner își auzi propria voce vorbind în șoaptă, spunînd lucruri pe care nu le-ar fi rostit niciodată decît pe întuneric. Iar ea îi răspunse la fel, profitînd de același val de beznă, asemenea unui copil care își ascunde chipul, dîndu-și la iveală totodată cele mai de nepătruns secrete. Vocea ei deveni puternică și guturală, revărsîndu-se în gîfiieli scurte. Trupul îi fu scuturat de un tremur ușor, urmat de un spasm lung. Corpul lui Hausner se încordă un moment, apoi se cutremură puternic.

Rămaseră nemișcați, lipiți unul de celălalt. Vîntul trecea pe deasupra, uscîndu-le transpirația trupurilor.

Hausner se răsuci, așezîndu-se într-o rînă. Îi mîngîie sîinii, simțind cum se înălțau și coborau. Deocamdată nu putea să judece foarte limpede, dar își dădea seama că își compromisese poziția. La Tel Aviv nu ar fi avut nici o importanță. Aici situația era alta, dar numai aici s-ar fi putut întîmpla și, lăsînd la o parte alte considerații de ordin tactic ori strategic, era convins că o iubea sau avea să o iubească foarte curînd. Ar fi vrut să o întrebe despre Laskov sau soțul ei, dar cei doi nu aveau legătură decît cu viitorul, fiind deci nesemnificativi pentru moment. Încercă să se gîndească la ceea ce i-ar plăcea ei să-l audă zicînd, dar nu-i veni nici o idee. Așa că o întrebă:

- Ce ai vrea să spun? Nu știu ce să spun.
- Nu spune nimic, zise ea, apăsându-i mîna pe sîni.

Acum stelele erau mai puternice și mai numeroase. Fluviul amplifică lumina slabă și rece, iar Hausner vedea grupul de circa douăzeci de persoane aflate în jurul mormîntului. Se apropie, dar rămase înapoia grupului. Miriam Bernstein întîrzie o clipă lîngă el, apoi se amestecă printre cei de lîngă groapă.

Moses Hess fu coborît în mormînt, iar rabinul spuse *El Male Rachimim*, Rugăciunea morților, cu o voce puternică, limpede, care răsuna în josul văii, pe rîu și peste cîmpiile mlăștinoase.

Becker, de asemenea, stătea puțin retras în afara cercului celor adunați la mormînt, iar Hausner văzu că era foarte tulburat.

Cît de ciudat, își spue Hausner. În Babilon erau îngropate osemintele a mii de evrei. Cît de straniu era să mai îngropi încă unul astăzi. Auzea, fără să fie conștient, vocea rabinului. „...da, plîns-am amintindu-ne de Sion. Ne-am atînat harpele în sălcii, în mijlocul...” Hausner avu deodată revelația că acele faimoase sălcii nu mai existau. Nu văzuse nici una.

Miriam Bernstein vorbea încet cu rabinul. Acesta încuviință din cap. Ea se întoarse și le vorbi pe șoptite, aproape neauzită, celor adunați în întuneric:

– Mulți dintre voi știu Rugăciunea Ravensbrück, începu ea, scrisă de un autor anonim pe hîrtie de împachetat și găsită în lagăr după ce acesta fusese eliberat. S-ar cuveni să o ascultăm acum, în timpul acestui serviciu, pentru a ne aminti că, indiferent dacă ne aflăm la Babilon, la Ierusalim sau la New York, sîntem într-o misiune de pace.

Se întoarse cu fața spre mormînt, privi în jos și începu:

*Pacea să-i călăuzească pe cei cu gînduri rele
și răzbunarea să înceteze,
și orice vorbă de pedeapsă s-amuțească.
Cruzimea-și rîde de-orice reguli și principii*

și este mai presus de înțelegerea omenească.

Martirii sînt prea mulți.

De aceea, Dumnezeu

nu cîntărește suferința lor cu balanța voastră,

căci mult prea crudă ar fi răsplata,

ci altminteri vă învață să o folosiți.

Căci laudînd pe toți călăii, pe trădători și pe iscoade,

pe cei mîrșavi înzestrîndu-i cu tot

curajul și tăria de suflet a celorlalți...

Vocea lui Miriam continuă să recite ezitant. Apoi, apropiindu-se de final, glasul ei deveni mai puternic:

Doar binele să fie luat în seamă, nu răul.

Și n-ar trebui să rămînem ... și coșmaruri

Ale amintirilor dușmanilor noștri,

spirite care îi bîntuie și îi înfricoșează,

ci, mai degrabă, să le fie de ajutor, așa încît... să

înceteze.

Acesta e singurul lucru ce-l dorim de la ei

și pentru ca noi, cînd totul se va fi sfîrșit,

ca oameni printre oameni să putem trăi,

și pacea să domnească iar pe acest sărman pămînt

printre oamenii buni,

și fie ca această pace să-i cuprindă apoi pe toți.

Hausner nu ascultă decît pe jumătate ultimele sunete ale vocii lui Miriam, care se pierdură în întuneric. Era o rugăciune fără sens – ba chiar periculoasă pentru oamenii care aveau să fie obligați să trăiască cu ura și răzbunarea în suflete, dacă voiau să supraviețuiască. Miriam, Miriam, cînd o să te înveți minte?

Serviciul funerar se termină, iar Hausner își dădu seama că toată lumea plecase, și rămăsese singur. Privi spre Eufrat, peste

câmpiile mlăștinoase, acolo unde cerul întunecat precum catifeaua întâlnea orizontul cel negru, undeva, către Ierusalim. Își închipui că vede luminile Orașului Istoric, dar nu era decât raza unei stele ce apunea la orizont. Dispăru, și, din acel moment, fu convins că n-avea să se reîntoarcă niciodată acasă.

Cartea a treia

BABILON POARTA IȘTAR

*Ieșiți din Babilon, fugiți din Caldeea
cu cîntece de vitejie! Vestiți, faceți cunoscută știrea,
duceți-o pînă la marginile pămîntului!
Ziceți: domnul răscumpără pe sluga sa Iacov.
Și nu vor suferi de sete în pustiul unde El îi duce.
El le izvorăște apă din stîncă.
El despică stîncă și apa fîșnește.*

(Isaia, 48:20–21)

杜詩

21.

Apărură curînd după încheierea serviciului funerar. Nu în linie, ca în noaptea precedentă, ci în mici grupuri de cîte trei, șase și nouă oameni. Se mișcau rapid și tăcut de la un punct camuflat la altul, de la un ascunziș la altul, alegînd cele mai bune căi de înaintare, după ce le aflaseră cu atîtea sacrificii în noaptea dinainte. Fură surprinși găsind micile ziduri ridicate în șanțuri, dar se tîrîră și le săriră ca niște șerpi, continuînd să urce prin aceleași culoare de eroziune spre vîrf. Își controlau perfect mișcările, nescotînd nici un sunet, neaprinzînd nici o lumină. Armele erau lăsate în jos, fețele fuseseră înnegrite, iar pedeapsa capitală îl amenința pe oricare ar fi încălcat vreun ordin.

Ahmed Rish se tîra împreună cu locotenentul său, Salem Hamadi, la oarecare distanță în spatele trupelor lor. Amîndoi știau că acesta s-ar fi putut să fie ultimul efort. Înfîngerea le-ar fi adus umilirea și chiar moartea, uciși fiind de propriii lor oameni sau de vreun tribunal compus din alți palestinieni. Mai mult, s-ar fi putut ca Mivtzan Elohim să-i urmărească tot restul vieții. Sau să fie închiși pentru tot restul zilelor la Ramla. Ca o ironie, Isaac Burg, șeful organizației Mivtzan Elohim se afla la cîtiva pași de ei, la fel ca și faima, bogăția și gloria. Pentru Rish și Hamadi aceasta era cea mai importantă noapte. Rish își acoperi ochii cu mîna cînd vîntul le aruncă un nor de praf în față.

– Zeii cei de demult sînt cu noi. Pazuzu ne-a trimis vîntul său, îi spuse el la ureche lui Hamadi.

Acesta însă nu era prea sigur *pentru cine* fusese trimis vîntul. Scui pă niște nisip și mormăi.

Nathan Brin se șterse la ochi și privi din nou, apoi închise luneta. O cuprinse cu un braț pe Naomi Haber, care se cuibărise lîngă el.

— Am ochii obosiți. De cînd a apus soarele, văd tot felul de lucruri stranii. Poftim. Uită-te, îi zise el, împingînd pușca spre zidul de pămînt.

Naomi îi trecu mîna prin păr, ștergîndu-i transpirația și camuflajul de pe frunte. În cele din urmă, după ore de ședere împreună, în tensiune și fără să știe dacă se vor mai reîntoarce vreodată acasă, inevitabilul se produsese. Se îndoia că, aflată într-o cafenea din Tel Aviv, i-ar fi aruncat vreo privire. Dar aici erau la Babilon și poate că ceva din destrăbălarea locului plutea în aer asemenea unui abur.

Avînd loc tot între apus și serviciul funerar, momentul lor de dragoste fusese la fel de grăbit precum cel al lui Hausner și Miriam, dar mult mai frenetic. De fiecare dată cînd unul din ei încerca vreun sentiment de panică sau vreo premoniție, se întreprudeau și începeau să privească atent panta, rîzînd de ridicolul situației. Dar asta se întîmplase înainte, cînd nu prea existau șanse ca așalii să se afle în zonă. Acum erau îmbrăcați, iar amenințarea unui atac era foarte serioasă.

Naomi Haber își puse luneta în dreptul ochilor și privi panta. Nu era ca la tir. Era o mare diferență. Ochea cu multă îndemînare ținte fixe și mobile, dar nu se acomodase prea bine cu terenul accidentat pe care se aflau și nici cu imaginea nocturnă a acestuia. Verdele acela straniu o inducea și mai mult în eroare.

— Vezi ceva? o întrebă Brin.

— Nu cred. Vîntul ăsta nenorocit.

— Știu.

Vîntul *Șerji* ridica praful, creînd umbre înșelătoare ce nu puteau fi văzute decît cu această lunetă puternică.

Înjură în șoaptă și îi trecu pușca înapoi lui Brin, spunînd:

— Nu mă pricep la asta.

Brin ridică pușca spre cer. Cercetă aerul vreo trei minute bune, pînă cînd zări avionul Lear deasupra capului. Aprecie că se afla la vreo doi kilometri înălțime, fiind cu mult în afara bătaii

armei sale. Hausner îi spusese să caute Lear-ul și să încerce să-l doboare. Se gândi să tragă un foc, dar se hotărî că n-are rost să irosească muniția. Nu făcea decît să-i bruieze. Închise luneta și se așeză din nou.

– Hai să ne odihnim cinci minute, și noi, și bateriile.

Își aprinse o țigară, adăpostind-o în mîinile făcute căuș.

Așbalii nu se grăbeau, oprindu-se și odihnindu-se într-o zonă de camuflaj, apoi înaintînd în fugă pînă la următoarea. Se așteptau ca israelienii să fi amplasat dispozitive de alarmă și posturi avansate de observație și căutau să le descopere. În plus, li se mai ordonase să nu răspundă focurilor de provocare. Dacă ar fi exersat tactica alergării tăcute și rapide, în cîteva minute ar fi ajuns la pozițiile israeliene și în tranșeele acestora. Dar ei continuau să avanseze în salturi scurte și tăcute.

Cu mult înaintea grosului trupei așbalilor se afla un cuplu de trăgători de elită. Unul dintre ei, Amnah Murad, avea o pușcă rusească Dragunov dotată cu o lunetă în infraroșu. Murad ținea cu grijă această armă în timp ce înainta. Celălalt, Moniem Safar, avea o busolă și un AK-47. Murad și Safar se antrenaseră împreună încă de cînd aveau cinci ani. Erau mai apropiați decît frații de sînge. Erau legați prin frăția crimei și fiecare putea anticipa mișcările și sentimentele celuilalt. Puteau comunica fără să își vorbească. O atingere, o ridicare a sprîncenei, o grimasă imperceptibilă a gurii, o respirație. Veniseră în acea după-amiază cu avionul, de la baza militară din deșert.

Cei doi tineri urmau un traseu indicat de busolă, care, conform instrucțiunilor primite, trebuia să-i ducă exact în locul unde se bănuia că s-ar afla luneta de noapte a israelienilor. Priviră în susul pantei și văzură creasta întunecată pe fundalul cerului presărat cu stele. Socotiră că distanța era de vreo jumătate de kilometru. Murad îngenunche, deschise luneta și începu să privească prin ea, potrivind-o. Coasta dealului era de un roșu

strălucitor, făcându-l să se gîndească la sînge sau la infern și să se neliniștească pentru un moment. Examină cu atenție promontoriul, căutînd lumina trădătoare a unei lunete de noapte, dar nu văzu nimic. Se întinse cu fața în jos, sprijinindu-și pușca pe o mică ridicătură din sol.

La vreo jumătate de kilometru în josul pantei, în partea centrală a coastei, se afla postul de ascultare și observație numărul 2. Era condus de Yigael Tekoah, membru al Knesset-ului, și de Deborah Gideon, secretara lui. Lui Tekoah i se păru că aude ceva înainte, apoi înspre stînga, iar, în cele din urmă, cu inima cît un purice, în spate. Atinse umărul fetei și îi șopti la ureche:

— Cred că ne-au înconjurat.

Ea încuviință din cap pe întuneric. Amîndoi fuseseră prea speriați pentru a face vreun pas în clipa în care auziseră primele zgomote, iar acum se aflau în spatele liniei inamice, fără nici o șansă de a mai ajunge la ai lor. Erau pierduți.

Tekoah știa că într-o unitate militară adevărată ar fi avut tot felul de dispozitive de comunicare sonoră sau vizuală, arme și radiouri sau telefoane de campanie. Dar, în condițiile date, a merge într-un asemenea post de observație însemna sinucidere curată, dar, cu toate astea, se găsiseră cu ușurință șase voluntari pentru cele trei posturi.

Tekoah simți că greșise, că nu-și făcuse datoria de a-i avertiza pe ceilalți. Israelienii nu trăgeau încă nici un foc, și el știa că așalii înaintau cu succes, pentru a lansa un atac surpriză. Poate că se vor infiltra în pozițiile israeliene, fără să se tragă măcar un singur foc.

— O să strig să îi avertizez. Deborah încremenise, ca un iepuraș. Îmi pare rău. Trebuie.

Păru să-și revină și îl atinse pe obraz.

— Desigur.

Acum Tekoah auzea pași foarte aproape. Se ridică în picioare din groapa în care se aflau, își duse mîinile la gură, se întoarse cu fața spre vîrfurile pantei și trase adînc aer în piept.

Un așbal se poticni într-una din sîrmele de care atîneau cutiile de conserve umplute cu resturi metalice și pietricele. Acestea zornăiră puternic în aerul liniștit al nopții. Panta era în continuare învâluită în liniște. Tekoah încremeni.

Brin apucă pușca M-14 și se întoarse spre pantă, privind. Nimic nu se mișca acolo jos, nici măcar norii sau umbrele de praf. Israelienii stăteau cu răsufierea tăiată de-a lungul întregii linii defensive, la fel ca și așbali, răsîndiți pe toată panta. Brin se întrebă dacă vîntul mișcase cutiile sau vreun animal, sau o mică alunecare de teren. Avuseseră parte de toate astea de-a lungul zilei. Se relaxă, dar continuă să privească atent.

Echipa celor doi trăgători de elită intră în alertă. Murad privi direct spre promontoriu și văzu lumina lunetei israeliene aprinzîndu-se. Era verde. O lunetă americană, așa cum bănuise. Imaginea oferită de aceasta era mai bună decît a lui, ceea ce însă nu însemna neapărat că cel ce o folosea era un țintaș mai bun decît unul care folosea o lunetă cu infraroșii. Murad era încrezător în sine. Ținti asupra luminii verzi, așteptînd să vadă capul apărînd înapoia ei.

Brin se aplecă și mai mult peste micul balcon de pămînt. Îi șopti lui Naomi Haber:

– Ai putea da o fugă să anunți că deocamdată nu se vede nimic.

Ea încuviință din cap și alergă în liniște, cu picioarele goale, către postul de comandă și observație.

Murad văzu pielea roșcată-albă a lui Brin, în locul unde Naomi Haber îi ștersese transpirația și camuflajul. Trase de trei ori rapid, iar amortizorul făcu un zgomot slab, ca al unui bătrîn care își drege glasul.

Brin nu simți nimic în afara unei lovituri ușoare în frunte. Se îndoi pe spate și se prăbuși în praf, scăpînd pușca în josul pantei.

După cîteva minute așbalii începură să înainteze din nou. Cutiile fură lovite iarăși, de altcineva, iar zgomotul se auzi încă o dată în noapte.

Hausner, Dobkin și Burg stăteau în picioare la postul de comandă și observație. Naomi Haber ajunsese cu greu aici, neputîndu-se orienta pe întuneric. În cele din urmă, văzu stindardul colorat. Alergă spre cei trei și le raportă.

Hausner ascultă din nou atent, pentru a auzi eventuale zgomote. Se întoarse către Haber și ceilalți doi mesageri de la postul de comandă.

— Mergeți la cei din dispozitiv și spuneți-le să tragă timp de un minut cînd aud semnalul meu. Dar să fie un minut de zece secunde.

Alergătorii o luară în diferite direcții.

După puțin timp Hausner fluieră. Cei care se aflau mai aproape de el îl auziră și începură să tragă încontinuu. Acesta fu semnalul ca toată lumea să deschisă focul.

Așbalii încremeniră, apoi se aruncară la pămînt. Cîteva fuseseră atinși, dar de frică ofițerilor nu strigară după ajutor. Ofițerii și subofițerii șopteau înnebuniți, cerînd să nu se deschidă focul.

— E o provocare, e o provocare, repetau ei. Nu trageți.

Pe măsură ce secunde treceau, fiecare pârîndu-li-se un an întreg, în care cele cinci AK-47 israeliene continuau să tragă în josul pantei, chiar și cei mai disciplinați începură să caute să își salveze viața punînd mîna pe trăgaci. Și exact în clipa în care un tînăr se pregătea să riposteze, focul israelian încetă la fel de brusc precum începuse. „Minutul de foc“ de zece secunde se încheiase.

Vîntul de est răspîndi mirosul de cordită arsă, iar ecoul ultimei împușcături se auzi printre dealurile înconjurătoare, stingîndu-se treptat. Nimeni nu credea că așbalii erau atît de

disciplinați, încît să nu riposteze cu foc la acel baraj ori să își înăbușe orice strigăt de durere dacă erau loviți, ori, în fine, să-și reprime tipătul de spaimă cînd pămîntul le exploda în față.

Hausner se întoarse spre Burg și Dobkin.

– Cred că ne pripim.

– Sper că nu i-am rănit pe cei din posturile de observație, zise Burg.

– Dacă toată lumea a folosit cum trebuie hărțile strategice, iar cei de la posturi se aflau la locurile lor, atunci nimeni n-a pățit nimic, spuse Dobkin. Și apropo de posturi, dacă cei de acolo nu au auzit nimic, nu cred că e ceva, în afară de animale, vînt și alunecări de teren. Acesta-i defectul unor astfel de dispozitive de alarmă. O dată, în 1967, în Suez, o vrabie s-a trezit să aterizeze pe un asemenea dispozitiv. Dar cui naiba îi mai pasă de ce a fost la Suez în 1967?

– Nimănui, îl asigură Hausner.

Micah Goren și Hannah Shiloah, dactilografe, se aflau în postul de ascultare și observare numărul 1, spre capătul nordic al pantei. Și ele își dădură seama prea tîrziu că sînt înconjurate. În timpul minutului de foc stătură ascunse în fundul tranșeei, gîndindu-se care va fi următorul pas. Deodată, din beznă se iviră doi așbali tineri înarmați cu cuțite care săriră asupra lor și le tăiară gîtul.

Reuben Taber și Leah Ilsar, ambii interpreți, se aflau la postul numărul 3, în sudul coastei. Și ei înțeleseseră ce se întîmplase. Ieșiră din adăpost și porniră înapoi, către vîrfurile coastei.

Murad îi zări cu ajutorul lunetei cu raze infraroșii la nici patruzeci de metri de locul unde se afla. Ridică pușca și îi împușcă pe fiecare în cap, fără nici cel mai mic zgomot.

Așbali începură să se tîrască acum, căutînd pe pipăite alte sîrme-capcană. Înaintarea lor era lentă, dar continuă. Grupul cel mai avansat se afla la nici trei sute de metri de vîrf.

Tekoah înțelese rostul minutului de foc și că israelienii nu văzuseră nimic. Se întoarse către Deborah Gideon.

– Noroc.

O lovi în maxilar, iar ea căzu fără zgomot în groapă. Împinse repede peste ea pământ și praf de pe marginea gropii, apoi sări afară și o luă la fugă în susul pantei. Își puse mâinile la gură și strigă:

– Aici TEKOAĦ – AVANPOSTUL NUMĂRUL DOI!
SÎNT PESTE TOT PE COASTĂ!

Nu știu dacă fusese lovit de vreun arab sau de un israelian, dar, chiar de-ar fi știut, nu mai conta.

Așbali deschiseră focul. Prima groapă-capcană se prăbuși sub greutatea unei tinere. Aceasta căzu într-unul din pari, dar nu mări. Urletele ei acoperiră un timp zgomotul puștilor, dar se stinseră în curînd.

Israelienii fură oarecum demoralizați auzindu-i pe așbali atît de aproape. Ce se întîmplase cu avanposturile? Cu dispozitivele de alarmă? De ce nu avusese nici un efect minutul de foc? Unde era Brin și luneta sa miraculoasă?

Trei așbali ajunseră lîngă creastă, dar căzură în șanțuri. Unul fu străpuns în gît, altul în piept, iar pe al treilea îl împușcă de aproape stewardul Abel Geller, folosind pistolul Colt 45 al lui Dobkin.

Capcanele erau extrem de utile, dar gropile săpate erau mult prea puține și, în clipa în care una se prăbușea, toți ceilalți erau avertizați de urletele victimelor, putînd să o evite. Cei morți erau străpuși de parii ascuțiți, făcînd capcana inoperantă.

Israelienii aveau acum cinci AK-47, iar numărul așbalilor scăzuse față de primul atac. Aceștia reușiseră însă să îi ia prin surprindere, ceea ce constituia întotdeauna un avantaj serios. Automatul Uzi, al lui Joshua Rubin, nu mai era folosit, ca de altfel, nici arma lui Nathan Brin. Dar despre acesta din urmă nimeni nu aflase încă.

Un grup de așbali se îndreptă spre promontoriul care nu mai era apărut de nici o armă. Văzură lumina verde a lunetei de noapte care zăcea în praf la baza promontoriului.

De-a lungul întregii linii, pe măsură ce înaintau, aşbalii se plasau între poziţiile de tragere ale israelienilor, pe care le localizau după scînteile de la gurile țevelor. De aceea, ca să acopere aceste zone moarte cu un foc eficient, israelienii erau obligați să își miște armele încontinuu la dreapta și la stînga.

Aşbalii mai aveau un avantaj. În noaptea asta ei erau veterani, în vreme ce cu o seară înainte nu fuseseră decît niște tinere și tineri luați prin surprindere de rezistența israeliană. De aceea focul executat asupra lor nu le mai provoca acea teroare irațională, ci doar teama normală, născută din experiență. Își pierduseră mulți frați și surori și voiau răzbunare. Hamadi le promisese că, în caz de victorie, puteau să-i folosească pe israelieni după bunul plac, fie că erau femei, fie bărbați. Ahmed Rish le promisese că, după primirea recompensei, fiecare va fi bogat. De asemenea, o cuvîntare inspirată, pe care le-o ținuse Hamadi, crease încă o diferență față de noaptea trecută, căci acum fiecare știa, ori credea că știe, pentru ce luptă.

Jaffe, unul dintre oamenii lui Hausner, sări peste întărituri și coborî în șanț pentru a recupera armele AK-47 ale celor străpunși de țărushi. Aruncă puștile dincolo de linia defensivă, dar, pe cînd încerca să se întoarcă, fu nimerit de un glonte și se prăbuși în josul pantei. Un alt membru al echipei lui Hausner, Marcus, recupără arma AK-47 și muniția aşbalului pe care îl împuşcase Abel Geller.

Cele trei puști fură preluate de o femeie și de doi bărbați instruiți de Dobkin. Cu toate acestea, aşbalii aveau încă inițiativa, aflîndu-se în acea situație stranie în care o retragere ar fi fost mai nefastă decît înaintarea. Erau mult prea aproape de creastă.

La o oarecare distanță în fața pozițiilor lor, israelienii eliberaseră destul de bine terenul și nivelaseră movilele, dar aşbalii erau atît de aproape, încît erau capabili ca, folosindu-se de forța lor de foc superioară și de o cantitate aproape nelimitată de

muniție, să execute un tir atotdistrugător în întăriturile pozițiilor israeliene de pe coastă. Apărătorii stăteau tot mai mult cu capetele la pământ, ferindu-se de gloanțe, ridicându-se tot mai rar pentru a trage. De fiecare dată cînd o făceau, vedeau că scînteile de la puștile inamicului se apropiaseră și mai mult.

Gloanțele loveau încontinuu întăriturile, desprinzînd bucăți de pământ, provocînd mici alunecări de teren și lăsînd în urmă găuri și puncte descoperite în zidurile defensive. Gloanțele nîmîreau, de asemenea, reflectoarele de aluminiu, reușind să le dărîme pe cele mai multe. Rețeaua de blindaj a avionului era eficientă, dar, după mai multe mii de lovituri, nilonul începu să se rupă, iar stîlpii care susțineau rețeaua fură rupti și răsturnați. Țepușele de aluminiu fură rupte sau scoase din pământ de către focurile de armă, lăsînd spații libere în șanțuri. Acei israelieni care nu mai participaseră niciodată la o luptă se minunau văzînd ce efecte distructive puteau avea cîteva arme mici.

Hausner, Burg și Dobkin se aflau la posturile lor, primind informații de la mesagerii care alergau încolo și înapoi. Dobkin știa că așbalii aveau inițiativa și că în următoarele cîteva minute puteau să ajungă sus. Își puse o mîină pe umărul lui Hausner.

– Rămîn.

Hausner îl respinse fără menajamente.

– Ba ai să pleci, domnule general. Acum. E un ordin.

Deși nu-i stătea în obicei, Dobkin ridică vocea:

– Ia ascultă, aici e nevoie de un comandant militar. Ce rost mai are să plec după ajutor?

– Așa e, zise Hausner, totul s-a sfîrșit. Dar tu ai vrut să pleci cînd încă totul părea în ordine aici. Așa că acum e rîndul meu să vreau să pleci, ca să te salvezi. Vreau să fugă cineva, ca supraviețuitorii de aici să mai aibă o speranță în decursul captivității lor. Așa că du-te! Dobkin ezita. Pleacă! strigă Hausner.

– Du-te, Ben, spuse Burg. Nici cel mai bun comandant din lume n-ar mai salva situația asta. Totul depinde de oameni... și de Dumnezeu. Așa că du-te.

Dobkin se întoarce și sări de pe movilă, îndreptându-se, fără vreun cuvânt de adio, către poziția lui McClure de pe coasta occidentală.

Pe panta estică doi așbali reușiră să se apropie de întărituri într-un loc unde nu se afla nici o AK-47 și nici un pistol. Cei doi israelieni de acolo, Daniel Jacoby, steward și Rachel Baum, stewardesă, aruncară înspre ei cu bucăți de aluminiu ca niște săgeți și strigară pentru a-i avertiza pe ceilalți. Așbali se feriră de sulite și deschiseră focul, nimerindu-i pe amândoi. Se strecurară apoi printre parii ascuțiți din șanț și săriră peste întărituri și tranșee. Pătrunseră în cadrul perimetrului defensiv.

Alpern, care făcea și el parte din echipa de securitate, alergă într-acolo în timp ce trăgea foc continuu, făcându-i pe așbali să se prăbușească în tranșeele israeliene. Apoi sări după ei și îi ucise cu o altă sulită din aluminiu. Doi oameni, ducând o targă improvizată din bare de aluminiu și tapițerie, îi ridicară pe Daniel Jacoby și Rachel Baum și îi duseră în coliba păstorilor. Alpern chemă două femei neînarmate și le dădu armele așbalilor. De data asta avuseseră noroc, dar Alpern, veteran din războiul din 1973 știa că, dacă planul lor defensiv de ultimă instanță nu dădea rezultate, sfârșitul nu era prea departe.

22.

Aflat la bordul avionului Concorde 02, căpitanul David Becker ședea pe scaunul său, aprinzându-și ultima țigară și gîndindu-se la copiii săi din Statele Unite și la noua sa soție israeliană. Dinspre radio se auzea un semnal ascuțit și foarte puternic, pe care însă el nu părea să-l observe. Din cînd în cînd cîte un glonte lovea fuzelajul, făcînd explozie în clipa în care pătrundea prin învelișul subțire. Cîteva ricoșeuri se auziră în preajma cabinei. Două gloanțe care trecuseră prin geam dăduseră naștere unor crăpături în formă de pînză de păianjen. Becker își strivi țigara și o aruncă jos. Se întinse ca să stingă unitatea energetică pentru cazurile de urgență, dar își aminti că i se ceruse să o lase în funcțiune pentru una dintre diversiunile pe care aveau să le încerce în ultimul moment. Ridică din umeri. Toată inventivitatea din lume era neputincioasă în fața hoardelor. Hoardele... În timpul războiului din Coreea circula o glumă care spunea că o grupă de militari chinezi e compusă din trei hoarde și o mulțime sau cam așa ceva. Nostim. Hoardele puneau stăpînire pe întreaga lume civilizată, încet-încet. La fel ca la căderea Romei. Se ridică să plece.

Radioul tăcu, apoi scoase un zumzăit plăcut. Se auzi o voce care vorbea într-o ebraică stîlcită:

– Trebuie să vă predați, spuse vocea repede. Spuneți-i lui H că trebuie să se predea.

Becker privi îndelung la aparat. Arabul vorbea repede și cifrat, în eventualitatea că mesajul era interceptat de cineva. Apoi, după un moment, bruiajul reapăru.

– Du-te-n mă-ta! spuse Becker și părăsi aeronava pentru a se alătura celor ce luptau.

Grupul de așbali de sub promontoriu se afla la vreo sută de metri de lunetă. Cei doi trăgători de elită care o însoțeau se așezaseră într-un punct din care Murad trăgea pe tăcute și cu precizie în capetele care se iveau de după întăriturile de pe creastă.

Burg se întoarse către Hausner.

– Cred că sînt suficient de aproape.

Hausner încuviință din cap. Dobkin le spusese să păstreze ceea ce el numise măsurile defensive de ultim moment, precum și tacticile de intimidare psihologică pentru clipa în care folosirea lor devenea absolut necesară. Hausner știa că mai necesare decît acum n-aveau să fie niciodată. Trimise prin mesagerul său ordin de aplicare a metodelor defensive finale. Se întoarse către Burg.

– Mă duc să văd ce face Brin. Tu ești comandantul. Rămîi aici.

Burg încuviință. Cînd Hausner se îndepărtase deja, una dintre tinerele care alergau, transmițînd mesaje, veni în urma lui și raportă:

– Se apropie și pe coasta dinspre fluviu.

Burg își aprinse pipa. Conducerea unei bătălii de pe vîrfurile unui deal nu era nicidecum unul dintre punctele lui forte. Tre-cuseră mai bine de treizeci de ani de cînd fusese soldat. Dobkin plecase, iar Hausner se îndreptase spre perimetru pentru a se sinucide – nu avea nici un dubiu în privința asta. Nimeni nu auzise de ministrul de externe în ultima vreme. Era mort, rănit sau lupta pentru a-și salva viața, ca toți ceilalți. Iar el, Burg, rămăsese singur. El trebuia să negocieze capitularea, în caz că ar mai fi putut fi vorba de negocieri. El care avusese întotdeauna grijă să rămînă neutru, să nu se implice. Dar, de data asta, se afla în miezul problemei, și încă de unul singur. Nici un mesager nu mai sosea pentru a raporta mersul luptei. Probabil că intraseră cu toții în confruntare. Nu mai avea cu cine să se consulte, nu mai era nimeni care să participe la întruniri. I se păru că își dă seama cum trebuia să se fi simțit Hausner și îi păru rău pentru

el. Tînăra care îi transmisese mesajul rămăsese lîngă el. O privi atent. Era Esther Aronson, una dintre asistentele ministrului de externe. Tremura și încerca să facă o evaluare cu o voce întretăiată.

– Ce-o să *facem*? întrebă ea.

Burg trase din pipă. Acum auzea cel puțin zece arme AK-47 pe coasta estică. Era convins că fiecare dintre ele era foarte necesară, și totuși, își dădea seama că nu poate să le permită așbalilor să înainteze nestingheriți pe la vest. Ministrul de externe fusese însărcinat cu conducerea operațiunilor în partea aceea, iar Burg presupuse că acesta știa că nu dispune de echipamentul necesar. Linia nu era apărată decît de opt oameni cărora li se adăugau Richardson și McClure. Arătă spre coasta estică.

– Du-te acolo și roagă să-ți dea, împrumută sau fură două AK-47 și măcar două pistoale încărcate și fugi cu ele înapoi la linia de vest. Cînd ajungi acolo, spune-i domnului Weizman să declanșeze imediat măsurile defensive de ultim moment. În regulă?

Ea încuviință din cap pe întuneric.

Burg o privi și își spuse că încredințase prea multe sarcini unei singure persoane. Trebuia să decidă singură cum să obțină armele și muniția, apoi să le care cîteva sute de metri pe întuneric, plasîndu-le în cele mai potrivite poziții. Apoi trebuia să transmită ordinul ministrului de externe, care era, probabil, cuprins de îndoială. Și toate astea înainte ca arabii să ajungă sus. O bătu ușor pe umăr.

– Totul o să fie bine. Nu te papi.

– N-am nimic.

– Bine. L-ai văzut cumva pe generalul Dobkin pe acolo?

– Nu.

– În regulă. Hai, du-te, și noroc.

Porni în fugă către locul de unde se auzeau armele.

Dobkin stătea în tranșee împreună cu McClure și Richardson.

– Știam eu că pînă la urmă or să încerce și pe aici.

McClure se aplecă înainte și, întinzînd pistolul spre dreapta, trase două focuri de-a curmezișul pantei. Apoi trase de două ori înainte, după care se întoarse spre stînga și trase ultimele două gloanțe.

– Greu al dracului să ții un front de cinci sute de metri cu un pistol cu șase gloanțe.

Se căută în buzunare după gloanțe.

– Or să trimită ceva din partea cealaltă, îl asigură Dobkin.

– Asta și sper, îi răspunse McClure, începînd să își reîncarce arma.

Cînd focul încetă, Richardson privi în jos, de-a lungul pantei abrupte. Din cînd în cînd se auzeau sunetele cutiilor de metal pline cu pietricele care zornăiau sau înjurăturile vreunui arab care aluneca la vale.

– Cînd naiba au de gînd să înceapă manevrele finale? Unde dracu' s-a dus femeia aceea? Unde sînt puștile noastre?

Dobkin se ridică din groapă.

– Întrebă-l pe generalul Hausner. Eu nu mai lucrez aici. Se ghemui în poziția unui alergător care ia startul. Adios, Tex, îi zise lui McClure. Ne vedem la Haifa sau Houston. Sări din poziția în care se afla și, cu un pas imens, ajunse pe creastă. Timp de o secundă păru suspendat în aer, dîndu-și seama cît de abruptă avea să fie coborîrea. Își aminti că era pe un zid, pe un taluz. Un zid foarte înclinat, construit pe malul fluviului. Următorul pas îl aduse cu doi metri mai jos, pe panta aproape perpendiculară. Apoi, cu încă un pas, coborî douăzeci de metri. Alergă și căzu aproape vertical pe terenul de dedesubt. În mai puțin de trei secunde coborî aproape jumătate din distanță. În fața lui apărură uluiți doi arabi care se cățarau pe întuneric. Reacționară instinctiv, ridicînd puștile AK-47 cu baionete.

Hausner o găsi pe Naomi Haber ținînd în poală capul mutilat al lui Brin. Înțelese imediat cel puțin o parte a problemelor pe care le avusese defensiva.

– Unde e arma? strigă el.

Ea își ridică privirea.

— E mort.

— Văd și eu asta, la dracu'! Unde e nenorocita aceea de pușcă?

Hausner se uită peste promontoriu. Mai mult pe pipăite, reuși să vadă locul unde își sprijinise Brin arma. Acolo era și o urmă de glonte, iar Hausner simți ceva cald și umed. Își șterse mîna. Nu fusese o lovitură întîmplătoare, își zise el. Probabil că acum și arabii aveau cel puțin o pușcă cu lunetă. Dacă o recuperau pe a lui Brin, aveau două. Oare încă mai țineau sub observație, cu ajutorul lunetei, acest loc? Avea să afle foarte curînd. Sări peste peretele de pămînt și își dădu drumul în josul pantei. Văzu repede strălucirea verzuie și se îndreptă către ea.

Murad îl zări prin lunetă și îi anunță pe cei nouă infanteriști care înaintau către pușcă, dar aceștia nu-l puteau vedea pe Hausner. Acesta luă pușca, se rostogoli pînă la o altă poziție și o ridică. Observă trupa de arabi aflată la mai puțin de treizeci de metri și trase cinci focuri pe rînd, lovind pe unul sau doi și împrăștiindu-i pe ceilalți. Nu puteau face față armei cu lunetă și erau conștienți de asta.

Murad îl înjură pe Hausner. Se jurase să pună mîna pe pușca aceea, și acum nebunul ăla era în stare să o strice în clipa în care avea să-l nimerească. Trase.

Hausner pornise deja. Auzi glonteale lovind și spulberînd praful de lîngă picioarele lui. Se culcă la pămînt, privind cu atenție terenul dinaintea sa. Arabul îl vedea, dar el nu știa unde se află acesta și, dacă nu îl descoperea în cîteva secunde, avea să fie un om mort.

Murad îl avea pe Hausner drept în reticulul lunetei sale. Apăsă pe trăgaci. N-avea cum să rateze această lovitură.

Grupul de infanteriști așbali începu să tragă orbește înspre luminița verde, strălucirile verzui ale proiectilelor lor încrucișîndu-se pe întuneric. Trasoare aprinse nimeriră pămîntul, strălucind ca niște licurici pe moarte, în vreme ce din toate părțile se vedeau ricoșeuri.

Cînd Murad apăsă pe trăgaci, imaginea din luneta sa cu raze infraroșii devenise neclară. Marele dezavantaj al lunetelor era că

își pierdeau eficacitatea când erau îndreptate asupra unor ținte de fosfor aprins. Trasoarele grupului care îl sprijinea treceau prin câmpul său vizual, lăsând în urmă dungi albe ce se îngroșau și se amestecau unele cu altele. De aceea voia să pună mîna pe luneta nocturnă. Înjură în gura mare și trase și el orbește.

— Încetați, proștilor, încetați!

Trase din nou fără să vadă nimic. Camaradul său, Safar, strigă, reușind să acopere sunetul puștilor AK-47, și infanteriștii încetară focul.

Hausner înțelese ce se petrecuse. Altcineva ar fi spus că Dumnezeu îl apăra din nou, el însă se simțea un obiect de distracție. Bomba. Aterizarea forțată. Recuperarea puștilor AK-47. Iar acum asta. Nu era binecuvîntat, își spuse el, ci blestemat. De ce nu se termina odată?

Murad vedea din nou clar cu ajutorul lunetei și examinează cu atenție terenul în zona în care îl zărise pe Hausner, dar nu mai găsi nimic. Acesta reușise să se ascundă într-o foarte puțin adîncă groapă din pantă, aflată imediat sub ridicătura abruptă a promontoriului. Asemenea tuturor infanteriștilor, se pricepea să se ascundă. Cu fiecare mușchi contractat, cu plămîinii goliți de aer, păru să se „dezumfle“ în adîncitura din coasta dealului. Pieptul, coapsele și chiar spatele se lăsară în jos, conform unei tehnici cunoscute doar de către cei care fuseseră expuși tirului, astfel încît depresiunea păru că mai cîștigă cîțiva centimetri adîncime.

Deodată Murad se simți cuprins de spaimă, pîrîndu-i-se că și el era expus și lipsit de apărare. Se ascunse într-o cavitate din sol.

Zgomotele bătăliei care se ducea de-a lungul întregii coaste umpleau aerul, însă în zona respectivă părea că domnește liniștea. Hausner și Murad se așteptau reciproc. Două lunete de noapte. Două amortizoare. Două dispozitive de camuflare a luminii și două puști excelente. Silențioase, invizibile și ucigătoare.

Grosul trupelor așbalilor se afla la mai puțin de o sută de metri de perimetru, dar cîteva echipe de genști antrenati pene-traseră pozițiile imediat sub întărituri și șanțuri, stînd acolo tăcuți

și nemișcați, înarmați doar cu cuțite și pistoale și așteptînd atacul final al trupelor lor. Dacă ar fi avut grenade de mînă, petarde sau încărcături explozive, așa cum au de obicei trupele de geniști, ar fi putut provoca panică în rîndurile apărării israeliene. Dar nimeni nu se așteptase că va fi nevoie să iă cu asalt un deal pentru a captura acești ostatici. Se simțeau oarecum nedreptățiți în cadrul acestui atac, căci erau profesioniști, elita oricărei unități de infanterie. Adesea, a te tîrî pînă în fața liniilor inamice, înaintea grosului trupei, se dovedea o misiune sinucigașă. Și totuși, iată că ajunseseră aici, fără însă să poată face nimic pînă cînd nu avea să fie lansat ultimul atac. Atunci aveau să sară în tranșeele israeliene, folosindu-și din plin pistoalele și cuțitele. Dar dacă ar fi trimis mai întîi acele încărcături explozive...

Dobkin sări și trecu în fugă pe lîngă cei doi arabi uluiți, care făcură stînga împrejur și, stînd cu spatele sprijinit de pantă și cu picioarele înfipte în nămolul și nisipurile mișcătoare, își ridicară armele AK-47 și traseră. Reculul armelor automate îi făcu să se cutremure din tot corpul și, pierzîndu-și echilibrul, alunecară în josul taluzului, îndepărtînd crusta vremurilor și dînd la iveală construcția inițială din cărămidă.

Dobkin se aruncă, pur și simplu, înainte. Auzi explozia și vîjîitul gloanțelor care trecură pe lîngă el. Ajunse din nou cu picioarele pe pămînt și sări încă o dată. Atinse cu călcîiele tufele de ricin și picioarele i se înfundară în pămîntul moale de pe malul fluviului. Plonjă din nou ca un scafandru și pluti în aer.

În urma lui se zăreau trasoare verzi zburînd ca niște arce luminoase. Părea că se strecoară prin și pe sub ucigătoarele degete lungi și verzi. Părea că plutește în aer de o veșnicie. Deasupra lui se întindea cerul albastru și înstelat al Mesopotamiei. Apoi linia crestei rămase în urmă, întunecată, iar dedesubt se întindea Eufratul strălucitor. După aceea, cînd sări din nou, văzu cîmpiile mlăștinoase și apoi din nou cerul. Cu coada ochiului zări luminile verzi fosforescente, asemenea unor raze mortale dintr-un film științifico-fantastic, care se apropiau tot mai mult, pe măsură ce sunetele sacadate ale armelor creșteau în intensi-

tate. Se întrebă de ce nu cade, de ce părea suspendat deasupra fluviului. Apoi o lumină verde, ascuțită îl lovi, provocându-i o durere înfiorătoare, și totul își relua cursul normal, ca și cum tocmai se trezise dintr-un vis. Auzi un pleoscăit și fu acoperit de apele noroioase ale fluviului.

Hausner își dădu seama că nu avea cum să se întoarcă în interiorul pozițiilor israeliene. Terenul era prea deschis, iar trăgătorul arab își stabilise acum o poziție convenabilă. Și totuși, din punctul unde se afla, Hausner nu putea să tragă decît înainte, neavînd cum să folosească luneta. În plus, consumase aproape toată muniția.

Un glonte îi zbură tocul pantofului, iar piciorul îi zvîcni spasmodic. Înjură în clipa în care își înalță capul. Începu să urmărească prin lunetă, dar arabul se ascunsese în groapa sa, devenind invizibil. Grupul de infanteriști renunțase la gloanțele trasoare și începuse să tragă în direcția în care se afla el. Hausner îl văzu pe camaradul pușcașului traversînd terenul către grupul de infanteriști. Trase, și Safar se prăbuși, punîndu-și mîna într-o parte.

Murad trase, iar Hausner simți o înțepătură în ureche. Își îndreptă arma spre trăgătorul de elită și trase în clipa în care silueta lui dispărea în adîncitură. Simți ceva umed și cald pe ureche și se culcă pe spate în groapa puțin adîncă. Se gîndi, în grabă, irațional, la Miriam.

Se săturase. Nu reușea nimic și simțea că, de-o parte și de alta, așbalii înaintau spre creastă. Strigă înapoi, acoperind zgomotul gloanțelor:

— Haber! Nu-i răspunse nimeni. Strigă din nou: Haber!

Ea privi în sus. Ținea încă în poală capul însîngerat al lui Brin. Își aminti că Hausner fusese acolo cu cîteva minute mai devreme, dar nu știa ce se alesese de el. Îl auzi strigînd din nou, dar nu-i răspunse.

Hausner își sfîșie cămașa și o înfășură în jurul lunetei. Întoarse pușca și o apucă de amortizorul roșu. Se sculă și, ridicînd arma deasupra capului, o aruncă în sus, peste marginea

ruinelor turnului de pază de deasupra capului lui. Aceasta căzu la mică distanță de Naomi Haber, în praf. Ea auzi zgomotul și înțelese instinctiv despre ce era vorba și ce trebuia să facă. Își lăsă în jos capul și sărută fruntea zdrobită a lui Brin.

Ordinul pentru aplicarea măsurilor defensive de ultim moment făcuse înconjurul perimetrului defensiv, iar operațiunile pregătite cu atîta migală se declanșară. Aveau să testeze acum toate șiretlicurile și inovațiile care li se păruseră atît de inspirate și eficiente în timpul zilei, iar întinericul îi făcea pe mulți să se îndoiască de reușita lor.

Vocea unui arab strigă cu putere undeva la vreo sută de metri de promontoriul nordic:

– Aici! E o breșă în linia defensivă! Aici! Aici! Urmați-mă!

Două grupuri de așbali, cuprinzînd optsprezece oameni, se îndreptară într-acolo, atacînd în sus, pe urmele vocii călăuzitoare. Nimeni nu trăgea în ei. Se apropiară pînă la cincizeci de metri de zona aparent părăsită a întăriturilor. În cîteva secunde aveau să ajungă înăuntru, bătălia fiind practic încheiată.

Vocea strigă din nou:

– Aici! Repede! Sus!

Poate că așbalii remarcaseră printre zgomotele armelor că vocea avea o ușoară nuanță artificială și că accentul palestinian nu era tocmai perfect, dar nu reacționară în nici un fel. Probabil, își spuseră ei, unul dintre comandanți folosea un corn de taur. Continuară să înainteze după vocea care se afla atît de aproape de defensiva israeliană.

Ibrahim Arif stătea într-un mic adăpost săpat în întăriturile israeliene și striga din nou în microfonul PA:

– ACUM, SUS ȘI GATA!

Boxa PA, aflată la treizeci de metri în fața parapetelor, îi chema pe așbali la atac.

– ACUM, SUS ȘI GATA! STRIGAȚI! STRIGAȚI! MOARTE ISRAELULUI!

Aşbalii rămaseră drepti, apoi alergară înainte, strigînd:
– MOARTE ISRAELULUI!

Kaplan, care ieşise din infirmerie, Marcus şi Rebecca Livni, o stenografă care tocmai primise un AK-47, deschiseră focul. Fiecare trase cîte şaizeci de gloanţe în rîndurile aşbalilor.

Aceştia rămaseră uluiţi şi încremeniţi în bătaia puştilor. Proiectilele de 7,62 mm îi secerară, iar ei se prăbuşiră unul peste altul asemenea unor piese de domino. Era prima lor mare pierdere de pînă acum şi ea lăsa un gol imens în atacul frontal.

Esther Aronson se rugase de toţi cei pe care îi întîlnise pe întuneric să o asculte. Burg îi spusese să ceară, să împrumute sau să fure. Prima variantă nu fu eficientă. Fiecare dintre cei de acolo era mult prea preocupat de propria-i supravieţuire pentru a se mai gîndi la problemele strategice pe care le-ar pune un atac pe la spate. Toată lumea care o asculta era de acord cu ea şi afît. Îl căută disperată pe Hausner, căci un simplu ordin al lui i-ar fi dat lucrurile de care avea nevoie. Dar nimeni nu ştia unde e. Dispăruse, probabil că murise.

Văzu şi auzi şiretlicul cu boxa PA şi înţelese că ultimele manevre disperate fuseseră declanşate. Pe panta vestică nici pomeneală de aşa ceva. Avea nevoie de arme. Alergă către punctul unde Rebecca şi Marcus ieşeau cu precauţie dintre întărituri, pentru a recupera armele aşbalilor măcelăriţi. Kaplan îi acoperea. Esther Aronson trecu pe lîngă Kaplan, se avîntă peste tranşee şi peste întărituri şi îşi dădu drumul printre ţepuşele din şanţuri, depăşindu-i în goană pe Rebecca şi Marcus care o priviră surprinşi.

– Îmi pare rău, strigă ea, am nevoie de arme pentru coasta de vest. Sîntem atacaţi. Umblă cu repeziciune printre cadavre şi printre răniţi, desprinzînd cu iuteală şi abilitate cartuşierele care erau pline cu muniţie, şi apucă armele AK-47 pe întuneric, găsindu-le mai mult datorită ţevilor lor încinse. O ardeau mîinile şi tot trupul, pe măsură ce şi le afîrna una cîte una de umăr.

Marcus și Livni alergaseră să o ajute. Marcus striga încontinuu, avertizînd-o să nu dea peste oameni vii, dar Esther parcă nici nu-l auzea. Marcus împușcă pe cineva care părea că se întinde după armă în clipa în care aceasta îi fusese luată.

Aronson strigă: „Mulțumesc!” și dispăru peste întărituri, fugind cu acea povară incredibilă.

Marcus și Livni adunară repede restul armelor, sub acoperirea lui Kaplan care veghea cu pușca sa AK-47. Boxa PA striga:

– ÎNAPOI, ÎNAPOI! FERIȚI-VĂ! EVREII SÎNT BINE ÎNARMAȚI AICI.

Așbaliî păstrară distanța.

Naomi Haber încarcă din nou pușca M-14 și începu să privească prin lunetă. Întreaga coastă era plină de așbali, care se tîrau și se ascundeau. Cercetă zona din dreptul ei și îl văzu pe Hausner stînd foarte liniștit în ascunzișul său. Oare fusese lovit? Nu-și dădea seama. Pentru a arunca pușca de la o asemenea distanță trebuia să se ridice în picioare. Probabil că trăgătorul de elită al arabilor îl ochise.

Un glonț trecu razant pe lîngă mîna ei dreaptă, atingîndu-i încheieturile degetelor. Țipă de durere și fu cît pe-aci să scape pușca. Se lipi de zidul de pămînt pînă cînd îi trecu primul șoc. Își linse rana ca un animal și i se păru că durerea i se atenuază. Știa că cel care fusese la un pas s-o omoare îi ucisese iubitul. Mai știa că din acest motiv, mai presus decît din oricare altul, el trebuia să moară. Se ridică încet și privi cu atenție peste peretele de pămînt.

Murad înțelese că Safar murise. Safar, prietenul său din copilărie. Singurul lui prieten adevărat. Iubitul său. Îl omorîse evreul acela. Oare îl lovise pe evreu cînd acesta aruncase pușca? Aceasta se stricase, desigur. În mîinile cui căzuse? Cercetă cu atenție regiunea dintre groapa lui Hausner și promontoriul trăgătorului de elită. Acum pericolul venea dinspre promonto-

riu, dar parcă nu putea să-și desprindă ochii de locul unde îl văzuse pe evreul ăla blestemat.

Haber cercetă cu atenție, încet, în timp ce inspiră adânc. Văzu tot corpul trăgătorului întins pieziș față de ea, la vreo optzeci de metri depărtare. O împușcătură către zona capului ar fi distrus probabil și luneta, dar un foc îndreptat spre spatele acestuia avea mai multe șanse de reușită. Ținti către spatele acestuia și trase de două ori.

De-a lungul perimetrului israelienii instalau manechine a căror confecționare le luase atîta timp. Pe măsură ce erau înălțate, acestea atrăgeau focurile de armă, erau dărîmate și ridicate la loc.

Vreo zece bărbați și femei neînarmați țineau în mîini tuburi de spray aerosol și aprindeau vaporii scoși de acestea în reprize scurte care simulau focurile de armă. Arabii trăgeau în direcția acestor lumini pe care le vedeau acum pe toată lungimea crestei. Totodată, în închipuirea lor, numărul puștilor capturate de israelieni crescuse simțitor.

Între timp, adevăratele puști AK-47, care tocmai fuseseră capturate împreună cu suficientă muniție, începură să fie puse în funcțiune.

Două femei neînarmate, care își petrecuseră ultima jumătate de ceas înregistrînd pe casete zgomotele luptei, folosindu-se de cele douăzeci și patru de casetofoane, ce trebuia să fie utilizate în cadrul misiunii de pace, începură să amplaseze aceste aparate în diverse părți ale liniei defensive, apăsînd butoanele de playback. Volumul zgomotului armelor din tabăra israeliană păru să crească și mai mult.

Lucrurile începeau să meargă din nou ca pe roate. La postul de comandă și observație unde se afla Burg soseau iar alergători aducînd mesaje și cerînd ordine, pe care Burg li le dădea ca și cum asta ar fi făcut toată viața. Se părea că măsurile defensive

de ultim moment își făceau efectul, iar moralul oamenilor creștea. Dar Burg știa că încă se aflau pe muchie de cuțit.

Esther Aronson mergea, poticnindu-se pe întuneric, spre coasta de vest. Striga, dar nimeni nu părea să o audă.

Uimiți inițial de atacul de unul singur al lui Dobkin, așbalii se opriseră pentru un timp, dar, în cele din urmă, începură să se tîrască din nou în sus, către vârful dealului, pe care îl vedeau pe fundalul cerului întunecat și plin de stele, la mai puțin de cincizeci de metri. Comandantului lor, Sayid Talib, nu-i venea să creadă că lucrurile mergeau așa de ușor. Cu excepția unui pistol care trăgea intermitent înspre ei, nimeni nu părea să se afle pe creastă. Dar n-avea să dureze o veșnicie. Striga la oamenii săi, cerîndu-le să se miște mai repede. Fusesse convins că e o misiune sinucigașă atît pentru el, cît și pentru cei patruzeci de oameni ai săi, însă Ahmed Rish îl liniștise, spunîndu-i o poveste despre un general britanic care își purtase armatele pe o pantă și mai abruptă, cucerind apoi Canada pentru Anglia. Și era adevărat. Nimeni nu s-ar fi așteptat la un atac pe partea asta.

Pe măsură ce urca, fața lui Talib se înroșea. Abia aștepta să ajungă printre evrei. Își atinse chipul pe jumătate mutilat. Cînd locuise la Paris, primise o scrisoare de la ministrul francez al imigrației. O deschisese pentru a descoperi că venea, de fapt, de la Mivtzan Elohim. Neglijența asta îl costase scump, pierzîndu-și jumătate din față, întreaga lui viață ulterioară fiind modificată. Femeile lăsau să le scape un mic țipăt cînd vedeau ce rămăsese din chipul său cîndva frumos. Chiar și bărbații întorceau privirea.

Talib se ruga să-l găsească pe Isaac Burg în viață. Dintre toate modalitățile de tortură la care se gîndise, se hotărîse, în cele din urmă, să îl jupoaie de viu, considerînd-o drept o pedeapsă demnă de șeful lui Mivtzan Elohim. Avea să-i sfîșie pielea timp de o zi, poate chiar mai mult, aruncînd-o apoi cîinilor, în fața lui

Burg. Privi în sus. Se aflau la mai puțin de douăzeci și cinci de metri de vîrf.

McClure își încarcă pistolul cu șase gloanțe. Se întoarse către Richardson, care stătea în picioare foarte calm.

– Cum se spune „duceți-mă la consulatul american“ în arabă?

– Ar fi trebuit să îl întreb pe Hausner, ieri, chestia asta.

– Deci, nu știi limba arabă?

– Nu. De ce aș ști-o?

– Habar n-am. Așa credeam.

Se aplecă în afara gropii și privi în josul pantei. Îi vedea pe oameni tîrîndu-se ca niște șopîrle prin beznă. Ținti către unul și trase.

Miriam Bernstein și Ariel Weizman o găsiră pe Esther Aronson tîrîndu-se. Luară cele opt AK-47 și muniția, fără nici o formalitate și alergară de-a lungul perimetrului lung de vreo jumătate de kilometru, îndreptîndu-se în direcții opuse. Lăsară în dreptul fiecărei poziții cîte o armă și muniția necesară, dar Bernstein nu văzu groapa lui McClure. Se opri la capătul sudic al perimetrului, avînd în mînă o AK-47. O tînără din grupul așbalilor se ridică pe terenul plat și rămase în picioare cu arma atîrnată de umăr. O văzu pe Bernstein și își puse pușca în poziție de tragere, încet și cu atenție.

Bernstein nu știa cum se folosește o AK-47 și nici dacă voia să o utilizeze. Era trasă siguranța? Era încărcată? Trebuia să tragă cocoșul? Probabil că fostul proprietar făcuse toate cele necesare, pregătind-o pentru atac, dar ea nu se gîndi la lucrurile astea. Tot ce știa cu siguranță era că pușca trebuia să aibă un trăgaci. Îl găsi și ezită.

Tînăra trase o rafală direct spre ea.

Miriam văzu scînteile și acestea o orbiră. Se gîndi la o zi cu soare strălucitor petrecută într-o cafenea din Ierusalim. Un tînăr infanterist îi povestea cum, undeva pe înălțimile Golan, îi ieșise în față un arab și începuse să tragă în el cu un pistol automat,

de la câțiva metri. Tînărul se aflate în dreptul unui copac din care gloanțele făceau să se desprindă aşchii de lemn ce îl loveau în cap, peste gît și pe spate. Apoi arabul dispăruse. Infanteristul spusese:

– În ziua aceea am avut un înger păzitor în față.

Bernstein auzi o altă explozie, iar arma automată începu să se zgîlție în mîinile ei. Tînăra păru că sare pe spate, peste marginea creștei.

Miriam Bernstein căzu în genunchi și își acoperi fața.

În Concorde Yaakov Leiber stătea și se uita la un film american de război. Îl mai văzuse o dată în cursul după-amiezii și își luase notițe. Proiectorul era fixat la comanda „derulare rapidă”. Cînd apărea o scenă cu zgomote ale războiului real, revenea la viteza normală și dădea volumul la maxim, iar microfoanele instalate pe linia defensivă reproduceau sunetele puternice ale unei mitraliere grele. Zvonurile cu privire la această armă se răspîndiseră cu iuteală prin tabăra aşbalilor din momentul în care Muhammad Assad fusese eliberat de israelieni. După toate aparențele, înainte de a fi executat pentru trădare, Assad apucase să le spună paznicilor săi numeroase povești despre forța israelienilor.

Aşbalii şovăiau. De-a lungul întregii linii defensive israeliene străluceau acum focurile armelor, însoțite de zgomote tot mai puternice care se răspîndeau pe toată panta. Sunetele armelor mici erau acoperite de cel al mitralierei grele. Israelienii păreau să aibă mai multe arme decît oameni, iar luptătorii aşbali simțeau înfrîngerea în aer. Începură să arunce priviri pline de îngrijorare spre comandanții lor.

Naomi Haber privi cum trupul lunetistului arab zvîcnește. Se cutremură la gîndul că îl împuşcase pe omul acela cu două gloanțe. Strigă, încercînd să păstreze un ton egal:

– Domnule Hausner, l-am terminat. O să vă acopăr. Privi în jos, către trupul nemișcat al lui Hausner. Domnule Hausner! L-am terminat! O să...

Văzu brațul acestuia mișcându-se încet a salut. Întoarse pușca spre pantă și începu să tragă la țintă. Ținte mobile aflate la vreo optzeci de metri. Foc! Lovit! Țintă nemișcată la nouăzeci de metri. Foc! Lovit! De la dreapta la stînga. Foc! Ratat. Să fixăm distanța. Aceeași țintă. Foc! Lovit. Următoarea țintă.

Hausner încercă să se cațere, folosindu-se de mîini și de picioare, pe muchiile și colțurile turnului de pază, dar nu reuși. O luă spre dreapta sa, acolo unde panta era mai domoală, și porni să o urce în fugă. Auzea, în față, dar mai spre stînga, sunetul puștii M-14 trăgînd iar și iar. În fața lui se ridicau întăriturile israeliene. Acolo n-ar fi trebuit să se afle nimeni, căci întreaga zonă era acoperită de M-14. Totuși, văzu un număr foarte mare de scînteii care se aprindeau de-a lungul perimetrului defensiv. De unde dracu' făcuseră rost de atîtea puști? Sau erau toate doar tuburi cu aerosol? În fața lui se aprinseră cîteva scînteii, și, auzind gloanțele care trecură vîjîindu-i pe lîngă urechi, își dădu seama că nu erau tuburi cu aerosol. Din spate se auziră gloanțe. Strigă din toate puterile, acoperind zgomotul puștilor:

– Pentru numele lui Dumnezeu, încetați focul. Hausner! Hausner!

Sub el, nisipul alunecă, iar el se prăvăli și se împiedică, ajungînd direct în fața puștilor israeliene, strigînd cît îl țineau puterile, după ce reuși să-și tragă răsufierea. Apoi ajunse într-o tranșee. Un tînăr și o tînără, amîndoi avînd cîte o pușcă AK-47 în mînă, priviră în jos către el plini de curiozitate. Hausner se ridică în picioare.

– Sînteți cei mai slabi trăgători pe care i-am văzut vreodată.

– Norocul dumneavoastră, spuse fata.

Luptătorii neînarmați începură să împingă mormanele de pietre și pămînt. Bucățile grele se prăvăliră peste pantă,

sfârîmînd crusta întărită pe măsură ce înaintau și luînd cu ele tot mai mult pămînt, căpătînd o forță tot mai mare. Fragmentele de pămînt pătrunseră în rîndurile arabilor, rupînd picioarele și coastele celor pe care îi loveau.

Deodată, în clipa în care fițiurile cocteilurilor Molotov fură aprinse, linia defensivă israeliană fu luminată de o mulțime de flăcări asemănătoare unor torțe. Încercăturile incendiare își începură zborul arcuit, căzînd apoi printre așbali. Pentru a fi siguri că în clipa impactului făceau explozie, israelienii legau jumătăți de cărămizi de fiecare sticlă, folosind bucăți de cîrpă. Borcanele și sticlele se spargeau și kerosenul sau napalmul, încă și mai periculos, se aprindeau, împrăștiind flăcări peste tot.

Pentru distanțele mai mari foloseau, în loc de praștii, sutienele. Coasta dealului era luminată de flăcări, iar tirul israelienilor deveni mai precis, căci așbali stăteau în lumina flăcărilor.

Așbali fură năuciți și începură să își piardă cumpătul. Cîțiva fugiră către zonele mai întunecate, unde să nu îi dea de gol kerosenul aprins. Din cînd în cînd cîte un om era împrășcat de combustibilul în flăcări, iar strigătele lui acopereau, preț de o clipă, zgomotele infernale ale bătăliei.

Ultimele capcane care fuseseră evitate pînă atunci se umplură în curînd. Vreo șase tineri urlau, dîndu-și încet-încet sufletul în clipa în care, zbătîndu-se ca să scape, parii ascuțiți le pătrundeau și mai adînc în spate, în stomac, în gît și în organele genitale.

Geniștii, care făceau pe morții imediat sub întăriturile israeliene, știau că erau cu adevărat pierduți. Cîțiva dintre oamenii lor fuseseră uciși chiar de focul propriei armate, iar șansele unui atac împotriva pozițiilor israeliene se micșorau. Aproape că erau prinși în gura lupului, iar instrucția lor îi pregătise pentru orice fel de situație. Se rostogoleau încet-încet, în josul pantei, parcurgînd astfel cîțiva metri și oprindu-se apoi pentru a se preface din nou morți. Știau că atenția apărătorilor

era îndreptată în altă parte. Se apropiiau metru cu metru de grosul trupelor. Mișcările erau lente și chinuitoare și aproape toți fură loviți măcar o dată. Totuși, în cele din urmă, jumătate din echipa de elită a luptătorilor reuși să ajungă înapoi. Oricum, nu erau nici acum în afara pericolului.

Pe panta vestică lupta se încheiase în mai puțin de un minut, după ce prima armă AK-47 a israelienilor deschisese focul. Cocteilurile Molotov incendiară toată linia tufelor de ricin din vale, luminând siluetele arabilor care se țirau în sus. Panta fusese apoi „curățată“ de focul armelor AK-47 și de bucățile de pământ aruncate în josul terenului abrupt, dar lipsit de denivelări și obstacole. Taluzul era la fel de inexpugnabil ca în urmă cu douăzeci și cinci de secole, atunci când Darius îl văzuse pentru prima oară sau când Alexandru îl apăraseră cu succes câțiva ani mai târziu. Cei mai mulți fură uciși imediat, iar ceilalți fură îngropați în tufe de ricin de dedesubt. Puținii care căzură în Eufrat nu știau să înoate, ca cei mai mulți dintre arabi, așa că se îneacă în apele mîloase ale fluviului.

Sayid Talib, care uitase deja visurile sale de răzbunare împotriva lui Isaac Burg, alerga, strigînd, prin tufe cuprinse de flăcări. Durerea sfîșietoare, provocată de cele două gloanțe care îl nimeriseră, aproape că îl făcea să-și piardă cunoștința. Se poticni, se țirî și, în cele din urmă, văzu apele Eufratului sub el. Învățase să înoate în Europa, așa că se lăsă purtat de fluviu spre sud. Câțiva dintre oamenii lui se agitară și strigară în jurul lui, apoi se îneacă. Își spuse că, probabil, era singurul supraviețuitor.

Hausner se duse la Burg, care stătea în picioare la postul de comandă și observație.

— Ori ești cel mai bun comandant de la Alexandru cel Mare încoace, ori ai avut intuiția de a rămîne aici fără să faci nimic.

Burg fu surprins să vadă că Hausner trăia, dar nu spuse nimic în sensul acesta.

— Un pic din amîndouă, probabil. Văzu că Hausner avea pieptul dezgolit și îi lipseau amîndoi pantofii. Pe față avea o pată de sînge coagulat. Unde naiba ai fost?

— În josul pantei. Se urcă pe vîrfurile mobilei și privi către perimetru. Brin a fost ucis de un trăgător de elită.

— Așa. Burg își aprinse pipa care stătuse pînă atunci stinsă într-un colț al gurii. Avem multe pierderi. Mă tem că cei din avînposturi sînt morți cu toții.

— Și eu cred la fel, zise Hausner.

Din direcția pantei de vest se apropiau două fete. Fiecare avea mai multe puști atîrnate pe umăr. Una din ele era Esther Aronson.

— Acolo s-a terminat. Nu avem nici o pierdere, deși cineva lipsește, zise ea.

— V-ați descurcat excelent, spuse Burg.

— Cred că am putea folosi armele astea pe coasta estică, adăugă fata.

— Da, spuse Burg. Cine a dispărut?

— Miriam Bernstein. O caută.

Hausner nu păru să reacționeze.

Cele două tinere dispărură grăbite în întuneric.

Hausner întinse o mînă.

— Dă-mi să trag și eu o dată din porcăria asta.

Burg îi dădu pipa.

— Să fi fost un miracol?

— Nu merge, zise Hausner.

Îi tremurau mîinile.

— De ce nu?

— N-am auzit vocea Domnului.

— Tu trebuia s-o auzi? Numai tu?

— Da.

Burg începu să rîdă. Hausner îi dădu pipa înapoi.

— Dobkin?

Burg ridică din umeri.

— Chiar că ar fi o minune să mai fie în viață.

— Așa e. Ascultă... o să mă duc pe coasta de vest.

- Nu mai e nevoie. Totul s-a terminat acolo.
- Nu-mi spune mie cum să conduc lupta, Burg.
- Sări de pe movilă și se îndreptă grăbit spre vest.
- Burg privi uimit în urma lui.

Ibrahim Arif continua să vorbească într-un microfon, ridicînd vocea pentru a acoperi zgomotele luptei, încercînd totodată ca tonul său să rămînă batjocoritor.

– Mergeți acasă, copilași. Ați fost chelfăniți binișor. Acum duceți-vă acasă și ascundeți-vă. Salem Hamadi! Mă auzi? Du-te și te culcă acasă cu tînărul tău prieten. Pe cine ai ales săptămîna asta? Pe Ali? Pe Abdel? Sau pe Salman? Ori poate este Abdullah? Așa zicea Muhammad Assad, că săptămîna asta faci dragoste cu Abdullah.

Arif continuă să-i ia astfel în derîdere pe un ton de jelanie, straniu pentru arabi. Inima îi zvîcnea în piept, iar gura, deja uscată din cauza setei, avea un gust sălcii. De cuțitul lui Rish nu îl despărțea decît mîna asta de evrei care rămîneau din nou fără muniție. Și chiar dacă, printr-o minune a lui Allah, ar fi scăpat cu viață din toată tărășenie asta, cei pe care îi numise frații și surorile lui aveau să-l urmărească toată viața, urîndu-l și mai mult pentru noua lui trădare. Dar la asta avea să se gîndească abia în ziua următoare. Pentru moment, trebuia să aibă grijă să se ferească din calea lui Rish și să îndeplinească ordinele lui Hausner.

– Sau poate că în seara asta ți-ai ales o cămilă sau un măgar? Salem? Ori, poate, pe domnul și stăpînul tău, Ahmed Rish?

În confuzia și disperarea lor, tinerii așbali începură să îi răspundă. Doi dintre ei se ridicară și porniră spre creastă, dar fură doborîți. Unii își țineau mîinile pe trăgaciul armei la fel cum un om aflat într-o situație disperată își încleștează pumnii, iar țevile armelor se supraîncălzeau și făceau explozie.

Ahmed Rish se chirci la pămînt într-unul din șanțuri, cu radiooperatorul său. La cîțiva metri distanță ședea Salem Hamadi. Acesta părea că plînge ori se roagă pe întuneric, ori, pur și simplu, murmură cuvinte de neînțeles. Rish îl strigă:

— Scoală-te! Trebuie să facem un ultim efort. Probabil că nu mai au prea multă muniție. Luna nu a răsărit încă. Încă un efort. Hai! Trebuie să conducem chiar noi lupta.

Hamadi se ridică în picioare și înaintă alături de Rish. Majoritatea așbăliilor care se mai aflau în viață îl urmau mecanic.

Asupra atacatorilor care mergeau tot mai greu ploua cu cocteiluri Molotov, iar gloanțele le răreau și mai mult rîndurile. Bucățile de pământ le rupeau picioarele sau le acopereau trupurile înțînse la pământ. În cele din urmă, strigătul de retragere se auzi tot mai tare și mai clar din ultimele rînduri ale arabilor.

— Înapoi! Înapoi! Totul s-a sfîrșit! Întoarceți-vă!

Stînd lîngă colibă, Abdel Jabari vorbi autoritar în microfonul stației:

— Înapoi! Înapoi! Totul s-a sfîrșit! Întoarceți-vă înapoi! Difuzorul stației, care, printr-o minune, nu fusese distrus, se auzea din incinta postului de observație numărul 2. Înapoi! Înapoi!

Deborah Gideon fuse trezită de sunet, își șterse pămîntul de pe față și privi în sus din groapa în care se afla. Pe cer, chiar deasupra ei, se vedea un grup extraordinar de stele strălucitoare alb-albastrii. Auzi pași trecînd în fugă prin apropiere, îndreptîndu-se spre poala dealului. Închise ochii cînd pe deasupra ei trecu o siluetă care acoperi imaginea stelelor de pe cer.

— Înapoi! strigă Jabari.

Deși tinerii așbali știau că nu era decît încă un truc, se prefăcură că îl cred și respectară ordinul de retragere rostit de vocea aceea puternică. O altă voce, la fel de puternică și irezistibilă, vocea lui Ahmed Rish (sau era încă o păcăleală) le ordonă să înainteze. Vocea strigă în întuneric și deveni aproape neinteligibilă în difuzoarele puținelor radiouri de campanie care mai funcționau.

— Înainte! La atac! După mine!

Dar cealaltă voce, aflată mai departe în josul coastei, continua să strige:

— Înapoi! Întoarceți-vă înapoi!

Firește, era mult mai ușor să o iei în jos decît în sus, fiind totodată și mai puțin periculos. De fapt, focul israelienilor părea să scadă în intensitate, ca și cum așteptau să vadă cum se vor termina lucrurile. Semnificația acestui gest fu limpede pentru așbali. Israelienii păreau să le spună: „Nu mai sînteți prinși ca într-o capcană pe această coastă. Ușa din spate e deschisă.”

Înspre centrul liniei defensive din partea estică, la douăzeci de metri mai în spate, se aflau Peter Kahn și David Becker, stînd în preajma uriașei sticle de azot. La gura ei fusese atașată o bară telescopică desprinsă de la dispozitivele roții din botul avionului. La capătul barei se balansa un scaun luat din Concorde, iar pe el se afla un cauciuc de la roțile din față. Kahn dădu semnalul, iar Becker puse un băț de chibrit pe cauciucul și pe scaunul umezite cu kerosen care se aprinseră imediat. Kahn deschise ușor valva de presiune, iar azotul pătrunse prin interiorul țevii goale, împingînd cu putere secțiunea telescopică a acesteia. Scaunul și roata fură azvîrlite în sus, peste parapet, asemenea unei înfricoșătoare imagini din Cartea lui Iezechiel. Loviră panta și săriră în sus din nou, împrăștiind scînteii și rostogolindu-se. Scaunul și roata săltară de cîteva ori pe pantă, ajungînd printre așbali.

Kahn și Becker strînseră la loc bara și legară încă un scaun și un cauciuc de ea. Aruncară din nou proiectilele aprinse, după care, așezînd un alt scaun și orientînd întregul dispozitiv către sud, traseră iarăși.

Așbalii se retrăseseră, la început doar cîteva dintre ei, apoi cu toții, inclusiv ofițerii și sergenții care mai rămăseseră în viață. Se mișcau repede, dar nu alergau și nu rupeau rîndurile într-o retragere neregulată. Luau cu ei răniții, atunci cînd puteau, dar pe cei morți sau pe moarte, îi lăsau uliilor și șacalilor. Răniții care nu erau ajutați de nimeni se țirau și se rostogoleau în josul pantei.

Israelienii încetaseră focul chiar înainte ca ordinul în acest sens al lui Burg să fie transmis apărătorilor de către mesageri. Toată lumea înțelegea necesitatea unei linii sigure și neprimej-

dioase pentru retragerea așbalilor. Din acest motiv, arabii erau totodată capabili să recupereze o parte din echipamentul militar, dar acesta părea un preț mic ce trebuia plătit pentru încetarea atacului. Cei care acceptaseră tacit acest pact cu israelienii erau soldații de rînd, nu ofițerii. Burg era conștient de importanța acestui detaliu.

Se lăsă liniștea. O liniște care învăluia tot dealul și se contopea cu întunericul, întinzîndu-se peste cîmpiile mlăștinoase și peste dealurile înconjurătoare. Vîntul estic sufla, purtînd mirosul de kerosen și cordită, acoperindu-i, fără deosebire, pe cei vii și pe cei morți cu o peliculă de praf fin. Pe măsură ce zgomotele se stinseseră din auzul tuturor, fiecare înțelese că liniștea nu era, de fapt, decît o „surzenie“ de după bătălie. Vîntul estic se făcea acum nu doar simțit, ci și auzit, ducînd cu sine strigătele și gemetele celor de pe coasta dealului. Șacalii începură să urle în noapte, asemenea unei mulțimi de romani care tocmai asistase la o luptă extraordinară între gladiatori, asemenea unei mulțimi fascinate de liniștea temporară care se lăsase, izbucnind apoi în aplauze și strigăte de aprobare a măcelului.

Burg își privi ceasul. Toată povestea durase numai treizeci și nouă de minute.

23.

Dobkin zăcea, sîngerînd, pe malul vestic al Eufratului. Auzi că pe deal se lăsase liniștea și se întrebă care era semnificația ei. Existau doar două variante, firește. Încercă să rememoreze sunetele ultimelor cincisprezece minute, pe care le interpretă folosindu-se de îndelungata sa experiență de combatant, dar durerea pe care o simțea în coapsă nu-i dădea pace și îi tulbura gîndurile. Totuși, era sigur că, în cazul unui triumf al arabilor, ar auzi strigătul de victorie al acestora. Ascultă cu atenție, ignorînd durerea. Nimic. Tăcere. Se lăsă purtat spre inconștiență de durere și oboseală.

Hausner o găsi lîngă extremitatea sudică a coastei de vest. Privea peste creastă, cu ochii ațintiți spre fluviu. În mîna ținea o pușcă. Hausner rămase la cîțiva metri depărtare, privindu-i profilul în lumina reflectată de fluviu.

– Ai omorît pe cineva.

Ea își întoarse brusc capul.

– Eu... dar ești sănătos. Ești sănătos.

Lăsă să-i cadă arma și se întoarse spre el.

El păru să ezite. Una era să faci dragoste și alta să arăți afecțiune în dimineața următoare. Acest din urmă lucru implica o angajare mai profundă, iar el nu știa dacă e pregătit pentru așa ceva.

– Ai fost dată dispărută.

Și ea ezită.

– Sînt aici. Nu am dispărut.

Rîse încetîșor, un rîs nervos.

– Și eu la fel, zise Hausner cu o nuanță de neîncredere. Am reușit.

– Am omorât o fată.

– Toți cei care trag cu pușca pentru prima dată într-o bătălie se gîndesc că au omorât pe cineva.

– Nu, eu chiar am făcut-o. S-a prăbușit pe pantă.

– Poate că doar ai atins-o puțin și a luat-o la fugă.

– Nu, cred că am lovit-o în piept.

– Prostii. Dar el știa că nu e așa și se simțea tentat să-i spună: Bravo, Miriam. Bine ai venit în clubul nostru. Dar nu fu în stare să o facă. Ai tras cu pușca și ți s-a părut că ai omorât pe cineva. Ai auzit-o țipînd?

– Nu... nu știu. S-a întîmplat...

– Vino cu mine. Trebuie să mă întorc.

Ea ridică arma și îl urmă. Ar fi vrut să spună ceva obișnuit, un „mulțumesc“, de pildă. Însă zise:

– Te iubesc!... Te iubesc! repetă ea, mai tare.

El se opri, fără să se întoarcă. Știa că nu poate face față. Era mai convins decît oricînd de acest lucru. Dar poate că nici ei nu-i era dat să reușească. Dacă ea ar muri, fără ca el să-i fi spus că o iubește, ar fi o tragedie. Dar, dacă ea ar trăi, acest „te iubesc“ i-ar aduce și mai multă nefericire. Porni din nou, auzind în urmă sunetele înfundate ale pașilor ei, care rămîneau tot mai departe.

Rabinul Levin îi îngrijea pe răniți atît din punct de vedere spiritual, cît și fizic. Ajută la transportarea răniților de pe linia defensivă pînă la colibă, apoi la îngrijirea rănilor. Părea el însuși rănit, așa plin de sînge cum era și cu ochii adînciți în orbite. În plus, mirosea ca un osuar.

După ce toți răniții fură adunați înăuntrul și în preajma colibei, rabinul începu să îi treacă într-un carnetel. Adăugă răniților din prima noapte pe cei de acum și făcu diverse însemnări referitoare la progresul înregistrat în vindecarea rănilor sau la inexistența acestuia. Tamir, la fel. Cei trei oameni ai lui Hausner – Rubin, mai bine, dar nu foarte; Jaffe, la fel; iar Kaplan sîngerează din nou. Despre Brin îi spusese că e mort,

din echipa inițială a lui Hausner rămânând apti de luptă doar Marcus și Alpern. Ruth Mandel avea febră încă. Nici Daniel Jacoby, nici Rachel Baum, răniți împreună, nu era prea bine. Abel Geller, stewardul, zăcea sîngerînd la un pas de moarte pe podeaua colibei, uniforma lui albă căpătînd între timp o nuanță neverosimilă de roșu. Sîngele mai multor persoane se adunase într-un fel de baltă formată într-un ungher mai jos al străvechii podele de cărămidă și de cîte ori Levin călca prin ea se auzeau plescăituri. Mai erau alți șase răniți pe care nu îi știa din vedere, așa că îi identifică cu numere pînă ce avea să-și găsească timp să îi cunoască.

Rabinul avea nevoie de aer. Ieși, ca să asiste la un spectacol și mai sîngeros afară. Sprijinit de un perete al colibei zăcea mort Shimon Peled, asistentul ministrului de externe. Murise din cauza unui atac de cord, nu a rănii ușoare pe care o căpătase. I se spusese că nu e apt de luptă, dar insistase să i se dea o armă. Levin clătină din cap. În orele următoare multe gesturi stupide și ambiții absurde aveau să treacă drept acte de curaj. Găsi cîteva prosoape, acoperind cu unul din ele fața lui Peled. Ciudat obicei acesta al acoperirii chipurilor celor morți. Tot lîngă perete, și tot moarte, mai zăceau două tinere. Le așeză trupurile într-o poziție mai odihnitoare, le închise ochii – alt obicei bizar, dacă stăteai să te gîndești puțin – și le acoperi și lor fețele cu prosoape. Mai tîrziu avea să afle și numele lor.

Cea mai mare pierdere o constituiau cei care se oferiseră voluntari pentru avanposturile de pe coastă. Rabinul le trecu numele în carnet. Deborah Gideon, Yigael Tekoah, Micah Goren, Hannah Shiloah, Reuben Taber și Leah Ilsar. Imediat cum își va găsi un minut liber va rosti o rugăciune pentru ei.

Și Hausner unde era? Se spusese despre el că e mort, dispărut și viu. Dar nici măcar Jacob Hausner nu putea fi toate aceste trei la un loc. Levin se întreba dacă fără el ar fi bine sau mai rău. Dar generalul Dobkin? Scăpase oare? Pentru Ben Dobkin trebuia să spună o rugăciune cu totul specială.

Cînd se întoarse în colibă, o văzu pe Beth Abrams prăbușindu-se din cauza căldurii și a duhoarei și o duse afară. Ea își reveni încă înainte ca el să o așeze jos și insistă să se întoarcă la munca ei de îngrijire a răniților. Rabinul oftă, dar o lăsă să-și vadă de treabă: Da, avea să fie o noapte lungă și îngrozitoare. Rabinului îi trecu prin minte un gând mai puțin ortodox. Dacă fiecare ar avea grijă de propria-i persoană, atunci toți ar fi îngrijiți de cineva. Nu prea suna a idee venită de la un rabin, însă lui îi plăcu. Respiră adînc și reintră în colibă.

În noaptea aceasta israelienii nu mai sărbătoriseră nimic. Cu toate că reușiseră o ispravă incredibilă, prețul ei era prea mare și, în plus, știau că ce era mai rău urma să vină. Acum aveau să se facă simțite foamea și setea. Răniții consumau cantități mari de apă, iar strigătele și gemetele lor se răspîndeau pe tot dealul, afectînd moralul celorlalți.

Un grup porni în josul coastei, în căutarea unor arme abandonate. Alte trei echipe porniră spre avanposturi. Începură să plîngă și să jelească atunci cînd fură aduse sus trupurile ciopîrțite ale lui Micah Goren și Hannah Shiloah. Apoi, în aceeași colibă, fură adăugate cadavrele lui Reuben Taber și Leah Ilsar, fiecare avînd cîte o gaură uriașă în cap.

Din cînd în cînd, pe pantă se auzea cîte o împușcătură. Cei de pe deal se făceau că nu aud, fără să poată totuși trece cu vederea numărul tot mai mic al gemetelor arabilor lăsați pe cîmpul de luptă.

Pentru ridicarea moralului, israelienii aveau nevoie de un erou, și îl găsiră imediat în persoana lui Yigael Tekoah. Acesta era deja erou – după cum se părea, unul mort – deoarece își riscase viața pentru a striga și a-i avertiza. Cînd însă îl găsiră, avînd mai multe răni, dar nici una mortală, el deveni un adevărat erou în viață. Fu adus înapoi, în cadrul perimetrului. În scurtele momente în care ieșea din inconștiență le povesti celor din jur ce făcuse pentru a o salva pe Deborah Gideon și întrebă de ea. Fu asigurat că e teafără, iar un mesager porni imediat către grupurile de cercetare, relatîndu-le cele aflate de la Tekoah.

La avanpostul numărul 2 văzură locul unde stătuse întinsă în praf, dar nu o mai găsiră. O strigară și o căutară prin întreaga zonă, dar, după cîte se părea, fusese luată prizonieră.

Jacob Hausner stătea împreună cu Burg pe promontoriu și privea la luna plină care răsărea. Dacă era adevărat că luna plină tulbură mințile lunaticilor, atunci Ahmed Rish avea să urle în noaptea asta. Întreaga coastă deveni alb-albăstruie, iar măcelul deveni dintr-o dată vizibil.

– Pînă la apusul lunii cam asta e, zise Hausner.

Burg încuviință din cap. Următoarea perioadă de întuneric, dintre apusul lunii și începutul zorilor, avea să dureze cam o oră și jumătate. Se îndoia că Rish s-ar aventura într-un atac în acel moment, căci l-ar putea prinde răsăritul pe coastă și asta ar însemna sfîrșitul lui și al trupei sale.

– Poate că le-a ajuns, spuse el.

În aerul liniștit al nopții se auzeau sunetele tulburătoare ale acțiunilor ce urmau operațiunilor militare: gemetele și plînsetele de durere, jelaniile, gîfiielile provocate de efort, pașii grei și dezordonați ai oamenilor extenuați, vărsăturile și, din cînd în cînd, cîte un sunet ce vestea o *coup de grâce* dată undeva, pe coastă.

Erau zgomote cu mult mai tulburătoare decît cele ale bătăliei care le prilejuise, își spuse Hausner. Privi trupul lui Nathan Brin, care nu fusese încă mutat din locul unde căzuse. Ar fi vrut să spună ceva sau să îl atingă pe cel mort, dar Naomi Haber, în sarcina căreia căzuse folosirea puștii cu lunetă, era în pragul isteriei. Puținele sale resurse de compasiune puteau fi mult mai bine folosite pe seama celor vii, își spuse el. Își luă deci pe tăcute rămas-bun de la prietenul său care fusese întotdeauna un izvor de optimism și forță, apoi se apropie de tînără și îi puse un braț pe umăr. Îl mira capacitatea tinerilor de a se atașa atît de repede unul de altul, dar, în acel moment, își aminti de situația în care se afla el.

— O doamnă la care țin foarte mult a fost, de asemenea, constrînsă să ucidă pe cineva în noaptea asta. Este unul dintre pacifiștii de meserie, dar face față acestui moment.

Haber lăsa pușca jos.

— N-am nimic. Și eu pot trece peste acest moment. Lasă-mă să-mi fac treaba.

Se șterse la ochi, apoi se întoarse la postul de pază.

Hausner se îndepărtă, începîndu-și turul de unul singur în jurul perimetrului defensiv.

Pe măsură ce noaptea înainta, iar șocul se atenua, majoritatea apărătorilor reveniră la o stare de spirit mai naturală. Totul reîncepu să funcționeze. Rezervăele tot mai mici de apă și muniție fură distribuite, răniților li se acordă îngrijirea necesară, iar pozițiile defensive distruse fură reparate, acolo unde acest lucru era posibil.

După ce termină inspectarea punctelor de apărare, Hausner îl întâlni pe Burg și amîndoi pomiră spre carlinga avionului. Cînd intrară, îl găsiră pe Becker lucrînd aplecat deasupra radioului. Țiuitul aparatului se auzea în toată cabina. Îl închise și le spuse celor doi:

— Lear-ul ne bruiază încă. Probabil, nu va avea nevoie de realimentare pînă la ziuă.

— Bine, o să încercăm în timpul zilei. Hausner luă o dușcă dintr-o sticlă cu vin israelian dulce, care era rația lui Becker. Se strîmbă. Nu vedea eticheta, dar știa că nu era un Treckenbeere-nauslese. Se așază în scaunul pentru catapultare, luă profilul psihologic al lui Rish de pe podea și îl răsfoi absent. Unul dintre cei mai străluciți psihiatri ai armatei spune aici că Rish ar putea fi tratat cu succes, dar nu precizează ce fel de tratament ar trebui folosit. Bănuiesc că se referă la decapitare. Își ridică privirea. Isaac, dacă ai fi Rish, ce-ai face acum?

Burg se roti în scaunul inginerului de zbor, stînd picior peste picior, trîgînd din pipă.

— Dacă aș fi paranoic, cred că aș dori atît de mult să mă răzbun, încît i-aș aduce pe nefericiții ăia pe deal din nou.

– Dar oare ei *ar fi de acord*? întrebă Becker.

– Asta încercam să aflăm și noi puțin mai înainte, spuse Hausner. Cred că Rish îi va convinge că sîntem terminați. Poate s-o facă. Acum au și o prizonieră, și orice va spune ea, Rish va folosi în avantajul său.

În carlingă se lăsă tăcerea. Fiecare dintre cei prezenți încerca să și-o imagineze pe Deborah Gideon în mîinile lui Ahmed Rish – dezbrăcată, brutalizată, chinuită... murind de una singură. Hausner spera că va scăpa de multe dureri mărturisindu-le ce știa. Nu erau prea multe lucruri și nici foarte importante pentru a merita să se lase torturată. Numai că el se temea că aveau să o chinuiască oricum, numai din plăcerea de a o face. Îi era greu să simtă vreun pic de furie împotriva lui Rish, în schimb, era cuprins de milă pentru tînăra prizonieră. Așa cum Muhammad Assad ar confirma, numai un ipocrit ar fi fost mînios pe Rish.

Folosind niște tutun de-al lui Burg, Becker își răsuci o țigară din hîrtia hîrții meteorologice. Își dresе glasul și rupse tăcerea.

– Acum ce șanse avem?

Hausner știa că Becker e discret.

– Cam la fel. Apoi, ca și cum ar fi gîndit cu voce tare, adăugă: Avem aproape treizeci de puști, dar la fel de puțină muniție pentru fiecare, ca și înainte, adică vreo sută de gloanțe cred. Defensiva noastră a fost distrusă, și nu avem nici apă, nici puterea de a o reconstrui. Ne-am folosit toate trucurile și nu-i vom putea prosti folosindu-ne de două ori de aceleași manevre. Brin e mort și s-ar putea ca bateriile lunetei să fie aproape gata. Oricum, pușca M-14 nu mai are decît zece gloanțe. Doi oameni încearcă să adapteze luneta la un AK-47. Luă încă o dușcă bună din sticla cu vin și o înghiți înainte să-i simtă gustul. Apropo, cum stăm cu kerosenul acum?

Becker zîmbi.

– Nici nu-mi vine să cred că instrumentele au fost atît de inexacte. Habar n-am de unde mai avem atîta rezervă.

Hausner dădu din cap.

– Să nu afle rabinul, dacă nu vrei să ne țină o predică despre miracolul uleiului sfințit. Oricum, aproape am rămas fără vase

și fără cocteilurile Molotov. Termină de băut și dădu drumul sticlei, care căzu pe podea. Dar pentru că întrebai de șanse... firește, acestea depind de așbali. Nu sîntem încă în postura de a ne hotărî soarta. Nu putem decît să așteptăm următoarea mutare a lor. Privi spre dosărul pe care îl avea în pîală și luă o fotografie a lui Rish. Ahmed, zise el aproape în șoaptă, dacă ai avea o fărîmă de minte, te-ai căra dracului din Babilon înainte să devină propriu-ți mormînt. Dar, firește nu o vei face.

24.

Teddy Laskov privi fotografia lui Rish.

– Spune ceva, Ahmed.

Itzhak Talman bea dintr-un pahar cu vin de Porto și răsfoia dosarul lui Rish .

– De ce nu avem nici o știre de la el încă? Ce vrea?

La Michel's era gălăgie și aglomerație, și aproape toate discuțiile se refereau la misiunea de pace. Părea o lipsă de patriotism să vorbești despre altceva. Toți oamenii din cafenea îi recunoșteau pe cei doi foști generali din Tel Aviv, dar nimeni nu privea insistent către ei, pentru a nu-i face să se simtă stingheriți.

Laskov sorbi din paharul cu votcă.

– Cred că încă nu-i are sub control. Dacă nu sînt prizonieri, înseamnă că sînt morți, Teddy.

Laskov se aplecă peste masă, vărsînd votca din pahar.

– Trăiesc. Sînt convinși de asta. O șimt.

– Atunci înseamnă că sînt robi. Dar unde?

– În Babilon. Cuvîntul îl surprinse la fel de mult ca și pe Talman. Poate pentru că folosiseră cuvîntul ebraic „srym“ „rob“, în locul unei expresii precum „ostatic“ sau „prizonier“. Asocierea de cuvinte era inevitabilă. Poate că și votca avusese vreo contribuție. Sau poate că era mult mai mult decît o banală asociație de cuvinte înlesnită de alcool. Laskov repetă și simți că așa era. Babilon, zise el încă o dată, ridicîndu-se și răsturnîndu-și scaunul. La Babilon! strigă.

Talman îl apucă de braț, dar Laskov se smulse, își îndesă hîrțile în geantă și ieși în fugă, lăsîndu-l pe Talman să plătească.

Ajuns afară, Talman sări într-un taxi lângă Laskov exact în clipa în care acesta pornea.

– La Ierusalim, strigă Laskov către șofer. Urgență națională.

Talman trânti ușa pe când șoferul, care era obișnuit să încalce regulile de circulație când cineva îi striga aceste cuvinte, accelerează prin piața Sf. Gheorghe și o luă pe drumul spre Ierusalim.

– La Babilon, zise Laskov, ceva mai încet de data asta.

Șoferul îl privi peste umăr, apoi urmări chipurile pasagerilor săi, uitându-se în oglinda retrovizoare.

– Da, la Babilon, zise Talman, fără prea multă convingere. Poate la Babilon.

– Babilonul, spuse Jacob Hausner, privind profilul psihologic al lui Rish. „Babilonul cel pustiit nu e la fel de dezolant precum ruinele unei minți omenești.“ Citise undeva aceste cuvinte. Hausner găsise încă o sticlă de vin pe jumătate plină, rația lui Kahn, și o luase de jos. Frumos și adevărat, zise el. Luă o dușcă bună, dar nu mai putu să o înghită și o scuipă pe jos. Dacă mă mai întorc vreodată la Haifa, îmi voi dedica energia și nenumăratele talente creării unui vin ca lumea.

Becker nu era impresionat nici de erudiția lui, nici de planurile de viitor ale lui Hausner.

– Cel mai mult mă enervează că trebuie să stăm aici și să îl așteptăm pe nebunul ăsta, zise el. Nu sîntem noi cei care hotărâsc.

– Dar poate că ar trebui să fim, zise Hausner. Poate că ar fi timpul să trecem *noi* la atac.

Burg recepționează semnalul de alarmă.

– Cum adică?

Hausner se întinse în scaunul pentru catapultare.

– Probabil că acum s-au întors la bivacuul lor de lângă Poarta Iștar, dar, dacă pun la cale un nou atac după apusul lunii, mai întîi vor veni aici, pentru a se aduna pe scena de luptă, la mică distanță de poala dealului. Asta e procedura militară. Iar zidul

cetății este cel mai important punct de reper. Am putea trimite acolo un grup de ambuscadă. Vreo zece-cincisprezece oameni ar fi de ajuns.

Burg clătină din cap.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Hausner, nu începe să te crezi general. Nu putem decît să-i ținem la distanță de culmea dealului. Nu are rost să trimitem pe nimeni în afara perimetru-lui. Dacă grupul de ambuscadă nu-i localizează, vom avea zece-cincisprezece oameni mai puțin aici și tot atîtea puști în minus cînd începe atacul.

– Atunci grupul de ambuscadă ar putea să-i atace din spate, zise Hausner. Sau să atace bivuacul, omorîndu-i pe răniți și pe cei care îi îngrijesc, distrugîndu-le echipamentul de comunicare, arzîndu-le proviziile și, poate, chiar eliberînd-o pe Deborah Gideon.

Burg privi cîteva clipe pe deasupra pipei sale aprinse.

– Cine ești tu, Hausner... Atila Hunul sau directorul Securității de la El Al? Să-i omoare pe răniți și să le ardă proviziile? Ai înnebunit? Ferește-te de lumina lunii.

– E nebun încă de cînd am venit eu la El Al, zise Becker, fără ca tonul său să fie în întregime glumeț.

– Trebuie să *facem* ceva, zise Hausner. Măcar am putea să trimitem o echipă în josul coastei de vest, ca să aducă niște apă.

Burg clătină din nou din cap.

– E de ajuns să mai fi rămas acolo fie și un singur așbal viu, ca echipa să nu se mai întoarcă. Panta aceea – zidul – e, pur și simplu, sinucidere curată. Am putea găsi mulți voluntari, dar trebuie să mă opun din nou trimiterii cuiva în afara acestui perimetru. Mi-e teamă că asta se referă și la avanposturile de observație. A fost un masacru. Acum Burg se simțea mai capabil de a-i conduce pe oameni. Hausner îl părăsise la un moment dat, iar el simțea că poziția lui fusese și mai mult întărită din acest motiv. Oamenii îl văzuseră pe deal ca pe un comandant, și era o senzație plăcută. Nu-i mai convenea să fie neutru. Avea să

i se opună lui Hausner, făcîndu-l să țină cont de părerile sale. O apărare bine pusă la punct și fără excursii în afară. Apa va trebui să ne ajungă. O să renunțăm la posturile de observație. Ne vom retrage ca o țestoasă în carapace și vom aștepta pînă cînd cîineva își va da seama că ne aflăm aici.

Hausner se ridică de pe scaun, privîndu-l o vreme pe Burg.

– Știi, am crezut că e o adevărată minune faptul că am reușit să-i transform pe pacifiștii de profesie în asasini. Însă, după cîte vîd, adevărata minune este de a-l fi transformat pe Isaac Burg dintr-o figură ștearsă, retrasă, a serviciului de informații, într-un om important, care are chiar și opinii. Feldmareșalul von Burg. Așa ți-ar plăcea, nu? E bine să te simți regele dealului și stăpînul propriului destin, avînd totodată soarta altor oameni în mîinile tale. Iar dacă în noaptea asta ai fi făcut vreo greșală, nu ai fi fost mai mort decît dacă eu aș fi greșit. Dar tu ai cîștigat, Isaac Burg, și asta contează, căci te vor purta pe Poarta Jaffa, ca pe un împărat roman.

Burg se ridică.

– Vorbești numai prostii. Cred doar că s-ar putea să ai nevoie de mai multă energie aici. Dumnezeuule, Hausner, chiar nu vrei să te ajute nimeni?

Becker luă jurnalul de bord și începu să-și facă de lucru cu el.

– Singurul ajutor acceptabil vine de la cei care au pregătire în domeniul militar, cum ar fi Dobkin, spuse Hausner. Nu de la tine. Coborî vocea. Îmi place de tine, Isaac, dar nu-mi sta în drum.

– Mă aflu în calea ta fie că-ți place sau nu. Și am de gînd să-mi spun cuvîntul în luarea deciziilor aici.

Pipa i se mișcă în gură.

Hausner înțelese că vorbea serios și izbucni în rîs.

– Ticălosule! Se îndreptă spre ușa de la carlingă. Atunci e în regulă. Atîta timp cît ești dispus să lupți pentru asta, las totul în seama ta. Bine ai venit în vîrfurile piramidei, iar dacă eu o să mă dau la o parte, vei fi iarăși singur. Rîse în timp ce străbătea

cabina, ca să iasă pe ușa pentru cazurile de urgență, de deasupra aripii. Strigă, întorcînd capul: Ticălos amărît!

Benjamin Dobkin privi în sus, la fețele celor șase-șapte arabi care se aplecaseră deasupra lui. Unul dintre ei se apropie și mai mult și îl scutură de umăr. Îi vorbeau într-o arabă stricată, dar de ce să vorbească arabii astfel?

Își aminti că se tîrîse pe malul fluviului, că leșinase, apoi se tîrîse din nou. Habar nu avea cît timp trecuse de cînd părăsise linia defensivă. Luna strălucea sus, pe cer, și era frig. Își mișcă mîna ușor, pentru a nu-i alarma, și o duse la buzunar, căutînd medicamentele. Unul dintre arabi agită cutia de plastic în care se aflau pilulele. Se întinse să le apuce, dar omul se trase înapoi, zicînd apoi în arabă:

– Medicament? Nevoie?

– Da, spuse Dobkin. Medicament. Nevoie.

Răspunsul lui îi făcu să schimbe cîteva vorbe abia murmurate. Altul se aplecă deasupra lui și îi întinse ceva.

– Pazuzu. Rău.

Dobkin privi spre demonul care se afla la cîteva centimetri de ochii săi. La lumina lunii, rînjetul fatal părea obscen. Bănuia că, faptul de a avea asupra lui acel obiect, n-avea să-l ajute prea mult în fața acestor mîsulmani. Rosti cuvîntul arab pentru arheolog, dar aceștia nu păreau să-i dea ascultare. Omul lăsă demonul să cadă la pămînt și se îndepărtă.

Începură să vorbească între ei, iar Dobkin era vag conștient că în arama lor stranie se amestecau și cuvinte ebraice.

Își vîrî mîna în buzunarul cămășii și căută steaua. Era tot acolo. O scoase afară și o întinse, ținînd-o de lînțișor. Ea străluci în lumina rece și albastră a lunii.

– Shema Yisroel Adonoi Elohenu Adonoi Echod.

Fu ca și cum ar fi aterizat din cer într-un costum spațial. Și, într-un fel, chiar asta se întîmplase. Oamenii încetară să-și mai vorbească și îl priviră cu ochii holbați.

Le vorbi rar în ebraică, folosind cuvinte vechi, pe care era convins că le vor recunoaște, din Scriptură.

– Sînt Benjamin Dobkin, *Aluf*, începu el, folosind cuvîntul vechi ebraic pentru general. Sînt un *Aluf* al israeliților. Am venit cu... Se opri, dîndu-și seama că nu aveau cum să înțeleagă acea construcție ebraică. Folosi, așadar, cuvîntul arab pentru aeronavă. Și încheie: Am nevoie de ajutor. Evreii de pe deal – în Babilon – au nevoie de ajutorul vostru. Ne veți ajuta?

Cel mai vîrstnic dintre ei îngenunche lîngă el. Arăta exact așa cum s-ar fi așteptat Dobkin să arate un evreu babilonian: oacheș, cu barbă albă, ochi întunecați și îmbrăcat într-un veșmînt lung care nu era tocmai un *gellebiah*.

– Desigur că îl vom ajuta pe un *Aluf* al israeliților. Sîntem frați, adăugă el.

– Da, spuse el. Nu ați uitat Ierusalimul.

Hausner parcurse o dată și încă o dată perimetrul. Era singur și obosit, însetat și flămînd. Avea o mulțime de rani și zgîrieturi care îl dureau. Urechea îi era julită din cauza glonțului, și și-o simțea fierbinte. Vinul i se suise la cap și îi făcea greață.

Privi în sus, spre stele, apoi în jos, către peisajul luminat de lună. Era ceva straniu în acele întinderi de pămînt alb-albăstrui. Era sătul pînă peste cap de deal și de imaginea avionului Concorde cu coada distrusă, rîzînd parcă de durerea lui. Era sătul de oameni, de mirosuri, de intimitatea tuturor cu toți. Suferea, ca mulți alți semeni de-ai lui care fuseseră supuși unui asediu, de claustrofobie, amestecată cu acel dispreț față de toți, născut din familiaritatea cu aceștia. Și totuși, nu era acolo decît de puțin peste douăzeci și patru de ore. Dar i se părea că se află în acel loc dintotdeauna. Teoretic, dealul era suficient de mare, dar oamenii îl făceau să pară mult mai mic, căci privirile lor îl urmăreau oriunde s-ar fi dus.

Ajunse la coasta vestică și privi în depărtare către nesfîrșitele cîmpii mlăștinoase. Își ridică mîinile spre cer și spuse:

– Doamne, vreau să mă întorc acasă! Sînt obosit și vreau să merg acasă! Își aminti faimoasa întrebare „De ce eu?” și răspunsul sardonice „De ce nu?”. Izbucni în rîs și strigă: Da, de ce nu? Jacob Hausner e la fel de potrivit ca oricine altcineva pentru a se

juca de-a conducătorul. Mulțumesc, Doamne! O să țin minte chestia asta.

Rîse din nou, apoi începu să suspine ușor și se lăsă pe pămîntul cald. Vedea, printre lacrimi, domurile, cupolele și turnurile Ierusalimului scăldate în lumina caldă și aurie a apusului de soare. Stătea pe înălțimile din preajma orașului împreună cu cîțiva băieți care pășteau o turmă de miei în fața Orașului Istoric. Era Paștele evreiesc și creștin, iar orașul era plin de lume. Apoi, dintr-o dată, fu acasă, la Haifa, pe terasa vilei tatălui său, care dădea spre golful albastru. Era toamnă acum – Succoth, sărbătoarea recunoștinței. Casa tatălui său era împodobită cu roadele recoltei, iar mesele erau încărcate cu mîncare. Era tînăr și se pregătea să plece la război – să lucreze în serviciul de informații al Marii Britanii. Viața era frumoasă, ca întotdeauna, iar războiul era o distracție. O mulțime de fetișcane. Una dintre ele semăna cu Miriam, își aminti el. Miriam. Miriam era un copil pe atunci. El stătea în casa tatălui său de la Haifa, citindu-i pe filosofi germani, în vreme ce naștii îi duceau în lagăr pe ea și pe familia ei. Sau se juca de-a războiul printre file. Sigur că nu era vina lui, dar așa se întîmplase. Fiecare victimă are o soție, un soț, un fiu, o fiică, o prietenă sau o iubită care trăiește.

Dar de ce să te simți vinovat? Mai devreme sau mai tîrziu fiecăruia îi vine rîndul să sufere. Lui îi venise mult mai tîrziu, dar atunci durerea fusese completă: dîșgrăție, umilință, vinovație, suferință fizică, dragoste deșartă și fără viitor, și... moarte. Moartea. Cînd și cum? De ce nu acum? Privi în jos, la fluviul cel lat, și se ridică. De ce nu ar trece peste această creastă? Dar voia să meargă acasă. Voia să o aducă pe Miriam la locuința tatălui său și să ia împreună cina. De Paște, oferindu-i mîncare, tot ce îi lipsise cînd fusese copil, și explicîndu-i că nici viața lui în timpul războiului nu fusese chiar atît de plăcută. Familia mamei lui fusese ucisă. Știa ea oare asta? Iată ce dorea: să se așeze împreună cu Miriam la masă, să-și inventeze vreun motiv de durere legat de trecut, așa încît ea să-l accepte ca pe un tovarăș de suferință, iar apoi să declare că aceasta, suferința, s-a încheiat.

Își șterse ochii și fața. Se întrebă în ce măsură sentimentalismul său trebuia pus pe seama alcoolului, cât se datora lui Miriam și ce contribuție avusese oboseala luptei. În orice caz, nu credea că avea să se mai întoarcă vreodată la Haifa pentru a-și petrece Paștele, iar dacă, totuși, o minune făcea ca acest lucru să se întâmple, atunci în nici un caz Miriam nu avea să fie cu el.

Vîntul deveni mai puternic, ridicînd în aer mari cantități de praf și nisip. Șerji venea în forță. Hausner auzea șuierul său prin avionul distrus. Îl auzea gemînd, ca și cum ar fi rîs de cei care sufereau în colibă. Dacă Dumnezeu are voce, atunci, vîntul e aceea, își spuse Hausner. Iar ea spunea tot ce vrei să auzi.

Se întoarse spre est și îl văzu apropiindu-se. Vedea cum de pe dealuri se înălțau nori de praf ce erau purtați spre Babilon. Sub luna alb-albastră, vârtejuri de praf se urmăreau unul pe altul, coborînd din munți spre poalele dealurilor. În spatele vârtejurilor, nori și straturi de praf acopereau dealurile și munții. Se întoarse. Eufратul era netulburat, și se auzea clipocitul apei care curgea pe lîngă mal. Bălțile întunecate de pe cîmpiile mlăștinoase se mișcau fără încetare. Șacalii tăcură, iar înspre est zburară stoluri imense de păsări de noapte, îndreptîndu-se spre cîmpie. Nuferii erau acoperiți de noroi, iar broaștele rîioase amuțiră, părăsindu-i și ducîndu-se la găurile săpate în noroiul malurilor. O turmă de mistreți scotea sunete înfricoșătoare, pe măsură ce animalele se adunau pe malul celălalt. Hausner se cutremură.

Privi spre cer și se întrebă dacă nu cumva vîntul avea să ridice atît de mult praf, încît să acopere luna.

25.

Teddy Laskov stătea la capătul unei mese lungi dintr-o cameră nesfârșită și urâtă. Vântul trîntea ferestrele și obloanele. Pe pereți atîrnau portrete în mărime naturală ale lui Theodor Herzl și Chaim Weizmann. Pe alt perete era o fotografie color a Israelului, făcută de un astronaut american, Wally Schirra, dintr-o navă spațială a Statelor Unite. Masa de conferință și podeaua dimprejurul ei erau pline de mape. Prim-ministrul îi privea lung pe cei doi intruși. Încăperea nu fusese niciodată atît de liniștită în timpul unei reuniuni comune a Cabinetului, a directorilor pentru probleme de personal și a Comitetului Național pentru Securitate.

– Babilon? zise prim-ministrul.

– Da, domnule.

– Nu piramidele de lîngă Nil, domnule general? Babilon?

– Da, domnule.

– E doar o presupunere? O senzație? O inspirație divină?

– Cam așa ceva. Laskov își umezi buzele. În Israel încă mai era posibil să ajungi la vîrfurile piramidei dacă ții și strigai la consilieri și lachei atîta cît era nevoie. În orice caz, biroul provizoriu din Ierusalim al prim-ministrului era suficient de mic, încît acesta să-l audă pe Laskov strigînd la intrare. Omul se străduia să pară foarte demn – foarte „britanic” – deși era limpede că e neliniștit și se îndoia că avea dreptul să se afle acolo. Laskov vorbea din nou pentru a rupe tăcerea. Unele dintre informațiile electronice pe care le avem – semnale radar, mesaje radio și așa mai departe – indică, după părerea mea, Irakul.

– Zău? Și de unde ai obținut aceste informații, domnule general?

Laskov ridică din umeri. În sală se auziră deodată o mulțime de șoapte. Laskov așteptă, privind pe deasupra capetelor celor prezenți. Clădirea aceasta mică și cu țiglă roșie jucase un rol important în istorie. Inițial, fusese sediul Cavalerilor Templieri. În timpul Celui de al Doilea Război Mondial, britanicii o folosiseră pentru a-i interna pe civilii germani care erau suspectați de spionaj sau simpatii naziste. Și Jacob Hausner trimisese asemenea persoane acolo, dar Laskov nu știa asta. După război, în perioada Mandatului, fusese sediul Cartierului General Britanic. Printr-o coincidență, aceasta era încăperea în care Laskov fusese interogat când fusese suspectat de participare la Forța Aeriană Israeliană Secretă. Acum se afla din nou aici, iar uscăciunea pe care o simțea în gură îi amintea de viața pe care o dusesese. Unii ar fi spus poate că era romantică și extraordinară. El însă o considera plină de griji și periculoasă. De ce nu acceptase retragerea sa forțată, care i-ar fi permis să rămână în umbră, lăsând în seama guvernului grijile cu privire la soarta misiunii de pace? Poate că așa ar fi făcut dacă nu ar fi fost și Miriam printre cei dispăruți.

– În regulă, domnule general, zise primul-ministru. O să revenim mai târziu la sursele dumneavoastră de informare. Prim-ministrul își puse o batistă în gulerul descheiat al cămășii sport și își șterse gâtul. Era un bărbat înalt și slab, cu gesturi nervoase. Chiar în acest moment făcea un astfel de gest: rupea bucățele de hîrtie. Ei bine, ce propui să facem, avînd în vedere informația pe care ne-o aduci? Sau poate mai corect ar fi să spun inspirația?

Laskov vorbi răspicat:

– Propun să trimitem chiar acum, în noaptea asta, o navă de recunoaștere care să zboare la joasă altitudine. Să facă fotografii și să ia imagini de la fața locului, dacă e posibil. Dacă se află acolo, vom încerca să le arătăm culorile noastre, să zburăm aproape de sol și să le dăm speranță. În spatele navei de recunoaștere ar trebui să se afle o forță militară aeropurtată – aparate F-14 pentru pregătirea ofensivei și C-130 cu coman-

douri, dacă prin zonă se află vreun teren bun pentru aterizare, sau cu trupe ale forțelor aeriene, în caz contrar. Sau, eventual, câteva elicoptere militare. Dacă nava de recunoaștere confirmă prezența lor, atunci forța de luptă intervine.

Prim-ministrul lovea ritmic masa cu un creion.

— Ai avea obiecțiuni majore dacă aș lua legătura cu regele Iordaniei ca să îl anunț că trimit o veritabilă armată aeriană pe deasupra regatului său independent? În sală se auziră hohote de râs, iar prim-ministrul făcu o pauză asemenea unui actor experimentat. Apoi se aplecă înainte. Și, firește, nu te-ai supăra prea tare pe mine dacă i-aș telefona președintelui irakian, ca să îi spun din vorbă în vorbă că, în amintirea vremurilor bune de altădată, îi voi invada țara și voi trage asupra Babilonului?

Laskov așteptă ca râsetele să înceteze. Prim-ministrul avea un exagerat simț al umorului, dar, după atâtea distracții cu membrii Knesset-ului sau cu generalii, devenise mai atent și era mult mai spiritual decât politicienii de rînd.

— Domnule prim-ministru, există, desigur, un plan de urgență. Doar nu ne așteptam să găsim misiunea de pace pe plaja Herzlya, nu? Și ce aveam de gînd să facem cînd îi găseam?

Prim-ministrul se așeză comod în scaunul său. Expresia de pe chipul său deveni brusc mai sobră.

— Există, într-adevăr, planuri de salvare. Dar Irakul nu e una dintre țările de la care să ne putem aștepta la o cooperare deplină. Ba chiar, aș adăuga, e o țară care ar fi în stare să ne declare război.

— Îmi cer scuze, domnule prim-ministru, dar, ca toți generalii, nu mă pricep la politică.

— Ba, ca toți generalii, înțelegi al naibii de bine politica. Dar nu vrei să-ți bați capul cu ea. Nu face pe nevinovatul cu mine, Laskov. Știi care sînt relațiile cu Irakul. Mai întîi, trebuie să am o convorbire cu Bagdadul.

Laskov își plecă fruntea ca pentru a mărturisi că merita reproșul, arătînd totodată că nu-l aprobă în întregime.

— Domnule prim-ministru, zise Laskov emoționat, de cînd am lăsat siguranța cetățenilor israelieni în seama guvernelor străine?

— Atunci cînd se află pe teritorii străine, domnule general Laskov...

— Și Uganda?

— Altă țară și altă epocă.

— Da, dar ticăloșii sînt aceeași. Respiră adînc. Domnule, comandourile nemțești au făcut-o în Somalia, iar noi, în Uganda — și putem să o facem și la Babilon.

Prim-ministrul scoase un sunet de exasperare.

— Nu, trebuie mai întîi să vorbesc la telefon, dacă nu te superi. Se aplecă înainte. Oricum, chiar dacă sînt în Babilon, nu știm nimic despre ei. Sînt vii? Prizonieri? Serios, domnule general, discuția asta e prematură. Ținem această ședință de mai bine de 30 de ore și sîntem foarte obosiți. Iar dumneata vii și dai peste cap această întrunire strigînd Babilon, iar noi îți dăm cuvîntul. Orice alt guvern te-ar fi dat afară, dacă nu și mai rău. Bău dintr-o ceașcă de cafea. Șuieratul vîntului se auzi iarăși în încăpere, iar obloanele reîncepură să se miște. Prim-ministrul ridică vocea, acoperind zgomotul. Dar ceea ce spui nu-i lipsit de sens, și eu cred în Dumnezeu. Cred de aceea că el ți-a șoptit la ureche, Teddy Laskov, deși nu pot să pricep de ce ție și nu mie. În orice caz, vom lua legătura cu președintele Irakului imediat, apoi el va trimite nava de recunoaștere, iar forțele aeriene de acolo ne vor contacta după ce vor interpreta datele culese de navă. În regulă?

— Nu, domnule. Prea mult timp pierdut.

Prim-ministrul se ridică.

— La dracu', Laskov, șterge-o de aici pînă nu te rechem în serviciul activ și te pun de serviciu permanent la curățenia latrinelor. Apoi, întorcîndu-se spre Talman: Aveți ceva de spus înainte de a-l însoți?

Talman înghiți în sec, iar mustața i se mișcă. Inspiră adînc, și, în timp ce dădea aerul afară din piept, zise:

– Domnule, părerea mea e că noi ar trebui să facem recunoașterea, știți... adică vreau să spun că ne pricepem destul de bine, iar irakienii s-ar putea să fie mai slab dotați, și nici nu avem o legătură directă cu ei, iar lucrurile astea se încurcă mai rău de obicei, și, cel puțin, am putea să-i rugăm pe americani să ia cîteva imagini de la mare altitudine cu SR-71 – n-or să coboare prea aproape de sol, dar poate că obțin o imagine clară și...

Prim-ministrul ridică mîna.

– Gata, ajunge. Se întoarse către membrii Comitetului Întrunit al Șefilor de State Majore, care începeau să se agite. Le făcu un semn, iar aceștia se apropiară de scaunul său și vorbiră în șoaptă. Prim-ministrul își ridică privirea. Vă mulțumesc, domnilor. Ne ocupăm noi de această chestiune de acum înainte. Vă mulțumesc. Sînteți liberi. Vă rog.

Laskov porni încet, în urma lui Talman, către ușă. Aveai un sentiment straniu, mai mult decît straniu, își spuse Laskov, atunci cînd ți se cerea să pleci dintr-o încăpere în care urma să se discute secrete de stat. Asta era una dintre consecințele îndepărtării de culoarele puterii. Nevoia de a ști îți era satisfăcută doar de comunicatele lunare pe care le primeai prin poștă și care te informau cu privire la chestiunile de mică importanță. În schimbul renunțării la putere, dobîndeai liniștea și împăcarea sufletească, dar și plictiseala. Laskov ajunsese la ușă și se întoarse. Nu știa la ce se referă șoaptele celor din sală, dar se simțea oarecum ușurat să vadă că ei și nu Cabinetul erau cei ascultați de primul-ministru. Se simți obligat să aibă ultimul cuvînt.

– Sînt la Babilon și trăiesc. Simt asta. Nu avem dreptul să pierdem timpul. Oricare va fi hotărîrea luată aici, ea trebuie să aibă în vedere salvarea *acelor* oameni și a întregii națiuni. Nu luați o decizie întemeindu-vă pe interesele carierelor voastre imediate.

Cineva, Laskov nu văzu cine anume, îi răspunse cu voce tare:

– Ușor de spus cînd propria-ți carieră s-a terminat, domnule general.

Laskov se întoarce și ieși.

Prim-ministrul așteaptă pînă cînd nici Laskov, nici Talman nu-l mai putea auzi, apoi spuse:

– Nu știu de unde a obținut Laskov informația asta, și, așa cum spuneai și tu, nici sursa informației lui Chaim Mazar nu mi-e cunoscută. Dar, dacă Mazar are dreptate în privința atașatului american – Richardson – atunci americanii ne sînt datori, cred. Privi fotografia celor de pe perete, un dar al americanilor. Da, le putem cere un zbor al lui SR-17 special pentru noi, pe deasupra Eufratului. Așa vom vedea dacă Laskov are dreptate. Luă o gură de cafea. S-ar părea că un înger sau vreo altă făptură celestă zboară pe aici și șoptește la urechea anumitor persoane. E cineva aici care să fi primit în acest fel vreo informație? Nu? Înseamnă că nu sîntem printre cei aleși. Zece minute pauză, doamnelor și domnilor.

26.

Vîntul *Şerji* sufla pe deasupra Babilonului purtînd tone de praf şi nisip. În cîteva minute, toate tranşeele şi şanţurile săpate cu greu fură umplute, capcanele acoperite, iar dispozitivele de alarmare distruse. Groapa în care se aflau ultimele cocteiluri Molotov fu acoperită cu nisip, iar reflectoarele de aluminiu şi scuturile antisolare improvizate fură luate de vînt. La fel se întîmplă şi cu majoritatea frunzelor de palmier de pe acoperişul colibei, de pe care nisipul începu să curgă în valuri peste răniţi. Pentru a proteja părţile mobile ale armelor, acestea fură înfăşurate în plastic sau haine. Oamenii îşi acoperiră feţele asemenea beduinilor din deşert şi îşi văzură de treburi mergînd înclinaţi din cauza vîntului încărcat de nisip.

Numai avionul Concorde stătea drept pe deal, îndurînd o nouă umilinţă cu aceeaşi indiferenţă trufaşă pe care o arătase încă de la începutul calvarului. Vîntul şuiera prin învelişul lui distrus şi arunca praf şi mizerie în interiorul său.

Hausner şi Burg îi supravegheau pe răniţi şi stăteau de vorbă cu rabinul şi Beth Abrams. Levin le spuse că majoritatea răniţilor se aflau într-o stare constantă, dar că, fără o îngrijire medicală, cei mai mulţi aveau să fie ucişi de infecţii şi alte complicaţii.

Hausner şi Burg părăsiră coliba şi îşi reîncepură turul în jurul perimetrului. Burg strigă la urechea lui Hausner :

– Îi cunosc pe arabi. Or să considere vîntul ăsta un semn ca să atace.

– Aş prefera să îl ia drept un semn care să îi facă să se care dracului de aici, îi răspunse Hausner, tot strigînd.

Privi spre cer. Luna era aproape de zenit și în curînd avea să înceapă să apună. Lumina ei era aproape întunecată de către norii de praf. Din cînd în cînd aceștia se ridicau atît de sus, încît acopereau chiar luna, iar atunci, întregul deal se cufunda preț de cîteva clipe într-o beznă totală. Lui Hausner îi trecu deodată prin minte, cînd privi în josul pantei estice, că așbalii puteau fi la zece metri depărtare și nimeni nu-i auzea sau vedea.

- Burg își trase un tricou mai aproape de față.

- Chiar dacă, printr-o minune, cineva știe că sîntem aici, o salvare e imposibilă pe vremea asta.

Hausner era mult mai preocupat de ideea unui posibil atac.

- Dacă nu instalăm cîteva posturi de observație, vom fi luați prin surprindere.

- E sinucidere curată să trimiți pe cineva acolo, jos.

Ai un sentiment bizar cînd trebuie să împarți puterea cu altcineva, gîndi Hausner. Și, de fapt, nu bizar, ci enervant.

- Nu contează, domnule feldmareșal. Am să trimit măcar un om în josul pantei. Sau poate că am să mă duc chiar eu.

Burg se întrebă dacă nu ar fi, într-adevăr, o soluție. Nu zise nimic.

Cînd se întoarseră spre vest, vîntul îi împingea cu atîta forță, încît numai cu mare efort reușeau să păstreze pasul normal, fără să o ia la fugă. La prima poziție la care ajunseră, aflată înspre fluviu, găsiră două femei dormind în ceea ce mai rămăsese dintr-un șanț săpat în cursul zilei. Erau acoperite cu o pătură albastră a companiei EL Al, peste care se depusese deja nisip, la fel ca și peste acele părți ale corpurilor lor care ieșeau de sub învelitoare.

Hausner își aminti de comparația pe care o făcuse Dobkin între orașele și oamenii acoperiți de lîntolii. Privi spre cele două siluete. Nu erau prea mari șanse ca așbalii să lanseze un atac pe aici. De fapt, era chiar posibil ca pe coasta de vest să nu mai fi rămas nici unul. Și chiar dacă mai erau, puteau oare să atace panta pe vîntul acesta? Dar asta nu conta. De cum văzuse cele două persoane adormite, Hausner simțise o ușoară iritare. În decursul tuturor inspecțiilor sale, și el, ca toți ceilalți ofițeri și

sergenți de gardă dinaintea lui, sperase că nu va găsi niciodată o gardă adormită. Acest act, atât de natural și nevinovat pentru un civil, constituia o vină de cea mai mare gravitate în toate armatele lumii.

Hausner se aplecă lângă cele două siluete și își dresе vocea. Spera că acestea vor sări drept în picioare, așa încît el să poată trece ușor cu vederea incidentul. Dar nici una nu părea să își dea seama că el se află acolo. Simți privirea lui Burg atîntită asupra lui. Cele două dormeau, fără nici o îndoială. Întinse mîna și trase pătura. Esther Aronson. Trase mai departe. Miriam.

Numai una din cele două era de gardă, cealaltă fiind în timpul orelor legitime de somn. Una avea să trăiască pentru a împărtăși soarta tuturor, cealaltă putea fi împușcată în nici o oră.

– Miriam.

Nici una nu se mișcă.

Burg le ocoli pe cele două și, venind în fața lui Hausner, se aplecă și el. Luă încet arma AK-47 care se afla lângă cele două femei. Hausner știa că asta e procedura militară regulamentară și mai știa că situația îi scăpase de sub control pe nesimțite.

Îl privi îndeaproape pe Burg, dar nu reuși să deslușească nimic pe chipul său cu o expresie de nepătruns. Oare avea de gînd să lase de la el ? Hausner se întrebă dacă el așa ar fi procedat, în caz că ar fi fost singur, ca de obicei. Sigur că da. Hausner își puse mîna pe umărul lui Miriam și o scutură.

– Miriam. Observă că îi tremurau și vocea, și mîna. Miriam! Se înfurie dintr-o dată, pentru că fusese pus într-o astfel de situație, pentru că avea acum încă o problemă pe cap. Miriam, luate-ar naiba!

Ea se ridică repede în capul oaselor.

– Ahh!

Burg interveni, apucînd-o fără menajamente de braț.

– Care îți sînt orele de gardă? întrebă el dintr-o dată.

Era încă pe jumătate adormită.

– Ce? A, garda... de la miezul nopții la 2 și de la 4 pînă în zori. De ce?

Privi în jur uluită și îl văzu pe Hausner, apoi o văzu pe Esther Aronson dormind lângă ea. Înțelese.

Burg își privi ceasul. Era 12 și un sfert.

— Te-a trezit Esther Aronson ca să stai de gardă? Ei? întrebă el strigînd.

Ea îl privi îndelung pe Hausner. Acesta îi evită privirea.

— Te-a trezit sau nu?

— Da.

— Atunci te arestez pentru învinuirea de a fi dormit în orele de gardă și îți atrag atenția că este o vină capitală, doamnă Bernstein.

Miriam se ridică și stătu în bătaia vîntului, cu hainele și părul fluturîndu-i și nisipul înțepîndu-i fața.

— Înțeleg. Se îndreptă de mijloc și privi către Burg. Desigur că pricep. Am pus în primejdie viața tuturor celorlalți de aici. Trebuie să plătesc.

— Așa e, spuse Burg. Se întoarse către Hausner. Nu?

Hausner își reținu cu greu pornirea de a-l împinge pe Burg peste marginea crestei. Privi în jos, spre Esther Aronson, care continua să doarmă, apoi spre Miriam. Așa numita disciplină teutonică pe care o impunea îi adusesese, în trecut și acum, o mare nepopularitate. Aceasta însă nu îl deranjase cîtusi de puțin. În lumea în care trăia existaseră mereu oameni care interveniseră, încercînd să îl facă să își domolească asprimea. Acum însă întîlnise o persoană care fie că voia să-și bată joc de el, fie ținea cu orice preț ca Miriam Bernstein să fie împușcată, drept exemplu pentru ceilalți. Era incredibil, dar aici totul era posibil. Nu lansaseră ei și zvonurile amenințătoare privitoare la împușcarea lui?

— Nu este, deci, corect ca Miriam Bernstein să plătească pentru a fi periclitat viața celor de aici, adică a aproape cincizeci de bărbați și femei? repetă Burg.

Hausner o privi lung pe Miriam, învăluită în praf și întuneric și acoperindu-și fața cu o eșarfă, ca un copil rătăcit.

— Da, spuse el, va trebui să o judecăm mîine dimineată.

– Ba acum, zise Burg. Poate că nici nu vom apuca dimineața. Disciplina pe câmpul de luptă trebuie să fie strictă și imediată. Așa se fac lucrurile. Acum.

Hausner se apropie de Burg.

– Dimineată.

Generalul Dobkin zăcea întins pe un pat de paie, într-o colibă de pământ. Vîntul pătrundea printre obloanele închise, depunînd un strat subțire de nisip pe trupul său. Lampa de ulei pîlpîia, dar nu se stingea. Cel întins lîngă el se agita și gemea. Dobkin își dădu seama că acesta nu doarme și îl întrebă într-o arabă corectă:

– Cine ești?

– Cine ești *tu*? îl întrebă celălalt.

Lui Dobkin i se spusese că și acela fusese scos tot din fluviu. Era fără pantofi și fără cămașă, dar purta pantaloni care păreau a face parte dintr-o uniformă de campanie. Bătrînul care se numea Shear-jashub îl întrebasese pe Dobkin dacă și rănitul acesta era evreu, iar el îi spusese că nu știe, cu toate că era convins acum că cel căruia îi vorbea era un așbal. Shear-jashub, care era rabin în vechiul înțeles al cuvîntului – acela de învățător, de maestru – îl întrebă pe Dobkin dacă exista vreun motiv ca rănitul să nu fie îngrijit sau să nu fie așezat în aceeași colibă ca și Aluf. Dobkin îi răspunsese că nu exista nici un motiv de acest fel. Acum, înainte de a-i vorbi, îl privi îndelung.

– Sînt pescar, iar *dhow-ul* meu a fost răsturnat de vînt și am fost rănit. Evreii aceștia m-au găsit și m-au ajutat.

Omul se întoarse pe o parte, cu fața spre Dobkin. Lampa cu ulei îi lumină chipul, iar Dobkin fu cît pe-acî să scoată un strigăt cînd îl văzu. Rămase cu privirea ațintită în ochii înfiorători ai omului de lîngă el. Rana, observă el, era veche și cicatrizată, nu fusese provocată recent. Văzu că așbalul – căci acum nu mai avea nici o îndoială în această privință – îl măsura din cap pînă în picioare, privindu-i rînd pe rînd tunsoarea, mîinile, brațele goale aflate în afara păturii. Bocancii lui Dobkin erau așezați mai departe, în întuneric, iar omul părea să nu-i fi observat, dar Dobkin înțelese că, din ceea ce văzuse, acesta își dăduse seama

că nu are în fața sa un pescar de pe Eufrat. Omul se roti nepăsător, revenind pe spate.

– Ei bine, pescarule, e un lucru tare ciudat să ne trezim că le sîntem îndatorați acestor evrei pentru ajutorul și confortul oferite.

– Necazul te face să te înțilnești cū cine nici nu te aștepți, fu de acord Dobkin. Privi către cel de lîngă el. Da, îl văzuse pe taluz. Își amintea de chipul acela ca de un coșmar aproape uitat – dar care fusese real. Îl *văzuse*. Cum îți spune?

– Sayid Talib. Ție?

Dobkin ezită, simțind tentația perversă de a spune Benjamin Dobkin, general de infanterie al armatei israeliene.

– Poți să-mi spui pescarul.

Araba lui nu era extraordinară, dar trebuia să fie foarte atent pentru a-i oferi lui Talib un motiv să continue farsa. Fiecare din ei abia aștepta un prilej pentru a-i lua gîtul celuilalt, iar un cuvînt greșit putea constitui cea mai bună motivație. Se întreba dacă Talib apucase să îl vadă cînd fusese pe taluz.

Mai voia să știe cît de grave erau rănile acestuia și cît de serioase îi erau propriile-i răni. Își încordă mușchii sub pătură și respiră adînc. Păru a-și fi recăpătat o parte din forță.

Lampa de ulei, un vas de pămînt în care un fitil plutea în grăsime topită, pîlpîia pe podea, între cele două paturi. Dobkin privi încet în jurul său. Nu avea decît pătura de pe el. Se pipăi nepăsător și văzu că nu mai avea cuțitul. Ar fi trebuit să ia unul de la cineva. Simți ceva în buzunarul de la piept. Pazuzu. Îi dăduseră înapoi statueta aceea trivială.

Dobkin și Talib stăteau întinși pe o parte, privindu-se reciproc, ascultînd șuieratul vîntului și urmărind flacăra care pîlpîia.

– Cum merge pescuitul, pescarule?

– A mers bine pînă în seara asta. Cu ce fel de comerț ziceai că te ocupi?

– Cumpăr curmale.

Din cînd în cînd măștile amîndurora le alunecau de pe chip și atunci fiecare putea desluși în ochii celuilalt ura, teama și amenințarea.

– Cum ai ajuns în fluviu?

– Ca și tine.

Conversația se stinse și nici unul nu se mișcă mult timp. Dobkin simțea că i se usucă gura și mușchii i se contractă. Apoi vîntul deschise un oblon, iar lampa se stinse. Amîndoi scoaseră un strigăt animalic, năpustindu-se fiecare la gîtul celuilalt.

Deborah Gideon zăcea dezbrăcată pe podeaua din cărămidă a biroului directorului de la casa de oaspeți. Pe spate avea dîre prelungi provocate de bici și arsuri de țigară. Coapsele, picioarele și fesele îi erau pline de sîngele scurs din rănilor cauzate, aparent, de un animal.

Ahmed Rish se spală pe mîini și pe față într-un vas cu apă.

– Să fie împrăștiată, îi spuse lui Hamadi.

Hamadi îl strigă pe omul de serviciu aflat la biroul din față.

– Kassim!

Rish se șterse pe mîini. Din cele mărturisite de față cu privire la numărul israelienilor, apărarea și pozițiile acestora, nu aflase mult peste ceea ce știa deja. Acum însă putea să creeze propria versiune a informațiilor primite, făcîndu-i pe oamenii săi să îl creadă.

– Într-o oră am putea cuceri dealul ăsta, Salem, dacă vîntul *Șerji* e de partea noastră. O să îi împingă pe oameni, pur și simplu, în susul pantei, acoperindu-le mișcările și zgomotele.

Hamadi încuviință din cap. Vîntul fusese, fără îndoială, trimis de Allah, căci, dacă nu ar fi început să sufle, știa că și el, și Rish ar fi fost uciși de propriii lor oameni. În mod straniu, însă, Rish nu părea conștient de acest lucru.

– Voi aduna oamenii.

– Bun. Privi către Deborah Gideon, apoi spre omul de gardă care se uita lung la ea. Da, da, Kassim, fă ce-ți place cu ea. Apoi împrăsc-o, arde-i cadavrul și împrăștie-i cenușa în fluviu. Să nu rămînă nici o urmă. Se întoarce spre Hamadi. Una e o operațiune militară și alta tortura și crima. Mîine va trebui să negociem ostacități cu Israelul.

Hamadi încuviință din cap. Rish făcea distincții subtile și lip-site de sens, așa cum numai un nebun e în stare să facă. Hamadi l-ar fi omorât cu mîna lui cu multă vreme în urmă, dacă acesta n-ar fi fost un adevărat erou al întregului popor palestinian. I se întorsese stomacul pe dos cînd îl văzuse stînd pe vine și mușcînd-o pe tînașa aceea. Și el torturase înainte, dar ceea ce făcuse Rish era ceva cu totul aparte. Fără îndoială că biciul și țigările o duruseră mai tare decît mușcăturile lui, dar ceea ce o făcuse să strige, mărturisindu-i tot ce voia să afle, fusese teroarea animalică pe care i-o provocase imaginea nebunului care o palmuia, o sfișia cu dinții și urla ca un cîine. Hamadi nu o putea învinovăți. Spera doar că cei de afară nu înțelegeau ce se petrece înăuntru. Hamadi se întoarse și ieși din cameră, traversînd micul hol, spre verandă.

Ultimii oameni ai săi, aproximativ cincizeci de bărbați și femei, stăteau turcește, înghesuiți în corturile deschise, ținîndu-se de stîlpii de susținere. Hamadi fluieră, iar așbalii părăsiră corturile și veniră în fugă spre verandă. Stăteau în bătaia vîntului, cu vâluri lungi peste gură și cu *kheffyah*-urile trase peste ochi. Hamadi își ridică mîna și strigă, acoperind sunetul vîntului:

— Allah ne-a trimis acest *Șerji*, începu el.

Aflat pe aripa în formă de delta, Hausner privea la oamenii înfășurați în tot soiul de veșminte străni, umblînd asemenea fantomelor în vînt și praf, rătăcind pe sub lumina în continuă descreștere a lunii.

Se întoarse și porni către cabină. Înăuntru era destul de greu să vorbești sau să asculți pe cineva, din cauza zgomotului făcut de vînt și de nisipul care se lovea de pereții exteriori ai avionului. Culoarul de trecere dintre scaune era plin de grămezi de nisip, care pătrunsese prin găurile făcute ziua în acoperiș, pentru a mai diminua căldura. Se duse în partea din spate a cabinei, trecînd prin ușa cambuzei din față. De partea cealaltă a culoarului, vizavi de cambuză, se afla micul compartiment de bagaje, care se termina cu peretele de presiune ce fusese distrus. Com-

partimentul era răvășit și încă se mai simțea mirosul de kerosen, plastic topit și haine arse.

Miriam Bernstein își încropise un culcuș din hainele pe jumătate arse și se așezase lângă perete, cu genunchii ridicați pînă la bărbie. Citea o carte la lumina unei mici lanterne stilou pe care i-o dăduse cineva. De asemenea, deasupra capului ei se mai afla și un mic beculeț pentru cazurile de urgență. Privind prin peretele de presurizare distrus, Hausner vedea chiar și învelișul de aluminiu, îndoit, și traversele din coada avionului. Sîrmele din rețeaua electrică și tuburile celei hidraulice aveau o înfățișare stranie în lumina albastră și rece a lunii. Ruinele au o anume frumusețe tragică, își spuse Hausner, și același lucru era valabil chiar și pentru această ruină tehnologică, aflată aici parcă pentru a-l ofensa și a-i reaminti, lui și tuturor celorlalți, de felul în care ajunseseră în locul acela. Se uită la Miriam. Ea își ridică privirea din carte.

– A venit momentul?

El își dresе glasul și spuse, acoperind zgomotul provocat de vînt:

– Ea spune că nu te-a trezit și că a adormit în timpul propriilor ore de gardă.

Miriam închise încet cartea și o așeză pe genunchi.

– Minte, ca să mă apere. M-a trezit, dar am adormit.

– Nu face acte de noblețe, Miriam. Se uită la cartea de pe genunchii ei. *Străinul* de Camus.

– De ce nu? Își stinse lanterna. Va mai schimba ritmul de viață al celor de aici.

– N-are rost să critici ce sau cum am făcut noi aici.

– Condamnații pot critica tot ce vor... În fine... spune, a venit momentul?

– Nu încă.

Amîndoi lăsară tăcerea să se prelungească. În cele din urmă, ea spuse pe un ton iritat și ironic:

– Îmi pare rău. N-ar trebui să critic, căci acum sînt ca voi. Adică, vreau să spun că am omorît-o pe fata aceea.

– Da, probabil că așa este.

– Firește, nu am avut altă posibilitate. Tu poți să alegi, în schimb.

– Nu, nu pot. Pentru mulți oameni autoapărarea este foarte importantă. Unii dintre noi gîndesc că merită să-i împuști pe cei care ne amenință. Alții socotesc că poți împușca pe cineva numai după ce acela a tras primul în tine. E tot un caz de autoapărare, Miriam. Societatea care se apără împotriva chiu-langiilor și a bolnavilor prefăcuți. E doar o chestiune de punct de vedere asupra faptelor, asupra priorităților și exigențelor.

Ea înțelegea, înțelese tot timpul, de fapt.

– Așadar, cine va fi judecată?

– Amîndouă. Cu excepția cazului în care vinovata recunoaște.

– Eu am recunoscut deja.

– Cred că înțelegi ce vreau să spun.

– Vom minți amîndouă.

– Sînt convins. Dar și pentru asemenea situații armata are o soluție. S-a mai întîmplat și cu alte ocazii. Veți fi considerate vinovate amîndouă, pe baza mărturiilor lui Burg și a mea.

– E doar un spectacol sau chiar aveți de gînd să împușcați pe una din noi? Ori, poate, pe amîndouă?

Hausner își aprinse o țigară. Se întreba dacă măcar va reuși să convingă pe cineva să facă parte din completul unei curți marțiale, nemaivorbind de alcătuirea unui pluton de execuție. Și atunci, care era scopul exercițiului acestuia? Să le arate muritorilor de rînd că jocul trebuia jucat conform regulilor lui pînă la capăt? Să le inspire frică tuturor celor epuizați, care ar vrea să doarmă în timpul orelor de gardă sau care ar putea ezita în îndeplinirea ordinelor? Sau era doar o manevră prin care Burg voia să îi mai știrbească autoritatea?

– Ei bine? Aveți de gînd să ne împușcați sau nu? Dacă nu, vreau să ies de aici. Am treabă. Iar dacă aveți de gînd să organizați un proces, faceți-o acum și nu ne mai obligați să așteptăm pînă la ziuă.

Hausner își aruncă țigara jos și privi la Miriam. Chipul ei era luminat de luna care pătrundea prin hublou. Îl privea, dar fața ei nu arăta aceeași minie care se simțea în glasul său. Părea sinceră și încrezătoare, gata să accepte orice i-ar fi spus el. Hausner își dădu seama că oricare dintre întâlnirile lor putea fi ultima.

– Ai apăsa tu însuși pe trăgaci, Jacob?

Rosti aceste cuvinte pe un ton care îți dădea impresia că îi cerea să-și spună părerea cu privire la pedeapsa capitală, în general.

Hausner făcu câțiva pași, apropiindu-se de ea. Părea că nu știe ce să facă sau să spună. Deodată îngenunche în fața ei și își puse mâinile pe genunchii ei goi.

– Aș... aș fi în stare să mă omor pe mine mai curînd decît să-ți fac vreun rău. Aș ucide pe oricine ar încerca să te atingă. Te iubesc. Vorbele acestea nu îl uimiră atît de tare pe el cît o surprinseră pe ea. Își întoarse capul și privi prin gaura din perete. El îi strînse genunchii cu mâinile și îi mișcă. Te iubesc.

Ea își întoarse din nou capul spre el și dădu din cap. Îi acoperi mâinile cu ale ei. Spuse aproape în șoaptă, cu o voce răgușită:

– *Îmi pare rău că te-am pus într-o situație atît de compromițătoare, Jacob.*

– Mda... știi tu, lucrurile în care ai crezut o viață n-au nici o importanță cînd e vorba de hotărîrile astea... hotărîrile inimii, cum se spune. Zîmbi forțat.

Și ea zîmbi.

– Nu-i adevărat. Ai fost destul de consecvent. Un ticălos consecvent, aș putea spune. Aproape că izbucni în rîs. Să știi, chiar îmi pare rău că te-am pus în postura asta. Ți-ar fi fost mai simplu să o împuști pe Esther Aronson?

– Hai, las-o baltă. O să vă scot pe amîndouă din povestea asta.

Îi strînse mâinile.

– Săracul Jacob. Ar fi trebuit să rămîi în vila tatălui tău. Liniștit și bogat.

– Ai vrea să vii la locuința tatălui meu de Paște? Simți dintr-o dată că, dacă îi pune întrebarea asta, va putea să facă mai ușor față aici. Ea îi zîmbi, apoi, luîndu-i mîinile, și le puse pe față. El simți că pieptul îi tresaltă, așa cum nu i se mai întîmplase de mulți ani. Așteptă un moment înainte de a putea spune: Îmi... îmi pare rău că te-am evitat mai înainte.

Vocea ei era caldă și blîndă:

– Înțeleg.

– Oare?

– Te referi la viitor. Nu avem nici un viitor.

Își lipi obrazul de pieptul lui. El o trase mai aproape.

– Nu, nici unul.

Voia să trăiască, să aibă o șansă. Dar, chiar dacă ar scăpa, știa că o va pierde. Laskov sau soțul ei. Sau oricine altcineva. Nu era un cuplu destinat să reziste. Iar atunci avea să-și dorească să fi murit în Babilon. Ea plîngea acum, iar sunetele pe care le scotea îi aminteau lui Hausner de zgomotele vîntului, atotputernic și veșnic trist.

Simți lacrimile ei pe față și crezu la început că sînt ale sale. Apoi așa și fu. Totul era atît de trist, își spuse, era ca și cum te-ai trezi după un vis dulce-amar al copilăriei, descoperind că ai un nod în gît, iar ochii îți sînt înlăcrimați. Întreaga zi avea să fie tristă, dar nu putea face nimic, căci totul se trăgea de la un vis. Aceasta era tristețea pe care o simțea acum, cînd era cu ea.

Se îmbrățișară strîns, iar ea începu să plîngă, fără să se mai controleze. El nu se putea gîndi la nimic ca să-i spună, pentru a o face să nu mai plîngă, deoarece își dădea seama că avea toate motivele să o facă. Așa este, fă ce vrei, strigă, plîngi, Miriam, dar numai nu suferi în tăcere. Numai proștii fac asta. Așa era Miriam pe care o cunoșteau toți din Ierusalim. Dă-i voie lumii să-ți afle durerea. Dacă toată lumea ar striga de fiecare dată cînd cineva comite o nedreptate, o barbarie sau un gest de prost gust,

atunci acestă ar fi un prim pas pe calea unei adevărate umanități. Oare de ce merg oamenii, fără să protesteze, spre propria moarte? Strigați! Plîngeți! Urlați!

Ca și cum i-ar fi citit gîndurile, ea își înălță capul și scoase un bocet prelung.

Așa, Miriam. Urlă. Ți-au distrus familia, ți-au furat copilăria, ți l-au răpit pe soțul tău, ți-au ucis fiul și prietenii și te-au lăsat singură aici cu un individ de teapa lui Jacob Hausner. Ai tot dreptul să plîngi.

Suspinele ei deveniră tot mai puternice, acoperind sunetul vîntului, iar Hausner știa că Becker îi aude și că, probabil, și afară se auzea, dar nu-i păsa.

– Dacă aș putea face ceva care să ușureze situația, aș face Miriam.

Ea încuviință din cap, apoi, deodată, îi luă capul în mîini și îl sărută, așa cum își sărutase soțul cînd acesta plecase la război.

– Yosef, rosti ea printre suspine. Jacob.

Murmură ceva ce Hausner nu înțelese. El îi atinse fața și gîtul cu buzele și îi gustă lacrimile. Yosef, Teddy, Jacob, ce mai conta? Atîta timp cît o liniștea și nu o îndurera și mai mult. Hausner dorea ca soțul ei să se întoarcă viu. Să-i spun oare că Rish știe? Nu, niciodată. N-avea să-i spună niciodată asta. Dar el spera ca, în timp ce ea îl aștepta pe Yosef Bernstein, Teddy Laskov sau altcineva să îi ofere ceea ce-i trebuia. Ar fi vrut să fie el acela, dar știa că e imposibil. El nu va mai vedea Ierusalimul, și chiar dacă acest lucru se va întîmpla, în afara Babilonului prezența lui nu ar constitui nicidecum o alinare. Îi linse lacrimile, așa cum un animal îi linge altuia rănile.

Dobkin nu simțise niciodată gustul singelui sau al transpirației altcuiva și fu surprins să constate cît de sărate erau. Arabul îl înșfăcase de testicule, iar el îi înfipsese dinții în gît. Fiecare voia să îl omoare pe celălalt, dar, neavînd arme nici unul, nu știuseră cum să o facă. Începuseră tatonîndu-se și lovindu-se în

locurile cele mai expuse. Talib îi aruncase lampa cu ulei în cap, umplîndu-l pe general de sînge și grăsimi care i se scurgeau pe spate și pe gît. Dar aceste lovituri fuseseră protejate de „armură“ naturală. Apoi, străvechile instincte îngropate adînc în psihic se redeșteptară. Amîndoi simțiră un fior în partea de jos a coloanei vertebrale, iar părul de pe gît li se zbirli în clipa în care își dădură seama la ce ajunseseră și cum redescoperiseră punctele slabe pe care natura le lăsase, aproape inexplicabil, neapărate.

Dobkin se concentră, încercînd să își închidă fălcile, ignorînd durerea sfișietoare. Nu reușise să apuce jugulara arabului, dar știa că, dacă va persevera, cartilagiul traheei avea să cedeze.

Talib încerca să îl apuce mai bine de testicule, dar genunchii uriașului îl izbiră cu putere, căci acesta dădea din picioare cu disperare. Talib se întinse, încercînd să îi scoată ochii, dar Dobkin îi închise strîns și își îngropă și mai adînc fața în gîtul lui Talib. Fiecare se lupta pentru a-și salva viața, fără să scoată nici un sunet. Nici unul nu se gîndi să ceară îndurare.

Într-o altă colibă, aflată de partea cealaltă a uliței întortocheate, cei doi oameni care fuseseră puși să îi îngrijească, preparau ceai la un foc de ciulini, care trosnea, și își spuneau tot felul de povești, pentru a nu se plictisi. Nu auziră nimic neobișnuit, doar șuierul vîntului și zgomotul obloanelor trîntite.

Dobkin nu mai suportă durerea. Rana de la coapsă i se deschisese și sîngera, și simțea că avea să își piardă cunoștința. Găsi în buzunar figurina de teracotă și îl lovi cu putere pe Talib peste ureche. Lovitura frînse aripa demonului vîntului, iar strigătul arabului se pierdu în larma făcută de obloanele trîntite încă o dată de o rafală de vînt.

Paralizat, Talib slăbi strînsoarea atîta cît îi trebui lui Dobkin pentru a se elibera. Apoi acesta ridică mîna în care ținea statueta și îl lovi pe arab cu muchea tăioasă a lui Pazuzu în ochiul sănătos. Acesta scoase un urlet prelung și își acoperi chipul cu mîna. Dobkin luă bucata ascuțită a aripii rupte și o înfipse cu

putere în jugulara lui Talib. Un val de sînge tîșni în ochii lui Dobkin.

Talib se îndepărtă, zvîrcolindu-se și ținîndu-se cu mîna de gît, bolborosind. Cuprins de durerile morții, stropi cu sînge pereții și podeaua colibei. În fine, Dobkin se retrase într-un colț și rămase calm. Ascultă pînă în clipa în care fu convins ca arabil este mort, apoi se întinse pe spate, străduindu-se să nu-și piardă cunoștința. Scurpă o dată și încă o dată, pentru a scăpa de gustul de sînge pe care îl simțea în gură. Dar își dădea seama că n-avea să îl mai uite niciodată.

Laskov și Talman fură la fel de surprinși ca toată lumea cînd primiră o invitație de a se prezenta din nou la ședința prim-ministrului.

Laskov ascultă raportul tînărului analist-foto Ezra Adam, care părea să nu pună nici un pic de pasiune în ceea ce spunea, dar din ale cărui cuvinte Laskov subînțelegea un mesaj care suna cam așa: „Am găsit avionul, credeți-mă, n-aveți decît să mergeți să-i salvați.“ Nu era prima oară cînd Laskov auzea un analist-foto care nu găsea cel mai bun mod de a-și împărtăși informațiile. Omul trecu în revistă toate fotografiile de mare altitudine pe care, la cererea israelienilor, americanii fe făcuseră cu SR-71, cu numai cîteva ore în urmă.

Mai mulți generali și miniștri, dintre care majoritatea nu pricepeau mare lucru din punctele luminoase și petele întunecate de pe fotografii, urmăreau pe propriile copii explicațiile pe care le dădea Adam. Acesta lăsă deoparte altă fotografie și privi către primul-ministru.

– Vedeți, așadar, domnule, că e destul de dificil să interpretezi fotografii făcute noaptea, atunci cînd bate... cum îi zice... *Șerji*. Ar fi trebuit să avem propriile imagini luate de la o înălțime mult mai mică, dar înțeleg, desigur, că există... din punct de vedere politic...

– Hai, tinere, dă-i drumul înainte, se răsti un general de aviație. Lasă chestiile astea în seama politicianilor.

– Da, domnule. Bine... iată fotografia numărul zece. La fel ca celelalte. Am mai văzut și înainte imaginea asta. Rămășițe de căldură dispuse aleatoriu. Ar putea să indice o luptă.

– Sau o stîină, replică un general.

– Ori un sat, adăugă un membru al guvernului, care cu o oră mai devreme habar nu avea de fotografiile în infraroșu, dar învăța repede.

– Da, încuviință Adam. Ar putea fi vorba despre oricare din lucrurile astea, numai că, după un timp, începi să intuiești cînd ai de-a face cu astfel de probleme. În primul rînd, în locul cu pricina nu există nici un sat cunoscut. Priviți, vă rog, harta arheologică a Babilonului. Satul Kweirish se află la un kilometru depărtare de sursele acestea de căldură, lîngă Poarta Iștar. În plus, satele arată altfel, iar focurile folosite la gătit și iluminat într-un sat la o stîină emană un alt fel de reziduuri de căldură. Asta se poate vedea deasupra satului Kweirish, folosind o analiză spectrală a acestor fotografii. Am suficiente motive să cred că aici, pe panta aceasta, există o mare cantitate de fosfor ars. Iar în cvadrantul unu-trei, vedeți cît de mare este sursa aceasta de căldură. Nu e foarte clară, dar trebuie să fie foarte mare. Vedeți? Un avion ale cărui motoare nu au funcționat douăzeci și patru de ore sau mai mult. Apoi niște dungi ca niște vagoane în mișcare – sau ca un avion ușor care decolează. Vedeți punctele acestea de pe fiecare fotografie? Ar putea fi vorba de o aeronavă mică ce zboară deasupra colinei.

Laskov știa că, pentru cei neavizați, toată această interpretare părea foarte suspectă. Dar, spre surprinderea lui, prim-ministrul îl întrerupse pe Adam.

– Eu unul te cred, sergent Adam. Numai Dumnezeu știe de ce, dar asta e. Apoi, într-un gest și mai surprinzător, se întoarse spre Laskov, nu către asistenții săi militari. Ei, Laskov, folosește-te de petele astea caraghioase ca să-mi încropești o poveste.

Laskov privi împrejurul încăperii.

– După cîte se pare, nu putem decît să avem unele bănuieli.

– Nu, nu, îl întrerupse prim-ministrul. Fără supoziții. Am nevoie de una dintre revelațiile tale divine. Ce înseamnă asta... și asta, domnule general? zise el, atingînd o fotografie extrem de greu de descifrat... Ce înseamnă asta, domnule general?

Laskov se șterse pe față cu o batistă.

– Ei bine, domnule, înseamnă că avionul a fost forțat să aterizeze la Babilon de către cei de pe Lear. Și știm cu au reușit să facă acest lucru. La bord nu se afla nici un trădător, așa că Becker a hotărât, respectînd, sînt sigur, votul majorității, să plaseze nava într-un punct din afara zonei controlate de teroriști, care așteptau jos. Laskov închise ochii, pîrînd că se gîndește. După cîteva clipe îi redeschise; dar părea, într-adevăr, preocupat de cu totul altceva. Continuă: În acest moment, pasagerii aveau două variante: să fugă sau să lupte. Sau... nu, n-au avut posibilitatea de a lege. Avionul pare a se afla chiar lîngă Eufrat, așa încît erau încolțiți, nu puteau fugi decît în fluviu. Teroriștii i-ar fi încercuit imediat. Așa că s-au hotărît să rămînă pe loc și să lupte. Se află pe o citadelă îngropată, ceea ce nu e rău, din punctul de vedere al poziției. Priviți hărțile. Aveau un Uzi și un M-14, la care se mai adăugau, desigur, vreo cîteva pistoale. Iar teroriștii au pornit, probabil, în susul dealului, fără să se aștepte la nimic, și o parte din ei au fost uciși. Poate că au lăsat și vreo armă sau două în urmă, atunci cînd s-au retras. Însă, firește, vor încerca iarăși... Laskov continuă, după o scurtă întrerupere. Radioul avionului Concorde e, fără îndoială, bruiat, așa încît nu poate trimite nici un semnal. Știm chiar de la sursele noastre de informații că, undeva lîngă Hillah, există un transmițător care e folosit pentru bruiaj. Nu e un lucru neobișnuit în sine... avem zeci de astfel de cazuri. Dar, în această situație, lucrurile au o altă semnificație. Făcu din nou o pauză, uitîndu-se împrejurul camerei. Așa că tot ce pot face este să stea acolo și să aștepte pe cineva care să le vină în ajutor.

Se uită la primul-ministru, care îl privi la rîndu-i, spunînd:

– Asta da poveste, domnule general. Vezi, te rog, dacă mă poți introduce și pe mine în rețeaua asta de telecomunicații celeste la care ești conectat. Se întrerupse, lovind cu creionul în masă. Există, așadar, numai cîțiva teroriști? Destul de puțini pentru ca oamenii de pe Concorde să se poată apăra cu succes?

Analistul-foto interveni:

– Domnule, dacă ceea ce vedem pe aceste imagini a fost o luptă, atunci a fost o chestie dată dracului. Întreaga regiune a pantei, lungă de o jumătate de kilometru, prezintă urme de căldură.

– Bine, atunci înseamnă că nu sînt ai noștri, căci ei nu aveau cum să poarte o bătălie atît de serioasă împotriva unei forțe arabe de mari proporții. Poate că ceea ce se vede acolo nu e decît o confruntare locală.

– Dar avionul cel mare? Și cel care patrulează deasupra? Îi aminti Adam.

– Prostii, îi replică tăios prim-ministrul. Prostii care nici nu se văd ca lumea măcar. Dădu de o parte fotografiile pe care le avea în față. Ciocăni o vreme cu creionul, apoi rupse cîteva hîrtii, după care se sprijini din nou pe spătar și oftă. În regulă. Avion mare, bătălie de proporții. De ce nu? Se întoarse către bărbatul responsabil cu telecomunicațiile, care stătea retras într-o nișă, și îl chemă. Mai avem Bagdadul?

– E pe fir, domnule. Veți putea vorbi cu președintele într-un minut.

În cameră se lăsă tăcerea, pe măsură ce secunde se scurgeau. Cel de la telecomunicații strigă:

– Președintele Irakului pe linia patru.

Prim-ministrul privi în jur și ridică receptorul. Apăsă pe butonul numărul patru și începu să vorbească într-o arabă destul de corectă.

– Bună dimineața, domnule președinte. Da, domnule, în legătură cu avionul Concorde, desigur. La Babilon, domnule președinte. Da, *Babel*.

Din punct de vedere procedural, Miriam Bernstein și Esther Aronson se aflau încă în stare de arest, în cabina avionului. Hausner zădărniciise planurile lui Burg de a organiza imediat o curte marțială, dar acesta insista, iar Hausner înțelegea că urmărirea să îl distrugă pe el în felul acesta. Hausner credea că Burg nu mai are încredere în capacitatea lui de a conduce. Burg era convins că acționează în interesul grupului și, își spunea

Hausner, orice putea fi justificat astfel, chiar și faptul de a-i răpi cele două ultime puncte de sprijin care îl mai ajutau să supraviețuiască: pe Miriam și poziția de conducător. De aceea, probabil că Burg n-ar ezita să le împuște pe cele două femei pentru atingerea acestui scop. Burg știa despre relația dintre el și Miriam, dar asta nu-l făcea să își schimbe cituși de puțin atitudinea, iar Hausner îl respecta din acest motiv, suferind totodată din pricina neputinței de a-l urî cu adevărat pe Isaac Burg. Neșansa lui era că îl simpatiza pe acesta. Dacă nu s-ar fi întâmplat așa, Burg n-ar fi ajuns niciodată atât de departe.

În plus, pentru a adăuga încă o problemă la greutățile și așa destul de numeroase, ministrul de externe începu să își joace propriul joc de obținere a puterii, avînd o mulțime de adepți, nu doar datorită posturii sale de comandant legal al grupului, ci și pentru că avea soluții extrem de atrăgătoare pentru toate problemele cu care se confruntau. Conform teoriei lui Ariel Weizman, pe malurile Eufratului nu se mai afla nici un arab, așa că israelienii puteau scăpa coborînd peretele vestic și traversînd fluviul. Costumele de salvare din dotarea avionului urma să fie îmbrăcate de răniți și de cei care nu știau să înoate.

Hausner și Burg căzuseră de acord să se organizeze o scurtă conferință la care să se discute propunerea ministrului de externe. Întîlnirea avea loc în cabina plină de mizerie a avionului și era condusă de ministrul de externe.

— Admit că ideea e destul de atrăgătoare, dar mă îndoiesc foarte tare că Rish ar neglija cea mai elementară tactică de tăiere a liniei de retragere a inamicului, spuse Hausner.

Încercă apoi să explice acest lucru celor mai înțelegători membri ai grupului, dar spusele sale întîmpinară o rezistență crescîndă.

Puterea de care se bucurase la început era reprezentată de cei șase oameni loiali lui pînă la moarte: Brin, Kaplan, Rubin, Jaffe, Marcus și Alpern. Acum, Brin era mort, iar Kaplan, Rubin și Jaffe erau răniți. În plus, oamenii săi nu mai erau singurii înarmați. De aceea, chiar cînd sfaturile pe care le dădea erau bune, ele erau întîmpinate cu ostilitate.

Burg îi luă apărarea, arătînd că, chiar dacă ar reuși să traverseze fluviul, n-ar putea ajunge prea departe, înainte ca Rish să le descopere absența.

– Ați fi urmăriți în cîmp deschis, peste mlaștini, și v-ar masakra la fel cum îi omoară șacalii pe iepurii pe care îi prind în cîmp deschis. Sau, încă și mai rău, ați fi obligați să vă predați.

Și totuși, peste jumătate din cei de pe deal încă mai voiau să fugă din Babilon. Hausner știa că trebuie să facă tot ce îi stă în puteri pentru a menține unitatea grupului. Ar fi păcat – o adevărată tragedie – ca toate eforturile și curajul de care dăduseră dovadă pînă atunci să fie risipite într-o tentativă pripită de evadare.

Ministrul de externe insistă să discute cu Burg problema legată de Miriam Bernstein și Esther Aronson, dar acesta refuză. Femeile aveau să rămînă în arest pînă cînd el, Burg, va putea alcătui un complet de judecată. Rabinul Levin îl făcu măgar și ieși dezgustat. Scurta conferință fu suspendată fără nici un fel de precizare cu privire la reluarea ei ulterioară.

Nici Hausner, nici Burg, nici mulți alții dintre cei de acolo nu regretau temporara eșuare a procesului democratic. Știau, de exemplu, că, dacă s-ar vota în clipa aceea, ministrul de externe ar obține, probabil, autorizația de a-i conduce pe oameni în afara Babilonului și că acest exod s-ar încheia cu un dezastru. Ariel Weizman nu era Moise, iar apele nu aveau să i se deschidă înainte, înghițind apoi armata lui Ahmed Rish. Dacă exista vreun lucru cu privire la care Hausner și Burg erau de acord, atunci acesta era faptul că ducerea la bun sfîrșit a unui război era mult prea importantă pentru a fi lăsată în seama politicianilor.

Ahmed Rish și Salem Hamadi își conduseră ultimele trupe prin Poarta Iștar și pe Drumul Sacru pînă cînd ajunseră la templul zeiței Ninmakh, unde se întoarseră spre vest, către amfiteatrul grecesc. Înaintară printr-un vechi canal și trecură zidul interior al cetății. După încă un kilometru de înaintare spre vest ajunseră la zidul exterior și merseră de-a lungul lui, către nord, înspre Citadela nordică.

Rish se apropie de Hamadi și îi spuse la ureche:

– Vom ajunge în mijlocul lor înainte ca măcar să-și de-a seama că sîntem acolo.

– Da. Hamadi asculta vîntul care cobora dintre dealuri. Mergeau fericiți de vînt de către zid, dar ruînele nu erau nicăieri mai înalte de doi metri, iar nisipul și praful îi înăbușeau pe cei care gîfiau, încercînd să țină pasul cu Rish. Trebuie să mergem mai încet, Ahmed.

– Nu. Vîntul s-ar putea opri în orice clipă.

Hamadi nă făcea parte dintre arabii obișnuiți cu viața în deșert, iar nisipul spulberat de vînt îl stînjenea la fel de mult ca și pe israelienii de pe deal. Privi în jur, la oamenii săi, care se mișcau asemenea unor spectre prin bezna ce se revărsa în vîrtejuri. Mulți purtau bandaje, iar unii șchiopătau. Era limpede că nu mai alcătuiau o trupă disciplinată și de încredere. Dacă bătălia nu se desfășura conform planurilor lor, Hamadi știa că erau în stare să se revolte, omorîndu-i pe comandanți. În schimb, dacă lupta decurgea așa cum se așteptau, aveau să-i masacreze pe israelieni, neluînd nici un ostatic. Fără prizonieri, el și Rish nu mai aveau ce să negocieze. În orice caz, Hamadi știa că pentru el și Rish totul se sfîrșise. Dar Rish nu părea să înțeleagă asta, și Hamadi nu avea de gînd să-i spună nimic.

Rish grăbi pasul, iar așbalii îl urmară. Acum aproape că alergau, iar Hamadi avu senzația că se îndreaptă cu toții în fugă spre împlinirea destinului, spre o ciocnire violentă cu istoria, spre o încheștare care avea să afecteze pentru cel puțin zece ani relațiile dintre evrei și arabi. Hamadi ascultase cu atenție Radio Bagdad în ultimele 24 de ore și știa că singurul lucru pe care îl reușiseră pe deplin fusese de a împiedica desfășurarea Conferinței de Pace. Dar posibilitatea de a modifica istoria lumii era mult mai puțin importantă cînd interveneau pasiunile și motivațiile personale. Își aminti de comportamentul lui Hausner în momentul în care fusese percheziționat. Acesta stătuse total lipsit de apărare sub soarele arzător de lîngă Leul Babilonului. Își aminti ce simțise cînd își trecuse mîinile peste corpul lui. Îl copleșise o

tentație irezistibilă de a-l viola – de a-l sodomiza pe Iacob Hausner. De a-l umili și, în cele din urmă, de a-l tortura și a-l mutila.

Hausner plecă de la conferința ministrului de externe singur și adus de spate, împotriva vântului *Șerji*. Nisipul îi pișca fața, iar vântul îi umfla hainele sfîșiate. Zgomotul neîncetat al vîntului îl înnebunea și simțea tentația de a striga împotriva lui.

Îl găsi pe Kaplan ocupînd poziția în care se aflase atîta timp Brin. Luneta de noapte fusese adaptată la un AK-47, dar nu era mai folositoare decît lumina lunii. Febra pe care i-o provoca rana îl făcea pe Kaplan să tremure, dar el insistase că era cel mai capabil dintre cei aflați pe deal să folosească luneta de noapte.

Naomi Haber privea peste parapet, încercînd să zărească vreo mișcare în praful de pe coastă. Își acoperise fața cu una dintre acele apărătoare împotriva vîntului care fuseseră confecționate de curînd din plexiglasul luat de la hublourile avionului și care aveau pe margini bucăți de cauciuc desprinse de pe scaune, folosite pentru a împiedica nisipul să pătrundă, tot astfel cum masca unui scafandru îl protejează împotriva apei. Apărătoarele erau fixate pe cap cu un elastic.

Hausner îl trase pe Kaplan deoparte.

– Îți dai seama că, cu furtuna asta, nici nu mai trebuie să aștepte apusul lunii.

– Știu.

Kaplan îl cunoștea pe Hausner, știindu-i obsesiile și felul în care vorbea ori de cîte ori se pregătea, ca și acum, să spună ceva care n-avea să sune prea plăcut.

– Nu mai există nici posturi de observație, nici dispozitive de alarmă. Sîntem ca și orbi.

– Știu.

Încet, încet începea să înțeleagă.

– Iar Burg, asistentul meu, a interzis părăsirea perimetrului.

– Și asta știu.

Hausner se ivise din beznă și praf și îl atinsese ca Îngerul Morții.

– Dar, așa cum se spune, cea mai bună apărare e atacul. Nu putem sta aici ca o turmă de cerbi speriați, care speră că numărul lor îi va face pe lupi să se gândească de două ori înainte de a ataca. Iar dacă, totuși, vor ataca, nu vom putea sta umăr lângă umăr, lovind ca niște cerbi. Trebuie să ne luptăm cu ei. Să preluăm inițiativa, la fel ca în noaptea trecută.

– Da.

– Dacă nu, vor urca dealul și vor fi în mijlocul nostru înainte să putem face ceva. Uită-te acolo!

Kaplan privi ascultător înspre vârtejurile de praf. Punctele întărite ale apărării erau acoperite de nisipul spulberat de vânt, iar vizibilitatea nu depășea nici cu cinci metri perimetrul. Arabii puteau foarte bine să se afle în afara acelei zone, la numai șase metri de întărituri, fără ca nimeni să știe nimic. Fu deodată cuprins de un soi de teamă, aproape de panică. Își încleștă mai tare mâinile pe armă. Simțea tentația irezistibilă de a se năpusti în noapte, pătrunzând în beznă, pentru a vedea ce se ascunde pe coasta dealului.

– Ce se ascunde acolo, Moshe? Ce-i acolo?

– Nu știu.

– Dar ai vrea să știi?

Kaplan nu răspunse.

Hausner așteptă un moment, apoi continuă cu această evaluare a situației:

– Cea mai eficientă strategie militară ar fi în acest moment trimiterea unei patrule de ambuscadă în josul coastei. Aș așeza o asemenea patrulă în prejma zidului exterior. Pentru a ajunge de la Poarta Iștar, așbalii trebuie să meargă de-a lungul zidului aceluia. O asemenea ambuscadă ar contribui la distrugerea forței lor ofensive, avertizându-ne totodată din timp asupra pericolului. Oftă. Dar Burg nu e de acord să riscăm viața altor oameni sau să ne divizăm forțele. E o decizie subiectivă, iar eu nu pot să-l fac să o schimbe. Făcu o pauză. Totuși, continuă imediat... pe de altă parte, dacă măcar o persoană s-ar afla acolo, în drumul așbalilor, cu o armă automată și câteva sute de gloanțe, ar putea să doboare vreo zece – doisprezece înainte ca aceștia

măcar să îi răspundă cu vreun foc. Se opri din nou, își aprinse o țigară în mîinile făcute căuș și i-o dădu lui Kaplan, într-un gest prietenesc, așa cum acesta nu mai văzuse niciodată la Hausner. Înțelege?

Kaplan trase din țigară, dar nu i-o înapoie.

– Probabil... probabil că așa e, în cazul în care nu sînt deja la jumătatea drumului pe coastă.

– Da, încuviință Hausner. Așa e. Și fără îndoială că, la poalele dealului, se mai află cîteva santinele. Dar, pe întunericul ăsta, n-ar fi prea greu pentru un singur om să se strecoare printre ele.

Kaplan nu avea nici o îndoială că, dacă era nevoie, Hausner s-ar fi dus chiar el, iar dacă nu o făcea, era doar pentru că era convins că rolul lui era mult prea important aici pe deal. Kaplan, care își riscase deja viața o dată, de dragul lui Hausner, simți dintr-o dată dorința de a trăi pînă la adînci bătrîneți. Hausner încerca să-l determine să renunțe la ideea asta.

– Cel care s-ar duce în vale nu ar avea aproape nici o șansă de a se întoarce.

– Aproape.

– Mai cu seamă dacă ar avea vreo rană care să-i reducă mobilitatea.

Hausner dădu din cap.

– Moshe, tu știi bine că nu avem decît foarte puțini soldați profesioniști. Cei șase din echipa de securitate, Dobkin... vreo cîțiva veterani... și Burg. Iar numărul lor scade. Militarii știu întotdeauna că vine o zi cînd lor li se va cere să facă lucruri pe care un civil nu le poate face. Înțelege, nu?

– Desigur.

Kaplan se întreba cum de Hausner nu se dusese la Marcus sau Alpert. Ei nu erau răniți. Bănuia că era una dintre acele misiuni care trebuie acceptate cu gîndul că „reprezintă o onoare“. Mai existau, desigur, și alte motive, dar Kaplan nu reușea să le înțeleagă.

– În fine... îți mulțumesc că mi-ai ascultat vorbăria, Moshe.

— N-ai pentru ce. Ezită, iar cînd văzu că Hausner nu face nici un gest de a se îndepărta, spuse: De fapt, ascultîndu-i pe alții, îți clarifici mai ușor propriile gînduri.

— Corect.

Kaplan ezită încă o dată, apoi se întoarce și făcu un pas. Simți mîna lui Hausner pe umăr, îi auzi vocea spunînd ceva, fără însă a da atenție sensului cuvintelor pe care le auzea. Cea mai mare porcărie era că nici măcar nu putea să-și ia rămas-bun de la cei care în douăzeci și patru de ore ajunseseră să însemne atît de mult pentru el. În clipa în care se avîntă în bezna nopții se simți teribil de singur.

28.

Prim-ministrul stătea drept pe scaun, ținând receptorul în mână. Privea prin sală, la cei prezenți acolo, care ascultau convorbirea în căști. Nu aveau prea mult noroc. Președintele Irakului trecuse prin întregul spectru al emoțiilor, de la surprinderea provocată de apelul telefonic, la neîncrederea stăimată de informația primită, ajungând, în cele din urmă, la lipsa de interes față de propunerile prim-ministrului Israelului. Acesta vorbea calm și egal.

– Domnule președinte, *nu pot* divulga sursa de la care am obținut informația, dar, *îndeobște*, prezintă încredere.

Privi prin încăpere, de parcă ar fi căutat o confirmare a spuselor sale.

Teddy Laskov și Itzhak Talman stăteau în picioare lângă ușă. Prim-ministrul păru să îi mai cîntărească încă o dată din priviri.

Președintele irakian oftă, ceea ce în arabă însemna ceva de genul: „Îmi pare rău, dar mai mult de atât nu se poate face.“ Apoi zise:

– Oricum, nici nu se pune problema unei misiuni de recunoaștere la joasă altitudine, căci a început să sufle *Șerji*. Și, oricum, sînt sigur că amicii voștri americani au luat cîteva imagini ilegale cu vreună dintre navele lor de mare altitudine. Cred că e suficient.

– Nu am cunoștință despre așa ceva.

Președintele irakian nu luă în seamă infirmarea bănuielii sale și reîncepu să își enumere contraargumentele împotriva unei acțiuni grăbite.

Prim-ministrul asculta zgomotul pe care îl făceau obloanele mișcate de vînt și nu prea mai dădea atenție interlocutorului său. Știa că, pe timp de inundații, furtună de nisip sau noapte, orice transport pe uscat sau pe calea aerului era imposibil. Cu cît avea să insiste mai mult, cu atît mai limpede avea să apară slăbiciunea rețelelor de comunicații și transport ale Irakului, lăsînd la o parte incapacitatea forțelor armate de a se deplasa pe apă în propria lor țară. Iar președintele avea să devină și mai irascibil în clipa în care era obligat să recunoască aceste lucruri. Dar Hillah era destul de aproape și nu era deloc un oraș neînsemnat ca mărime, își spuse prim-ministrul.

– Dar nu există o garnizoană la Hillah? zise acesta.

Spionii săi îl informaseră că exista.

Urmă o pauză prelungită. Președintele irakian păru că se consultă cu consilierii săi. În cele din urmă, vorbi din nou la telefon:

– Mi-e teamă că acesta e secret de stat.

Degetele prim-ministrului apucară strîns receptorul, iar încheieturile acestora se albiră.

– Domnule președinte... ce sugerați?

Își privi ceasul.

– Să așteptăm sfîrșitul furtunii sau, cel puțin, pînă la ziuă.

– S-ar putea să fie prea tîrziu.

– Domnule prim-ministru... asta e vechea problemă: trebuie să riști viața unor oameni pentru a le salva pe ale altora. Îmi spuneți că cincizeci de israelieni sînt asediați la Babilon și îmi cereți să risc o operațiune care m-ar putea costa tot atîtea vieți, din cauza diverselor accidente... asta ca să nu mai vorbim de bani... Oricum, *nu* știu ce se petrece acolo și nici dacă se întîmplă cu adevărat ceva.

– Aveți cunoștință de faptul că acolo se întîmplă ceva, nu? Irakianul ezită.

– Da, ceva. Tocmai am primit confirmarea de la autoritățile noastre din Hillah că în jurul ruinelor Babilonului se petrece ceva ciudat.

Întreaga sală fu străbătută de un murmur în clipa în care președintele irakian dădu această confirmare.

Prim-ministrul se aplecă în față, deasupra telefonului. Nu mai înțelegea pentru care motiv trebuia să își ascundă cărțile.

– Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, trimiteți garnizoana din Hillah, zise el repede.

Urmă încă o pauză prelungită. Când se auzi din nou, vocea suna aproape stingherită, de parcă își cerea scuze.

– În garnizoana Hillah se află, așa după cum probabil serviciul dumneavoastră de informații deja știe, batalionul 421, compus în majoritate din palestinieni. Au luptat împotriva voastră în 1967 și 1973. Ofițerii sînt irakieni, dar soldații sînt refugiați și fii ai refugiaților. N-ar fi corect să le punem la încercare loialitatea. Înțelegeți?

Prim-ministrul înțelegea. Privi în jurul său. Cei care ascultau convorbirea păreau furioși. În încăpere se forma o atitudine tot mai radicală.

– Domnule președinte, ați putea vorbi acum cu cei din Hillah, eu voi rămîne pe fir, și să îi rugați pe oamenii de acolo sau pe ofițerii loiali dumneavoastră să afle ce anume se întîmplă în Babilon?

– Din păcate, comunicațiile sînt foarte dificile în acea regiune la ora actuală. Și furtuna, și inundațiile. Vom lua totuși legătura prin radio și vom vedea ce pot afla.

– Înțeleg. Prim-ministrul nu avea nici un motiv ca să nu-l creadă pe președintele irakian. Mai avea o ultimă carte de aruncat în joc. Domnule președinte, continuă el, militarii mei mă informează că este posibil să ajungi în Babilon pe fluviul Eufrat. O expediție de la o altă garnizoană de pe Eufrat ar putea ajunge acolo în cîteva ore.

Cînd îi răspunse, vocea președintelui irakian era dură și nerăbdătoare.

– Credeți că Eufratul e un rîuleț ca Iordanul? Nu, e un fluviu mare și periculos, iar în acest anotimp rătăcește pe cîmpie ca o oaie care s-a pierdut de turmă. Se întîlnește cu nenumărate lacuri și bălți, și cu multe, foarte multe pîrîiașe care se umflă acum și pot fi luate drept părți ale fluviului. Sînt o mulțime de rîuri false pe care te poți rătăci în acest anotimp.

Prim-ministrul știa deja asta. De fapt, Babilonul nu se mai afla pe cursul modern al fluviului, ci pe cel antic, mai strîmt. Totuși, o armată modernă sau o unitate specializată ar reuși să îl parcurgă. Mesopotamienii cei de demult reușiseră să îl stăpînească.

– Domnule președinte, sîntem cu toții conștienți de problemele cu care se confruntă țara dumneavoastră în fiecare primăvară și mai știm că în orice anotimp am putea conta pe ajutorul dumneavoastră rapid. Știm că unul dintre motivele pentru care acești... nu voiă să pronunțe cuvîntul „teroriști” ... membri ai formațiunilor de gherilă au ales țara dumneavoastră este tocmai inaccesibilitatea Babilonului în timpul acestor săptămîni. Totuși, sînt convins că ne veți oferi tot sprijinul de care sînteți capabil.

Nu primi nici un răspuns.

Prim-ministrul era conștient că irakianul trebuise deja să își calce peste mîndrie pentru a recunoaște posibilitatea unor acțiuni de neloialitate și incapacitatea de a-și deplasa forțe armate prin propria-i țară. Asta fără a mai vorbi de posibilitatea ca un avion Concorde să fi fost deturnat de Irak, fără ca el să știe nimic. În plus, mai era vorba și de faptul că o mică armată de palestinieni acționa nestînjenită pe teritoriul suveran al statului său. De aceea, prim-ministrul înțelegea că președintele irakian nu avea cum să fie într-o dispoziție prea bună, iar ultimul lucru indicat într-o situație de genul acesta era să mărești și mai mult ofensa, încercînd să-l determini să întreprindă vreo acțiune.

– Domnule președinte, aveți cunoștința de existența unei tabere palestiniene în deșertul Shamiyah? Probabil de acolo au venit în Babilon acești palestinieni.

Din nou nu se auzi nici un răspuns.

Prim-ministrul privi în jurul mesei. Un colonel expert în problemele războiului psihologic, care își petrecuse mai mulți ani analizînd personalitatea președintelui irakian, mîzgăli ceva pe o hîrtiuță și i-o întinse. Prim-ministrul o citi. *De vreme ce l-ai scos atîta din sârte, poți merge pînă la capăt. E prea tîrziu*

pentru a mai fi diplomat. Prim-ministrul încuviință și spuse la telefon:

– Vreau să știu dacă forțele dumneavoastră sînt *capabile* să organizeze o expediție la ora asta tîrzie din noapte, domnule președinte.

La început nu auzi nici un răspuns. În cele din urmă, președintele irakian spuse foarte rece:

– Da. Voi da ordine pentru a se porni o expediție pe fluviu. Dar nu vor debarca pînă în zori. E tot ce pot face.

– Ar fi bine, zise prim-ministrul, conștient că nu era deloc așa, dar nedorind să piardă și puținul pe care îl cîștigase.

– Ce credeți că vom găsi acolo?

– Habar nu am.

– Păi, nici noi. Totuși, pentru binele dumneavoastră sper că vom găsi ceva. Ar fi foarte stînjenitor dacă s-ar întîmpla altfel.

– Știu. Prim-ministrul făcu o pauză. Venise momentul marii întrebări. Ați fi de acord să vă ajutăm? Am putea organiza o acțiune comună.

De data asta, s răsponsul veni fără nici un pic de întîrziere:

– Absolut exclus.

Nu avea nici un rost să mai insiste.

– Bine. Vă doresc succes.

Irakianul lăsă să treacă puțin pînă să răspundă:

– Babilonul. Robia. Ciudat.

– Da, ciudat. Și totuși, nu extraordinar de ciudat, nu? În Orientul Mijlociu era imposibil să întreprinzi vreo acțiune politică fără a te lovi de cei peste cinci mii de ani de istorie și crime. Americanilor le era imposibil să priceapă lucrul acesta. Evenimente petrecute cu trei milenii înainte erau învocate în cadrul conferințelor internaționale, ca și cum s-ar fi întîmplat cu două săptămîni în urmă. Și astfel, avînd în vedere toate aceste lucruri, exista oare vreo speranță? Și totuși, nu foarte ciudat.

– Poate că nu. Irakianul făcu o pauză. Nu trebuie să înțelegeți că nu vă sprijinim. Nici nouă nu ne sînt de vreun folos teroristii. Nici unul dintre guvernele arabe responsabile nu poate susține acțiunile lor. Făcu o pauză, iar israelienii auziră, prin

intermediul microfonului, un sunet electronic asemănător unui oftat melancolic. Era atât de tipic arab și, totodată, atât de evreiesc sunetul acela, încât mulți dintre cei din sală se simțiră cuprinși de un sentiment de simpatie și chiar fraternitate. Președintele irakian își dresе vocea. Trebuie să plec.

— Vă voi suna din nou înaintea zorilor, domnule președinte.

— Da.

Convorbirea se întrerupse. Prim-ministrul își ridică privirea.

— Ei, ce facem acum? Intervenim sau îi așteptăm pe irakieni?

Privi spre ceasul din perete. Erau mai mult de șase ore pînă la răsăritul soarelui în Babilon. Își aprinse o țigară, iar zgomotul ehibritului în clipa în care îl aprinse se auzi în toată încăperea. Înțelegeți, sper, că aceasta a fost prima convorbire dintre un prim-ministru israelian și un președinte irakian. Vrem să punem în pericol ceea ce s-a obținut cu ajutorul ei? Vrem să periclităm întregul climat de pace care a dus la decolarea celor două avioane Concorde?

Privi jur împrejurul camerei, încercînd să citească pe chipurile celor așezați la masa lungă. Mulți dintre cei de față fuseseră prezenți și la conferințele despre Entebbe, dar acum situația era mult mai complicată și, chiar și atunci, fusese nevoie de mai multe zile pentru a se ajunge la acordul pentru o soluție militară.

Încet încet, politicienii și generalii începură să se ridice. Fiecărui îi fură acordate două minute pentru a-și prezenta punctul de vedere. Adunarea părea divizată oarecum echilibrat, dar nu pe baza distincției dintre militari și civili. Aproape jumătate dintre militari recomandă precauție și reținere, în vreme ce, dintre civili, tot jumătate cerură o intervenție militară. Dacă s-ar fi votat, rezultatul ar fi fost foarte strîns.

Amos Zavi, adjunct al ministrului de externe, funcționînd interimar în locul acestuia, se ridică și arătă că, dacă ar fi prezenți, atât ministrul de externe, Ariel Weizman, cît și adjunctul ministrului transporturilor, Miriam Bernstein, ar cere reținere.

Apoi se ridică generalul Gur și îi replică tăios:

– Poate că așa ar fi, dacă cei doi ar fi *prezenți*. Dar, dacă ar putea trimite votul lor de la Babilon, sînt convinși că ar susține un atac aerian neîntîrziat.

Aceasta fu singura replică ce stîrni cîteva rîsete în cadrul unei adunări altminteri extrem de sobre.

Mai erau și persoane care încă mai credeau că Ahmed Rish controlează situația și că nu va mai trece mult pînă să își facă cunoscute pretențiile. Această facțiune dorea ca atunci cînd termenii răscumpărării aveau să fie cunoscuți, să se poată începe negocierile.

Se ridică unul dintre miniștri, Jonah Galili. El le reaminti celor prezenți că, cu ocazia afacerii Entebbe, doi dintre rabinii cei mai importanți ai Israelului interpretaseră *Halacha*, colecția de precedente legale ale tradiției religioase iudaice, în sensul permiterii schimbului de teroriști pentru prizonieri.

Ministrul justiției, Nathan Dan, el însuși rabin și avocat, sări în picioare.

– Mă opun acestei interpretări.

Prim-ministrul bătu cu pumnul în masă, făcînd să sară în sus micuța grămadă de hîrtiute din fața lui.

– Ajunge. Nu sîntem aici nici la Yeșiva, nici într-o cafenea din Tel Aviv. Nu mă interesează *Halacha* și nici ebraica veche ori semantica. Prezentul mă preocupă. Laskov, e rîndul tău. Ai două minute.

Teddy Laskov stătea în picioare la capătul celălalt al mesei. Vorbi în termeni generali, citînd argumente militare clasice în favoarea intervenției, dar își dădea seama că nu impresionează pe nimeni. Era limpede ca lumina zilei că la baza lipsei de hotărîre se afla teama că un eventual atac aerian asupra Babilonului s-ar putea să nu ducă la alt rezultat decît la o întîlnire cu fiarele sălbatice ale deșertului. Într-o democrație parlamentară, un astfel de fiasco ar putea trimite acasă întregul guvern și peste o jumătate din Knesset, făcîndu-i să se apuce de scrierea memoriilor. Dacă guvernul acționa și la fața locului se găsea avionul Concorde, dar misiunea de pace nu, ori – Doamne ferește! – dacă toți erau descoperiți morți, atunci, cel puțin,

acțiunea ar putea fi justificată în fața lumii întregi pe considerente umanitare. Dar dacă el, Laskov, se înșela, și dacă se păcălisera și analiștii foto, iar acolo nu se afla nimic...

Laskov se hotărî să riște.

— Înțeleg care e problema. Atunci, totul e în regulă. Dacă reușesc să dovedesc fără putință de tăgadă că oamenii noștri se află în Babilon, mai are cineva vreo obiecție împotriva unei acțiuni militare care să îi salveze?

Prim-ministrul se ridică.

— Asta e problema esențială, domnule general. Dacă îmi dovediți, mai presus de orice îndoială, că oamenii noștri sînt acolo, voi vota pentru intervenție.

Aceasta era porțița de scăpare pentru toți cei de față. Dacă evenimentele ulterioare aveau să dovedească necesitatea de a se fi autorizat un raid, ei aveau să își explice lipsa de fermitate prin această foarte credibilă motivație a lipsei unor informații complete. Puteau afirma că nu știuseră cu siguranță că misiunea de pace se afla la Babilon. Era mai mult decît o simplă scuză. Era adevărul.

— Cum îți propui să obții această dovadă, domnule general? întrebă prim-ministrul. Crede-mă, de data asta nu mai putem accepta încă un mesaj divin decît dacă ni se permite tuturor să îl recepționăm.

Laskov nu luă în seamă cele cîteva rîsete.

— Am autorizația de a acționa în numele dumneavoastră?

— Ceri cam mult.

— Pînă în zori.

— Bine. N-ai cum să faci prea multe prostii într-un timp atît de scurt. În regulă. În tot timpul acesta, o echipă pentru intervenție va sta în alertă. Dacă vii la mine înainte de cinci și jumătate și îmi prezinți o dovadă incontestabilă asupra existenței avionului Concorde, măcar, la Babilon, atunci o să apăs pe butonul roșu și o să ne ținem unii altora pumnii, sperînd să se termine cu bine. În orice caz, după răsăritul soarelui va trebui să ne bizuim pe cuvîntul dat de irakieni de a trimite o forță de luptă la Babilon. Nu vreau ca trupele noastre să se întâlnească cu ale

lor, așa că ora cinci și jumătate e termenul limită de lansare a unei operațiuni. E în regulă?

– Mi-ar plăcea să conduc echipa de intervenție.

Prim-ministrul se așeză la loc și clătină din cap.

– Ce gând necugetat. Tu nici măcar nu mai faci parte din armată. De ce naiba ți-am dat permisiunea de a acționa în numele meu? Cred că sînt nebun.

– Vă rog.

În sală se lăsă liniștea. Prim-ministrul rămase dus pe gânduri un timp, apoi se ridică din nou și se uită la Laskov

– Dacă mă convingi să intervenim, atunci aș fi, într-adevăr, încîntat să conduci echipa. Nu mă pot gândi la o persoană mai potrivită pentru această misiune, spuse el cu subînțeles.

Laskov salută, făcu stînga împrejur și se îndreptă, cu demnitate, spre hol, urmat de Talman.

Talman îi vorbi în șoaptă în timp ce trecură pe lîngă oamenii adunați în hol.

– Ce fel de informații poți obține într-un timp atît de scurt?

Laskov ridică din umeri.

– Nu știu.

Ieșiră și trecură printre coloanele fațadei, apoi printr-o poartă de fier și ajunseră în stradă. Mergeau tăcuți. Peste Ierusalim se lăsase liniștea, tulburată doar de vîntul fierbinte și uscat. În ciuda căldurii, noaptea era feerică, așa cum numai Ierusalimul poate fi în timpul primăverii. Aerul era plin de parfumul mugurilor, iar cerul era limpede precum cristalul. Luna ajunsese aproape sus, deasupra capului, răspîndind o lumină galben-verzuie. Ca într-un sat, fiecare spațiu liber era plin cu flori, viță de vie sau copaci, iar străzile erau pavate cu pietre de demult. Casele ar fi putut avea la fel de bine douăzeci sau două mii de ani vechime. Nimic nu părea să conteze în Ierusalim. Totul era fără vîrstă și străvechi totodată.

– Atunci de ce naiba ai mai vorbit? întrebă Talman. Așa exista o șansă să se voteze pentru o intervenție. Acum însă le-ai oferit o porțiță de scăpare.

– N-ar fi votat niciodată pentru intervenție.

Talman îl privi pe Laskov în lumina slabă.

– Ai îndoieli?

Laskov se opri brusc.

– Nu am nici o îndoială. Sînt în Babilon, Itzhak. Știu asta.

Ezită, apoi spuse: Îi *aud*.

– Prostii. Voi, rușii, sînteți mistici încorigibili.

Laskov încuviință din cap.

– Așa e.

Talman se folosi de vechea lui autoritate.

– Însist să știu la ce te-ai gîndit cînd ai spus că vei furniza o dovadă încontestabilă.

Laskov începu să meargă din nou.

– Să presupunem că ai vrea să transmiți un mesaj la mare altitudine. Cum ai face chestia asta, fără să te folosești de radio?

– Te referi la un mesaj fotografic? Păi aș face un semn mare pe pămînt. Sau, dacă e imposibil, sau dacă ar fi întuneric, iar nava ar fi prea sus... sau, în caz de furtună de nisip, aș crea o sursă de căldură, probabil. Dar am văzut sursele acelea de căldură. Ele nu sînt concludente.

– Dacă una dintre ele ar avea forma Stelei lui David, ar fi concludente.

– Nici una nu avea forma asta.

– Ba da.

– Ba nu.

Laskov părea să vorbească de unul singur în timp ce continua să meargă.

– Mă mir că, dintre atîția oameni cu cap, nici unul nu s-a gîndit la asta. E adevărat că activitatea de recunoaștere în infraroșu e un domeniu mai puțin accesibil. Poate că au o stea care așteaptă să fie aprinsă de îndată ce zăresc un avion. Nu înțeleg că, dacă o aprind, ar trebui să treacă mai multe ore după ce a ars, pentru a putea fi fotografiată dintr-un avion. Dobkin sau Burg ar fi trebuit să se gîndească la asta. Dar poate că îi critic degeaba. S-ar putea la fel de bine să nu aibă nici o rezervă de kerosen sau să nu o poată folosi dintr-un motiv sau altul. Sau, poate, le-a trebuit pentru bombe. Și apoi, cum să le treacă prin

cap că cineva va face o recunoaștere deasupra Babilonului? Adică...

Talman îl întrerupse.

– Teddy, problema e că ei nu au aprins o Stea a lui David sau un mesaj care să ne spună: „Oameni buni, sîntem aici.“ Poate că nu au avut timp înainte... Vocea i se pierdu. În orice caz, un asemenea semn nu există.

– Dacă ar *exista*...

– Pe mine m-ar convinge. Și știu că și pe mulți alții.

– Bine, atunci n-ai decît să privești fotografiile pe care cei de la Serviciul de Informații al Forțelor Aeriene nu au socotit că merită să le trimită prim-ministrului. Sînt sigur că vom găsi căldură rezultată de la arderea cu kerosen a unei Stele a lui David. Nu trebuie decît să știi ce cauți și vei găsi imediat.

Talman se opri dintr-o dată. Vocea îi era joasă, aproape ca o șoaptă.

– Ești nebun?

– Deloc.

– Vrei să spui că ai fi în stare să modifice una dintre fotografiile acelea?

– Crezi că sînt ori au fost la Babilon?

Talman credea, dar nu știa de ce.

– Da.

– Crezi că scopul scuză mijloacele?

– Nu.

– Dacă soția sau fiicele tale ar fi acolo, ai gândi la fel?

Talman știa de relația dintre Laskov și Miriam Bernstein.

– Da.

Laskov dădu din cap. Talman nu mințea. Își petrecuse prea mulți ani printre englezi. Emoțiile aveau un rol neglijabil sau nici nu interveneau în deciziile pe care le lua. În general, era un lucru bun. Dar Laskov era de părere că, uneori, n-ar strica să fie și puțin evreu.

– Promiți să uiți ceea ce am spus și să te duci să dormi un pic?

– Nu. De fapt, consider că e de datoria mea să te arestez.

Laskov își puse mîinile sale mari pe brațele lui Talman.

— Itzhak, la Babilon mor oameni, știi asta. Rușii *sînt* mistici, iar rușii evrei sînt mai răi decît toți. Îi *văd*, pe cuvînt. Asta noapte i-am văzut în vis. Am văzut-o pe Miriam Bernstein cîntînd la țiteră — un fel de harpă — și plîngînd pe malul unui rîu. Abia în cafenea am înțeles sînsul vîsului. Crezi că aș fi în stare să mint în legătură cu asta? Nu, sigur că nu poți crede. Itzhak, lasă-mă să îi ajut. Lasă-mă să fac ceea ce trebuie făcut. Uită ce ți-am spus. Cînd erai comandantul meu, ai trecut cu vederea peste unele lucruri o dată sau de două ori — da, da, știi că ai făcut-o — n-are rost să te simți tulburat. Du-te acasă și dormi pînă la amiază, iar cînd te vei trezi, totul se va fi sfîrșit. Vom avea parte de o sărbătoare națională sau, da, poate de o tragedie. Poate va fi chiar și un război. Dar ce putem face? Dă-mi voie să fac asta. Nu-mi pasă ce se întîmplă cu mine după aceea. Dar acum dă-mi voie să plec.

Strînse cu putere brațele lui Talman.

Pe Talman îl stînjenea această bruscă intimitate fizică și emoțională cu Laskov. Făcu o mișcare care să îi arate acestuia că prefera să îi dea drumul, dar Laskov nu slăbi strînsoarea. Pentru Talman era un moment esențial și, de aceea, era convins că decizia lui putea fi mai bună dacă Laskov păstra o oarecare distanță. Israelienii stăteau prea aproape, nu chiar ca arabii, dar, în orice caz, nu suficient de departe. Prea aproape pentru gustul lui Talman.

— Păi... Dar apropierea lui Laskov îl făcea să... ce? Simțea căldura și răsuflarea acestuia. Simțea cum printre degetele lui pătrundea ceva în trupul său. Pe cuvînt... Era foarte jenat. Chipul celuilalt era la nici jumătate de metru distanță de al lui. Simțea... ceea ce simțea Laskov. Cred... că o să mă duc acasă... Nu. O să vin cu tine... Da, la dracu'! E o nebunie, știi asta... o adevărată nebunie, dar, cu toate astea, o să te ajut... Da!

Laskov surise încet. Da, îl cunoștea bine pe Talman. Chiar și el putea fi impresionat. Iar ideea cu visul fusese excelentă.

— Bun. Îi dădu drumul lui Talman și se retrase un pas. Ascultă, știi un specialist în tehnică fotografică aeriană în Tel Aviv. Îl putem lua în drum spre Citadelă. E în stare să facă un

depozit de materiale să arate ca un nud al lui Elizabeth Taylor, dacă vrem. Va face tot ce îi cer, fără să pună întrebări.

Talman încuviință din cap și cei doi începură să meargă din nou, aproape în fugă, spre stația de taxiuri din vecinătatea prim-ministrului. Săriră într-o mașină.

– La Tel Aviv, spuse Laskov aproape fără suflare. Urgență națională.

29.

Benjamin Dobkin luă mîna lui Shear-jashub. Stăteau pe cheiul de pămînt de lîngă Euftrat. Erau priviți în tăcere de întreaga populație a satului, cîteva zeci de persoane, care stăteau la capătul cheiului. Lîună dădea la iveală norii de praf de pe celălalt mal. Pe malul acesta bătea vîntul, dar cea mai mare parte a prafului cădea în fluviu. Acesta era învolburat, și valuri mici se izbeau de chei. Nu era ușor să îl traversezi și nici să călătorești pe uscat. Dobkin privi din nou către bătrîn.

– Duceți-l în mlaștini și lăsați-l să-l mănînce șacalii, iar cînd vine dimineața, vedeți-vă de treburile voastre.

Bătrînul dădu din cap plin de respect. Nu mai avea nevoie de instrucțiuni asupra felului în care să supraviețuiască. Satul său rezistase peste două mii de ani unor evenimente care se asemănau perfect cu Holocaustul european.

– Dumnezeu să te însoțească în călătoria ta, Benjamin!

Dobkin purta hainele de campanie, pătate cu sînge, și *kheffiyah*-ul arabului mort, care avea să fie în curînd dat ca hrană șacalilor. Dobkin nu putea să scape de gîndul că Rish avea să ajungă, în cele din urmă, și în satul acesta și, vrînd să îl răzbune pe Talib, avea să desăvîrșească distrugerile pe care cele două milenii de suferință nu reușiseră să le încheie.

– Crezi că, dacă ar fi posibil, oamenii tăi ar dori să se întoarcă în Israel?

Shear-jashub îl privi pe Dobkin .

– La Ierusalim?

– Da. Acolo sau oriunde în Israel. Pe plaja Herzlya, dacă vreți. Înțelegea oarecum ce se petrecea în mintea bătrînului. Pen-

tru acesta, Israelul era doar un nume biblic, la fel ca Iuda și Sion. Nu prea era un loc ideal și nu avea mai multă semnificație decât avusese Babilonul pentru Dobkin cu două zile în urmă. E un loc bun. Și țara e bună, continuă Dobkin. Aici s-ar putea să fiți în primejdie.

Cum naiba să sari peste două mii de ani de istorie? Nu numai ebraica era diferită, dar, în general, toate valorile și conceptele nu mai erau aceleași.

– Sîntem mereu în primejdie aici.

Ce drept avea el să le facă această promisiune de întoarcere în Israel? Cum ar putea să o respecte, dacă ei ar accepta-o? Și totuși, continuă:

– Ați trăit prea mult în Babilon. E timpul să veniți acasă. Trebuia să insiste. Erau asemenea unor copii și nu știau cît de bine le putea fi în Israel. Iar lui nu îi plăcea să-i vadă pe evrei trăind în robie. Cînd, în timpul călătoriilor sale, vedea în diverse țări evrei umiliți, se înfuria și simțea nevoia să le strige în față: „Idioților, veniți acasă! Veniți acasă și stați cu fruntea sus! Acum aveți o patrie, pe care am dobîndit-o plătind cu sîngele nostru.“ Strînse mai tare mîna rabinului. Veniți acasă.

Shear-jashub își așeză cealaltă mînă pe umărul lui Dobkin.

– *Aluf*, începu el, ai venit ca să ne eliberezi din robie? Sau vei fi unealta anihilării noastre totale? Stai, lasă-mă să termin. Stă scris în Carte: „Atunci se ridicară cei mai mari dintre părinții lui Iuda și Veniamin și preoții, și leviții, împreună cu toți cei ai căror spirit fusese chemat la Domnul, pentru a merge să construiască Ierusalimul, Casa Lui.“ Dar Dumnezeu nu a chemat și spiritele părinților noștri, așa încît ei au rămas pe loc. Dar dă-mi voie să-ți spun ceva, Benjamin. Atunci cînd această Casă a Domnului a exilaților întorși la locurile de baștină, acest Al Doilea Templu, a fost și ea distrusă, iar populația s-a risipit și a pibegit prin întreaga lume, cei ce au păstrat nestinsă flacăra cunoașterii au fost evreii care rămăseseră în Babilon. Acesta, nu Ierusalimul, a fost cel dintîi oraș al învățaturii și culturii evreiești din anii aceia. Iar Israelul va avea nevoie întotdeauna de exilații săi, Benjamin, pentru a fi sigur că va exista mereu cineva care

să asculte de Lege și care să se întoarcă la Ierusalim, dacă va mai fi vreodată distrus. Zîmbi, iar chipul său arămiu se zbîrci în lumina lunii. Sper că duhul lui Dumnezeu vă va călăuzi într-o bună zi, ajutîndu-vă să înălțați Cel de-al Treilea Templu. Și dacă acest lucru se va întîmpla, ține minte – dacă Ierusalimul va cădea încă o dată, evreii din Diasporă vor rămîne de-a pururi, chiar și noi, cei de aici, ne vom întoarce și vom zidi Cel de-al Patrulea Templu. Îi strînsese mîna ușor și umărul și îl împinse cu blîndețe înapoi. Du-te, Benjamin. Du-te și împlinește-ți misiunea. Apoi, poate vom mai vorbi despre Ierusalim.

Dobkin se întoarse imediat și porni spre capătul cheiului. Privi înapoi peste umăr și făcu un gest de adio către siluetele îmbrăcate în veșminte lungi care stăteau nemișcate în lumina lunii. Nu era pentru prima oară cînd avea senzația că nimic nu e adevărat. Ceea ce văzuse și auzise aici, dar mai ales mirosul acestor locuri, îi răpeau capacitatea de a gândi rațional – de a gândi ca un militar din secolul al douăzecilea.

Dobkin privi în josul fluviului, unde văzu o ambarcațiune ciudată, numită *gufa*. Nu era decît un coș mare și rotund, acoperit cu faimosul bitum al Babilonului. Arăta de parcă de-abia ar fi fost acoperită cu stratul de lut. Putea să aibă la fel de bine cîteva zile sau cîteva mii de ani vechime. Dobkin intră în ea, iar aceasta se scufundă pînă aproape de margini sub greutatea corpului său. Fu imediat urmat de un tînăr, Chislon, care nu părea să dea vreo atenție celor cîteva centimetri care mai rămăseseră deasupra apei. *Gufa* se scufundă și mai mult în apă, dar, în cele din urmă, reveni la un nivel de zece centimetri în partea în care se afla Chislon și cinci, în partea în care stătea Dobkin. Chislon luă o prăjină lungă de pe mal, aruncă parîma de legare la chei și împinse în pămînt.

Dobkin intuise corect că *gufa* era pentru prima oară folosită într-un moment în care fluviul se revărsa. Bănuiala îi fu confirmată la cîteva momente după plecare, cînd văzu că, oricît de mult se apleca Chislon, prăjina nu mai atingea fundul fluviului. De cîteva ori tînărul îl privi și îi zîmbi.

Gufa prinse viteză. Dobkin știa că trebuia să ajungă la malul celălalt, cam doi kilometri în josul fluviului, dacă nu voia să depășească prea mult capătul sudic al Babilonului, fiind apoi obligat să se întoarcă pe jos. Nu se simțea destul de puternic pentru o astfel de încercare. Îi surîse tânărului care, deși încerca să pară calm, era vizibil speriat.

O altă posibilitate care stăruise în mintea lui Dobkin fusese aceea de a merge pînă la Hillah. Poate că cei de acolo l-ar ajuta. Putea merge direct la garnizoana din Hillah, ca să le explice care era situația. Aceștia ar lua legătura imediat cu Bagdadul. Dar garnizoana din Hillah, ca și autoritățile locale, de altfel, știau, fără îndoială, că la Babilon se întîmplă ceva. Și atunci, de ce nu făceau cercetări? Se gîndi puțin. Evreii nu avuseseră niciodată încredere deplină în faptul că un grup de oameni de altă naționalitate le-ar arăta compasiune și i-ar ajuta. Se așteptau să fie trădați, și rareori fuseseră înșelați în așteptările lor. Nu, nu trebuia să meargă la Hillah, ci la casa de oaspeți sau la muzeu. Acolo avea să pună mîna pe un telefon și să ia legătura cu Israelul. Numai de acolo se putea aștepta să primească ajutor. Numai celor de acolo le păsa – și chiar foarte mult – dacă el și ceilalți trăiau sau mureau.

Vîntul *Șerji* sufla peste ape și, cum aici nu era nisip care să fie spulberat, viteza sa era și mai mare. *Gufa* sălta și se legăna, iar valurile se revărsau peste marginile ambarcațiunii din toate părțile. Aceasta începu să se rotească asemeni unui titirez, iar Dobkin fu cuprins de greață. Îl dureau coapsele și la încheietura picioarelor. Se aplecă peste bord și vomită tot ceea ce mîncase: un pește necunoscut lui, numit *masgouf*, și ceaiul de lămîie.

Se simți ceva mai bine și, stînd tot aplecat, își spală fața cu apă din fluviu. Observă că nici Chislon nu se simțea prea bine.

Văzînd cîteva luminițe pe malul îndepărtat, Dobkin i le arată lui Chislon.

– Kweirish, zise acesta.

Dobkin era convins acum că îngrijorarea tânărului se datora vremii. Occidentalii aveau întotdeauna o încredere inexplicabilă

în călăuzele înnăscute, dar adevărul e că acestea nu fac niciodată acele lucruri care, în concepția aventurierilor occidentali, ar trebui să aparțină rutinei zilnice. Fără îndoială că era pentru prima oară când Chislon era obligat să traverseze Eufratul în timpul revărsărilor, la miezul nopții, și când vîntul *Șerji* tocmai începuse să sufle.

Dobkin privea spre ambele maluri, care treceau rapid pe lângă ei. Pe cel estic pămîntul era acoperit de mari mase de praf care întîneceau luna. Știa că asta însemna că pe deal ultimul act avea să aibă loc înainte cu mult că luna să apună.

Înainte de Kweirish, fluviul făcea o buclă, iar ambarcațiunea prinse și mai multă viteză cînd ajunse la cotitură. Mica navă era acum cuprinsă de apele care curgeau cu mare viteză printre malurile ce se apropiau. Chislon continua să caute fundul fluviului cu prăjina, aproape făcînd ca barca să se răstoarne cînd el se apleca prea mult.

Dobkin încercă să calculeze cînd aveau să intersecteze malul. Înainte, fluviul făcea o nouă cotitură, către vest, și, dacă nu se scufundau pînă atunci, poate că reușeau să acosteze acolo. Aveau să ajungă astfel lîngă peretele cel mai sudic al orașului, iar el va trebui să se întoarcă vreo doi kilometri pe jos, pînă la Poarta Iștar și la casa de oaspeți. Se întreba ce va face o dată ajuns acolo.

– Dezastrele și victoriile se aseamănă foarte mult, remarcă Hausner.

Burg îndesă cîteva chiștoace de țigări în pipă și o aprinse, așa cum numai un fumător înrăit poate să aprindă o pipă în bătaia vîntului.

Stăteau amîndoi ascunși în ceea ce mai rămăsese din tranșeele de pe coasta de est. Vîntul transporta nisipul, aducîndu-l încet-încet din nou în adîncitura de pămînt și refăcînd nivelul normal al solului.

– Unde e Kaplan? întrebă pentru a doua oară Burg.

Cine putea ști cum de aflate Burg de plecarea lui Kaplan? se întrebă Hausner. Poate Naomi Haber era de vină. Burg își avea propriii susținători.

– Știi, undeva pe aici, într-un loc numit Kut, o întreagă armată britanică a fost asediată de turci în timpul Celui de-al Doilea Război Mondial. Își aprinse o țigară întreagă. Forța britanică de intervenție rapidă venise din India și debarcase în Golful Persic, la gurile Tigrului și Eufratului. Voiau să elibereze străvechea Mesopotamie de sub stăpânirea turcă. Populația arabă – arabii din deșert și cei din mlaștini – acționau ca niște vulturi. După fiecare confruntare dintre cele două armate, îi jefuiau pe morți și îi terminau pe răniți. Au hărțuit ambele armate și i-au omorât pe soldații care se răzlețiseră, luându-le hainele și armele. E, așadar, o lecție ce trebuie ținută minte. Nu e bine să te aventurezi pe cîmpiile mlaștinoase. Chiar dacă așbalii nu ne prind, tîlharii arabi nu ne vor ierta.

Burg își trase eșarfa mai aproape de față și, vîrînd pipa într-un pliu al cîrpei, începu să tragă din ea. Îl privi pe Hausner.

– Sînt absolut de acord cu tine în această privință. Mai tîrziu îi vom spune și ministrului de externe povestea asta. Pînă una alta, spune-mi unde e Kaplan.

– Povestea asta mai are un episod și o morală, Isaac.

– În regulă, zise Burg, dînd afară fumul cu un aer de resemnare.

– După o mare bătălie cu turcii, britanicii au fost constrînși să se retragă în acest oraș, Kut. Rămăseseră fără provizii, iar turcii asediau localitatea de mai multe luni. Deși forțele britanice de susținere se aflau la mai puțin de un kilometru de Kut, ele erau mereu respinse de turci. În cele din urmă, total lipsiți de provizii, britanicii au fost obligați să se predea. Unul dintre punctele asupra cărora s-au concentrat cele mai multe critici ale comandantului britanic a fost lipsa unor incursiuni și atacuri rapide în tabăra turcă. Raportul ministrului de război cerea să se termine cu apărările strategice și recomanda o mai mare mobilitate a defensivei. Să se renunțe la zidurile de apărare și să se folosească, în schimb, armele și strategia. Știința militară a acceptat între timp ideea. Tu de ce nu vrei să o faci?

Burg rîse forțat.

– Nu prea vād asemănarea.

– Ea *există*. Tactica bine gîdită e eficientă fie că e aplicată la Kut, la Khartoum sau Babilon. Și, apropo de Khartoum, nu uita că *acolo* ajutoarele britanice nu au întîrziat decît o singură zi. Dar asta nu a făcut ca generalul Gordon, oamenii acestuia sau civilii să fie mai puțin morți. Vom avea aceeași soartă, Burg, dacă nu primim ajutor din afară în cîteva ore. Stăm aici și nimeni nu încearcă să ne facă nici un rău, de aceea ne culcăm pe o ureche, crezîndu-ne în siguranță. Dar în clipa în care panta va fi plină de așbali însetați de sînge, care vor răzni din toate puterile, ne vom întreba cu toții de ce n-am încercat asta sau ailaltă. Așa că țin să îți spun, Burg, că orice metodă disperată de a cîștiga timp merită încercată.

– Unde s-a dus? La Poarta Iștar?

– Nu. Numai pînă la zidul exterior al cetății. Pe acolo vor veni.

– De unde știi?

– Toate problemele legate de strategia militară au un număr limitat de soluții.

– Cînd ne întoarcem, o să-ți fac rost de un post la Colegiul de Război. Hausner se sprijini cu spatele de marginea tranșeei și trase din țigară, închizînd ochii. Cînd le judecăm pe Bernstein și Aronson? Înainte sau *după* tine?

Hausner îndurase destulă umilință și se purtase cu mai multă deferență decît îi stătea în caracter. Nu-i plăcea să împartă nimic, în nici un caz autoritatea de care se bucura. Se ridică brusc și îl lovi ușor pe Burg cu degetul în piept.

– Isaac, nu mă mai sîcîi, dacă nu vrei să apari tu în boxa acuzaților în locul meu. Chiar dacă se supune la vot, vor prefera să fie conduși în sălbăticie de adevăratul ticălos, nu de imitația de ticălos, care ești tu, ori de politicianul Weizman. Nu pot avea încredere deplină decît într-un adevărat ticălos, căci știu că nici tu, nici Weizman nu veți lua decizii nepopulare și nu îi veți sili să facă nimic. Așa că stai în banca ta. În curînd n-o să îți mai stau în drum – o să dispar din viața ta.

Burg privi la cupa strălucitoare a pipei sale.

– Jacob, nu am încredere în tine. Cine crede că dezastrul și victoria sînt la fel e în stare să ceară încă o carte cînd are deja douăzeci de puncte pe masă. Nu așa se acționează în cadrul serviciilor secrete. Noi acceptăm cîștiguri minime în schimbul unor pierderi minime. Nu ne aventurăm niciodată să obținem marele premiu, dacă există o șansă pentru mari pierderi. La fel procedează toate serviciile de informații ale armatelor și toți miniștrii de externe care participă astăzi la joc. Tu ești ultimul mare jucător. Numai că n-ar trebui să o faci cu viața altor oameni. Nici măcar viața unui singur om, Moshe Kaplan, un om curajos, nu trebuie riscată aiurea, irosită cu gîndul că, poate, pierzîndu-și-o pe a lui ne-ar ajuta pe noi.

– Știi foarte bine că o singură viață nu e considerată un risc prea mare. Chiar după regulile blestemate ale jocului tău, ar fi o pierdere acceptabilă în vederea unui profit uriaș.

– Mi se pare o decizie prea subiectivă. Nu consider că pierderea unei vieți omenești e nesemnificativă.

– Nu ești decît un ipocrit nenorocit. Toată viața ai făcut lucruri mult mai urîte. Și să nu pretinzi că ți-a părut rău cînd i-am cerut lui Dobkin să plece. Misiunea lui e aproape sinucidere, și, deși știai asta, nu te-ai arătat prea tulburat.

– Asta e altceva. Dobkin e profesionist. El știe că, măcar o dată în viață, se poate confrunta cu un astfel de moment.

– Și cu ce îi este lui sau mie mai ușor, din cauza asta? Crezi că mi-a plăcut că a trebuit să îi trimit acolo?

– N-am spus asta. Și numai striga. Nu sînt aici decît avocatul diavolului.

– N-am nevoie de draci sau de avocații lor, Burg. Fac ceea ce cred de cuvință. Și mă rog la Dumnezeu ca cei din Tel Aviv și Ierusalim să lase baltă teoriile cu privire la jocul acesta, căci, dacă nu sînt dispuși să riște pentru noi, cînd vor afla unde sîntem, ne vor găsi morți.

Burg privi în josul pantei și vorbi degajat:

– Atunci poate că mai bine am muri decît să fim cauza altui război sau decît să periclităm, prin salvarea noastră, șansele Conferinței de Pace.

Deodată Hausner intuitiv adevărul. Burg era gata să îi sacrifice pe toți cei de acolo în vederea a ceea ce el considera drept un ideal superior. Prefera să moară plin de curaj – și în tăcere – decît să îi provoace Israelului o nouă problemă. Era o chestiune de nuanță, la urmă urmei. El, Hausner, era gata să îl sacrifice pe Kaplan, pe sine însuși, și pe oricine altcineva, pentru atingerea unor țeluri mai înalte. Dar unde înceta sacrificiul? Dacă Israelul ar fi coto-pit, ar refuza să își folosească armele atomice „pentru binele umanității”? Avea cineva, fie el simplu cetățean ori popor, dreptul să spună „la dracu’ cu binele altora, eu trebuie să trăiesc și voi ucid pe oricine încercă să-mi ia viața“?

Și totuși, oamenii făceau sacrificii de dragul unor idealuri mai înalte. Și Kaplan o făcea, chiar în clipa de față. Stînd atît de singur în întuneric, își putea număra minutele care îi mai rămăseseră de trăit pe pămînt. Iar Burg era dispus să îi lase să moară pe toți – inclusiv pe el însuși – mai degrabă decît să constrîngă Israelul să ia vreo decizie.

Hausner se gîndi la asta. El era gata să își sacrifice viața, dar asta pentru că destinul îl adusesese într-o situație în care, continuînd să trăiască, putea suferi mai mult decît murind. Iar el, la rîndul lui, îl pusese în aceeași poziție pe Kaplan. Acesta n-ar mai fi putut trăi niciodată ca pînă atunci, dacă ar fi refuzat să își riște viața acum. Dar își dădea seama că nu viața sau moartea îl stînjeneau, cît principiul unei intervenții agresive. Evreii nu își puteau îngădui să alunece din nou în acea postură pasivă care dusesese la moartea evreimii europene.

Acceptarea argumentului lui Burg însemna pentru Hausner o abatere de la propriu-i caracter. Dacă prim-ministrul i-ar cere-o, Hausner i-ar răspunde:

– La dracu’, vreau să veniți mai repede aici și să ne salvați. Ce naiba vă trebuie atît de mult?

Fără îndoială că și Burg era de aceeași părere, doar că el făcea pe avocatul diavolului. Burg vorbea așa cum ar fi făcut-o

ministrul de externe sau Miriam. Burg, spionul, avea multe identități și vorbea multe limbi... Dar, dacă, într-adevăr, credea în ceea ce spunea, atunci se înșela. Burg trebuia urmărit. Poate că trebuia să plece.

Hausner rămăsese singur în tranșee. Praful și nisipul care pătrundeau în groapă începură să îi acopere picioarele. Urma locului unde stătuse Burg, în fața lui, era deja acoperită. În curînd același lucru avea să se întîmple cu tot ceea ce construiseră. Și avionul va fi acoperit pînă la urmă, nu va mai rămîne din el decît silueta lui vagă. Osemintele lor vor zăcea îngropate în praf, iar dintre toate faptele și viața lor nu va rămîne decît o nouă rîlatare scrisă a unui episod de suferință și martiriu, care avea să fie înregistrată în Biblioteca de la Ierusalim. Luă un pumn de praf de pe piciorul său și îl aruncă în vînt. Babilonul. Ura acest loc. Ura fiecare centimetru pătrat al acestui praf și pămînt mort. Babilonul. Corupător de oameni. Aici se săvîrșiseră milioane de acte de depravare. Masacre, adultere, sacrificii sîngeroase. Cum de fusese posibil ca dragostea lui pentru ea să înflorească într-un asemenea loc?

Trimisese după ea, dar nu avea nici o garanție că va veni. Inima bătea să îi spargă pieptul. Gura, care îi era de mult uscată, deveni lipicioasă, iar mîinile îi tremurau. Miriam, vino repede. Așteptarea era insuportabilă. Își privi ceasul. Trecuseră cinci minute de cînd plecase Burg și trei de cînd el trimisese un mesager la Concorde. Voia să se ridice și să plece, dar nu era în stare să facă vreo mișcare din locul unde știa că ea va veni să îl caute. Auzi două voci și zări două siluete. Una din ele arată ceva cu degetul, apoi se întoarse și porni în fugă. Cealaltă se îndreptă spre el. Își linse buzele și încercă să spună cu o voce cît mai sigură:

– Aici!

Ea se strecură în tranșee și îngenunche în praf.

– Ce e Jacob?

– Voiam... doar să-ți vorbesc.

– Sînt liberă?

– Nu. Nu pot face asta. Burg...

– Poți face ce vrei aici. Ești regele Babilonului.

– Încetează.

Ea se aplecă spre el.

– În parte ești de acord cu Burg. O parte din tine spune: „Închi-deți-o pe afurisită și nu-i dați drumul. Eu sînt Jacob Hausner, eu iau deciziile cele mai dure și le respect.”

– Miriam, nu...

– Să nu mă înțelegi greșit. Nu mă interesează soarta mea, nici măcar a lui Esther. Tu mă îngrijorezi. Pentru că, dacă vei lăsa ca farsa asta să continue, o parte din tine va muri. Cu fiecare minut cu care ea se prelungește din cauza ta, devii tot mai puțin o ființă omenească. Măcar o dată adoptă o poziție de compasiune și înțelegere. Nu trebuie să te temi să îi lași pe toți să îl vadă pe acel Jacob Hausner pe care îl cunosc eu.

Hausner clătină încet din cap.

– Nu pot. Mă tem. Mă tem că, dacă arăt milă, totul se va duce de rîpă aici. Mă tem că...

– Că tu te vei duce de rîpă dacă arăți compasiune.

Se gîndi la Moshe Kaplan. Cum de-i făcuse așa ceva omului ăluia? Își aminti de alți Moshe Kaplan pe care îi cunoscuse de-a lungul anilor, apoi de Miriam, cînd aceasta recitase Rugăciunea Ravensbrück.

Ea spuse, de parcă i-ar fi citit gîndurile:

– Nu vreau să fiu victima ta, coșmarul tău, duhul care te înfioară. Vreau să te ajut.

El își îndoi picioarele și își puse capul pe genunchi. Era o poziție pe care o adopta de cînd era mic. Simțea că își pierde controlul.

– Pleacă!

– Nu-i chiar așa de simplu. Jacob.

Își ridică fruntea și o privi prin întuneric.

– Nu, nu e.

Părea atît de rătăcit, atît de singur, gîndi ea.

– Ce voiai de la mine?

Clătină din cap și spuse răgușit:

– Habar n-am.

– Voiai să-mi spui că mă iubești?

– Tremur ca un licean la prima întâlnire și parcă am vocea în schimbare.

Ea se întinse și își trecu mîna peste tîmpla și prin părul lui. El îi luă mîna și o duse la buze. Hausner voia să o sărute, să o mîngîie, dar nu făcu decît să o ia în brațe, ținînd-o strîns. Apoi o îndepărtă cu blîndețe și puse un genunchi pe pămînt. Își băgă o mînă în buzunar și căută ceva. Scoase o stea a lui David, din argint, și i-o întinse în palma deschisă. Era formată din două triunghiuri lipite la un loc. Unele nituri păreau distruse, iar triunghiul se strîmbase. Spuse, încercînd să pară calm:

– Am cumpărat-o în timpul ultimei călătorii la New York, de la Tiffany. Dă-o la reparat, bine?

Îi dădu steaua, iar ea zîmbi.

– E primul dar pe care mi-l faci, Jacob. Și nici măcar nu vrei să recunoști că e un dar. Mulțumesc.

Deodată, chipul ei deveni foarte sobru. Îngenunche în tranșee și privi în jos, către steaua argintie pe care o ținea în mînă.

– Jacob, șopti ea, te rog nu-ți irosi viața. Strînse pumnul și îl duse la piept. Colțurile stelei îi pătrunseră în carne pînă cînd începu să sîngereze. Își plecă fruntea, străduindu-se să își înăbușe lacrimile, pînă cînd începu să tremure. La naiba! La naiba! Lovi cu pumnii în pămînt. Strigă în vînt: Nu, la naiba, nu te voi lăsa să mori aici.

El nu spunea nimic, dar și în ochii lui se vedeau lacrimi.

Cu mîinile tremurîndu-i, își desfăcu un lăntîșor de la gît. Pe el erau scrise literele ebraice care însemnau viață. Puse lăntîșorul în jurul gîtului lui și îi trase capul spre ea.

– Viață, zise ea, suspinînd. Viață, Jacob.

Moshe Kaplan stătea ascuns într-o rîpă și privea prin lunetă. Lumina lunii era slabă, iar norii de praf imenși, dar el îi vedea, fără probleme, pe așbali care înaintau în șir, îmbrăcați în uniforme de camuflaj, chiar pe lîngă zidul jos, aflat la mai puțin de douăzeci de metri depărtare. Își aminti de o stampă din secolul

al nouăsprezecelea intitulată *Adunarea vîrcolacilor*. Arăta niște ființe grotești, neomenești, adunîndu-se lîngă zidul unui cimitir din preajma unei biserici. Era o imagine înfricoșătoare, dar cîtuși de puțin asemănătoare cu cea pe care o vedea cu ajutorul lunetei.

În timp ce privea, dintr-o dată, imaginea deveni mai întunecată, iar el își dădu seama că, în cele din urmă, bateriile se consumaseră. Privi pentru ultima oară prin lunetă, înainte ca imaginea să se piardă de tot, și apăsă pe trăgaci.

Pe deal, toată lumea înțelese că venise clipa.

30.

Dobkin îl împinse cu forța pe Chislon înapoi, în *gufa*, apoi îndepărtă ambarcațiunea de țărm. Aceasta era acum mult mai ridicată, iar Chislon avea să se descurce mai bine încercându-și norocul cu fluviul decât împărțășind soarta lui Dobkin. Apoi, Chislon era singura legătură dintre satul Ummah și Dobkin, iar acesta nu voia ca legătura să fie descoperită de Rish, în caz că ar fi fost prinși. Privi cum *gufa* se îndepărta pe fluviu în jos, înspre Hillah, pînă cînd n-o mai văzu. Se întoarse pe drumul său.

Dobkin era total dezorientat și nu își putea da seama cu exactitate unde se afla față de Poarta Iștar. Mergea prin furtuna de nisip care îl orbea, numărîndu-și pașii. Peste tot se vedeau excavații nemarcate și de mai multe ori fu gata-gata să cadă în cîteva. Cel puțin, prezența lor îi confirma că încă se mai afla în Babilon. Mergea pe pămîntul albit și azotos, rezultat din zidurile străvechilor clădiri, care împiedica dezvoltarea vegetației, transformînd Babilonul într-un deșert îngrozitor.

După ce parcurse trei sute de metri, urcă pe o ridicătură și privi terenul din împrejurimi. Bănuia că la casa de oaspeți vor fi lumini și le căută din priviri prin beznă, dar nu văzu nimic.

Auzi un zgomot în spatele lui și se întoarse imediat. Ceva se mișcă în întuneric. Apoi îl văzu făcînd încă o mișcare și îi văzu ochii galbeni și oblici strălucind.

Șacalul se opri pe un perete distrus, cu spatele înspre vînt și cu fața către Dobkin. Avea ochii pe jumătate închiși și stătea acolo cu stoicism, îndurîndu-și cu resemnare soarta nefericită. Dintr-o dată, Dobkin simți un soi de simpatie pentru răpitor.

— Nu știu ce vrei aici, bătrîne vînător, dar sper că vei reuși să găsești atîta timp cît nu e vorba de mine însumi.

Șacalul se mișcă grațios de-a lungul zidului, înaintînd spre Dobkin. Apoi se opri, își ridică botul și urlă, dar nu auzi nici un răspuns din partea tovarășilor săi. Sări de pe zid și dispăru în noapte.

Dobkin coborî de pe movilă și se adăposti cîtva timp într-o casă parțial excavată. În ungherele întunecate erau ascunse bufnițe, care țipară cînd el își făcu simțită prezența. Se așeză pe podea, luptîndu-se cu durerea mistuitoare și cu oboseala. Închise ochii și gîndurile începură să îi rătăcească.

Babilonul. Ce loc, incredibil de mort. Și locul ăsta încerca să îl omoare și pe el, adăugînd și oasele sale pămîntului său albit. „Iar Babilonul va fi doar praf și pulbere, sălaș al balaurilor, un loc de mirare și vaier, fără nici un suflet.“ Profeția lui Ieremia se dovedise la fel de adevărată precum cea a lui Isaia.

În secolul al patrulea, își aminti Dobkin, un rege persan transformase orașul într-o rezervație de vînătoare. Zidurile sale impresionante erau adesea menționate printre minunile lumii antice, în locul Grădinilor Suspendate. Se mai aflau încă în picioare, în mare parte, deși majoritatea celor trei sute șazeci de turnuri de pază se prăbușiseră. Această întîmplare stranie, transformarea celui mai mare oraș al lumii într-un loc al animalelor sălbatice — o veritabilă grădină zoologică — îl făcu pe Dobkin să se gîndească și mai mult la profețiile lui Isaia și ale lui Ieremia. Sălaș al fiarelor.

Pe la începutul secolului al cincilea, cursul Eufratului se modificase, iar Babilonul devenise o imensă mlaștină, ultimele profeții ale lui Isaia și ale lui Ieremia împlinindu-se atunci cînd, așa cum scrisese Ieremia, cu opt sute de ani mai înainte, „Marea s-a revărsat asupra Babilonului și l-a acoperit cu mulțimea valurilor sale“.

Dobkin simți că adoarme și se ridică imediat în picioare. Luă apă din burduf și se spală bine pe față. Fusese aruncat într-o lume stranie, și bănuia că nimic nu era întîmplător. Numai că încă nu putea începe să descifreze sensul a ceea ce i se întîmpla.

Ieși afară din casa pe jumătate îngropată și o luă pe o urmă care trecea pe lângă pereții aproape acoperiți de pământ. Se întoarse spre nord și o luă pe malul Eufratului, care se revărsase. Mersese aproape un kilometru, cu trupul aplecat împotriva vântului și chipul acoperit de *kheffyah*.

La un moment dat vântul scăzu în intensitate, și, avînd impresia că aude un zgomot, își ridică fruntea. Din dreptul unei uși, dintr-un perete, îl privea un arab. Dobkin își dădu seama că ajunsese în Kweirish. Îl privi și el pe arab, apoi se apropiе.

— Casa de oaspeți, spuse în arabă, încercînd să vorbească cu accent palestinian.

Omul crezu că are în față un așbal care rătăcise drumul în beznă. Nu prea îi suferea pe oamenii aștia, dar ei păreau să reprezinte autoritatea locului în momentul acela. Era pentru prima dată cînd vedea un așbal fără pușcă și asta îl uimea. Ieși în afara spațiului ușii și trecu pe lângă Dobkin, privindu-l îndeaproape cînd ajunse în dreptul său.

Urmîndu-l, Dobkin își vîrî mîna în centură și scoase un cuțit dăruit de către evreii din Ummah. Merșeră mai multe minute pe o stradă întortocheată, după care omul dispăru pe o alee dintre două clădiri.

Dobkin continuă să meargă cu precauție. Privi în josul aleii, dar arabul nu se mai vedea. Se lipi cu spatele de peretele din dreapta ținînd cuțitul gata să lovească.

Deodată, arabul ieși dintr-o nișă aflată în celălalt zid și, întinzînd brațul, zise:

— Acesta este drumul.

Dobkin era sigur că aceea era cărarea caprelor, pe care îl condusesese Hamadi pe el și pe Hausner pînă la Poarta Iștar. Dădu din cap în semn de mulțumire, luîndu-și cuvenita expresie de recunoștință și făcînd, totodată, un gest de binecuvîntare. Își dădu seama că, pentru a merge mai departe, trebuia să treacă foarte aproape de arab. Strînse mai tare cuțitul în mînă și continuă să meargă, cu umărul din dreapta ușor îndreptat înainte, pînă cînd ajunse față în față cu arabul.

Acesta își înșfăcă propriul pumnal. Avea de gând să îl ucidă pe așbal, pentru hainele și încălțăminteaa lui, și pentru ce mai avea în buzunare. Așbalii nu îl vor mai căuta niciodată pe tovarășul lor pînă la Kweirish.

Dobkin trecu la mai puțin de un metru de arab și îl țintui cu privirea.

Arabul observă cît de solid era așbalul și că, de asemenea, era pregătît de luptă. Se întrebă dacă nu cumva chiar plănuia să-l omoare. Privi în jos și văzu cuțitul uriașului. Să lovească cel dinții sau să stea în expectativă, rugîndu-se lui Allah ca celălalt să nu aibă gînduri criminale? Desigur că acesta nu îl va ucide doar pentru amărîtul său de *gellebiah* și pentru niște sandale vechi.

— Allah să te însoțească, zise, înclinîndu-și capul și lăsîndu-se la mila străinului.

Dobkin ezită. Într-o clipită îi trecură prin minte motivele pe care le avea de a-l ucide și de a-l cruța pe arab.

— Și pe tine, îi răspunse.

Se strecură pe lîngă el și dispăru printre două case de pe cărarea caprelor.

Avu din nou senzația aceea de *dejă vu* în clipa în care pătrunse în oraș. Știa că nu e decît un efect al oboselii și stresului, combinate cu mulțimea de restaurări întîmplătoare și hărți vechi pe care le văzuse. Cu toate acestea, sentimentul persista. Bănuia că, la fel ca majoritatea evreilor, în caz că relatările legate de Robia babiloniană erau adevărate, avea și el cîțiva strămoși care trăiseră prin acele locuri. Dar aceștia plecaseră neîntîrziat atunci cînd Cyrus le spusese: „Plecați!” pentru a fi însă din nou împrăstiați de romani cîteva secole mai tîrziu. De atunci și pînă în 1948, ei fuseseră peste tot străini. Într-un fel sau altul, familia Dobkin ajunsese să trăiască în Rusia, după două milenii de peregrinări, iar de aici își sfîrșise călătoria, revenind în Palestina. De acolo, din Israel, Dobkin se întorsese din nou în Babilon și rămînea de văzut dacă avea să mai ajungă vreodată la Ierusalim.

Dobkin ajunse la vechiul curs al Eufratului. De acolo, urmînd digul, nu era greu să ajungă în zona palatului. După un sfert de

oră, se pomeni privind spre lei strălucitori ai turnurilor Porții Iștar. Trecu dincolo de poartă și urmă Poarta Procesiunilor Sacre, pînă cînd văzu luminile casei de oaspeți. Nu părea să fie nici o santinelă. Vizavi de casa de oaspeți se afla un bivuac de corturi. Iar la o oarecare distanță, văzu micul muzeu. Așbalii nu păreau să se mai afle acolo. Plecaseră, probabil, din nou pe deal, la atac. Pe cînd stătea, încercînd să își recapete suflul, auzi o rafală lungă de AK-47 venind din direcția dealului. Apoi se lăsă liniștea. Se întrebă cine trăsese. Probabil că cineva de la un avanpost. Încă un martir adăugat pe lista și așa suficient de lungă.

În primul moment se gîndi să îl caute pe doctorul Al-Thanni în muzeu, dar apoi se răzgîndi. Timpul era foarte prețios acum. În plus, putea avea încredere în el? Sau, dacă avea încredere, voia să îl implice în această problemă? Își dădu seama că nu știa ce să facă, în afară de faptul că avea de dat un telefon foarte important. Nici nu voia să piardă prea mult timp meditănd la un plan de acțiune. Această întreagă operațiune incredibilă nu putea avea succes decît datorită curajului, îndrăzelii și norocului. Pînă acum fusese foarte norocos, căci găsise satul Ummah și făcuse rost de o uniformă de luptă. Găsise casa de oaspeți, iar așbalii nu păreau să se afle la corturi. Tot ce avea de făcut acum era să intre și să îl omoare pe omul de gardă și pe toți ceilalți care rămăseseră aici. Dar tot acolo puteau să se afle și răniții, ca și infirmierii. Puteau fi o mulțime de oameni.

Urcă pe veranda din față și deschise ușa care dădea în holul micuț. Clipi, pentru a se obișnui cu lumina din interior. În spatele unei mese ședea un tînăr așbal îmbrăcat în uniformă și citind ziarul. Totul era atît de simplu, gîndi Dobkin. Tînărul ridică privirea, și Dobkin îl văzu cum se încordează, încercînd să îl identifice.

– Da? Bărbatul, Kassim, tocmai se hotărîse să o violeze încă o dată pe evreică, dacă nu cumva murise deja. Și acum această întrerupere. Da?

Era ceva în neregulă – uniforma aceea care nu se potrivea. Era udă și avea pete de praf și sînge. N-avea pușcă, însă avea un burduf, iar *kheffiyah*-ul nu stătea normal. Kassim se ridică.

Dobkin se apropie de masă, dar nu foarte grăbit. Îl apucă pe tînăr de pâr cu mîna stîngă, în vreme ce cu dreapta îi înfipse cuţitul în gît. Răsuci cuţitul, apoi îl lăsă să se prăbuşească încet pe podea. Îşi şterse mîinile pe ziar, apoi şterse masa şi aruncă ziarul în spaiele acesteia, acolo de unde încă se mai auzea un bolborosit. Se întoarse şi se duse la uşa pe care scria în arabă „Director“ şi o deschise.

Biroul micuţ era lumînat de o singură lampă aşezată pe podea, iar lîngă aceasta zăcea o femeie sau o fată dezbrăcată şi culcată pe burtă. Era plină de sînge şi, dacă nu murise, nu părea a fi prea departe de moarte. După culoarea pielii şi tunsoare, Dobkin îşi dădu seama că nu e o ţarancă de prin partea locului, care fusese răpită pentru un motiv evident. Se duse repede la ea şi o întoarse cu faţa în sus. Chiar dacă avea faţa tumefiată, chipul ei îi păru cunoscut. Cea mai mare temere a sa, că era una dintre evreice, se confirmă în clipa în care o recunoscă pe secretara lui Yigael Tekoah, neputîndu-şi aminti însă şi numele său. Îngenunche şi îşi puse urechea în dreptul inimii ei. Trăia. Îi privi trupul plin de răni sîngerînde. Era ca şi cum ar fi lăsat-o să fie atacată de un animal sălbatic.

O ridică şi o culcă pe un divan mic, lîngă perete. Într-un cuier bătut în uşă atîrna un *gellebiah* pe care îl luă şi i-l puse peste trup. Lîngă un lighean cu apă şi sînge, pe bufet, se afla un vas de pămînt plin cu apă. Turnă apă din ulcică peste faţa fetei. Aceasta se mişcă puţin. Puse vasul jos. Nu mai putea pierde nici o secundă cu tînăra rănită. Se duse la birou şi ridică receptorul. Gestul acesta obişnuit şi banal îi dădea o senzaţie stranie, similară cu cea pe care o avusese în timpul Campaniei Sinaiului, cînd găsisse un telefon care funcţiona, în mijlocul unui sat distrus. Sunase în satul vecin, încă în mîinile egiptenilor, anunţîndu-şi sosirea iminentă. Atunci nu fusese decît o farsă. Acum nu mai era. Aşteptă nerăbdător tonul. Deasupra se auzeau paşi şi gemete. Infirmeri şi răniţi. Şi dincolo de perete se auzeau voci. Afară vîntul mişca frunzele şi zgîlţîia geamurile. Dobkin se întrebă dacă nu cumva linia era moartă. Privi spre aparat. Nu avea discul cu

numere. Era folosit numai cu ajutorul operatorului, dar oare cum se putea lua legătura cu acesta? Bătu îndelung în furcă.

Deodată se auzi vocea enervată și răstită a unui bărbat.

– Da? Aici centrala din Hillah! Da?

Dobkin respiră adânc.

– Hillah, dați-mi legătura cu linia internațională din Bagdad, vă rog.

– Din Bagdad?

– Da.

Dobkin știa că va trebui să vorbească la fel de precaut ca un om care construiește un castel din cărți de joc. O singură mișcare greșită și legătura putea fi pierdută.

– Cine cheamă Bagdadul?

Dobkin nu își apreciasse niciodată țara pînă în clipa în care călătorise în țările totalitare. Ezită, apoi spuse:

– Doctorul Al-Thanni. Nu. Desigur că operatorul de la Hillah cunoștea vocea doctorului. Mare greșeală. Adică sînt doctorul Omar Sabbah, *un oaspete* al doctorului Al-Thanni, de la muzeu. Bagdadul, vă rog.

Urmă o pauză.

– Așteptați.

Dobkin se întrebă dacă Al-Thanni se afla în camera sa din casa de oaspeți sau stătea la muzeu. Ori poate că era la Bagdad? Ținea receptorul la ureche, așteptînd. Un ceas din perete măsura minutele care se scurgeau. Se trezi privind în ligheanul cu apă și sînge. Se întoarse. Îl usturau ochii și i se părea că o să cadă dintr-un moment în altul. Luînd telefonul cu el, îngenunche lîngă Deborah Gideon. Îi umezi buzele cu apă din burduf și îi picură cîtiva stropi în gură. Îi luă pulsul, simțindu-i pielea fierbinte și încercă să îi deschidă ochii. Era în stare de șoc, dar era tînără și părea destul de puternică pentru a putea depăși starea actuală. Îi atinse cîteva rări și le privi cu mai multă atenție. Acum nu-i mai părea atît de rău că îl omorîse pe paznic.

O ajută atît cît se pricepu în intervalul în care aștepta legătura, ținînd receptorul cu umărul și urechea. Ceasul arăta că trecuse un sfert de oră. Vocile de dincolo de perete deveniră mai puternice.

Jucau cărți. Deasupra se auzi o bufnitură – un pacient căzuse din pat, sau, poate, murise și fusese aruncat pe o targă.

În hol intră cineva care începu să strige:

– Kassim! Kassim! Unde ești?

Probabil că așa îl chema pe tânăr, își zise Dobkin. Avea oare să-i dea cuiva prin cap să se aplece peste birou și să se uite pe podea?

Pașii se apropiară de ușă. Mînerul rotund se răsuci. Cu receptorul între umăr și ureche, Dobkin se întinse și stinse lampa. Ușa se deschise și înăuntru pătrunse o rază de lumină din hol, trecând la un metru de el și căzînd pe locul unde zăcuse tînăra. Piciorul ei căre atîrna peste marginea sofalei intra în spațiul luminat.

– Kassim, unde ești, afemeiatule?

Operatorul de la centrala Hillah spuse:

– Babilonul? Babilonul? Aveți Bagdadul. Mai sînteți pe fir?

Mai sînteți acolo, Babilonul?

Dobkin rămase nemișcat, fără să respire măcar.

Operatorul centralei din Hillah vorbi, adresîndu-se celui din Bagdad.

– Am pierdut legătura cu Babilonul.

Ușa se închise și camera fu invadată de întuneric.

Dobkin spuse în șoaptă:

– Aici Babilonul.

– Ce? Mai tare, mai tare!

– Aici Babilonul.

– Auziți Babilonul, Bagdad?

– Aud Babilonul, Hillah, îi zise operatoarea colegului ei din Hillah.

Sînt foarte moderni cei din Bagdad, gîndi Dobkin.

– Babilonule, vorbește. Aici linia internațională Bagdad.

Dobkin se gîndi din nou dacă n-ar fi mai bine să ceară legătura cu un birou al guvernului irakian sau să-i explice operatoarei cine era și ce voia, numai că asta însemna să ceară din nou legătura cu un operator obișnuit. În plus, ce birou guvernamental

mai era deschis la ora asta? Și ce reacție putea să aibă opera-
toarea auzindu-i povestea? Prin minte îi trecură mai multe posi-
bilități, dar fiecare dintre acestea se încheia cu spaima că
telefonul va amuți.

– *Vorbește*, Babilonule.

– Dați-mi...

În nici un caz, nu era posibil ca un apel din țările islamice să
ajungă în Israel, dar, cum nu știa turcește, trebuia să ia legătura
cu un operator al liniei internaționale a Turciei. Iar dacă centrala
din Bagdad, sau oricare alta, avea să mai asculte încă atunci când
cerea Tel Avivul, avea să devină foarte bănuitoare.

– Babilonule! Mai sînteți *acolo*?

– Da. Atena. Dați-mi Atena.

– De ce sunați la Atena. Cine sînteți?

Cătea.

– Sînt doctorul Omar Sabbah, domnișoară, și doresc să
vorbes cu un asociat din Atena. Dați-mi legătura imediat, vă rog.

Cîtva timp de la celălalt capăt al firului nu se auzi nimic.

– O să mai dureze un pic, domnule doctor. Vă voi suna eu
cînd stabilesc legătura.

– Nu.

De ce nu?

– De ce nu?

– Ăăă... nu prea sună telefonul. Nu știu niciodată cînd
primesc vreun apel. Tăcere. M-ai auzit, Bagdadule?

– Da, da. Așteptați. Voi încerca să stabilesc legătura. Rămîneți
pe linie deci.

– Mulțumesc.

Auzi cum centrala din Bagdad lua legătura cu Damascul,
Damascul cu Beirutul, Beirutul, marea centrală a Orientului
Mijlociu, sună imediat la Istanbul. Într-o vreme – chiar și acum,
uneori – Beirutul suna direct la Tel Aviv, aflat la numai două sute
de kilometri distanță, în josul coastei. Dar poate că astăzi n-ar
face-o, și nu voia să riște. În dialogul dintre Beirut și Istanbul

araba deveni mai puțin cursivă. Minutele treceau. Lui Dobkin nu îi venea să creadă că ajunsese atât de departe. Se aștepta să i se întrerupă legătura sau să se deschidă ușa. Transpirația îi curgea pe față și gura i se uscaseră. Asculta pe întuneric sunetele ritmice ale inimii.

În încăperea de alături jocul de cărți era pe terminate. Cineva strigă din nou după omul de gardă. Răniții gemeau în continuare. Dobkin avu impresia că aude focuri de armă automată undeva la nord. Fată de pe sofa plîngea în somn, iar Dobkin își ținea răsufierea.

Istanbulul luă legătura cu Atena. Operatorul de acolo vorbea turcește mai bine decît știa turcul grecește. Istanbulul vorbea cu Beirutul. Beirutul, trecînd peste centrala din Damasc, vorbea direct cu Bagdadul. Hillah nu mai era pe fir, iar Bagdadul vorbea acum direct cu Babilonul.

– Aveți legătura cu Atena.

– Mulțumesc.

Operatorul atenian pe care îl auzise vorbea turcește, dar convorbirea fu imediat trecută unui operator care știa arabă.

– Numărul, vă rog.

Mai asculta oare cineva din țările islamice? Voia să ceară un operator vorbitor de engleză, dar se temea să nu producă vreo confuzie. Aștepta un moment, pentru a le oferi centralelor intermediare răgazul să părăsească linia.

Operatoarele erau gălăgioase și, probabil, n-aveau să aștepte decît pînă cînd primeau un alt apel sau pînă cînd se plictiseau.

– Atena? Întrebă el.

– Da, domnule. Numărul, vă rog.

– Puteți să căutați dumneavoastră un număr?

– Desigur, domnule. Pe ce nume?

Dobkin făcu pauză, gîndindu-se la o cunoștință dintre arheologi.

– Doctorul Adamandios Stathatos. Locuiește în districtul Kipseli. Pronunță totul foarte rar.

– Un moment, vă rog.

Dobkin era sigur că operatoarele arabe închiseseră deja. Exista însă posibilitatea ca undeva, de-a lungul liniei, să se mai afle vreun om al forțelor de securitate. În acea parte a lumii, convorbirile internaționale nu erau foarte frecvente. Chiar și în Israel, acestea erau urmărite de Shin Beth.

Operatoarea reveni.

– Doctorul Stathatos din Kipseli. Am format numărul.

– Nu, opriți!

– Domnule?

– Anulați convorbirea. Mi-am amintit de ceva mai urgent. Ar fi putut vorbi cu doctorul Stathatos, îndeplinindu-și astfel, probabil, misiunea. Dar ținea neșpus de mult să vorbească direct cu Tel Avivul și acum era atît de aproape. Anulați convorbirea.

Operatoarea din Atena anulă convorbirea. Era evident că asta o enervase.

– Da, domnule.

– Dați-mi... Tel Avivul.

– Tel Avivul? Urmă o pauză. Se mai întîmplase și altă dată. Nu o privea pe ea. Grecia și Israelul erau în relații bune. Politica e o tîmpenie. Dar amărîtul ăla ar trebui să fie mai precaut cînd sună din Irak la Tel Aviv. Așteptați un moment.

Urmă un alt transfer de legături telefonice, se auziră cîteva declicuri și zgomote tipice, apoi sunetul liniei telefonice.

– Aici Tel Avivul, se auzi o altă voce.

Vocea vioaie și atentă a unei tinere se auzi slab:

– Numărul, vă rog.

Inima lui Dobkin bătea să-i sară din piept. Voia să se strecoare în receptor și să iasă la Tel Aviv. Voia să strige în microfon și să-i spună fetei tot ce era de spus.

– Numărul, vă rog.

Își controlează vocea.

– O clipă.

Erau mai multe numere. În primul rînd al său, numai că, desigur, soția sa era cu vreuna dintre multele ei rude. O mulțime

de numere. Prieteni, ofițeri, politicieni. Dar, dacă vorbea cu un intermediar, când acesta se adresa guvernului, avea să producă tot felul de confuzii.

– Domnule, dumneavoastră...

– Cabinetul prim-ministrului din Tel Aviv.

Nu putea să dea numărul printr-o linie internațională, așa încît urma să vorbească mai întîi cu centrala de la birou. Se întrebă dacă guvernul israelian era în Tel Aviv sau la Ierusalim. Cel puțin, va vorbi cu un ofițer de serviciu din Tel Aviv. Dobkin auzi din nou zgomote în hol. N-avea să mai treacă mult timp pînă îl descopereau pe Kassim. Pe linie se auzi sunetul telefonului.

– Cabinetul prim-ministrului, zise operatoarea.

– Întîlnirea comitetului de securitatea are loc acolo sau la Ierusalim?

De la capătul celălalt al firului nu se auzi nimic un moment. Informația putea fi citită în ziare, așa încît nu exista nici un motiv pentru a răspunde. Totuși...

– Cine sînteți, vă rog?

– Generalul... Nu știa care va fi reacția femeii la auzul numelui său. Generalul Cohen.

Ea nu zise nimic în prima clipă.

– Vă voi face legătura la Ierusalim cu ajutorul operatorului din Tel Aviv, domnule general.

– Mulțumesc.

Auzi semnalul de ocupat. Probabil că toată lumea din Israel suna la biroul prim-ministrului în seara aceea, oferind sfaturi și plîngîndu-se. Așa se întîmpla cu ocazia fiecărei crize. Toți credeau că puteau fi prim-miniștri.

– Toate liniile către Ierusalim sînt ocupate, domnule.

– E o convorbire internațională, în interesul guvernului. Notați acest număr, adăugă el, dîndu-i numărul secret al Ierusalimului.

Telefonul sună aproape imediat.

– Da, zise o voce obosită de bărbat, care nu se prezentă nici pe el, nici biroul său. Cu cine vorbesc?

Dobkin auzea activitatea operatorilor centraliști în fundal. Era o noapte grea acolo. Asta îl mîngîie oarecum.

– Ascultați-mă cu atenție și nu închideți.

– Nu, domnule.

Omul răspunsese la o mulțime de telefoane în seara respectivă, și nu toate fuseseră tocmai plăcute, dar nu se gîndise niciodată că ar putea închide cuiva care suna pe linia VIP.

– Sînt generalul Benjamin Dobkin.

Îi transmise numele de cod și numărul.

– Da, domnule.

Apăsă pe un buton, și unul dintre oamenii din Shin Beth ai lui Chaim Mazar ridică receptorul în altă cameră.

– Sun de la Babilon, Irak. Aici ne-au forțat să aterizăm cu avionul Concorde.

– Da, domnule.

– Ai verificat codul meu?

– Da, domnule.

– Și totuși, încă nu crezi că sînt generalul Dobkin.

– Nu, domnule.

– Nu te pot acuza de nimic, fiule. Acum ascultă. Trebuie să vorbesc cu cineva care îmi cunoaște vocea și poate să depună mărturie.

– Da, domnule.

Dobkin vorbea rar și clar, dar nu foarte tare.

– Notează numele următorilor generali. Dacă vreunul dintre ei e acolo, dă-mi-l la telefon, ca să-mi poată recunoaște vocea.

– Da, domnule.

Dobkin înșiră cîteva nume de generali ai armatei și ai forțelor aeriene.

– Dacă îmi faci legătura cu vreunul dintre ei, îmi va putea recunoaște vocea. Se întrebă dacă nu cumva legătura îi va fi întreruptă undeva pe parcurs. Vreun operator va asculta să vadă

dacă mai era încă pe fir, auzind astfel ebraica? Și, oare, ce ar face un operator într-un astfel de caz? În regulă, tinere?

— Da, domnule.

Încă de cînd asculta convorbirea, cel de la Securitatea Internă luă legătura cu unul dintre consilierii prim-ministrului, care era în sala de conferință. Consilierul mîzgăli rapid o notiță pe care i-o înmînă prim-ministrului.

Teddy Laskov își deschise geanta diplomat și scoase șase fotografii făcute de la mare altitudine, fiecare arătînd imaginea unei Stele a lui David, create acolo de un maestru aerograf. Se simțea ciudat de indiferent față de ceea ce avea de gînd să facă. În orice caz, mai devreme sau mai tîrziu, vicleșugul avea să fie descoperit. Cariera sa se încheiase, dar după aflarea adevărului numele său va fi discreditat, iar el s-ar putea să sfîrșească în închisoare. Atîta timp cît înșelătoria nu avea să fie descoperită decît *după* operațiune, puțin îi păsa. Dar oare vor descoperi adevărul? Sau vor crede că nu e decît o iluzie întîmplătoare, un miracol? Într-un fel, asta și era, căci acum devenise atît de sigur că ei se află la Babilon, atît de convins, încît era gata să riște o pedeapsă cu închisoarea și o cădere în dizgrație, numai pentru a-i face și pe alții să creadă același lucru? Luă fotografiile de pe masă și le aranjă. Talman, care stătea în partea cealaltă a încăperii, îi prinse privirea. Pare trist, își zise Laskov. Trist, speriat, vinovat și încurcat. Dar, privind către Laskov, Talman reuși să zîmbească și să încline ușor din cap.

Prim-ministrul dădu notița la o parte, fără să o citească, și zise:

— Ei, domnule general? Ce avem acolo? Imagini color și hărți ale locului unde a aterizat avionul Concorde, transmise direct lui Teddy Laskov de către Gabriel, din partea lui Dumnezeu? Ia să vedem.

Laskov nu păru să îl audă.

Consilierul prim-ministrului îi atrase insistent atenția acestuia asupra notiței. În cele din urmă, el se uită la ea, o luă și o citi.

Benjamin Dobkin îi auzi din nou strigându-l pe Kassim. Fata gemu din nou prin somn și, auzind-o, arabul de dincolo făcu o remarcă obscenă. Sunetul unor arme de foc rapide se auzi mai puternic decât șuierul vântului, iar Dobkin înțelese că nu mai are mult timp. Auzi un declic pe linie.

– Ierusalimul? Ierusalimul? Mai sînteți acolo?

31.

Ambuscada lui Kaplan avu un efect neașteptat, avertizându-i totodată pe cei de pe deal.

Așbalii aproape că rupseră rîndurile și o luară la sănătoasa, dar cei cîțiva conducători care mai rămăseseră, printre care și Rish, și Hamadi, ripostară cu foc de armă.

Poate că israelianul ar fi reușit să se retragă, dar fusese cuprins de o anumită frenezie de a trage toate gloanțele. Sune-tul și mirosul, cărora li se alătura și trepidația sacadată și scînteile roșii-portocalii care țîșneau pe gura țevii, îl fascinau. Trăgînd vreo două sute de gloanțe pe minut, reuși să expedieze circa o mie de proiectile spre rîndurile așbalilor, decimîndu-i. Hausner nu se zgîrcise cînd îi dăduse muniția, iar el avea de gînd să o folosească pe toată.

Rish, Hamadi și alți cîțiva observară, cu multă prezență de spirit, că focurile veneau dintr-o singură direcție. Făcură astfel încît să ajungă în spatele acestuia, alergînd sub acoperirea zgomotului de la arma lui Kaplan și al vîntului.

Israelienii de pe deal auziră strigătele lui Kaplan la fel de puternic, acoperind vuietul vîntului, ca și cum s-ar fi aflat într-o tranșee, la cîțiva pași distanță. Nu muri imediat, iar strigătele lui avură, ca de obicei, un efect dublu: de a întări hotărîrea celor deja foarte curajoși și de a-i descuraja pe cei slabi de înger.

Hausner puse mîna pe microfon și strigă. Vocea lui fu purtată de vînt de-a lungul zidului cetății.

— Rish! Hamadi! Sînteți niște fiare! Niște bestii! Te jupoi de viu, Rish! Cînd pun mîna pe tine, te jupoi de viu!

Strigătele lui Hausner deveniră ascuțite, aproape isterice, greu de distins de țipetele agonizante ale lui Kaplan sau de lătratul prelung al șacalilor care începuseră să se învîrtă din nou la poalele dealului.

Cei de pe deal evitau să se privească în timp ce Hausner urla, striga și scotea cele mai barbare sunete, amestecate cu cele mai vulgare și obscene amenințări și invective imaginabile. Era limpede că omul își pierduse stăpînirea de sine.

Cineva – Burg, probabil – luă microfonul și începu să îi strige lui Kaplan cuvinte de încurajare și alinare, care însă nu aveau nici un efect, căci omul continua să se stingă, scoțînd sunete îngrozitoare.

Israelienii începură să tragă în josul pantei. Aruncară totodată cele cîteva cocteiluri Molotov, încercînd să lumineze din nou coasta dealului. Însă vîntul și nisipul spulberat de acesta le stinseră imediat.

Ultimii așbali, mai puțin de patruzeci la număr, urcau coasta dealului perechi-perechi, la mari distanțe unii de alții. Vîntul îi împingea de la spate, făcîndu-i să înainteze mai ușor. Nisipul și praful le mascau mișcările, iar vîntul le acoperea zgomotele. Nici chiar scînteile armelor lor nu prea se vedeau, din cauza norilor de praf.

Israelienii scoaseră nisipul din tranșee și ripostară cu focuri de armă. Automatele AK-47 începură să se înțepenească aproape imediat, dar echipe special pregătite alergau în susul și în josul liniei defensive, luînd armele care nu funcționau și ungîndu-le cu lubrefianți de la Concorde. Cu toate acestea, nisipul își făcea efectul asupra puștilor ambelor tabere, dar, mai ales, asupra celor ale apărătorilor, care nu dispuneau de materialele de protecție și curățare ale așbalilor.

Deși șansele păreau egale de data asta, Hausner, Burg și cam toți ceilalți știau că *Serji* avea să îi piardă. Întăriturile slăbiseră, șiretlicurile fuseseră folosite, iar muniția era în continuă scădere. Foamea, ca și primele semne ale deshidratării, contribuia, de asemenea, la reducerea eficienței acțiunilor militare ale evreilor. În

plus, după cîte se părea, exista și o criză de autoritate, și aceasta îi afecta pe toți cei de acolo.

Apoi, mulți considerau, împreună cu Ariel Weizman, că ușa din spate era deschisă, că panta de vest și Eufratul nu erau pázite. Dar, de fapt, Hamadi trimisese o echipă de pe coasta de est pe malul fluviului la cîteva minute după pierderea legăturii radio cu Sayid Talib. Așbali de acolo așteptaseră cu nerăbdare o tentativă de retragere de acea parte și încă mai așteptau.

Așbali foloseau muniția, ca și cum ar fi fost nisip, aruncînd-o la întîmplare către pozițiile israelienilor. Trăgeau rafale lungi, parcurgînd orizontal coasta și avansînd cîteva metri de fiecare dată cînd alergau astfel.

Hausner stătea pe movila postului de comandă împreună cu Burg. Se calmase, iar Burg era de părere că arată bine. Dar, spre îngrijorarea și neliniștea lui Burg, acesta o rugase pe Miriam Bernstein să acționeze ca principal mesager și consilier al său. Din punct de vedere strict tehnic, și ea, și Esther Aronson erau încă în stare de arest, dar nimeni nu obiectă atunci cînd Hausner ridică orice interdicție cu privire la mișcările lor. Miriam nu spuse nimic despre Kaplan sau despre scena cu microfonul.

Hausner vorbi, acoperind zgomotul:

– Cînd muniția o să se termine, cîteva dintre oamenii noștri vor porni în fugă pe coasta de vest.

Burg încuviință din cap.

– Și sînt convinși că acolo se află cîteva așbali care tocmai asta așteaptă. Trebuie să reiterăm ordinele de a rămîne pe poziții și de a lupta pînă la ultima suflare.

– Nu sînt soldați, îi aminti Hausner. Pînă la urmă, nu vor face decît ce le dictează instinctul. Coborîndu-și vocea pînă ce aceasta aproape nu se mai auzi, adăugă: Cîteva au încheiat un pact de sinucidere... După ceea ce s-a întîmplat cu Kaplan, nu-i pot învinováți...

Pe mica movilă se lăsă liniștea. Stindardul improvizat stătea încă în bătaia vîntului, dar praful maroniu modificase culorile

liniei de coastă a Tel Avivului, catargul de aluminiu se îndoaia tot mai mult spre pământ.

Miriam începu să spună ceva, apoi se opri.

– Ce e? întrebă Hausner.

Ea începu iarăși:

– Ei bine... atîta timp cît încă mai avem muniție și așalii se află încă la o anumită distanță, în josul coastei, poate că ar trebui... să ne retragem rapid, să traversăm vârful dealului, să coborîm pe coasta de vest – în ordine și forță – nu într-o retragere haotică. Ar trebui să reușim să trecem de forțele plasate la malul fluviului. Putem să ajungem la fluviu și să plutim pe el, prin întuneric.

Hausner și Burg se priviră, apoi se uitară la ea cîteva clipe.

– Nu cumva uiți de răniți? o întrebă Hausner.

– Aceștia sînt, oricum, pierduți, și într-o retragere haotică, și într-una ordonată. Răspundem pentru majoritatea oamenilor, nu?

– Te-ai schimbat mult. Dar mă întreb în ce sens? zise Burg.

– De ce sună atît de îngrozitor cînd vine din partea mea? Se întrebă ea retoric. Și totuși, așa este, nu? Făcu o pauză, apoi adăugă: În orice caz, eu una aș rămîne în urmă, împreună cu un grup de voluntari, pentru a avea grijă de răniți. Oricum, mă aflu sub amenințarea unei condamnări la moarte, nu?

Hausner clătină din cap.

– Chiar și cînd iei decizii dure, le faci să sune blînd. Iar problema este că, dacă ne retragem – ordonat sau dezordonat – sau dacă sîntem învinși și siliți să luptăm corp la corp, primul lucru pe care îl vom face va fi să îi împușcăm pe răniți. Ridică mîna pentru a o liniști. Nu te prosti, Miriam. Ai auzit ce i-au făcut lui Kaplan. Dumnezeu știe ce s-o fi ales de Deborah Gideon.

– Dar... au nevoie de ostatici.

– Poate, interveni Burg. Dar poate că nu acum. Poate că acum nu urmăresc decît să se răzbune. În orice caz, dacă Rish și Hamadi – în caz că mai e viu vreunul din ei – ar reuși să îi împiedice să ne masacreze, nu putem spera decît să ni se administreze o tortură mult mai înceată și rafinată, care să ne facă să mărturisim acele secrete de stat în posesia cărora ne aflăm. Nu, nu lăsăm nici răniții, nici pe îngrijitorii lor în urmă, nici nu vom

încerca să facem vreun pas pe întuneric. Chiar și cele mai bine pregătite și disciplinate armate se feresc de manevrele nocturne. Dacă vom încerca ceva de genul ăsta, sînt convins că va fi un dezastru.

– Atunci, ce putem face? întrebă Bernstein. Refuzați să ordonați retragerea sau predarea, dar nici nu încurajați o sinucidere în masă. Ce se va alege de noi?

Häusner se întoarse cu spatele spre ea.

– Nu știu, zise el. Cel mai bun deznodămînt pe care mi-l pot imagina, în afara variantei unei salvări, este că fiecare bărbat și femeie de aici va muri luptînd. Firește, nu se va întîmpla așa. Unii se vor preda, alții vor fi luați prizonieri. Unii se vor sinucide, alții vor fi omorîți. Poate că unii dintre noi vor scăpa datorită întunericului. Va fi ca de fiecare dată cînd un asediu se termină cu victoria asediatorilor.

Nimeni nu spuse nimic. Zgomotele luptei începeau să capete o oarecare regularitate. Ambele tabere erau obosite și simțeau că asta e ultima confruntare. Toți se mișcau mecanic, ca într-un dans ritual al cărui sfîrșit avea să se producă la un anumit moment, oricît s-ar fi străduit ei să grăbească acest final.

Așbalii păstrau o distanță respectabilă de trei-patru sute de metri și făceau manevre laterale, încercînd să îi țină descumpaniți pe israelieni și căutîndu-le punctele slabe.

Mai erau încă vreo trei ore bune pînă în zori, dar, dacă vîntul nu se oprea și praful nu se așeza, ziua avea să înceapă, de fapt, chiar mai tîrziu.

Era o luptă de uzură, bazată în primul rînd pe logistică. Așbalii încă mai aveau o anumită superioritate în privința oamenilor și a armelor, fiind totodată net superiori din punctul de vedere al muniției, alimentelor, medicamentelor și al apei. Era suficient să rămînă pe poziții, trăgînd înspre israelieni pînă cînd erau convinși că aceștia rămîneau fără muniții. Se bizuiau pe faptul că, fie și în cazul în care israelienii aplicau o disciplină strictă în privința focului, muniția lor nu putea să dureze pînă dimineată.

Burg încerca să schițeze în minte mai multe planuri. Să fugă acum? Să contraatace? Să aștepte pînă la sfîrșit, apoi să lupte corp la corp? Să-i ucidă pe răniți? Ori pe Hausner? Vor fi oare salvați în al unsprezecelea ceas? Puțin probabil.

– Ce s-o fi întîmplat cu Dobkin?

Hausner se întoarse și privi spre sud-vest, acolo unde presupunea că trebuie să se afle satul Ummah. Privea ca și cum încerca să ia legătura cu Dobkin. Se întoarse din nou spre sud, către Poarta Iștar.

– Presimt că n-a pățit nimic rău.

Miriam se ținea de brațul lui, fără să se ferească să îi arate lui Burg cum stau lucrurile.

– O fi luat legătura cu cineva?

– Oricum, tot ce vă pot spune e că, chiar dacă prin cine știe ce miracol vorbește chiar acum cu vreo autoritate, mă îndoiesc că vom primi ajutor la timp.

Privi la Hausner, parcă așteptînd ca acesta să-i confirme spusele, dar, în realitate, dorea ca el să-l contrazică.

Hausner se întoarse cu spatele către vînt și privi spre vest. Arăta undeva spre linia invizibilă a orizontului.

– Sînt convinși că Teddy Laskov se ține de cuvînt și ne caută acum împreună cu escadrila sa de luptători, apropiindu-se tot mai mult...

Burg se uită la Hausner, arătînd spre cer.

– Ești cam prea optimist, Jacob Hausner, spuse el precaut. Sper să ai dreptate.

Hausner își încrucișă brațele la piept.

– Știi, Burg, mi-e tare greu să accept că toți oamenii aceia deștepți din Tel Aviv și Ierusalim încă mai stau cu degetul în gură și se întreabă ce să facă. Mă așteptam la mai mult de la ei. Să fie doar patriotismul? Probabil. În fine, poate le cer prea mult. La urma urmei, și eu eram unul dintre tipii deștepți de acolo, și uite ce frumos am învățat lucrurile, Isaac. Au și ei dreptul la cîteva zile în plus, nu?

Burg nu putu să nu rîdă.

– Nu azi.

Ori de cîte ori începea să se îndoiască de judecata lui Hausner, acesta arăta o intuiție sclipitoare.

Se apropia un mesager, iar Burg ieși în întâmpinarea lui.

Miriam se retrăsese cîțiva metri, ascultînd în liniște dialogul celor doi. Acum se apropie din nou de Hausner, îi apucă brațul și i-l strînse cu putere. Se gîndi la Teddy Laskov. Se gîndise tot mai puțin la el în ultima vreme. După ce se prăbușiseră, și-l imaginase făcînd exact ceea ce făcuse Hausner – coborînd în avionul acela uriaș și salvînd-o, pe ea și pe toți ceilalți. Știa însă că, de fapt, el căzuse, probabil, în dizgrație și că, parțial, era și ea vinovată de aceasta. La început, refuzase să facă vreo legătură între influența ei asupra lui și comportamentul său în aer, dar acea legătură exista și era evidentă pentru oricine îi cunoștea pe amîndoi. În cele din urmă, Miriam o recunoscuse în aceeași clipă în care admise și existența altor adevăruri.

Hausner dădea viață celor ce se petreceau în jurul ei, așa cum nici un bărbat nu mai făcuse vreodată. Alți bărbați pe care îi cunoscuse adoptaseră concepția ei despre viață, pentru a o flata sau a fi politicoși. Aceștia erau oamenii pe care îi atrăgea. Slăbănogi cu ochelari, care stăteau lîngă ea la seminariile și întîlnirile diverselor comitete. Persoane care vorbeau în jargonul de partid și care repetau clișee și truisme, ca și cum le-ar fi conceput chiar în dimineața respectivă.

Laskov, ca și soțul ei, de altfel, era diferit de toți aceștia. De fapt, cei doi semănau oarecum, iar ea îi caracteriza pe amîndoi drept sălbatici nobili. Jacob Hausner nu era decît o variantă extremă a aceluiași tip. Ea ar fi putut traversa această experiență a Babilonului, fără să își schimbe prea mult optica asupra vieții. Hausner o făcuse să deschidă ochii. Nu-i plăcea ceea ce vedea, dar putea acum să evalueze argumentele și contraargumentele pentru o propunere de a-i împușca pe răniți, fără a face crize de moralitate. Era un lucru bun sau rău? Nu, nu era nici bun, nici rău. Pur și simplu, era.

– Îl cunoști bine pe Teddy Laskov? îl întrebă pe Hausner.

– Nu. Drumurile noastre s-au întîlnit rareori.

Ea încuviință din cap și, după o mică ezitare, spuse:

– Îți place de el?

– De cine? Lăsa tăcerea să se prelungească. Bănuiesc că de Laskov. E mai ușor să tratezi cu el decît cu voi, politicienii.

Ea zîmbi pe întuneric. După un timp, spuse:

– Îmi amintește de tine.

– Cine? Laskov? Chiar așa?

Îl strînse mai tare de braț. Prietenii de vîrsta ei, care își aminteau de lagărele de concentrare, erau mai deziluzionați și mîhnîți din pricina omenirii. Mulți aveau probleme de ordin psihologic. Era hotărîtă să nu se lase afectată, de aceea împinsese optimismul și buna dispoziție pînă la punctul care îl făcuse pe un prieten psihiatru să le denumească un soi de nevroză. Și totuși, era afectată, desigur. Oamenii spuneau că se vede în ochii ei. Într-adevăr, cînd se privea în oglindă, vedea și ea același lucru.

– Sînt sigură că și el crede că totul s-a întîmplat din vina lui.

– Asta înseamnă că avem ceva în comun.

– Amîndoi sînteți egoiști și convinși că toate lucrurile bune sau rele care se întîmplă în jurul vostru se datorează acțiunilor voastre.

– Și nu-i așa?

– Teddy Laskov era amantul meu, zise ea dintr-o dată.

Burg o auzi fără să vrea pe cînd se întorcea la movilă. Încă îl mai enerva prezența ei. Și acum asta. Era deja prea mult. Le întoarse spatele și se îndepărtă.

– Și va fi din nou, spuse Hausner.

– Nu cred.

– Acest lucru nu este important acum, Miriam.

Părea că își pierde răbdarea.

– Nu ești... ?

– Cîtuși de puțin. Ascultă, du-te la Concorde și vezi cum se descurcă Becker cu radiourile. Dacă nu apare nimic de raportat, și probabil că așa va fi, rămîi acolo.

– De ce?

– Stai acolo, fir-ar să fie! Nu trebuie să îmi justific ordinele nimănui, nici ție.

Ea făcu un pas, apoi se întoarse.

– Nu te voi mai revedea, nu-i așa?

– Ba da. Îți promit.

Ea se uită în sus, către el.

– Nu, n-o să te mai văd.

El nu știa ce să spună. Întizîndu-se, ea îi luă capul între mâini și, trăgîndu-l spre ea, îl sărută. El se eliberă din strînsoarea mîinilor sale.

– Să nu părăsești aeronava, zise în șoaptă. Orice s-ar întîmpla, promiți?

– O să te mai văd?

– Da.

Cîțva timp se priviră în tăcere. Ea îi întinse încet mîna, îi atinse obrazul, apoi se întoarse repede și dispăru în întuneric, fugind.

Hausner se uită în urma ei pînă nu o mai văzu.

Tuși, scuipînd din praful ce îi intrase pe gît, și își șterse ochii care îi lăcrimau. Nu-și putea da seama ce învățăminte trebuia trase din această îngrozitoare încercare, ce lecție trebuia însușită. Era aceeași străveche paradă omenească a curajului și lașității, a egoismului și a generozității, a inteligenței și a prostiei, a milei și a neîndurării. Doar actorii erau alții. Oare de cîte ori mai trebuia jucat acest spectacol, în fața cine știe cărui spectator, aflat undeva, în afara lui? Și de ce nu se termina mai repede? De ce le dăruise Dumnezeu inteligența și puterea de a-și prelungi suferința, de vreme ce sfîrșitul era prestabilit? Hausner avea din nou senzația aceea neliniștitoare că e victima unei imense farse cosmice. Se întoarse înspre Burg și strigă:

– Dumnezeu mă pedepsește în felul ăsta pentru că nu am renunțat la fumat, așa cum i-am promis tatălui meu că voi face.

Rîse nervos.

Burg își băgă mîna în buzunar și simți micul pistol calibrul 22.

32.

– Alo, Ierusalimul?

– Da, da, domnule... general. Așteptați, spuse operatorul de serviciu.

Prim-ministrul lovi cu creionul în masă câteva clipe, se uită din nou la notiță și apoi, uitându-se prin sală, zise:

– Bănuiesc că mulți dintre dumneavoastră pot recunoaște vocea generalului Dobkin.

Încerca să-și stăpânească emoția.

Ridicându-se brusc în picioare, cei din sală începură dintr-o dată să strige și să pună tot felul de întrebări. Prim-ministrul bătu în masă, cerînd liniște.

– Tăceți și ascultați cu atenție.

Făcu un semn omului care se ocupa cu problemele legate de telecomunicații, aflat în nișa sa. Cîteva dintre boxele din sală fișîiră puternic. Prim-ministrul apăsă pe un buton de pe panoul din fața sa și vorbi la un microfon:

– Cine e acolo?

Dobkin recunoscuse de îndată vocea ușor zeflemitoare. Preț de o clipă totul se învîrți cu el, apoi se stăpîni.

– Sînt generalul Dobkin, domnule prim-ministru. Îmi recunoașteți vocea? întrebă el după o scurtă pauză.

– Nu.

Dar pentru primul-ministru era limpede că mulți dintre cei din sală păreau să o recunoască.

Dobkin încerca să-și alunge emoția din glas, pentru a părea cît mai natural cu putință.

– E cineva acolo care să îmi poată recunoaște vocea, domnule?

– Să sperăm că da.

Prim-ministrul privi în jurul mesei. Cîteva capete încuviințară încrezătoare. Un general care fusese sub comanda lui Dobkin pe cînd era colonel, spusé:

– Sau o imitație foarte bună.

– Spuneți, domnule general, zise primul-ministru, încă nu pe deplin convîns, dar foarte emoționat. De unde sunați?

Teddy Laskov ținea strîns în mîna fotografiile falsificate. Încet-încet începu să le retragă ușor spre geanta sa diplomat.

– De la Babilon, zise vocea preluată de boxă.

În sală izbucniră strigăte și cele mai multe capete se întoarseră spre Laskov și Talman. Prim-ministrul ceru, în zadar, liniște, lovind în masă. Vorbi cît putu de tare la microfon.

– Dar de unde sunați? Mă refer la aparat. Sînteți *liber*?

– Da, eu sînt liber. Sun de la casa de oaspeți de aici, domnule. Din preajma muzeului.

Dobkin se străduia să își controleze vocea, dar aceasta tremura ușor.

Prim-ministrul încerca, de asemenea, să pară stăpîn pe sine, în timp ce vocea sa devenea tot mai nesigură.

– Da, bine. În regulă. Ne puteți prezenta o informare, domnule general? Ce naiba se întîmplă?

Dobkin știa că îl asculta întregul guvern, împreună cu cele mai importante autorități militare. Își adună gîndurile și făcu o foarte sumară recapitulare a celor întîmplate din momentul în care fuseseră pierduți deasupra Mediteranei.

Cîțiva consilieri ieșiră în fugă și se întoarseră la fel de grăbiți în sala de conferințe, aducînd hărți ale zonei, detalii și cifre despre zborul spre Babilon, înclinația solului, vreme, momentul primei apariții a soarelui și încă vreo sută de alte informații care fuseseră adunate încă de cînd Laskov vorbise prima dată despre Babilon. Totul trebuia avut în vedere înainte de a lua ultimele decizii în privința unei acțiuni.

În timp ce vorbea, Dobkin auzea pașii unor bărbați și femei care treceau prin holul din afara ușii. Răniții care mai puteau merge erau conduși undeva. La capătul coridorului se deschise și se închise o ușă. Dincolo, în camera în care se încheiase jocul de cărți, se auzi acum un radio. O femeie cu o voce groasă cânta una dintre acele melodii arabe interminabile. Cîțiva așbali i se alăturară. Zgomotul acestora îi acoperea vocea, împiedicîndu-l însă și să audă dacă în preajma ușii se află cineva.

– Ce sugerați, domnule general?

Dobkin recunoscuse vocea generalului Gur.

– Ce sugerez? Domnule general, vă sugerez să veniți să ne scoateți naibii de-aici.

– Cum sînt terenurile de pe malul vestic? întrebă generalul Katzir de la Forțele Aeriene.

– Umede încă, zise Dobkin. Dar mai departe de fluviu par mai uscate.

– Crezi că autostrada pe care ați aterizat ar suporta un C-130?

– N-aș putea să vă spun, domnule general. S-ar putea s-o fi distrus cînd am aterizat noi.

– S-ar putea să fim nevoiți să folosim elicopterele, zise cineva.

– Nu, răspunse Dobkin. Nu este timp pentru asta. Sînt atacați chiar acum.

Altceineva spuse ceva despre trimiterea unei escadrile de avioane de luptă, mai întîi. Dobkin auzi mai multe voci în microfoane. Fu pomenit numele lui Teddy Laskov. Crezuse că deja acesta ieșise la pensie, dar, după cîte părea, era și el prezent la întîlnire. Ascultînd cum dezbaterile se înfierbînta, Dobkin mai răspunse cîtorva întrebări. Deodată, întrerupse energic discuțiile.

– Domnule prim-ministru, mi-e teamă că trebuie să plec. Sînt aici trei domni cu cîte un AK-47 și cînd vor pricepe ce se întîmplă, sînt convins că vor vrea să las telefonul liber.

Cei din Ierusalim auziră sunete ce indicau parcă o luptă, apoi un sunet puternic ca o împuşcătură sau ca un obiect care se sparge. După aceea convorbirea se întrerupse.

Miriam Bernstein şedea în scaunul copilotului, lângă David Becker.

– Deci, nu crezi că ți-a *auzit* cineva mesajele SOS?

– Nu. Coborî volumul radioului, lăsîndu-l totuşi deschis, pentru a putea urmări situaţia. Aparatul Lear e încă acolo, sus, dar am impresia că au necazuri.

– De ce?

– De ce? Faptul că Hausner trimisese un mesager pentru a obţine acest raport indica neîncrederea lui şi a majorităţii celorlalţi în această soluţie a problemei lor. Miriam Bernstein era totuşi adjunctul ministrului transporturilor, prin urmare, superiorul lui Hausner şi al lui Burg. Dar asta nu mai conta. De ce? Pentru că nu poate să aterizeze în praful ăsta. Şi pentru că va trebui să coboare şi să se realimenteze undeva unde e mai puţin praf. Poate că atunci voi reuşi să trimit un mesaj. O privi peste umăr. Vrei să te duci să raportezi? Asta e tot ce am de spus.

– Mai târziu. Ea privi prin geamul sfărîmat. Ți-e frică de moarte? îl întrebă ea dintr-o dată.

El întoarse capul şi o privi în lumina slabă a instrumentelor de bord. Nu se aşteptase nicidecum la o astfel de întrebare de la această femeie rezervată.

– Nu, nu cred. Mă tem să zbor din nou, dar nu de moarte. Ciudat... Habar nu avea de ce se lasă antrenat într-o asemenea discuţie intimă? Dar dumneavoastră?

– Aproape toţi cei care mi-au fost apropiaţi sînt acum morţi. Schimbă subiectul. Ce părere ai despre Jacob Hausner?

El îşi ridică privirea din jurnalul în care tocmai începuse să scrie. Bănuia că Hausner şi Bernstein deveniseră foarte intimi, dar asta nu putea să schimbe nimic din opinia sa, particulară sau publică, despre Hausner.

– Un nazist.

– El are o părere bună despre tine.

Becker nu înțelegea motivul și nici finalitatea acestei discuții. După toate aparențele, ea era surescitată și nu dorea decît să stea de vorbă. Oamenii fac lucruri caraghioase cînd își privesc moartea în față. El însuși, abia mărturisise că se teme să zboare, lucru pe care nu l-ar fi destăinuit nici psihiatrului său.

– Să nu mă înțelegeți greșit, doamnă Bernstein. Mă bucur că l-am avut alături de noi în această misiune. Probabil că totul s-ar fi terminat de mult pentru noi, dacă nu ar fi fost el aici.

Continuă să o privească. Nu *părea* surescitată. *Părea...* fericită, încîntată. Privi în jos și începu să scrie din nou.

– Eu îl iubesc.

Vîrfurile creionului lui Becker se rupse.

– Oh.

Focurile de armă păreau să se audă tot mai puternic, iar Becker ridică privirea. Noaptea era mai înfricoșătoare, mai urîtă și mai rău prevestitoare cînd era privită din cabina de comandă. Tot ce văzuse, văzuse printr-o bucată de plexiglas, așa că, vrînd-nevrînd, începuse să asocieze spaima și pericolul cu plexiglasul. Moartea, de asemenea. Cînd privea prin parbrizul vreunei mașini sau prin geamul vreunei ferestre, îl apuca durerea de stomac, dar, pînă în acel moment, nu înțelesese de ce. Interesantă descoperire făcuse. Numai că un pic cam tîrziu.

– Aaa. Asta-i... sînt...

– Ce scrii acolo... David... Pot să-ți spun așa...?

– Desigur. Închise carnetul. E jurnalul de bord.

Ea se aplecă spre el.

– Vrei să spui că ai notat tot ce s-a întîmplat?

– Mda, dar într-un stil foarte arid, strict formal.

– Îmi dai voie să mă uit?

Ea întinse mîna, iar el îi dădu jurnalul.

Se lăsă pe spătarul scaunului, îl deschise și, după ce îl răsfoi puțin, citi la întîmplare:

Ora 16:02: Trecut pe frecv. Tact. Alt. Gen. Laskov a transmis ultimul mesaj: E-2D ne va urmări cu radarul. Laskov renunță la ideea folosirii Phoenix-ului. Escadrila se întoarce.

Mai dădu cîteva pagini. 18:31: *Zbr. Sfirșitul. Hess mort din cauza fracturii craniene produse de o cărămidă pătrunsă prin parbriz în timpul rulării. Pilotul ar fi trebuit să ridice apărătoarea supersonică mai repede, în preg. aterizării. Putea evita moartea.* Ea privi cîteva clipe această ultimă notație și zîmbi forțat, închizînd carnetul.

– Ni se spune Poporul Bibliei și sîntem oameni cultivați. Cuvîntul scris ne-a ținut la un loc în vremea Diasporei. E ciudat că nimeni altcineva nu s-a gîndit să scrie într-un jurnal cronica faptelor noastre de aici.

– Păi... Becker găsi un chiștoc de țigară și îl aprinse. Asta nu prea este o cronică, doamnă Bernstein...

– Miriam.

El ezită.

– Miriam. E datoria mea să...

– Păi, tocmai asta e, David. Întotdeauna este datoria cuiva. A unui scrib, a unui librar, a unui cărturar, a unui comandant de navă. De-a lungul întregii noastre istorii, întotdeauna cineva a avut ca misiune realizarea și păstrarea relatărilor scrise. Iar uneori acestea au fost chiar foarte utile. Ezra era scrib, de la el avem singura relatare a repatrierii exilaților din Babilon. În epoca noastră un căpitan de aeronavă ar putea îndeplini cu succes această menire.

– Probabil.

Ea se aplecă înspre el.

– Nu pot să te conving de importanța rolului tău, dar cred că trebuie să te conving să ascunzi cumva carnetul ăsta.

– Probabil că e o idee bună.

Ea făcu gestul de a înapoia jurnalul, dar ezită.

– Dacă nu te superi, aș putea să scriu și eu propria mea variantă asupra celor întîmplate aici? N-o să ocup prea mult spațiu.

Becker zîmbi forțat.

– Scrie cît vrei. Tocmai am făcut ultima notare, cred.

– Îți mulțumesc. Ai cumva indigo? Aș vrea să fac și o copie a rîndurilor pe care le voi scrie. Vom îngropa carnetul și vom lăsa copia în aeronavă.

Becker găsi o coală de indigo în sacul de voiaj.

– Nu, carnetul trebuie să rămînă la bord. Putem îngropa copia ta.

– Perfect. Ea luă indigoul. Îți mulțumesc.

– Dar să știi că nimeni n-o să le vadă.

Ea se uită la el.

– David, Rugăciunea Ravensbrück a fost scrisă pe un petic de hîrtie.

– Rugăciunea asta e foarte importantă pentru tine.

– A fost. Privi o vreme pe geam. Nu era semnată, dar lagărul era compus în majoritate din femei, așa că asta ar putea fi un indiciu. Își trecu o mînă peste chip. Mi s-a spus... că mama a murit la Ravensbrück. De aceea îmi place să cred că, poate, ea a scris-o. Coborî și mai mult vocea, încît aceasta abia dacă se mai auzea, din cauza zgomotului de afară. Cîndva, cuvintele ei aveau o semnificație mai mare. Acum nu mă mai gîndesc decît la persoana care a scris-o... cîtă credință. Credință că rugăciunea va fi găsită, dar, mai cu seamă, că, după acea epocă de teroare, vor mai rămîne destui oameni care să găsească vreo valoare în acele vorbe. Și iată că rugăciunea a supraviețuit pe un petic de hîrtie, spre deosebire de autorul ei care, probabil, a murit. A fost reproducă de un milion de ori și ar supraviețui încă unui holocaust. Geneza a fost scrisă mai întîi cu negru de fum, pe un papyrus, David. Deci, dacă acel prim scrib ar fi ascultat de cineva care vorbea ca tine, astăzi nu am ști cum s-a născut lumea, îi zise ea, zîmbindu-i din nou.

Se strădui și el să surîdă.

– M-ai convins.

– Bine.

Ea luă un stilou de-al lui, se aplecă peste jurnalul de bord și începu să aștearnă repede și cursiv caractere ebraice pe hîrtie.

Deodată ridică privirea. Ochii îi erau plini de lacrimi.

– Rugăciunea aceea era foarte importantă pentru mine, dar acum nu mai e, deoarece era o rugăciune a iertării – o chemare de a întoarce și celălalt obraz. Persoana care a scris-o a fost supusă celor mai teribile încercări, pentru a dovedi că are toate aceste calități, dar nu a dat înapoi. Și eu am fost supusă unor încercări aici, nu dintre cele mai grele și nu așa cum au fost cele de la Ravensbrück – și iată că nu mai pot ierta. Adevărul e că sînt fericită că s-a întîmplat așa. Abia aștept să îl împușc pe cel dinții soldat inamic care își vîră capul aici. O să mă căiesc dacă înainte de a muri voi provoca durere și suferință unor prieteni de-ai mei, dacă din cauza asta vor rămîne văduve, orfani și părinți fără copii. Îmi va părea rău pentru ei, deși nu am nimic personal cu vreunul. Înțelege? Ți se pare chiar atît de îngrozitor?

El clătină din cap.

– Ochi pentru ochi.

– Da. Și dinte pentru dinte.

Întoarse pagina jurnalului și continuă să scrie.

Fără să se uite la ceas, Hausner simțea că se apropie zorile. Lupta aproape se încheiase și israelienii nu mai trăgeau decît sporadic în josul coastei.

Așbalii înaintau cu prudență, și totuși fără prea mare teamă, rîzînd și strigîndu-se unul pe altul prin perdeaua de nisip. Erau conștienți că această aparentă epuizare a muniției israeliene putea fi încă o șmecherie. Dar chiar dacă era vorba de așa ceva, israelienii riscau foarte mult. În realitate, un grup ofensiv pătrunsese deja în cadrul perimetrului, la capătul sudic al acestuia, găsind tranșeele goale.

Înaintau încet prin întunericul răscolit de vînt. Simțeau acum mirosul de sînge și îl savurau. Pătrunseră prin abatiza distrusă și ajunseră pe creastă. Se opriră, curioși, la tranșee, apoi le traversară, simțind acea exaltare ușoară, produsă de pătrunderea în spațiul atîta timp inaccesibil al inamicului.

Din cînd în cînd, cîte un glonte israelian îi împrăstia și le încetinea avansarea, dar în cea mai mare parte a timpului, vîrfurile dealului erau învăluite de o liniște stranie, făcînd abstracție de zgo-

motul constant al vîntului, pe care însă nimeni nu îl mai percepea în mod conștient.

În termeni militari, rezistența era neînsemnată și dezordonată. Așbaliilor le mergea totul din plin, dar încă mai era nevoie de răbdare și precauție. După ce ajunseseră atît de departe, nici unul dintre atacatori nu dorea să-și piardă viața la numai cîteva minute de asaltul final. Cu toții voiau să se bucure de roadele victoriei.

Așbaliilor evitau să răspundă focurilor rare ale israelienilor, de teamă să nu atragă asupra lor alte tiruri. Își transmiteau, în liniște și întineric, tot felul de semnale și încercau să se unească pentru a forma o singură linie ofensivă care să măture terenul neînclinat. Nu voiau să piardă pe nimeni în cursul ofensivei. Așbaliilor din centrul liniei de înaintare începeau să zărească vag contururile avionului Concorde ori de cîte ori apărea o spărtură în norii groși de praf.

Israelienii se retrăgeau încet și pe tăcute, trăgînd numai atît cît să îi țină pe așbali la distanță și să le încetinească înaintarea. Nu exista nici un plan, nimeni nu mai dădea ordine de la postul de comandă, dar, cu toate acestea, retragerea era ordonată. Aproximativ jumătate dintre israelieni se hotărîseră să scape fugind în josul coastei de vest, în timp ce ceilalți rămăseseră pentru a-și înfrunta destinul acolo unde se aflau.

Răniții fură scoși din colibă și transportați în Concorde, acolo unde se credea că aveau mai multe șanse de a supraviețui masacrului, dacă reușeau să scape de prima și cea mai sîngeroasă fază a acestuia. Cu toate acestea, circulau zvonuri insistente cum că aveau să fie uciși înainte ca așbali să pună mîna pe ei. Se părea că există unele neînțelegeri cu privire la această chestiune.

Israelienii de pe coasta de vest trăgeau în jos, către Eufrat, încercînd să afle dacă era cineva acolo. Folosindu-se de aparatul său de emisie-recepție, Ahmed Rish ordonă forțelor de acolo să riposteze. Nu voia ca evreii să se avînte, la întîmplare, într-un măcel în josul coastei. Voia să îi aibă pe toți sus, pe deal.

Aşbalii de pe malul fluviului traseră în susul taluzului şi inimile tuturor evreilor părură să stea în loc în clipa în care descoperiră ceea ce ştiuseră de fapt încă de la început – că nu aveau nici o cale de scăpare. Se stîrni un val de confuzie, iar cîţiva dintre cei care se bizuiseră pe această salvare începură să plîngă.

Hamadi recepţionează o chemare prin radio de la ofiţerul de serviciu din spatele frontului, Al-Bakr.

– Aici Hamadi. Ce? Cine e? Păi, aflaţi! A vorbit pînă la capăt? Operatoarea din Bagdad confirmă? Ce spunea? Da, ştiu că nu înţelegi ebraica, la dracu'! Sînt sigur că ştie araba. După ce îi scoţi un ochi, o să vorbească. Da. Ține-mă la curent. Îi înapoie telefonul operatorului. Ahmed, zise apoi, uitîndu-se spre Rish.

Acesta se întoarce către el în timp ce continuau să avanseze lent prin praf.

– Am înţeles destul. N-are nici o importanţă.

– Dar a reuşit...

– Nu contează.

Hamadi se întoarce cu spatele. Simţea tot mai mult că soarta sa era pecetluită. Erau înconjuraţi din toate părţile de forţe asupra cărora nu aveau nici un control. Dacă s-ar întoarce şi ar pleca, ar mai apuca să vadă soarele răsărind deasupra Persiei. Dar nu mai putea face asta, aşa cum nu-l putea omorî pe Rish.

John McClure privea la trasoarele verzi care porneau arcuit din josul taluzului şi treceau prin faţa gropii sale.

– Nu vom coborî pe acolo. Îşi puse ultimele două cartuşe în pistolul Ruger. Ei, domnule colonel, ai învăţat cum se spune „duceţi-mă la ambasadorul american“?

Richardson îşi îmbracă, cu grijă, tunica albastră şi şi-o încheie.

– În următoarele cîteva minute va trebui să fim foarte precauţi, McClure. Viaţa noastră ar putea depinde de un gest sau de un cuvînt înţeles greşit.

McClure plasează prima cameră încărcată a revolverului în dreapta perculatorului.

– De ce faci asta, Tom? Richardson își îndreptă cravata și scutură, fără nici un rost, câteva fire de praf de pe umeri. Te-am întrebat, de ce faci asta?

Richardson îl privi, stînd în groapa micuță.

– Ce anume?

McClure armă pistolul, iar cilindrul se roti la stînga, astfel încît cartușul era acum sub percutorul ridicat.

Richardson își găsi chipiul și îl întoarse, scuturînd praful și nisipul din el. Privi în jos, către țeava pistolului.

– Banii. Am o slăbiciune pentru lucrurile scumpe.

– Cîți bani, Tom?

– Un milion. În dolari americani.

McClure fluieră încet.

– Nu-i rău.

– Nu. Depuși, în siguranță, într-o bancă elvețiană. Urma să mai obțin unul după, dar acum mă cam îndoiesc.

– Poate că, totuși, își respectă promisiunea, Tom. Oamenii ăștia au din belșug.

– Asta așa e, John. Au atît de mulți bani obținuți din exportul de petrol, încît nici nu știu ce să facă cu ei. În Occident există o hemoragie de dolari care e tratată cu perfuzii de petrol.

– Interesantă figură de stil, Tom. Numai că nu vorbim nici despre asta, nici despre Israel, ci despre tine, Tom, colonel al Forțelor Aeriene ale Statelor Unite, care a vîndut documente unei puteri străine. Asta e împotriva legii – chiar și în America.

Richardson își aranjă chipiul pe cap.

– Nu prea am trecut pe acasă în ultima vreme, așa că nu pot verifica asta, John. Pînă acum nu era nici o problemă dacă publicai documente secrete ale Pentagonului. Ești sigur că încă mai e interzis prin lege să vinzi documente unei puteri străine?

– Nu trage de timp, Tom.

– În regulă. Ei bine, cînd voi ajunge acasă, voi ispăși. Oricum, te-aș ruga să lași jos chestia aceea. N-am de gînd să fug.

– Oamenii vorbesc mai bine cînd au în față un pistol. McClure scuipă un băț de chibrit. Credeam că îți plac oamenii ăștia.

– Nu prea mai e la modă să fii antisemit pe față în zilele noastre.

– Înțeleg.

Pe chipul lui Richardson se petrecu o schimbare remarcabilă. Gura i se încleștă, ochii i se îngustară.

– Am mers o dată la Clubul Ofițerilor și am sărbătorit nu știu ce cu piloții israelieni, pe care îi antrenam la Travis în 1967. Am fost alături de ei în 1973, după dezastru. Următorul lucru pe care îl știu este că cineva pune o vorbă bună pentru mine și sînt detașat aici. Era să vomit cînd am primit înștiințarea. McClure nu reacționează. După cîteva secunde, Richardson privi în sus spre acesta. În orice caz, nimeni nu trebuia să fie rănit, zise el în șoaptă.

– Dar nu despre asta vorbim, Tom. Poate că nici mie nu-mi plac, dar m-aș lăsa torturat mai curînd decît să-i trădez. Și știi de ce, Tom? Pentru că, așa cum spune Unchiul, pentru asta sîntem plătiți... Tom.

Richardson nu luă în seamă discuția. Fața i se îmblînzi.

– Apropo, John, spuse el clar. Pot să te cumpăr? O sută de mii?

– Regret.

– Jumătate?

– Las-o baltă, zise McClure, găsind ultimul băț de chibrit.

– Plus celălalt milion, dacă pun mîna pe el?

McClure părea să nu-i dea atenție. Continua să mestece chibritul, vorbind în același timp:

– Spuneai că nimeni nu trebuia să fie rănit, Tom. Și totuși, o mulțime de oameni au fost răniți. Chiar foarte grav, Tom.

– Știu. Îmi pare rău pentru toate acestea, John. Nu trebuia să se întîmple așa. Cine ar fi putut prevedea? Acesta e marele meu regret. Atîtea pierderi.

Privea tăcut spre norii de praf.

– Dacă nimeni nu trebuia să fie rănit, de ce ai ales avionul 02, Tom?

Richardson își linse buzele uscate.

– Ȧăăă... în regulă... *Dacă* avea să apară vreo problemă, atunci O1 trebuia să ofere dovada... Știam că numai Avidar putea crea probleme. În nici un caz Becker.

McClure lăsa să-i scape un fel de rîset.

– *Știi?* Cum de poți ști asemenea lucruri? Ce-ar fi fost dacă, în ciuda a tot ce știm despre natura umană, Becker ar fi bravat, iar Avidar se preta jocului vostru? N-ar fi trebuit să te descurci la cîteva mii de metri înălțime, băiatule?

– Risc asumat, John. Vezi, am riscat cu propria-mi viață. Nu sînt un laș. Continua să privească prin perdeaua de praf. Aud voci. Să ieșim și să ne predăm sau să rămînem aici și să-i așteptăm?

– Ești al naibii de nerăbdător să te predai gerbililor ăstora sau cum naiba le-o fi zicînd. Crezi că îți vor face o primire de erou? Fraierule! Și-apoi, o să mă ucidă și pe mine, ca să fie siguri că nimeni nu știe nimic despre tine.

Richardson clătină, zîmbind, din cap.

– Nu, nu mă vor omorî. Rish are un șef, iar eu am vorbit cu acesta și am stabilit o garanție pentru siguranța mea. Am prevăzut că vom avea probleme cu Rish. Dacă voi fi ucis, la Ambasadă va fi deschisă o scrisoare care se află într-un seif. În ea sînt pomenite nume ale unor teroriști arabi care activează în Israel, inclusiv numele celor cu care am luat eu legătura. Am gîndit în perspectivă, John. Nu-i voi lăsa să-ți facă nici ție vreun rău, mai adăugă el după o scurtă pauză.

– Mulțumesc, Tom. Ești mai bun decît ambasadorul american. În fine, mă întreb dacă Rish îi mai ține în frîu pe tipii ăștia... sau dacă se mai stăpînește pe sine. Mă gîndesc că sînt atît de frînți de oboseală, încît or să te mănînce copt... Dar poate că n-o vor face. Păru să se gîndească la ceva. Știi, Tom, justiția americană e foarte blîndă în ultima vreme. De aceea nu-ți pasă dacă te voi duce acasă. În majoritatea țărilor te-ar spînzura într-o închisoare și ar uita de tine. Însă în Statele Unite ale Americii, o curte marțială sau un proces federal te va condamna la zece, maximum douăzeci de ani – asta în caz că se va putea obține o condamnare – din care vei executa șase sau și mai

puțin. După aceea vei merge direct în Elveția, iar Statele Unite nu te vor preda Israelului, căci asta ar stîrni un adevărat scandal.

– Nu eu fac regulile, spuse Richardson, privindu-l cu precauție.

– Nu, în schimb, eu da, uneori. Atunci cînd sînt autorizat.

Făcu o pauză. Spuneai că, dacă mori, identitatea multor teroriști ar fi aflată?

– Stai! Nu e nevoie de încă o vărsare de sînge, John. Trebuie luate în considerare mai multe lucruri.

– Așa e, și, dacă aveam mai mult timp, poate că ieșea ceva bine. Dar noi nu mai avem timp..

– Așteaptă! Richardson întinse instinctiv mîinile înainte. Îți pot garanta siguranța. Oamenii ăștia...

McClure ținu cu pistolul între mîinile lui Richardson și trase de la cîțiva centimetri de inima acestuia. Lovitura îl făcu pe Richardson să zvîcnească din cap, pălăria sa de ofițer căzînd, fiind luată de vînt și purtată spre vest.

David Becker coborî repede pe rampă, ținînd în mînă copia la indigo a scurtei cronici scrise de Miriam Bernstein, înfășurată în cîrpe și plastic. Se opri într-un punct de la baza rampei de pămînt și săpă rapid o groapă, folosind o bîmă de aluminiu. Se gîndea că e inutil, dar ea părea foarte preocupată de acest amănunt. Era destul de curajoasă, nu dădea semne de isterie și panică în fața morții. Totodată, se comporta ciudat cu aceste notițe, așa încît crezu că cel mai bine e să îi facă pe plac. Așeză pachetul în groapă și îl acoperi imediat. Jurnalul de bord, conținînd și originalul mărturiei sale, era ascuns sub o trapă din podeaua cabinei. Exista o șansă ca, într-o zi, Israelul să readucă avionul în patrie, astfel încît un muncitor să descopere jurnalul. Dar, în privința cronicii îngropate, se întreba dacă aceasta avea să fie descoperită vreodată. Poate că da. La urma urmei, și el îl descoperise pe Pazuzu.

Se ridică și își șterse mîinile. Auzi doi arabi care își strigau ceva, cuvintele lor acoperind zgomotul vîntului. Erau la mai puțin de două sute de metri depărtare. Un israelian trase înspre locul unde se auziseră vocile, și de acolo răsună un strigăt de

durere. Nu, își spuse Becker, când au să ajungă aici, nu vor fi tot-mai bine dispuși. Totuși, nu regreta decizia de luptă și nu auzise pe nimeni spunând că regreta.

Veni către roata din față și îi vorbi lui Peter Kahn, care încă mai lucra la unitatea energetică auxiliară.

– Hai, Peter, e cam târziu pentru asta. Vino pe punte.

Kahn își scoase capul de sub aparat.

– Pentru ce naiba? Uite, când vor ajunge aici, vreau să îl vadă pe Peter Kahn chinuindu-se cu rahatul ăsta de unitate energetică. Poate că le va fi silă de mine și-mi vor da un bilet pentru Lod.

Becker zîmbi.

– În regulă... Eu... Ne vedem mai târziu.

Kahn îl privi de jos.

– Așa e. Ne vedem mai târziu, domnule căpitan.

Becker se întoarse spre rampă și o urcă încet, nedînd atenție gloanțelor care șuierau prin aer în jurul lui.

Traversă aripa și intră în cabină. Trebui să-și facă, cu greu, drum printre răriți pentru a ajunge pe puntea de comandă. Ajuns înăuntru, se așeză din nou pe scaunul de lîngă Miriam.

– S-a făcut.

– Îți mulțumesc.

Urmă o tăcere prelungită. În cele din urmă, Becker vorbi.

– Am știut de la început că voi muri aici.

Miriam se întinse și îl atinse pe braț.

– Cred că ești cel mai curajos bărbat pe care l-am întîlnit vreodată.

Becker privi în jos, către panoul de comandă. Simțea că trebuie să facă ceva, dar avea ordin de la Hausner să rămînă în carlingă, indiferent de ce se întîmpla. Mări volumul aparatului de radio, parcurgînd cu atenție frecvențele. Avea să facă asta pînă cînd cineva îi trăgea un glonte în spate. Îi părea rău pentru Miriam – pentru toate femeile. Era convins că așbalii le rezervă un tratament special.

– Vrei să rămîi aici? Adică...

– Și eu am primit ordine.

Ea îi zîmbi.

El se uită pe geam.

— Văd cîțiva oameni care se adună lîngă colibă. Cred că vor...

— Da, îi văd și eu. O să rămîn cu tine, dacă nu te deranjează. Ezitînd ușor, el se întinse și îi apucă mîna, strîngîndu-i-o.

După mutarea răniților, grupul de evrei care plănuia să se sinucidă se adună în coliba plină de sînge și urît mirositoare.

Arabii nu își luau niciodată viața, dar nimeni nu fu surprins cînd înăuntru apărură și Abdel Majid Jabari și Ibrahim Arif. Era de la sine înțeles că pentru aceștia, mai curînd decît pentru oricine altcineva, era mai bine să fie găsiți morți.

Coliba era cufundată în cel mai profund întuneric, ceea ce făcea ca lucrurile să fie mai ușoare pentru toată lumea. Nu prea se vorbea, se auzeau doar pași și jumătăți de fraze abia rostite, cînd mai intra cineva.

După cîteva minute se păru că nimeni altcineva n-avea să li se alătore, dar nici unul dintre cei prezenți nu știa care e următoarea mișcare, și coliba se liniști deodată.

În total erau unsprezece bărbați și femei, adunați în trei grupuri mici în colțurile încăperii. Într-unul dintre grupuri se afla și Joshua Rubin, cel care pusese la cale acest pact al sinuciderii. Lîngă el zăcea pe podea Yigael Tekoah, mîhnit pentru că nu murise cînd fusese nimerit de gloanțele arabilor, după ce își strigase avertismentul din avanpostul în care se afla. Acum trebuia să înfrunte din nou moartea. Împreună cu Rubin și Tekoah se mai aflau alți patru consilieri ai membrilor Knesset-ului, doi bărbați și două femei, făcînd toți parte din Liga de Apărare Massada.

Într-un alt colț erau stewardul Yaakov Leiber și două stewardese, Beth Abrams și Rachel Baum. Beth își petrecuse ultimele două zile îngrijindu-i pe răniți și urmărindu-le suferința. Se transformase foarte rapid din tînăra veselă care fusese într-o persoană deprimată. Rachel Baum stătea întinsă pe podea, între Leiber și Abrams. Ca și Tekoah, ea refuzase să fie transportată

în Concorde împreună cu restul răniților. Avea dureri îngrozitoare și nu prea înțelegea de ce să aștepte în Concorde pentru a i se oferi noi suferințe. Îl îngrijise pe Kaplan și îl auzise dându-și duhul, fiind astfel destul de înspăimântată pentru a alege această soluție.

Yaakov Leiber se gândise la cei trei copii ai săi înainte de a lua această decizie, dar Rubin îl convinsese că nimeni nu va supraviețui celor ce le pregăteau așalii. Totuși, încă mai stătea pe gânduri. Vedeă că cele două stewardese aveau nevoie de prezența lui acolo. Le vorbea cu blîndețe, pe întuneric. Beth Abrams plîngea, dar Rachel Baum era liniștită. El îngenunche lîngă Beth și îi luă mîna într-a lui. Beth îngenunche la rîndu-i, apucînd mîinile celor doi.

În al treilea colț stăteau turcește Abdel Jabari și Ibrahim Arif. Aceștia trăiseră singuri printre oamenii aceștia timp de peste treizeci de ani, iar acum aveau să moară singuri, o dată cu ei.

Jabari își aprinse ultima țigară și îi șopti lui Arif:

– Știi, Ibrahim, am fost mereu convins că nu voi muri de moarte naturală.

Arif era palid și tremura. Își aprinse și el o țigară în încăperea întunecată și trase puternic din ea. Încercă să glumească:

– Încă mai pot să mor de un atac de cord. Trase din nou din țigară. Cum o s-o facem?

– Cred că mai sînt două-trei pistoale. Le vom folosi pe rînd.

Mîinile lui Arif tremurau atît de tare, încît abia putea ține țigara. Nu își dădea seama cum va ține pistolul în mîna. Se ridică.

– Nu cred că pot s-o fac.

Jabari îl apucă de braț și îl trase înapoi, în colț.

– Nu fi idiot, îi spuse pe șoptite. Ai auzit ce i-au făcut lui Moshe Kaplan? Ești în stare să-ți imaginezi, măcar, ce-ți vor face *ție*? Cruță-te de toate chinurile astea, amice.

Arif începu să plîngă, iar Jabari încercă să-l liniștească. Singurul lucru pe care îl regreta Jabari era că nu îi spusese adio lui Miriam. De fapt, aproape că nici n-o văzuse în ultimele două zile. Nu dorise să o împovăreze cu prezența lui, dar acum regreta

că nu petrecuse mai mult timp cu ea. Bănuia că ea se îndrăgostise de Hausner, iar el fusese foarte afectat de alegerea sa. Jabari credea în existența locului numit Rai, descris în culori atît de vii în Coran, și credea că va merge acolo, dar nu putea crede că Miriam nu avea să nu ajungă tot acolo.

– Hai, Arif, liniștește-te. Există o lume mai bună. Grădini răcoroase, fîntîni, valuri de vin și fecioare. Ce motiv ai să plîngi?

Yigael Tekoah, căruia nu îi plăceau arabii și nici nu agreea ideea de a-i avea ca membri ai misiunii de pace, strigă încet din partea cealaltă a încăperii:

– Abdel. Ibrahim. Curaj.

Jabari îi răspunse:

– E-n regulă, Yigael, îți mulțumesc.

Jabari încă mai regreta că nu putea s-o vadă pe Miriam înainte să moară. Era tentat să părăsească încăperea și s-o caute, dar nu voia să-l lase singur pe Arif. Așbalii erau prea aproape. Voia să fie sigur că îi răpește lui Rish bucuria de a-i chinui. Iar această așteptare nu era bună pentru nimeni. În cele din urmă, rupse tăcerea și întrebă care e procedura. Nimeni nu-i răspunse.

Sunetele focurilor se auzeau tot mai aproape, iar israelienii care încă mai luptau se aflau pe poziții destul de apropiate de adăpostul lor. În peretele de pămînt de afară se auzi o rafală de gloanțe care acționează ca un impuls pentru cei dinăuntru.

Rubin păși în centrul încăperii și, după ce își dresе glasul, spuse:

– Trebuie să acționăm foarte rapid. Făcu o pauză. Dacă vă este mai ușor, sînt gata s-o fac în locul vostru. Am două pistoale.

Jabari se ridică repede și se duse în mijlocul încăperii.

– Repede, dacă nu te superi.

Rubin nu-i răspunse, dar ridică un pistol și îl îndreptă către cele două puncte luminoase despre care știa că sînt ochii lui Jabari. Ținu pistolul fără să îl atingă pe Jabari și trase un singur glonț în fruntea acestuia.

Cînd ecoul prelung se stinse, se auziră șoaptele unei rugăciuni însoțite de suspine.

Rubin era ud learcă și își șterse instinctiv fața și brațele. Începu să tremure și nu mai putu spune nimic. Nu știa ce să mai facă. Hotărîrea de a duce la bun sfîrșit această misiune pentru toți cei de față îl părăsi și, întorcînd pistolul, se împușcă în inimă. Căzu pe spate într-un colț, lîngă cei patru consilieri. Una dintre fete țipă și leșină. Ceilalți trei îl așezară ușor pe podea. Cei doi tineri recuperară pistoalele. Își șoptiră repede ceva, apoi se ridicară și se duseră rapid în colțul în care stăteau ghemuiți Leiber, Abrams și Baum. Aprinseră două brichete și țintiră, apoi le stinseră și începură să apese pe trăgaci. Beth Abrams suspină, iar Leiber se aruncă între cei doi și fete. Unul dintre cei doi trase, dar nu păru să nimerească. Celălalt aprinse din nou bricheta pentru a ținti.

În colibă năvăli rabinul Levin și văzu tot ce trebuia să vadă înainte ca bricheta să se stingă. Îi înșfăcă pe cei doi tineri de gît și îi azvîrli pe podea. Le dădea pe întuneric pumni și picioare, strigînd și înjurîndu-i.

– Credeți că puteți să mă păcăliți? V-am găsit! Știam eu de ce sînteți în stare! Afară! Afară! Ieșiți de aici! Alerga nebunește prin încăpere, lovind la împlinire cu pumnii și picioarele. Călcă de cîteva ori peste trupurile lui Uri Rubin și Abdel Jabari. Lovi de mai multe ori trupurile cu piciorul, pînă cînd înțelese că erau morți. Afară! Afară! Ieșiți de-aici! Cum îndrăzniți! Cum îndrăzniți să faceți așa ceva! Duceți-i pe răniți în avion! Afară!

De cum intrase, prezența lui anihilase fascinația stranie care domnise în încăpere, și toți cei ce se puteau mișca ieșiră repede afară.

Rabinul Levin rămase singur în mijlocul colibei, tremurînd din tot corpul și cu ochii plini de lacrimi, care i se prelingeau pe față. Făcuse ceea ce trebuia să facă, dar nu era deloc sigur că el avea dreptate, iar ceilalți se înșelau. Se întrebă cum să facă să îi îngroape pe cei doi morți în scurtul răgaz care îi mai rămăsese. Se mai întrebă și cine sînt aceștia.

Ministrul de externe, Ariel Weizman, adună un mic grup de oameni cu arme ușoare în partea vestică a perimetrului, lîngă

șanțul săpat de McClure. Weizman îl văzu pe Richardson zăcînd în fundul gropii, uniforma lui albastră fiind deja acoperită de un strat de praf. Nu avea însă timp să facă speculații cu privire la sensul acestei morți sau la cel al dispariției lui McClure.

Ariel Weizman era hotărît să conducă acest grup mic în josul văii abrupte. Conform planului său, urma să își dea drumul rapid în josul pantei, sărind în fluviu în felul în care făcuse și Dobkin. Fără răniți, acest lucru era posibil. Regretă că Miriam Bernstein nu hotărîse să li se alăture, dar ea era foarte puternic influențată de Hausner, nevrînd să se urmească de la avion. Își alinie grupul la marginea crestei; toți purtau hainele portocalii din dotarea companiei. Se ghemui, luînd poziția unui alergător la start, și le ceru să facă la fel.

— Cînd număr pînă la trei, pornim. Fiți gata. Așteptați numărătoarea mea.

Dinspre postul de comandă veneau puține ordine. Mesagerii care încă mai trăiau alergau în continuare, aducînd numai vești proaste, iar Burg și Hausner nu mai transmiteau comenzi, ci doar sugestii și încurajări.

Hausner și Burg căzuseră de acord că întotdeauna vine o clipă cînd cele mai bune comenzi nu mai sînt ordine, așa încît lăsară instinctele civililor să acționeze în vederea supraviețuirii individuale.

Hausner se întoarse spre Burg.

— Ai vrea să preiei comanda acum, Isaac? Sînt gata să mă dau la o parte.

Burg zîmbi șiret și clătină din cap.

— Nu. Mulțumesc.

— Crezi că puteam face ceva și nu am făcut?

Burg se gîndi o clipă.

— Nu. Sincer vorbind, te-ai descurcat excelent. Poate că ar fi trebuit să fii puțin mai... diplomat... Poate că nu. Ascultă focurile de armă care se apropiau. Și oamenii noștri au fost extraordinari.

— Așa e.

Ultimii doi oameni din echipa lui Hausner care mai acționau, Marcus și Alpern, veniră la postul de comandă. Marcus schiță un fel de salut.

– Ce mai facem acum, șefule?

Hausner nu știa ce să-i spună. Se simțea obligat să nu tacă, dar nu se putea gândi la un ordin pe care să-l dea și nici la vreo expresie de recunoștință.

– Luați cu voi cât mai mulți ticăloși cu putință. Făcu o pauză. Și vă mulțumesc. Ați fost coloana vertebrală și sufletul întregii defensive. Ați făcut o treabă extraordinară. Nici unul dintre cei care vor supraviețui nu va uita asta.

Cei doi dădură din cap și dispărură în întuneric.

Burg puse o mână pe umărul lui Hausner.

– Cred că ai face mai bine să te duci la Concorde înainte să ni se taie drumul. I-ai promis, și te așteaptă. Eu o să rămân aici și o să încerc să fac ce se mai poate face.

Hausner clătină din cap.

– Nu. Nu vreau să văd ce îi vor face, și nici ea nu ține să asiste la ce îmi vor face mie. Știe asta și nu mă așteaptă.

– Înțeleg. Ai de gând să... știi...

– Nu. Nu îmi stă în caracter. Vreau să îi spun câte ceva lui Ahmed Rish înainte de a muri.

Burg încuviință din cap. Zîmbi ciudat.

– Am făcut-o lată, nu?

– Da, normal... Ascultă!

– Ce?

– Ai auzit... ?

– Da, da.

Hausner privi în sus. I se păru că vede o scînteie luminoasă. Auzea șuierul îndepărtat al motoarelor cu reacție. Îi strigă lui Burg:

– Ne-au găsit, Isaac. Ne-au găsit, la naiba!

Burg începu să facă gesturi largi.

– Aici! Aici sîntem!

Hausner zîmbi forțat.

– Au ajuns prea târziu pentru a ne ajuta, dar nu și pentru a-i distruge pe Rish și banda lui. Se întoarse spre Burg. Serviciul de informații al armatei mi-a recâștigat încrederea.

Burg era atât de emoționat, încât abia mai putea înțelege ce-i spunea Hausner. Apoi pricepu. Forțele aeriene – israeliene și irakiene – ajunseseră, numai că era prea târziu. Burg se liniști și trupul său păru să se încovoie. Încuviință din cap.

– Sper că Dobkin a făcut-o, fuse tot ce putu spune.

Hausner și Burg priviră în sus și văzură dîra luminoasă a unui proiectil tras pe cer.

33.

Primul lucru pe care îl făcu Laskov fu să își respecte ultima promisiune față de Becker. Prinse Lear-ul pe ecranul radarului la o sută șaizeci de kilometri și îl atacă cu o rachetă Phoenix cu rază lungă de acțiune.

Pilotul acestuia căsca, privind somnoros pe geam. Pilotul automat condusesese nava în zbor continuu spre stînga atît de mult timp, încît nu mai știa cît trecuse și i se păru că începe să aibe ameteți. Dedesubt, pămîntul era acoperit de nori de praf, dar aici, sus, totul era limpede și scaldat în lumina lunii. Zorile se apropiau încet și se părea că va fi o zi prielnică zborului. În curînd va trebui să plece la tabăra din deșertul Shamiyah, să realimenteze rapid și să se întoarcă – dacă nu cumva idioții ăia de jos aveau să termine odată. Căscă din nou.

Privi din nou pe fereastra din stînga și observă o flacără care străbătea cerul. O secundă mai tîrziu înțelese, cu uimire, că lumina se îndrepta spre el. Îl bătu pe umăr pe copilotul care dormea alături și amîndoi priviră cum obiectul își schimba direcția și îi urmărea pe măsură ce ei se mișcau în cerc. Pilotul scoase un strigăt lung de spaimă cînd își dădu seama despre ce era vorba. Phoenix-ul se aprinse cînd fu lîngă ei și păru că atîmă de peretele exterior al carlingii. Armurierii israelieni pictaseră imaginea frumoasei păsări Phoenix pe înfricoșătorul său omonim. Imensa pasăre părea că rîde în lumina primelor raze ale soarelui, iar în vîrfurile sale părea să sclipască un ochi îndreptat spre cei doi piloți, în fracțiunea de secundă dinaintea atingerii țintei și înghițirii ei într-o îngrozitoare minge portocalie de flăcări. Spre

deosebire însă de pasărea al cărei nume îl purta, aceasta nu avea nici o șansă de a renaște din propria cenușă.

Laskov își condusesese escadrila, folosindu-se de radar. Computerele le oferiseră piloților automați posibilitatea de a zbura la mică altitudine tot timpul, trecînd pe sub radarele irakiene și iordaniene. Nu prea aveau timp să se familiarizeze cu terenul, dar fiecare pilot știa că putea suplini puținătatea datelor primite la instructajul dinaintea zborului cu o abilitate și o dorință mai mare de a acționa. Zborul cu o viteză de 2 mach peste Iordania și vestul Irakului nu durase nici patruzeci și cinci de minute. Cu excepția aeronautei lui Laskov, care avea la bord două rachete Phoenix, toate celelalte nave nu aveau decît rachete aer-sol.

Imediat ce Lear-ul dispăru de pe ecranul radarului său, Laskov vorbi la microfon:

– Concorde 02, aici Gabriel 32. Mă auzi?

Miriam Bernstein auzi explozia de deasupra pe cînd stătea singură pe puntea de comandă, dar nu înțelese despre ce era vorba, de altminteri, nici nu îi păsa prea mult.

– Concorde 02, aici Gabriel. Mă auzi, Concorde?

I se păru că aude o voce îndepărtată care suna vag cunoscută.

– Concorde 02, Concorde 02, mă auzi?

Privi în jos, către aparatul de radio, ca și cum pînă atunci nu mai văzuse așa ceva.

– Concorde 02, aici Gabriel 32. Mă auzi? Răspunde, te rog.

Bîjbîi la butoanele și cadranele de volum și luă microfonul în mîină, dar nu reuși să înțeleagă cum funcționează.

– Teddy, Teddy! Te aud. Lăsa deoparte microfonul și părăsi în fugă puntea de comandă. Pătrunse în cabina plină de răniți și persoane care îi îngrijeau și strigă: Sînt aici! Forțele aeriene! Forțele aeriene!

Cabina se umplu de zgomot, iar ea rămase o clipă acolo, încremenită. Din spate auzea vocea lui Teddy Laskov ca prin vis.

– Concorde 02, aici Gabriel 32. Mă auzi? Mă auzi?

Ieși în fugă pe aripă și strigă:

– David! Domnule căpitan Becker!

Acesta coborîse din nou sub avion, încercînd să îl convingă pe Kahn să renunțe și să urce înăuntru ori, în caz că nu reușea, să își ia, cel puțin, la revedere de la el. Auzise șuierul rachetei și explozia și înțeleșese imediat ce se întîmplase. Era deja la jumătatea rampei de pămînt cînd Miriam îl chemă. Trecu în viteză pe lîngă ea, se rezezi în cabină și își făcu drum cu dificultate pe culoarul aglomerat, ajungînd pe puntea de comandă.

– Concorde 02, aici Gabriel 32. Concorde 02. Concorde 02. Răspunde, te rog.

Becker înșfăcă microfonul cu mîini nesigure și apăsă butonul în timp ce umbla la scală. Strîngea atît de tare de butonul pentru emisie, încît se temu că instrumentul de plastic se va sparge.

– Puternic și clar, Gabriel! Puternic și clar! Poziție critică! Critică! Arabii au pătruns în perimetru! Mă înțelegeți, Gabriel?

Lăskov aproape că sări de pe scaun.

– Puternic și clar! Înțeleg situația critică! Nu cedați! Nu cedați! Charlie-unu-trei-zero vine cu trupele de comando. Puteți rezista?

Vocea lui Becker tremura.

– Da. Nu. Nu știu. Ne poți ajuta?

– Sînt destul de departe încă. Și va trebui să reduc viteza pentru a ajunge la voi. Voi fi acolo în patru minute. Puteți să marcați luminos poziția pe care vă aflați?

– Da. Voi aprinde farurile de aterizare.

– Am înțeles. Dar JP-4?

– Da, da. Avem cocteiluri Molotov. Vom marca linia pozițiilor noastre cu foc. De asemenea, privește trasoarele, Gabriel. Ale lor se îndreaptă către interior în număr foarte mare. Noi tragem, din cînd în cînd, spre exterior.

– Recepționat.

Cîteva persoane rănite ușor se înghesuiseră pe puntea de comandă, în spatele lui Becker. Jaffe, membru în echipa lui Hausner, care, deși rănit, putea umbla, își făcu loc să iasă din

cabina de comandă și apoi, când ajunse pe aripă, strigă din toate puterile în mijlocul furtunii:

– Forțele aeriene ne vin în ajutor! Vin! Marcați pozițiile noastre cu kerosen. Unde e Hausner? Unde e Burg? Rezistați! Vin!

Esther Aronson alergă pe lângă Jaffe și sări de pe aripă. Se împiedică și căzu, apoi se ridică din nou și alergă către coasta de vest, încercînd să îi oprească pe ministrul de externe și pe cei din grupul său să pomească în josul pantei.

Strigătele cuprinseseră toată culmea dealului în cîteva clipe, și așbalii înțeleseseră o dată cu evreii ce se întîmpla.

Rish și Hamadi își îmboldeau trupele rămase în urmă. Cercul lor se strîngea tot mai mult în jurul Concorde-ului, pe măsură ce evreii se retrăgeau într-acolo. Fură aprinse și aruncate ultimele cocteiluri Molotov. Israelienii începură să folosească cele din urmă rezerve de muniție pe care le ținuseră pentru confruntările finale; în felul acesta tirul lor creșcu în intensitate.

Așbalii, care suferiseră atîtea pierderi în morți și răniți, înaintau fără tragere de inimă. Fiecare nouă pierdere provoca blestemele și vaietele tuturor. Ezitaseră încă de la început între dorința de a merge înainte și a încheia socotelile și cea de a rămîne pe loc, în speranța că totul se va termina de la sine, fără ca ei să fie nevoiți să moară, lipsind astfel de la violurile și masacrul care aveau să urmeze, fără îndoială. Acum însă, sosirea Forțelor Aeriene ale Israelului schimbase dintr-o dată situația. Erau obligați acum să captureze măcar cîtiva israelieni vii, și asta cît mai repede cu putință, dacă voiau, într-adevăr, să se poată folosi de acești ostatici în negocierile ce aveau să urmeze.

Traseră înspre Concorde când luminile de aterizare ale acestuia se aprinseseră, dar cum Rish nu voia să provoace o explozie a carburantului care să îi ucidă pe evrei, ordonă ca focurile să fie îndreptate doar spre puntea de comandă. În lumina slabă a primilor zori, conturul avionului devenea vizibil ori de cîte ori vîntul se mai oprea.

După explozia de sus, cîteva bucăți ale Lear-ului căzuseră pe pămînt, iar așbalii știură că nu mai au mult timp. Ca o ironie,

cînd aveau să apară avioanele cu reacție, cel mai sigur loc în care se puteau afla era în preajma israelienilor. Era, desigur, de preferat să fie chiar în Concorde, ținîndu-i ostatici pe israelieni. Avea să fie o cursă foarte strînsă. Cîteva minute puteau decide într-un fel sau altul.

Ministrul de externe își conduse grupul înapoi, la Concorde. Luară cu ei cadavrul colonelului Thomas Richardson, de la Forțele Aeriene al Statelor Unite. Îl căutară zadarnic pe McClure. Ministrul de externe vorbi cu rabinul Levin, care îi relată cele întîmplate în colibă. Hotărîră de comun acord că singura soluție era să îi pună sub observație pe cei care mai rămăseseră, așa că celor șase care nu erau răniți, printre care și Leiber, li se ordonă să stea în compartimentul bagajelor, în spate.

Trupul lui Uri Rubin fu purtat afară din colibă de cei doi oameni din Liga Apărării Masada și pus într-o tranșee care fusese săpată tocmai în acest scop.

Ibrahim Arif purta corpul lui Abdel Jabari ca pe al unui copil. Se poticni din cauza greutății și rătăci încolo și înapoi, cu ochii înlăcrimați. Refuză să lase pe cineva să îngroape cadavrul.

Miriam se ghemui pe aripă și văzu trupul prietenului ei în brațele lui Arif. Ochii i se umplură de lacrimi. Se ridică, privindu-i pe cei care se certau cu privire la soarta cadavrului.

– Arif, strigă ea.

Uriășul privi în sus.

– Arif, l-am iubit la fel de mult ca și tine. Dar acum e mort și trebuie înmormîntat. Religiiile noastre impun acest lucru. Te rog, înțelege. Timpul nu ne așteaptă. Fă cum spun ei.

Arif privea în sus și încerca să vorbească, dar nu își putea controla vocea. În cele din urmă, respiră adînc și strigă:

– Te iubea...

Se întoarse și alergă cît de repede putea cu greutatea aceea în brațe. Ajunse la groapa unde se afla Uri Rubin și îl privi pe

acesta. Se uită apoi la ochii deschiși ai lui Jabari. Adio, prieten drag. Coborî, cu atenție, trupul prietenului său peste cel al lui Rubin și aruncă cîțiva pumni de pămînt peste amîndoi. Exact în momentul acela, doi israelieni înarmați apărură în fugă de undeva și săriră în tranșee. Căzură, apoi văzură trupurile sub picioarele lor, dar nu voiră să renunțe la singurul adăpost pe o rază de cîțiva metri în jur numai din cauza asta. Începură să tragă prin pînza de praf. Unul dintre ei se întoarse spre Arif.

— Dacă nu ai armă, ar fi mai bine să te retragi. Se apropie.

Arif încuviință din cap și se întoarse, mergînd spre Concorde. Viața, își spuse el, este compusă din părți egale de stupiditate, teroare, ironie și durere. Rîvnea la grădinile răcoroase, cu valuri de vin și fecioare, unde se afla Abdel.

Copilotul lui Laskov, Danny Lavon, zări primul focurile de kerosen. Luminițele formau un dreptunghi destul de regulat în jurul farurilor de aterizare ale avionului. Trasoare verzi se îndreptau dinspre est către vest, spre Concorde. În sens contrar, nu zburau decît rareori proiectile. Din cînd în cînd, cîte un imens nor de praf acoperea sursele de lumină de dedesubt. De la înălțimea la care se afla, Lavon vedea soarele deasupra piscurilor munților Zagros, dar razele sale nu atinseseră încă Babilonul. Strălucirea acestora ar fi adus, poate, primele umbre ale dimineții, dar praful și nisipul erau imposibil de străbătut. Îi vorbi lui Laskov prin interfon:

— Focuri la ora unu, domnule comandant. În dreptul cotului mic al fluviului. Sîntem aproape deasupra.

— Recepționat. Văd.

Laskov ordonă escadrilei să zboare la foarte mică distanță de țintă.

Cele douăsprezece F-14 coborîră deodată. Apărură din înaltul cerului ca niște păsări uriașe de pradă, făcînd un zgomot puternic la joasă altitudine, înaintînd dinspre deșertul vestic și luînd-o direct spre dreapta. Laskov era cel dintîi. Dădu voie mai

întîi computerului să examineze terenul, pentru a fi sigur că nu își conduce echipa în vreo ridicătură nevăzută a terenului. Trecu la mai puțin de douăzeci de metri de vârful dealului și la încă mai puțin peste Concorde. Vuietul celor douăsprezece aparate F-14, care se apropiară rînd pe rînd, era asurzitor și înspăimîntător, iar praful și așa destul de agitat se ridică în nori uriași; pămîntul se cutremură sub avionul Concorde.

Fiecare avion coborî la fel, dînd, mai întîi, voie computerului și componentelor de orientare să cunoască terenul, menținînd uluitoarele avioane cu reacție la mică distanță de pămînt. Instinctiv, toți cei de pe deal se aruncară la pămînt sau se ghemuiră cînd avioanele de luptă îi asurziră și îi orbiră.

După ce trecură, Laskov ordonă unei jumătăți din escadrilă să se îndrepte spre sud și să fie pregătiți ca la nevoie să protejeze cu foc de arme aparatele C-130 și locurile pe care aveau să aterizeze. Se îndoia că acolo se mai afla vreun așbal, dar acestea erau regulile.

Hausner îngenunche și îl ajută pe Burg să se ridice.

— Aproape că ți-au smuls pipa din gură, Isaac. În regulă, aici ne despărțim, prietene. Tu te duci înapoi și ai grijă de aeronavă și de oamenii din ea. Eu voi conduce acțiunile de întîrziere a atacului.

— Te-aș contrazice, dacă aș fi convins că mai avem timp să ne certăm. La revedere, Jacob. Noroc.

Îl bătău pe umăr pe Hausner și se îndepărtă în fugă.

Hausner îi auzea pe așbali apropiindu-se dinspre est de punctul său de comandă. Se auzeau zgomote și dinspre sud, căci aceștia înaintau într-un fel de arc de cerc. Hausner luă un pistol calibrul 22 și îngenunche, așteptînd.

Marcus și Alpern apărură de undeva din norii de praf. Hausner îi strigă și ei veniră în fugă.

— Dați-mi un AK-47 și toată muniția. O să îi întîrzii cît mai mult din spatele ridicăturii ăsteia. Voi duceți-vă înapoi, la

Concorde, și ajutați la organizarea unei defensive acolo. Folosiți blindajul din sîrmă și orientați apărarea în jurul rampei de pămînt și al colibeii. Ar fi trebuit să săpăm tranșee de apărare și în jurul navei, dar acum e prea tîrziu. În regulă, de acum primiți ordine de la Burg. Și fără discuții. La treabă.

Îi dădură o pușcă și două cartușiere pe jumătate pline. Hausner smulse catargul îndoit din pămînt și îi dădu lui Alpern tricoul care înfățișa zona portuară a Tel Avivului.

— O amintire, Sam. Să o ai cu tine cînd le vei spune copiilor tăi povestea asta. Să nu creadă că ești un imbecil.

Alpern zîmbi și luă tricoul. Cei doi plecară, făcînd un gest de adio.

Hausner luă poziția în spatele movilei. Trase cîteva focuri de încercare, atrăgînd asupra lui cîteva riposte.

Imaginea aparatelor F-14 ale lui Laskov îl făcea mai fericit decît fusese vreodată. Dar, în realitate, totul era prea tîrziu. Jaffe îi raportase despre avioanele C-130 și despre trupele de comando aflate pe drum, dar, chiar dacă ar fi aterizat atunci, tot ar fi fost prea tîrziu. Trebuia să aterizeze pe terenurile mlăștinoase, să debarce, să umfle plutele, să traverseze Eufratul. Chiar dacă aterizau pe șosea și rulau pînă acolo unde mersese avionul Concorde, tot mai aveau de parcurs aproape un kilometru. Și nici nu auzea încă zgomotul greu al avioanelor cu patru motoare propulsoare.

Poate că parașutiștii i-ar fi salvat, dar pe întunericul și praful ăsta ar fi fost sinucidere curată. Terenul era îngrozitor, probabil că jumătate dintre ei ar fi aterizat în fluviu. Nu, era numai o desfășurare impresionantă de forțe, dar ea nu avea nici o influență asupra situației lor. Ba mai mult, o agrava. Înainte, așalii erau hotărîți să îi masacreze și, cel puțin, în felul acesta totul s-ar fi sfîrșit. Acum, pentru a se salva, erau constrînși să ia ostatici. Și după ce îi vor lua, acesta va fi doar începutul. Hausner spera că Laskov va prevedea acest lucru și va ști cînd ei vor ajunge la capătul puterilor, neezitînd atunci să înece în

napalm întregul deal. Cel puțin, în felul acesta aveau să scape de Rish și Hamadi care, se temea Hausner, puteau să se dovedească niște adversari mult mai abili în viitor.

Hausner își luă în gând un lung adio de la Miriam. Ezita între tentația de a se întoarce la Concorde pentru a-l rosti și gândul de a rămîne aici, unde măcar emoțiile sale erau în siguranță.

Din locul unde se afla, sub roata din față a avionului, Peter Kahn ascultase tot ce se întîmplase în timp ce lucra la UEA. Auzise strigătele și pașii grăbiți care se îndreptau spre aeronavă. Văzu cîșiva oameni fără arme urcînd rampa de pămînt care ducea la aripa avionului. Vedeau la o oarecare distanță cum alții îngenuncheau, trăgînd înspre locurile unde se zăreau scînteile armelor arabe. Pereții colibei fuseseră găuriți de gloanțe. Cîțiva oameni luară poziții în jurul rampei, iar o tînără se adăposti în spatele micuței sale platforme de pămînt. Se apropia sfîrșitul, oricare avea să fie acesta, dar el continua să lucreze la UEA.

Dintr-o dată se rostogoli de pe movila de sub roată, pași peste tînăra întinsă pe jos, își șterse mîinile și fața și, pornind în fugă către rampă, o urcă împreună cu alți cîțiva oameni care păreau obosiți și aveau hainele zdrențuite. Cînd ajunse pe aripă, Miriam Bernstein îl apucă de braț.

– L-ai văzut pe Jacob Hausner?

– Nu, doamnă Bernstein. Am stat tot timpul sub roată. De fapt, pe el îl caut și eu.

Văzu că o parte din rețeaua de blindaj care se aflate pe linia ofensivă era luată și așezată în avion, îndesată în dreptul geamurilor și pe pereții navei. Îl încîntă această inventivitate și gîndire calmă care se manifesta pînă în ultima clipă. Era o încercare, cel puțin.

– Doamnă Bernstein, ar fi bine să vă întoarceți înăuntru. Aici atragem focurile celorlalți.

Se eliberă din strînsoarea ei și porni spre Burg, care stătea în punctul cel mai îndepărtat al aripii din dreapta. Întinși lîngă el se aflau vreo șase oameni care trăgeau în întuneric.

Devenise evident pentru Burg și ceilalți că așalii nu voiau să tragă către aripi, riscînd să arunce în aer nava cu potențialii lor ostatici. De aceea, aripile deveniseră o poziție de tragere relativ sigură.

Kahn îl bătu ușor pe umăr pe Burg.

– Mă iertați.

Acesta se întoarse.

– A, salut, Kahn. Te felicit pentru eforturile făcute cu UEA, fiule.

– În regulă, domnule. Tocmai despre asta voiam să vă vorbesc... dumneavoastră sau domnului Hausner...

– Spune-mi mie, fiule. El nu-i aici.

Arată cu degetul într-o anumită direcție.

– Da, domnule. Cred că am reparat-o.

– Ai reparat-o...? Deodată, Burg izbucni în rîs fără să vrea. Ce? Cui îi mai pasă de asta, băiete? Treci în avion și ferește-ți capul.

Kahn spuse imediat:

– Cred că nu mă înțelegeți, domnule. Nu vor putea să ajungă aici la timp. Putem...

O explozie puternică îi zgudui cu tot cu avion. Un F-14 trecu în viteză pe deasupra, urmat de altul care avea un tun de 20 mm ce scotea flăcări. Al treilea se apropie dinspre Eufrat, iar cînd fu deasupra avionului Concorde dădu drumul unor rachete aer-sol. Acestea lăsară în urmă o dungă luminoasă și se prăbușiră peste vechile tranșee. Un alt F-14 aruncă o bombă SMART, ghidată prin laser, care se prăbuși peste coasta de vest, sfărîmînd crusta milenară de pămînt, aruncînd în aer cărămizi străvechi și tone de pămînt ce se prăbușiră la vale peste rîpa abruptă, către malul fluviului și în acesta, luînd și cîțiva așbali la vale.

Aparatele F-14 își duseră la bun sfîrșit toate misiunile. Pămîntul se zguduia și se cutremura, aerul trepida din cauza undelor de șoc ale tonelor de explozibil detonat deasupra vechii Citadele, care apăraseră timp de o mie de ani latura nordică a Babilonului și care de două mii de ani nu mai apăra nimic.

Pământul se crăpa și se mișca ritmic, aruncînd la sute de metri în aer nisip și argilă. Valuri portocalii de praf aprins și undele de șoc produse de mîna omului se ciocneau cu străvechiul vînt *Șerji*. Dîrele roșietice ale rachetelor brăzdau cerul asemenea stelelor căzătoare care îi fascinaseră atît de mult pe astronomii babilonieni. Avioanele F-14 dădeau un spectacol cum, desigur, Babilonul nu văzuse niciodată. Dar la atît se limita totul: la un spectacol. Laskov nu îndrăznea să trimită proiectile la distanțe suficient de mici pentru a fi eficiente. Și totuși, el reușea să îi facă pe așbali să rămînă cu capul la pământ, încetinind astfel acțiunea acestora. Ideea era să tragă cît mai mult de timp, ca trupele de comando să poată ajunge. Timp.

Burg rămase acolo unde se prăbușise.

– Ce? Ce spui? întrebă el, acoperind zgomotul exploziilor.

– Cred că pot pune în funcțiune UEA și deschide motoarele, strigă Kahn.

– Și ce dacă? Ce importanță are? Nu avem nevoie de aer condiționat, Kahn!

– Putem s-o ștergem dracului de aici! Asta e!

– Ești nebun?

O rachetă căzu la mică distanță de ei și făcu un crater în pământul de lîngă coadă, explodînd și aruncînd grămezi de pământ și șrapnele în Concorde.

Kahn își ridică din nou capul.

– Nu, nu sînt. Putem pune în mișcare pasărea asta uriașă.

– Pînă unde?

– La naiba, ce contează pînă unde? Totul e s-o mutăm de aici. Oriunde.

Burg privi în urma lui, sperînd să îl vadă pe Hausner venind pe rampa de pământ cu acea – de acum faimoasă – nonșalanță și îndrăzneală. Dar acolo nu era decît Miriam Bernstein care privea înspre întunericul înfricoșător. Se întoarse către Kahn.

– Spune-i căpitanului să încerce să pună motoarele în funcțiune.

Kahn sări în sus înainte ca Burg să apuce să adauge vreo limitare a ordinului său și se năpusti către ușa pentru evacuare

în caz de pericol. Intră în aeronavă și își făcu drum cu greu către puntea de comandă.

– David! Becker vorbea cu Laskov prin radio și îi făcu lui Kahn semn să tacă. David!

Becker urmasse un curs al Forțelor Aeriene ale Statelor Unite dedicat lansării și orientării loviturilor din aer, iar acesta se dovedea foarte util acum. Nu vedea mare lucru de pe puntea de comandă, dar încerca să ajute cum putea. Și trebuia să recunoască că îi plăcea ceea ce făcea.

– În regulă, Gabriel. Dacă mai ai bombe SMART, acum e momentul să le folosești. Trimite una către malul fluviului, la poalele dealului, în caz că a mai rămas acolo cineva. Încă mai e posibil să încercăm să fugim pe acolo și vreau ca malul să fie curat. Și mai expediază una în fața noastră, la vreo două sute de metri. O să încep să aprind intermitent luminile de rulare.

– Am primit mesajul cu privire la fluviu, 02, dar răspuns negativ în ce privește partea dinaintea ferestrei tale. E prea aproape.

Kahn îl scutura de umăr pe Becker, strigându-i totodată în engleză, limba lor maternă.

– La dracu'! Nu ai auzit? Am reparat UEA! Prefera engleza americană, ale cărei expresii nu le putea traduce în ebraică. Pune dracului în funcțiune porcăria asta de pasăre și hai să ne cărăm din rahatul ăsta!

O fracțiune de secundă, Becker rămase mut.

– Ai reparat-o?

– Da, da, am reparat-o.

Poate, își spuse Kahn.

Degetele lui Becker căutară butonul de aprindere a UEA. Nu credea că mai au destulă energie în baterie pentru a deschide UEA, dar ce se putea întâmpla dacă încerca? Apăsă butonul și privi instrumentele. Încercă să asculte, ignorând vuietul vântului și zgomotul bombelor care se auzau în carlingă, pătrunzând prin plexiglasul sfărâmat. În mod evident, UEA funcționa, dar nu se putea aprinde. Becker stinse luminile navei. Aveau oare bateriile suficientă energie pentru a ține în funcțiune UEA pînă

cînd combustibilul se aprindea? Fără a schimba un cuvînt, Becker și Kahn priveau cadranele aparatului de măsurat temperatura. Ochii lor urmăreau cu atenție, încercînd să observe orice tremur al acului care ar fi indicat începutul unei mișcări. Acul alb continua să rămînă nemișcat în dreptul ultimei gradații a cadranului temperaturii. Becker încercă obișnuitul: „Numai acum, Doamne. Numai acum.“ Dar nu se întîmplă nimic.

34.

Cele două imense aeronave de transport C-130 se apropiau la joasă altitudine dinspre deșertul vestic. Părăsiseră Israelul cu mult înaintea avioanelor F-14, dar cum viteza lor maximă de zbor era de numai 585 kilometri pe oră, călătoria durase aproape două ore.

Regele Iordaniei acordase de îndată dreptul de liberă trecere pe culoarul aerian nordic, către granița cu Irakul.

Cînd guvernul Irakului fu pus în fața unui *fait accompli*, aducîndu-i-se la cunoștință existența avioanelor F-14 pe teritoriul său, acesta consimți, cu anumită reținere, ca cele două cargouri C-130, care se apropiau de hotarele sale, să își continue zborul. Cealaltă variantă pe care o avea era să refuze accesul acestor aeronave în Irak și să ordone plecarea aparatelor F-14, trebuind totodată să caute o explicație stînjenitoare faptului că acestea pătrunseseră atît de mult în Irak. După o mulțime de pronosticuri pesimiste, transmise prin intermediul circuitelor telefonice, Bagdadul acceptase ideea unei operațiuni comune, iar primul-ministru israelian și președintele irakian pregătiseră un comunicat de presă în acest sens. Pentru ca acesta să se bucure de o mai mare credibilitate, Bagdadul trimise o mică unitate a armatei irakiene în susul fluviului Eufrat, pornind de la Hashimiyah, și ordonă garnizoanei Hillah să fie pregătită, cu toate că ambele guverne știau că aceste trupe, care nu prezentau încredere, nu erau în nici un caz gata să acționeze, ci dimpotrivă. Se credea că o mare parte a trupelor erau plătite de Ahmed Rish, iar ofițerii irakieni le supravegheau îndeaproape. Amîndouă guvernele știau că unitatea trimisă pe fluviu nu va ajunge la

Babilon la timp, pentru a participa la acțiuni, dar gestul de sprijin era important.

Alți câțiva ofițeri irakieni de la Hillah, se deplasară cu vehicule motorizate spre nord, către Babilon. Într-un punct aflat mai la sud de locul unde avionul Concorde atinsese solul puseră sub observație șoseaua Hillah-Bagdad și aprinseră lumini de-o parte și de alta a ei, pentru a o marca în această dimineață întunecată de norii de praf. Nici una dintre acțiunile acestea nu era absolut necesară pentru aterizarea aparatelor C-130, fiind totuși de mare ajutor în anihilarea riscurilor acestei operațiuni.

Irakienii își aduseră, așadar, contribuția, iar Bagdadul rămase acum în așteptarea rezultatului. Un dezastru militar israelian n-ar fi fost considerat o tragedie în unele cercuri irakiene, în vreme ce un succes ar fi fost, în mod evident, o urmare a cooperării Irakului. Bagdadul nu avea de pierdut. Se puteau aștepta la critici severe din partea palestinienilor și, poate, a unor guverne arabe, dar, în condițiile acelea, multe guverne arabe aveau să susțină, în mod oficial și din considerente umanitare, intervenția, în vreme ce Bagdadul avea să obțină o anumită bunăvoință din partea Occidentului, bunăvoință care putea fi transformată mai târziu în ceva mult mai concret. Părea, așadar, soluția ideală, mai cu seamă că israelienii făcuseră deja atîția pași ireversibili.

Căpitanul Ishmael Bloch și locotenentul Ephraim Herzel, care pilotau primul dintre aparatele C-130, văzură luminile de-a lungul șoselei Hillah și cotiră spre stînga, reducînd viteza. Trei dintre avioanele F-14, care supravegheau piste, trecură în viteză pe lîngă geamul lor și coborîră de-a lungul liniei pe care aveau s-o urmeze și ei pentru a ateriza. Marea navă de transport coborî foarte rapid, așa cum fusese proiectată să o poată face în cazurile de intervenție rapidă.

În cabină, cincizeci de oameni din trupele israeliene de comando își fixară strîns legăturile, pentru a se proteja de zguduitorul produsă de debarcarea desantului. Legăturile celor două jeepuri, unul dotat cu o pușcă de 100 mm fără recul, iar celălalt, cu o mitralieră calibrul 50, fură verificate și strînse.

Doctorii și infirmierele verificară legăturile aparaturii din unitatea mobilă și instrumentele medicale.

Căpitanul Bloch reduse din nou energia și urmări indicatorul care îi arăta scăderea rapidă a vitezei. Se întoarse către locotenentul Herzel.

— Când am dat cu banul pentru șosea sau mlaștini și am câștigat eu, alegînd șoseaua, n-ai spus nimic. De ce?

Imensa aeronavă părea să plutească la numai cîțiva metri deasupra șoselei măturate de vînt. Bloch încercă să mențină aparatul, care avea motoarele aproape oprite, în spațiul conturat de luminile de pe marginea șoselei, dar vîntul îl împingea spre stînga șoselei, iar cînd Bloch încercă să îl redreseze, devie și mai mult.

Cu ochii pe instrumente, Herzel zise:

— Credeam că ai ales șoseaua, pentru că o *considerai* o provocare.

Preț de o clipă Bloch se gîndi că va trebui să se înalțe din nou și să se întoarcă încă o dată, dar cum vîntul se opri cîteva momente, reuși să redreseze nava, plasînd-o deasupra șoselei, și coborî repede.

Cauciucurile care nu fuseseră umflate cît trebuie atinseră pista neregulată și smulseră din ea bucăți pe care le aruncară în toate direcțiile. Vîntul împingea nava uriașă către stînga, și, cum Bloch încerca să opună rezistență acestei mișcări, avionul se întorcea dintr-o parte într-alta, distrugînd, pur și simplu, șoseaua, lăsînd în urmă, pe măsură ce rula către nord, doar drum nisipos.

— Nevastă-mea e o provocare, amanta e o provocare. De ce naiba aș mai vrea încă o provocare?

Schimbă rotația motoarelor și apăsă frînele. Șuierul roților era asurzitor, iar cei din cabină își acoperiră urechile.

Herzel privi afară prin fereastra laterală în momentul în care nava făcu un mic ocol, urmînd șoseaua.

— Izzy, strigă el, mai lasă niște asfalt, ca să putem decola.

– Decolăm pe dracu'! După ce terminăm, mergem pînă la Bagdad.

La lumina farurilor de aterizare și a semnalelor aprinse pe margine, se zăreau afară cîteva vehicule irakiene sînd la distanță destul de mare unul de altul, lîngă șosea. Cîțiva le făcură cu mîna cînd aparatul trecu pe lîngă ei, iar Bloch și Herzel le răspunseră.

– Sînt prietenoși băștinașii? întrebă Herzel .

– Cît timp avem cincizeci de oameni din trupele de comando cu noi, vor fi foarte prietenoși.

Marea aeronavă începu să încetinească în apropierea punctului în care avionul Concorde atinsese prima dată solul. Bloch văzu, la lumina farurilor de aterizare, locul unde Concorde-ul începuse să distrugă șoseaua. Avioanele C-130 puteau face față unor astfel de condiții, în vreme ce Concorde-ul avea nevoie de întinderi mari de pistă perfect netedă. Îl admira pe pilotul acela nebun care reușise să îl facă să aterizeze. Bloch privi în sus. În depărtare se vedeau movilele Babilonului, conturate pe fundalul cerului care se lumina tot mai mult.

– Babilonul.

Herzel privi prin parbriz.

– Babilonul...Babilonul...

Ușa din spate se deschise înainte ca avionul să se oprească de tot, iar trupele de comando începură să sară afară, desfășurîndu-se pe ambele margini ale șoselei. Cîțiva ofițeri irakieni și funcționari guvernamentali îi urmăreau curioși dintr-un grup de vehicule kaki, staționate pe un delușor. Și trupele israeliene, și irakienii erau nervoși, dar, cu toate acestea, ambele părți pierdură ceva timp cu gesturi și alte întîmpinări prietenești.

Cele două jeepuri coborîră pe o rampă și o luară pe o parte și pe cealaltă a avionului, rămînînd pe șosea cînd trecură pe sub aripile uriașe. O echipă de comando organizează un perimetru de protecție a navei. Personalul medical de la bord începu să se pregătească pentru preluarea răniților.

Trei echipe de pușcași, fiecare comandate de cîte un locotenent și aflate sub conducerea generală a maiorului Seth Arnon, se răspîndiră pe ambele părți ale șoselei, alergînd pentru a ține pasul cu jeepurile. Se îndreptară către primele obiective – zona Porții Iștar, muzeul și casa de oaspeți.

Căpitanul privea din carlinga avionului C-130 către punctul unde se înălța Cîtadela nordică, luminată de flăcări portocalii, galbene, roșii și albe. Dinspre Babilon se revărsau către șosea zgomote ca de tunet.

– Îmi pare rău pentru amărîții ăia de acolo. Știi, Eph, vineri după-amiază, cînd au plecat, mi-am spus: „Ia te uită ce norocoși sînt ticăloșii ăștia care pleacă la New York, avînd plătite cheltuielile pentru toată perioada care le va fi necesară ca să aducă acasă un petic de hîrtie pe care să fie scris pace.“

Herzel privi în sus, prin parbriz, către fulgerele de pe dealul din depărtare.

– Nici mie nu mi se pare o plăcere deosebită să fii membru într-o misiune de pace.

Căpitanul Baruch Geis și locotenentul Yosef Stern nu observă semnalele irakiene pe întinsele terenuri mlăștinoase și nici cele trei avioane F-14 care le fuseseră trimise în întîmpinare. Geis se gîndea să aștepte apariția soarelui peste piscurile munților din depărtare, dar, cum urmărea mesajele transmise de David Becker lui Laskov și cum vedea consecințele luminoase ale dialogului acestora, înțelese că nu mai are prea mult timp la dispoziție. De fapt, poate că deja era prea tîrziu, dar nu voia să renunțe la a-și îndeplini pînă la capăt misiunea.

Căpitanul Geis voia să se apropie cît mai mult posibil de locul luptei, fără însă a intra în bătaia armelor mici de la Cîtadelă. Renunță să mai caute semnalele luminoase și alese o zonă la vreun kilometru mai la sud de lupte, loc care pe harta lui figura cu numele Ummah. Ciudat, își spuse Geis. Araba seamănă mult

cu ebraica. Ummah. Comunitate. Luă legătura prin radio cu primul pilot al celor trei F-14 care îl însoțeau.

– Vreau să aterizez în așa fel, încît să ne oprim undeva pe lîngă punctul marcat Ummah. Îmi poți oferi puțină lumină?

Pilotul combatant, locotenentul Herman Shafran, îi răspunse:

– Receptionat. Trimitem lumină în partea aceea.

Aparatul F-14 se apropie pe o axă est - vest și lansa o sursă de lumină de 750 000 de wați, cu parașuta. Cerul și pămîntul fură luminate feeric.

Geis îndreptă vîrfurile avionului direct împotriva vîntului *Șerji* și începu să reducă energia. Văzu înaintea contururile satului Ummah luminate artificial. Plasă aeronava la stînga față de sat și coborî flapsurile. Vîntul înălța aparatul și părea că îl face să plutească peste mlaștini.

Locotenentul Stern privi peste umărul său drept, pe fereastra laterală. Printre casele din Ummah păreau că se zăresc focuri aprinse pentru gătit. Vîntul purta parașuta luminoasă către vest și aceasta se legăna ca un pendul, aruncînd umbre strîmbe pe pămînt. Lumina trecu pe lîngă carlinga avionului, iar Geis și Stern întoarseră privirile, evitînd strălucirea orbitoare pe care aceasta o răspîndi în cabina de comandă. Aparatul F-14 dădu drumul altei parașute deasupra fluviului, iar aceasta începu, de asemenea, să plutească spre vest, către ei.

În cabină, cei cincizeci de membri ai grupului de comando ascultau șuierul vîntului care continua să sufle și zgomotul motoarelor. În locul jeepurilor, aici se aflau douăsprezece bărci pneumatice cu motor. Toți cei de acolo aveau senzația că aeronava atîrnă, plutește, dar nu înaintează deloc. Mușchii li se încordaseră, iar cînd lumina pătrunse prin ferestre, pe frunțile și obrajii lor se putea vedea transpirația.

Doctorii și infirmierele discutau în șoaptă. Fiecare C-130 putea asigura îngrijirea a douăzeci și cinci de răniți. Dar dacă printre membrii misiunii de pace aveau să fie deja aproape tot

atîția răniți? Și în trupele de comando aveau să apară răniți. Și dacă mai luau prizonieri răniți?

În cele din urmă, căpitanul Geis reuși să coboare nava și să o mențină astfel. Mii de metri cubi de noroi se ridicară în aer și acoperiră avionul în timp ce acesta rula pe terenul mlăștinos către sat. Lumina parașutei de deasupra începu să scadă, iar pămîntul fu acoperit de umbră.

Chiar și în acea semiobscuritate, se vedeau cîteva case din Ummah. Dincolo de acesta, Geis văzu Eufratul. Inversă sensul de rotație a motoarelor și apăsă pe frîne. Imensa aeronavă se opri și se mișcă puțin înapoi, la mai puțin de o sută de metri de prima colibă.

Ușa din spate se deschise și trei echipe de comando săriră jos, se aliniară și înaintară spre sat. Un al patrulea grup se răspîndi pe distanță de o sută de metri și înconjură avionul C-130. Începură imediat să sape tranșee în noroi.

Maiorul Samuel Bartok trase o rafală Uzi în aer, dar nimeni nu ripostă. Spre nord, dincolo de fluviu, Bartok auzi sunetele luptei și văzu scînteile armelor. Își privi harta. Chiar dacă nu întîmpinau nici o rezistență în satul acesta și dacă erau în stare să navigheze în susul fluviului, către dealul unde avea loc confruntarea, tot le-ar fi luat vreo douăzeci de minute ca să ajungă într-o poziție care să le permită să tragă asupra arabilor. Dar și atunci nu putea garanta că i-ar fi împiedicat să avanseze înspre Concorde, dacă lansau o acțiune de ariergardă împotriva comandourilor sale. Cîți palestinieni erau acolo? Conform pilotului de pe Concorde, rămăseseră mai puțin de cincizeci, din cei peste o sută cincizeci. Era aproape de necrezut, pentru o misiune de pace. Maiorul Bartok zîmbi mîhnit.

Nu, nu putea fi adevărat. Trebuia să se pregătească pentru orice număr.

Linia soldaților deveni concavă pe măsură ce ocolea satul. La nord, primii israelieni ajunseseră la Eufrat. De fapt, cel dintîi care ajunse pe malul fluviului, soldatul Irving Feld, urină în apă.

Cîteva minute mai tîrziu, al treilea grup transmise prin radio că ajunsesese, de asemenea, la Euftrat, pe la sudul satului.

A doua echipă, condusă de maiorul Bartok, avans  direct către colibe.

De pe una din străzile mici  i întortocheate apăru un b tr n care înaintă spre ei. Privi peste capetele solda ilor către aeronava cu coadă înaltă de pe terenurile mlăştinoase, a cărei Stea albastră a lui David era luminată de cele dint i raze ale soarelui.   i ridică m na dreaptă.

– *Șalom alekhem.*

– *Salaam*,  i răspunse maiorul Bartok în arabă.

– *Șalom*, repetă b tr nul mai tare.

Maiorul Bartok nu era foarte surprins. I se spusese că s-ar putea să existe o comunitate ebraică pe undeva pe l ng  Babilon. Dacă ar fi avut timp, ar fi stat de vorbă cu b tr nul, dar nu putea pierde nici un minut.  i făcu semn cu m na.

– *Alekhem Șalom.*

După numărul colibelor de p m nt, socoti că în sat nu puteau locui mai mult de cincizeci de oameni. Strigă peste umăr către operatorul radio, în timp ce conducea echipa prin sat:

– Transmite la Ierusalim că am găsit un sat evreiesc. Privi pe hartă. Se cheamă Ummah.  ntreb -i dacă  i putem lua acasă. Chiar dacă nu ajungem la timp la Concorde, asta putem să facem.

Căpitanul Geis din C-130 preluă mesajul de la operator  i îl transmise la Ierusalim.

Prim-ministrul ascultă mesajul căpitanului Geis. Dădu ușor din cap ca pentru el. Evreii de la Babilon. Numai c  ei erau cetăţeni irakieni, iar a-i r pi nu era nicidecum un gest prietenesc. Iar dacă autoriza, prin radio, o asemenea mișcare, putea să afle Bagdadul, periclit nd întreaga misiune. Totuși, Legea întoarcerii stipula că orice evreu care dorea să vină în Israel putea s-o facă. Iar uneori era nevoie de un mic ajutor în acest scop. Precedente existau. Privi prin încăperea aglomerată. C teva persoane dădură

din cap în semn de încuviințare, iar altele făcură gesturi de respingere a propunerii. Multe chipuri exprimau perfect dilema în care se găseau oamenii aceia. Dar decizia trebuia s-o ia el. Nu mai era timp pentru dezbateri. Vorbi la microfon.

– Aveți destul loc?

Căpitanul zîmbi.

– Cum să n-avem loc pentru ei?

– Bine... bine, dacă vor să meargă...să vină acasă, atunci așa să fie. Terminat.

Istoria în curs de desfășurare. Sau poate dezastrul. Mersese deja atît de departe, încît nu îi era prea greu să ignore consecințele altor decizii periculoase. O dată ce făceai primul pas, totul mergea de la sine. Mai ceru o ceașcă de cafea.

35.

Laskov privea către soarele care își arunca primele raze peste munții și podișurile de dedesubt. Zări o imagine fugară a Babilonului, în timp ce trecea pe deasupra lui, și se întrebă cum poate fi acolo, jos. Simțea, vag, dorința de a ateriza, așa cum se întâmplase când zburase pe deasupra piramidelor Egiptului. Dar soarta lui era să observe lumea din scaunul său de piele, avînd mereu în nări mirosul uleiului hidraulic. Își petrecuse prea mult din viață deasupra acestui pămînt agitat, iar acum era nerăbdător să se amestece printre locuitorii săi.

Primi mesajele aparatelor care fuseseră însărcinate cu protecția aparatelor C-130.

– Recepționat. Schimbați acum locul cu mine și descărcați o parte din muniție pe deal. Dar cu grijă.

Se apropie pentru ultima oară la joasă altitudine, într-un zbor de bombardament. Cerul era luminat, dar, pe pămînt, furtuna menținea vizibilitatea la o rază de sub o sută de metri sau mai puțin.

Apăsă un buton și tunul de 20 mm deschise o potecă de la est spre vest, începînd de la zidul exterior al cetății pînă la coasta estică. Luă repede degetul de pe buton, în timp ce proiectilele treceau prin tranșeele goale ale israelienilor. Vizibilitatea nu era încă suficient de bună pentru a putea executa un tir eficient asupra arabilor, fără riscul de a-i lovi pe propriii oameni.

Deodată, în fața lui apără avionul Concorde, iar el trase de manetă și îl evită. În acea fracțiune de secundă văzu pe aripa lui

în formă de delta o femeie și își închipui că e Miriam. Părea să strige pe cineva.

Laskov dorea să afle de la Becker despre ea și întrebarea asta nerostită aproape că îl durea. Dar în Israel erau alte sute de persoane care voiau să afle vești despre cei dragi. Trebuia să aștepte și să afle o dată cu toată lumea.

Avionul său se înclină mult când trecu peste Eufrat și se îndreptă către sud, împreună cu șase din cele douăsprezece F-14, care urma să fie înlocuite de cealaltă jumătate a escadrilei. Acestea aveau să descarce acum încărcătura de la bord. Privi la cadrane și indicatoare. Zborul la mică altitudine, cu cea mai mare viteză, consumase foarte mult carburant. Și manevrele de luptă consumau mult combustibil, lăsându-i aproape pe multe de cuțit pentru călătoria spre casă.

Apăsă butonul aviafonului.

– Nu există vreo stație de alimentare pe aici?

– Ba da, zise Danny Lavon. Ia-o la stînga și mergi o mie de kilometri spre lumină, pînă ajungi la Lod. Acceptă și cărți de credit.

Laskov zîmbi. Îl prevenise pe Lavon să stea cu ochii pe cadranele respective, fără a i-o spune direct. Oare de ce vorbesc piloții pe ocolite și fac glume? Chiar și în Armata Roșie era obișnuit acest comportament idiot, iar americanii erau adevărați maeștri ai acestui joc, căci, probabil, ei îl inventaseră. Acum avea o răspîndire universală.

Cînd trecu peste aparatul C-130, care aterizase pe terenurile mlăștinoase, văzu cum cîțiva soldați lansau la apă bărcile pneumatice, folosindu-se de un mic chei de lut din preajma satului. Se uită la ceas. Trecuseră șapte minute de cînd avionul aterizase. Nu era rău. Îi transmise căpitanului Geis:

– Aici Gabriel. Sînt chiar deasupra. Frumoasă aterizare. Tot nu văd semnalele luminoase. O să urmăresc tot jocul.

– Recepționat, 32. Se descurcă bine în Babilon. Cum se comportă pe pămînt?

– Dă și fugi. Terminat.

Unul dintre F-14 coborî și dădu ocol avionului C-130. Celelalte două porniră către plute.

Laskov se afla acum pe malul estic al fluviului. Trecu peste aeronava care aterizase pe șoseaua Hillah. Rafale puternice de vînt loveau marele avion cargo, iar Laskov văzu că pilotul lăsase motoarele în funcțiune, pentru a putea controla aparatul cît timp se afla la sol.

Laskov zări casa de oaspeți și muzeul, apoi turnurile Porții Iștar. Fuse tentat să expedieze ultima bombă SMART în casa de oaspeți, dar la Ierusalim propunerea fusese respinsă, cei de acolo crezînd că s-ar putea ca Dobkin să mai fie în viață. Laskov avea mari îndoieli în privința asta. De asemenea, conform unui mesaj al lui Becker și a unei afirmații a lui Dobkin, exista posibilitatea ca acolo să se afle o prizonieră israeliană, de asemenea, vie. El însă se îndoia și în privința asta. Oricum, în curînd aveau să afle. Văzu linia trupelor de comando și a jeepurilor apropiindu-se de zonă. Laskov știa că avea să aibă loc o luptă acolo, iar dacă trupele nu reușeau să cucerească obiectivul în zece minute, avea permisiunea de a trage asupra casei de oaspeți și a muzeului, dacă acest lucru era necesar. Dacă înăuntru se aflau prizonieri israelieni, era convins că aceștia aveau să înțeleagă. Știa că, dacă situația ar fi inversată, și el ar înțelege. Nu i-ar plăcea, dar ar accepta-o. La fel și Dobkin. Dobkin era militar.

David Becker apăsă din nou butonul de contact al unității energetice auxiliare. Aceasta începu să funcționeze – mult mai încet de data asta. Bateriile se consumau rapid... fără ca aprinderea sau măcar o încălzire să aibă loc. Privi peste umăr, către Kahn .

– Îmi pare rău, Peter.

În cabina de comandă pătrunse un glonț și amîndoi se aruncară la pămînt. Becker simți mirosul de Kerosen și înțelese că fusese lovit unul dintre rezervoare sau linia de alimentare.

– Încearcă încă o dată, zise Kahn. Încearcă din nou, David. N-avem ce pierde.

Becker strigă, acoperind zgomotul din jur:

– Ba da, putem pierde totul. Nu simți mirosul de kerosen?

– Nu miroase decît a plumb încins. Apasă!

– Mai am nevoie de baterii pentru a transmite mesaje!

– Pentru numele lui Dumnezeu, încearcă încă o dată!

Becker nu era obișnuit cu această lipsă de politețe și tact din partea lui Kahn, așa că fu surprins. Se uită la butonul UEA, apoi se uită prin parbrizul sfărîmat. Trei sau patru așbali mergeau pe creasta dealului, la mai puțin de o sută de metri distanță. Cineva, care semăna cu Marcus, trase o singură dată înspre ei cu pușca AK – 47, iar aceștia se aruncară la pămînt, căutînd un adăpost sau un loc unde să se ascundă pe terenul fără nici o denivelare. Prima rază încerca să străpungă norii de nisip, iar vizibilitatea era ceva mai bună acum. Becker vedea, de fapt, siluete întunecate mișcîndu-se departe, în lumina cenușie a zorilor. Se întrebă cine puteau fi.

Un F-14 trecu atît de jos, încît avionul Concorde se cutremură, nori grei de praf și nisip ridicîndu-se în jurul acestuia și învăluindu-l ca într-un giulgiu. Fără a fi măcar conștient, Becker atinse butonul UEA. Privi încet spre Kahn.

– Mi se pare mie sau...?

Kahn nu auzea nimic, dar simți vibrația și strigă, acoperind zgomotul unei rachete care tocmai exploda:

– Avem aprindere! Am reparat rahatul ăsta cu o cheie și o șurubelniță. L-am reparat! Să-l ia dracu' pe Hausner!

Lui Becker îi trecu prin minte că Peter nici nu se mai gîndea la ce avea să urmeze. El făcuse reparația, și cu asta basta. Acum era rîndul lui Becker. Lăsă UEA să funcționeze un minut, așteptîndu-se ca, dintr-o clipă în alta, aburii denși de kerosen să se aprindă și să-i arunce pe toți în aer. Dar se părea că vîntul îndepărta emanațiile. Se mai relaxă un pic. Energia pentru cazurile de urgență se epuizase pe măsură ce generatorul încărca

bateriile, iar sistemul primar intra din nou în funcțiune. Luminile și cadranele de la bord prinseră viață.

Becker își șterse fața și își trecu palmele peste partea din față a cămășii. Grăbi procesul de pornire a motorului exterior din dreapta. Acesta se aprinse ușor, ca și cum abia ar fi părăsit atelierele de întreținere de la El Al. Se uită la Kahn, iar acesta îi făcu semn că totul e în regulă. Becker se uită în jos, la indicatoarele de carburant. Nici măcar nu se mișcau. Stăteau, pur și simplu, fixate în dreptul semnelui roșu de la cifra zero. Acel unic motor în funcțiune înghițea cantități uriașe din combustibilul inexistent. Becker nu mai înțelegea nimic. Probabil, era vreun senzor defect. Era convins că undeva în avion exista un rezervor, unul din treisprezece, care era plin de carburant. Apăsă butonul pentru motorul exterior din stînga; acesta începu să se rotească rapid, după o ezitare de câteva secunde doar. Apoi, după ce scoase un nor alb de reziduuri, începu să se învîrtă normal. Apăsă butonul pentru motorul interior din dreapta, dar acesta se împotrivi. Insistă și îl convinse.

Kahn se ridică și se postă în dreptul panoului inginerului de zbor, acolo unde putea fi mai util. Privi pe rînd dispozitivele și observă diversele disfuncționalități din sistem. Acest avion n-avea să mai zboare niciodată, dar putea să facă cea din urmă rulare.

– Hai, hai odată, bătrîne!

Motorul interior din dreapta se aprinse, dar scotea un sunet ciudat. Becker apăsă pe butonul motorului interior din stînga. Nu se întîmplă nimic. Încercă din nou. Absolut nimic. Era ca și cum ai întoarce cheia de contact într-o mașină fără baterie.

Kahn îi strigă:

– Motorul ăsta nu primește curent. Cred că au fost tăiate contactele. Las-o baltă.

– Așa e.

Becker lăsă frînele și acționă cele trei motoare care funcționau. Nisipul care intra în ele le putea opri pe toate în

cîteva clipe sau puteau rămîne fără carburant dintr-un moment într-altul, dar Becker nu voia să slăbească frînele prematur – nu înainte de a fi eliminat orice urmă de împotrivire din partea lor. Strigă către Kahn:

– Toată lumea să intre în avion!

Kahn deschise ușa punții de comandă. În cabină, răniții fuseseră întinși în locurile unde se aflaseră scaunele sau, dacă se puteau ține cît de cît pe picioare, stăteau lîngă perete și țineau rețeaua de blindaj din material plastic în dreptul ferestrelor. Cei care îi îngrijeau pe răniți se aplecau cînd mergeau prin cabină. Cîteva femei și cîtiva bărbați cu puști le scoaseră prin hublouri și așteptară atacul final al așbalilor.

Kahn ieși în fugă pe ușa pentru evacuare în caz de urgență și ajunse pe aripă. Aceasta trepida datorită celor două motoare din dreapta. Pe imensa suprafață de aluminiu în formă de delta erau întinse cel puțin douăsprezece persoane care trăgeau înspre norii de praf. Jos, cîtiva oameni încercau să supraviețuiască, folosindu-se de vechiul truc al infanteristului care trage în gol cu puștile lipsite de muniție, simulînd un recul, pentru a-i ține la distanță pe arabi. Cîteva casetofoane încă mai lăsau să se audă sunetele focurilor de armă, dar acele trucuri erau deja cunoscute. Kahn îl văzu pe Burg acolo unde îl lăsase, la marginea aripii. Se grăbi să ajungă la el, strigîndu-i în timp ce fugea:

– O să-l punem în mișcare! Toată lumea înăuntru!

Burg făcu semn că auzise. Încercase să nu scape pe nimeni din vedere. Oamenii ministrului de externe fuseseră lămuriți, iar supraviețuitorii grupului sinucigașilor erau, de asemenea, în siguranță, păziți în compartimentul pentru bagaje. Toți răniții se aflau fie pe aripă, fie sub navă, fie în colibă, de unde continuau să tragă. Toți, în afară de Hausner și McClure, pe care nimeni nu-i mai văzuse în ultima vreme. Burg strigă de pe aripă, fără să fi fost nevoie, căci deja acum toată lumea, inclusiv așbalii, știa ce se petrece.

Ultimele persoane înarmate de la sol urcară și ocupară poziții pe aripa din stînga, iar alții rămaseră întinși la marginea aripii drepte. Doi bărbați se așezară sus, pe fuzelaj. Alpern urcă în fugă rampa, purtînd trupul lipsit de viață al lui Marcus. În curînd apărură și ultimii cinci oameni din forțele care avuseseră drept misiune întîrzierea adversarului. Burg își consultă încă o dată lista de nume. Totul părea în regulă. Forțele de comando aveau să îi dezgroape pe cei care fuseseră înmormîntați. Vor găsi, de asemenea, trupul lui Kaplan și, poate, pe cele ale lui Deborah Gideon și Ben Dobkin. Cu excepția lui Hausner și McClure, soarta tuturor părea cunoscută, deși nu putea fi sigur. Făcu repede niște notițe în carnetul său, își scoase pantoful și, după ce înfundă în el carnetul, îl aruncă departe de aeronavă. Dacă avionul ardea, cel puțin cei din trupele de comando aveau să îi găsească însemnările, știind cum să înceapă identificarea celor morți.

Burg alergă în întîmpinarea lui Alpern, care tîra trupul lui Marcus pe ușa de evacuare.

– Hausner?

Alpern ridică din umeri în clipa în care intră cu Marcus în avion.

– Știi că nu vine.

Burg încuviință din cap. Văzu privirea lui Miriam Bernstein. Îl auzise și ea pe Alpern.

Miriam se năpusti spre marginea aripii și fu cît pe-acî să sară. Burg o prinse de braț și o trase înapoi, însă ea începu să se zbată, dînd din mîini și din picioare, dar el o ținea cu toată puterea. Ea striga la el, cerîndu-i să o lase să fugă, dar, cu ajutorul altei femei, reuși să o tîrască înăuntru.

Așbalii știau că din spate se apropiau comandourile. Erau la limitele curajului, iar pentru mulți dintre ei acestea fuseseră deja depășite. Erau atît de obosiți, încît erau amorțiți și abia dacă mai dădeau vreo atenție celor ce se întîmplau în jurul lor. Fiecare pas

înainte devenea un adevărat calvar. Gurile, nările și urechile le erau pline de praf, erau orbiți de nisip. Începură să se gîndească mai mult la evreii din urma lor decît la cei din față. Fiecare bărbat și femeie începu să se gîndească la un plan pentru propria salvare, în cazul în care nu reușeau să captureze ostatici înainte de sosirea trupelor de comandă.

Totuși, continuau să înainteze, mînați nu doar de ideea că pentru a supraviețui trebuie să pună mîna pe israelieni, ci și de strigătele lui Ahmed Rish și ale lui Salem Hamadi. Așbalii erau încă o forță de temut, chiar și în starea în care se aflau în prezent. Erau asemenea tigroaicelor și tigrilor – căci, în orice caz, nu mai putea fi vorba de pui de tigri – care, deși răniți, trebuie respectați șiocoliți cu grijă.

Rish prinse două fete, două surori, care nu mergeau în direcția cea bună. Pretinseră că fuseseră induse în eroare de focul de armă care se auzea din spate și dezorientate din cauza oboselii, prafului și întunericului. Rish nu pierdu ocazia să întărească disciplina. Le forță să îngenuncheze și le împușcă în ceafă.

Pentru un moment Hamadi se gîndi că aceasta avea să fie proverbiala picătură care face să se reverse paharul. Dar execuțiile avură efectul scontat de Rish. Micul grup, compus acum din mai puțin de douăzeci și cinci de oameni, porni înainte mai grăbit, îndreptîndu-se spre avionul care duduia. Era uimit de capacitatea oamenilor de a îndura tirania și de a amîna momentul revoltei. Era o lecție pe care trebuia s-o țină minte, în cazul că avea să mai fie vreodată în poziția de conducător al unui grup.

Hausner fusese inițial surprins auzind că motoarele avionului pornesc dintr-o dată. Apoi își aminti de hotărîrea nezdruncinată a lui Kahn și zîmbi. Se îndoia că Becker va putea produce suficientă energie pentru a mișca din loc imensa navă cu vîrfurile îndoit și înfipți în pămînt și cu cauciucurile dezumflate. Era,

totuși, o încercare extraordinară. Chiar dacă trupele de ajutor se mișcau foarte repede, nu puteau fi încă destul de aproape. Era cu totul altceva dacă avionul reușea să îi întâmpine pe coasta de est. Asta i-ar surprinde pe toți, inclusiv pe David Becker, își zise Hausner. Kahn știuse mereu că va reuși să-l repare și fusese convins că îl va putea urni din locul acela.

Hausner îngenunche, trase și se retrase o dată și încă o dată. Cîteva dintre focurile expediate de pe Concorde căzuseră în apropierea sa, dar nu aveau ce face. Observă acum că tirul israelian era foarte slab și necoordonat și, pe măsură ce își încordă auzul, acesta se redusese pînă aproape de zero. Dintr-o dată motoarele se văitară, și el știu că Becker se pregătea să elibereze frînele. Privi în spate, peste umăr, și văzu strălucirea roșie a motoarelor. Se uită din nou în față și văzu că din norii de praf se îndrepta către el un șir de așbali, fugind și împiedicîndu-se, mînați din spate de vocea lui Ahmed Rish, care striga acoperind chiar și zgomotul avioanelor mari ale aeronavei.

– Mai repede! Mai repede! E ultimul vostru efort! Acum ori niciodată! Veniți, puii mei de tigru, urmați-mă la vînătoare!

Hausner înțelese de ce îl urmau oamenii pe Rish. Tonul și vocea lui îi erau cunoscute, iar dacă, în loc de arabă, ar fi fost limba germană, nu i-ar fi fost deloc greu să îi găsească locul. Unii oameni se nasc cu acest talent de a comanda, iar cînd mintea li se tulbură, rezultatele sînt înfricoșătoare.

Hausner se retrase acolo unde știa că se află mormintele. Găsi unul și se ascunse în el. Simți trupurile sub picioarele sale și se întrebă cine puteau fi cei care sfîrșiseră astfel. Se culcă la pămînt, așteptîndu-l în întuneric pe Ahmed Rish.

Locotenentul Joshua Giddel și grupa sa de comando rămăseră în urmă în timp ce celelalte două grupe, una cu un jeep, trecură pe lîngă casa de oaspeți și urcară pe Drumul Procesiunilor.

Cei zece oameni ai lui Giddel se aliniară, stînd cîte cinci de fiecare parte a jeepului pe care se afla pușca de 106 mm fără

recul. Începură să înainteze pe terenul plin de praf care separa muzeul de casa de oaspeți.

Împreună cu locotenentul, în jeep mai erau un șofer, doi pușcași și doctorul Al-Thanni, custodele muzeului. Locotenentul îl descoperise în biroul său din micuțul muzeu, făcându-și inventarul de primăvară, că și cum nimic nu se întâmpla în preajma ferestrelor sale. Îi amintea de povestea lui Arhimede, care rezolva o problemă de matematică atunci când asediatorii romani intrau în cetatea greacă. Marele inventator refuzase să se lase tulburat de evenimentele exterioare și fusese ucis de un roman care se înfuriase. Și, astfel, dintr-o dată, Arhimede devenise un erou și un martir al intelectualiilor, iar soldații fuseseră o dată în plus discreditați. Giddel își înfrînsese pomirea căreia știa că îi cedase soldatul roman și se mulțumise să împrăștie pe jos listele cu inventarul.

Acum custodele se afla în jeepul lui Giddel care parcurgea, zgâlțîindu-se, cele câteva sute de metri ce îl despărteau de următorul obiectiv. Îi vorbea lui Al-Thanni, acoperind zgomotul motorului:

– Cam câți așbali apreciați că ar putea fi în casa de oaspeți?

Doctorul Al-Thanni avea un apartament în casă, dar, în ultima vreme, dormea pe un pat de campanie în muzeu. Își lua încă masa în casa de oaspeți și folosea grupurile sanitare de acolo.

– Tinere, ei nu au încredere în mine. Își îndreptă ochelarii. Giddel îl privi cu subînțeleș. Totuși, bănuiesc că mai sînt cel puțin cincizeci de oameni, cu diverse răni, vreo zece infirmieri împreună cu un medic, câteva santinele și ofițeri de gardă.

– Clădirea asta are vreun subsol?

– Nu.

– E toată din beton?

– Da.

– E vreun oaspete înăuntru? Sau personal de serviciu?

– Nu. Sezonul n-a început.

- Alți civili sau necombatanti?
- Mai vin uneori fete din sat. Știi tu.
- Există radio? Țin legătura cu așalii de pe deal?
- Da. În hol e un radio. La pupitrul funcționarului, unde stă

omul de gardă.

- Răniții au arme?
- Da.
- Și arme grele? Mitraliere? Lansatoare de rachete?

Mortiere? Grenade?

- N-am văzut nimic de genul ăsta.
- Unde ar putea ține un prizonier?
- Aveau un prizonier – o fată; o țineau în biroul directorului.
- Era israelită?

Giddel știa despre prizoniera evreică din mesajul transmis de Dobkin la Ierusalim.

– Așa cred.

– Și generalul? Giddel îi spusese deja tot ce știa despre Dobkin, dar văzuse că Al-Thanni primise cu scepticism informația, crezând probabil că evreii se foloseau de prietenia sa cu generalul pentru a-i obține ajutorul. Nu l-ai văzut pe general?

– Ți-am mai spus că nu.

– Și n-ai auzit de el?

– Ți-aș fi spus.

– Unde ar mai putea ține un prizonier?

– Nu știu. Nu în camere, pentru că sînt pline de răniți. Nici în bucătărie. Holul sufrageriei e folosit pentru a se servi masa. Există o cameră de recreere, dar și ea e folosită. Cred că tot biroul directorului e cel mai sigur loc. N-am mai fost înăuntru de cînd spuneți că ați primit un mesaj de la el, așa că poate se află acolo.

Giddel privi în sus, către casa de oaspeți. Îi vedea conturul și cîteva lumini la ferestre.

– Unde se află biroul directorului?

— Cum intri pe hol, la stînga. Imediat lîngă ușa de la intrare. Ferestrele sînt în fața.

— Cine comandă acolo?

— Un tip numit Al-Bakr.

— E rezonabil?

Doctorul Al-Thanni își îngădui un rîset.

— Adică, crezi că ar fi în stare să negocieze mai curînd decît să se aventureze cu răniții săi într-o luptă?

— Întreabă-l.

Locotenentul Giddel privi către clădirea scundă. În mod incredibil, nimeni nu părea să observe mișcările care aveau loc. Jeeput continua să înainteze cu cinci kilometri pe oră, iar trupa mergea încet, o dată cu el. Casa de oaspeți se vedea mai bine acum, iar Giddel duse la ochi binoclul pentru timp de noapte. Văzu corturile din fața clădirii. În jurul casei se aflau cîțiva eucalipti care acopereau întrucîtva veranda. În partea stîngă a casei erau parcate cîteva vehicule. Văzu lumini la unele ferestre și fumul care ieșea din coșuri. Micul dejun. Pe veranda din dreptul fiecărui etaj stăteau cîteva oameni. Deocamdată nimeni nu părea să-i observe. Se întoarse către Al-Thanni.

— Crezi că ar da ascultare unor argumente *raționale*? Ai vreo influență asupra lui?

— Eu? Clătină din cap. Eu sînt, sau am fost, prizonierul lor. Nu înțelegeți greșit lucrurile. Nu fac parte dintre oamenii aceștia. Giddel se concentră din nou asupra casei de oaspeți. Cu precauție, Al-Thanni puse o mîină pe umărul locotenentului. Tinere, dacă aș ști că prietenul meu, generalul Dobkin, se află înăuntru viu, aș face orice îmi stă în putere pentru a-l scoate de acolo. Dar nimic din ce aș putea eu nu va avea vreo importanță pentru acești oameni. Am văzut cum s-au purtat cu celălalt prizonier. Crede-mă, dacă generalul Dobkin a fost prizonierul lor, fie e mort, fie ar trebui împușcat pentru a-i alina suferința.

Locotenentul Giddel privi prin binoclu. Văzu cîteva oameni care priveau cu atenție peste balustrada verandei laterale. Erau

îmbrăcați în veșminte lungi, albe, și la câțiva dintre ei se observau bandaje. Priveau către Citadela nordică, acolo unde lumina și zgomotul le atrăseseră atenția. Nu păreau să îl observe pe Giddel, dar, dintr-o dată, acesta văzu câteva persoane care priveau uimite direct către ei, de pe veranda din față al ultimului etaj. În timp ce continua să îi urmărească, îi spuse doctorului Al-Thanni:

– Vă mulțumesc, domnule doctor. Coboriți, vă rog, dacă nu doriți să veniți cu noi.

– Nu, mulțumesc. Noroc!

Sări jos și se îndepărtă de jeepul care continua să înainteze. Locotenentul văzu câțiva oameni alergând către clădire.

– Măriți viteza. Încărcați un proiectil care să străpungă betonul și pregătiți-vă să trageți.

Viteza jeepului crescuse, iar pasul alergător al soldaților se transformă într-o veritabilă fugă. Cei care se ocupau de pușca de 106 mm o încărcară și o pregătiră de foc.

Deodată, din casa de oaspeți ieșiră două proiectile trasoare, de culoare verde, care trecură pe deasupra capetelor lor. Locotenentul renunță acum la orice speranță de negocieri.

Se auzi încă o pușcă, apoi alta. Trasoarele verzi se arcuiau în aer, deasupra jeepului, apoi începură să cadă mai aproape, pe măsură ce așalii își fixau tirul.

Șoferul jeepului îi dădu lui Giddel aparatul emisie – recepție.

– Cei care ne acoperă din aer.

Locotenentul luă receptorul.

– Malul estic, doi – șase aici.

– Recepționat. Aici Gabriel 32. Ce ziceți, băieți, arunc puțin în aer casa aceea?

– Nu, Gabriel. S-ar putea să fie de-ai noștri înăuntru. O să încercăm varianta cea mai dificilă.

– Recepționat. Dacă vă răzgîndiți, dați un strigăt.

– Recepționat. Mulțumesc. Se întoarse către grupul de pușcași: Deschideți focul, dar evitați parterul din stînga ușii de la intrare.

Aceștia traseră, mai întâi, un proiectil de calibrul 50, folosind pușca atașată la țeava de 106 mm. Trasorul de 50 mm lovi clădirea la etajul al doilea, deasupra ușii de la intrare, și imediat după aceea fu lansat proiectilul principal, de 106 mm, care zbură pe deasupra câmpiei și lovi clădirea la un metru distanță de locul unde nimerise celălalt. Se auzi o explozie asurzitoare, iar betonul se sfărâmă. La ferestrele din apropiere izbucniră flăcări, nori de praf și moloz. Toate luminile clădirii se stinseră. Locotenentul îi ceru din nou șoferului să mărească viteza. Trupele de comando începură să folosească lansatoarele de grenade, automatele Uzi și puștile automate M-16, trăgând în timp ce înaintau. Pușca de 106 mm fu reîncărcată și trase din nou. Proiectilul izbi ușile de la intrare și explodează în hol. Doi soldați se opriră din fugă și își instalează mitralierele ușoare M-60. Începură apoi să tragă rafale neîntrerupte spre clădire.

Jeepul și comandourile erau la nici două sute de metri de clădire. Tirul așbalilor încetă imediat după ce proiectilele de 106 mm își atinseră ținta. Un al treilea de 106 mm pătrunse printr-o fereastră acoperită de obloane, în dreapta ușii principale, explodând înăuntru. Partea dreaptă a clădirii începu să se surpe. Pe ferestre ieșeau flăcări și fum, iar verandele se prăbușiră una câte una. Bărbați și femei începură să sară pe geam și să alerge către vehicule. Mitralierele M-60 își modificară direcția de tragere și începură să trimită proiectile incendiare înspre mașini. Acestea explodară una după alta, iar cei care alergau către ele se pierdură în beznă.

Locotenentul Giddel nu agreea ideea de a trage într-un loc în care erau ținuți răniții, dar, conform relatărilor lui Al-Thanni și ale lui Dobkin, tot acolo se aflau și prizonierii. În plus, acesta era și cartierul general, din locul acela se trăsese asupra lor. Așbaliu încălcaseră regula cu privire la separarea facilităților militare și medicale și acum plăteau pentru asta.

Cînd se aflau la cincizeci de metri, pușca de 106 mm fără recul trase din nou și proiectilul pătrunse încă o dată prin ușa de

la intrare, explodînd tot în hol, avînd de data asta atașată și o încărcătură de gaz lacrimogen.

Fațada era plină de găuri de gloanțe, iar obloanele fuseseră distruse și incendiate. Pe fiecare fereastră ieșeau nori groși de fum și se simțea un miros apăsător de cordită. Dinăuntru clădirii se auzeau strigăte.

Jeepul trecu peste corturile întinse, urcă treptele și, trecînd peste resturile verandelor prăbușite, intră în hol pe ușa din față. Soldații pătrunseră în clădire prin cîte o fereastră pe care și-o aleseseră dinainte.

În interiorul casei ruinate, printre mormane de moloz și ten-cuială, zăceau morți și oameni pe moarte. O parte a podelei de deasupra holului se prăbușise, iar într-un colț se aflau paturi în flăcări și pacienți întinși pe jos. Israelienii își puseră măștile de gaze și aruncară gaze lacrimogene pe toate ușile care porneau din hol. Doi soldați aruncară gaze lacrimogene în susul scărilor și prin gaura din tavan, folosindu-se de lansatorul de grenade. Alți doi ieșiră în fugă pe ușa din spate, pe terasă, tocmai la timp ca să vadă vreo douăsprezece persoane, îmbrăcate în veșminte lungi, albe, dispărînd în lumina cenușie a dimineții. Îi lăsară în pace.

În hol, se auzeau strigătele și gemetele de deasupra. Bărbați și femei în haine de noapte, arse sau pătate de sînge, coborau în fugă scările, cu mîinile în dreptul capului, tușind, orbiți și vomitînd din cauza gazului.

Locotenentul Giddel se năpusti în biroul directorului, care nu suferise nici o distrugere, cu excepția crăpăturilor din ten-cuială, ceea ce era, de altfel, de așteptat. Praful de calciu acoperise totul și încă mai cădea din tavan. Giddel o văzu mai întîi pe fată și, în timp ce alerga spre ea, se împiedică de un trup care zăcea pe jos. Îl recunoscă pe general datorită volumului și înălțimii acestuia. Îl întoarse cu grijă cu fața în sus. Pe față avea pete de sînge, iar un ochi îi fusese scos și atîrna de nervul optic în josul obrazului. Locotenentul trebui să facă un efort și să se

întorcă un moment. Răspiră adînc și îl privi din nou. După toate aparențele, cel care îl torturase tocmai își vedea de treabă cînd explodase primul proiectil de 106 mm. Nu-și putu da seama dacă omul mai trăia sau nu, pînă cînd nu văzu că în jurul nasului său spart și al buzelor umflate se formau balonașe sîngerii.

Medicul echipei intră în fugă și merse direct la fată.

— Trăiește, dar e în stare de șoc. Se întoarce și îngenunche lîngă Dobkin. Îl examinează rapid. Generalul se stinge, spuse, privindu-i hainele pătate de sînge și sfîșiate. Numai Dumnezeu știe ce răni are. Hai să-l transportăm pe amîndoi în jeep și apoi la C-130.

— În regulă. Giddel strigă pe fereastră către șoferul jeepului. Transmite-le celor de pe C-130 să se pregătească pentru primirea a doi răniți. În stare de șoc și cu hemoragie. Și să ia legătura prin radio cu Ierusalimul. Am recuperat primii doi captivi babilonieni...vii... Se întoarce spre medic. Sper că ceilalți se află într-o stare mai bună decît aceștia. Privi la nefericiții transportați afară. Îl strigă din nou pe șofer. Și raportați că mai avem și cîțiva babilonieni.

36.

Cei doi aşbali care supravieţuiseră, aflaţi la baza râpei, văzură forţa israeliană venind în susul fluviului în bărcile pneumatice. Erau cel puţin treizeci de israelieni, dar această ţintă bună pe care le-o ofereau constituia o tentaţie irezistibilă pentru doi infanterişti bine antrenaţi. Se adăpostiră după o movilă de pământ şi traseră cu armele automate asupra ambarcaţiunii expuse. În jurul acesteia apa începu să bolborosească. Plutele fură imediat lovite şi câţiva oameni răniţi. Israelienii ripostară rapid, dar erau în cea mai proastă poziţie strategică. Maiorul Bartok ordonă bărcii să tragă la malul estic.

Soldaţii israelieni săriră pe mal şi porniră în şir de-a lungul acestuia. Se găseau încă la vreo jumătate de kilometru de punctul unde începea râpa, iar maiorul se îndoia că vor putea să îi anihileze pe aşbali care încă mai trăgeau asupra lor, în mai puţin de zece minute. Pentru a câştiga timp, trebuia să treacă pe lângă aceştia, apoi în susul cărării sudice, înguste, care ducea spre vechea Citadelă, parcurgând ceea ce fusese cândva zidul de apărare împotriva fluviului. Dacă totul mergea bine, putea ajunge să vadă avionul Concorde în cincisprezece minute. În timp ce înainta împreună cu oamenii săi dispuşi în şir indian, Bartok luă aparatul emisie-recepţie de la operatorul său şi stabilă legătura cu maiorul Armon.

– Malul estic 6, aici malul vestic 6. Cum te descurci acolo, Zoni?

Maiorul Armon părea că vorbeşte cu respiraţia întretăiată, şi Bartok îşi dădu seama că şi el alerga. Îi răspunse în propoziţii scurte, fragmentare:

– Trecut de zidul exterior al cetății... Găsit un KIA* de-al nostru... mutilat... treisprezece dușmani KIA... O ambuscadă se pare... Mergem către panta de est. Aproape de vîrf... Așteaptă. Făcu o pauză și se opri din alergare. Aud ceva care seamănă cu zgomotul unor motoare cu reacție. E posibil să fi pus avionul Concorde în mișcare?

– Stai puțin. Bartok schimbă frecvențele și urmări dialogul dintre Becker și Laskov, pe frecvența El Al. Mută înapoi. Recepționat. Spun că au pornit motoarele. Nu știu ce naiba pun la cale, dar fii pe fază.

– Recepționat. Terminat.

Laskov fusese chemat din nou de Concorde, prin intermediul unuia dintre piloții săi.

– Ce naiba ai de gînd, 02? întrebă el furios la microfon.

Becker își pusese șapca de la uniformă pe cap și se simțea excelent.

– Ne cărăm de aici.

– Stai pe loc! O să-i omori pe toți!

– Tocmai am întrebat minunatul computer ce să fac, iar el mi-a răspuns: „Fă ce te taie capul, idiotule. Numai nu mă implica și pe mine.“ Așa că îi urmez sfatul. Îmi pare rău, Gabriel.

– O să-i omori pe toți, lua-te-ar naiba! Lascov, aproape își pierduse stăpînirea de sine. Coborî vocea. David... ascultă...

Becker închise radioul. Lascov lăsă din mînă butonul pentru emisie.

Se auzi vocea lui Becker.

– Sîntem morți, oricum. Nu înțelegi asta? Ați ajuns prea tîrziu, ca să ne mai ajutați. Prea tîrziu.

– Nu. Eu...pe cuvînt...

* Ucis în acțiune (*n.trad.*).

Convorbirea se întrerupse din nou, și el dădu iarăși drumul butonului de emisie.

Becker vorbi cu blîndețe:

– Îmi pare rău, domnule general. V-ați descurcat de minune. Pe cuvînt. Urează-ne nouă, amărîților, noroc. Terminat.

– Noroc. Terminat.

David Becker eliberă frînele și așteaptă. Nimic. Privi instrumentele pentru a observa semnele vreunei explozii a motoarelor, dar mai mult nu putea face. Era mai presus de puterile lui. Nava păru că se încordează înainte și începu să trepideze amenințător. Îi aruncă peste umăr o privire lui Kahn. Acesta își ridică privirea de la pupitrul de comandă al inginerului de bord.

– Nu închide, David. Așteaptă puțin.

Becker încuviință, dînd din cap. Așa ori altfel, nava avea să se dezmembreze. Chiar dacă erau în stare să o facă să ruleze în josul pantei estice, datorită impulsului brusc al celor trei motoare rămase, drumul acesta probabil că avea să o sfârșime.

Ori, în caz contrar, poate că avea să se dezmembreze cînd ajungea la poala dealului. Chiar și aceste trepidații, care zguduiau acum nava avariata, puteau provoca distrugerii ale structurii, fără ca ei să se miște măcar un centimetru. Cel mai rău – sau poate cel mai bun – lucru care li se putea întîmpla era ca tot acel carburant care se scursese să se aprindă și să îi arunce în aer. Într-un fel, spera că se va întîmpla așa ori că vor rămîne fără carburant, și nu pricepea de unde veneau aceste dorințe.

Privi cu un calm incredibil prin parbriz. Vedeau oameni care trăgeau în Concorde. Gloanțele pătrunseră în cabina de comandă, iar un pîrîit electric prelung îl înștiință că panoul cu instrumente fusese lovit.

Avionul nu se mișcă.

Kahn încercă să înțeleagă ceva din luminile instrumentelor inginerului de zbor, dar acestea erau prea avariate, ca el să-și dea seama dacă distrugerile afectaseră instrumentele sau sistemele.

Cele două motoare exterioare funcționau la maximum, dar cel interior din dreapta abia dacă atingea jumătate din capacitate.

Kahn încerca tot ce putea pentru a obține mai multă energie de la el. Dacă măcar ar reuși să depășească acea inerție inițială. *Obiectele aflate în mișcare tind să rămână astfel.* O dată ce avionul s-ar pune în mișcare, totul ar trebui să fie în regulă. *Obiectele în mișcare tind să rămână astfel.* Hai odată, nenorocitele. Kahn strigă spre Becker:

– Redu puterea la motorul din stînga.

Becker înțelese. Dacă avionul pornea în față, atunci poate că reușeau să îl facă să cotească spre stînga. Trase maneta motorului din stînga. Cele două motoare din dreapta se văitară. Încet, mai întii aproape imperceptibil, aripa dreaptă începu să se miște înainte.

Avionul porni să se rotească spre stînga, vîrfurile sale îndreptate spre sol tîrîndu-se pe pămînt.

Aripa din dreapta șterse peretele colibei, agățînd acoperișul pe măsură ce efectua rotația completă. Partea dreaptă a avionului se lovi de rampa de pămînt, și aparatul fu la un pas să se oprească. Totuși, mișcarea sa înainte continuă și un colț al rampei fu desprins cu totul.

O dată înfrîntă inerția inițială, Becker porni și motorul din stînga. Nava înaintă ușor, dar continuă să alunece spre stînga în același timp. Din instinct, Becker începu să apese pedalele de direcție și să rotească volanul frontal, pentru a pilota avionul, dar apoi își aminti cu tristețe că acesta nu mai avea nici coadă, nici vîrf.

Kahn îl văzu și strigă:

– Bună încercare, mai ales dacă reușești ceva, David.

Becker zîmbi forțat.

– Ar trebui să îl las de capul lui, să vedem unde ne duce. Auzi, uite ce e, dacă nu apuc mai tîrziu, vreau să te felicit acum. Privi peste umăr. Indiferent ce s-ar întîmpla... Trupul lui Kahn era aplecat înainte pe scaunul său, obrazul atingînd panoul cu instrumente din fața lui. Cămașa-i albă era plină de sînge. Dumnezeu!

Jacob Hausner alerga la mică distanță în spatele avionului, care se mișca lent și greoi, trăgînd din mers în jurul său și ascun-

zîndu-se în norii de praf stîmîți de motoare. Nu reușise să îl nimerească pe Rish din groapa pentru latrină. Rish nu era prost. El înainta în centrul unei formațiuni în formă de diamant, de șapte, alcătuită din oameni, și chiar dacă Hausner l-ar fi lăsat să treacă pe lîngă el, nu ar fi putut să îi cadă în spate. Ar fi putut să tragă în Hamadi, dacă dorea acest lucru, dar nu voia să-și riște viața pentru un secund. Fusesse obligat să se retragă către următorul punct de adăpost și camuflaj, coliba păstorilor, dar acest pas aproape că îl costase viața, cînd aceasta fusese înconjurată. Acum alerga din nou, acoperind avionul și căutînd un loc pe unde să se strecoare înăuntrul formației, pînă cînd avea să se apropie suficient de mult de Ahmed Rish, pentru a-i turna pe gît plumb topit.

Pe măsură ce avionul prindea viteză și sălta peste ridicăturile solului, cîțiva oameni începură să tragă în neștire de pe marginea aripilor. Alpern se agăță de traversele distruse ale cozii și trase asupra așbalilor prin imenșii nori de praf pe care nava îi lăsa în urmă.

Mai mulți oameni de pe aripă strigară către Hausner, spunîndu-i să se grăbească înainte ca avionul să prindă viteză, dar acesta nu părea să-i audă. Legară una de alta mai multe cămăși pe care le aruncară peste marginea aripii, ca el să se poată agăța. Hausner nu părea interesat de asta.

În compartimentul din spate al bagajelor, cei care încercaseră să se sinucidă erau ținuți împreună, mai curînd din considerente practice decît ca o pedeapsă. Printre ei, aproape isterică, fusese adusă Miriam Bernstein. Beth Abrams încerca să o calmeze și o ținea de braț cînd coada avionului se zgîlțîia și se zguduia.

Ibrahim Arif era îngheșuit lîngă deschizătura care se căsca în peretele de presurizare. Pe cînd privea la pămîntul care parcă alerga în direcție opusă, pe sub coada înaltă, văzu un bărbat care fugea prin norii de praf din spatele aeronavei. Strigă la Ezekiel Rabbath, care fusese însărcinat să îi păzească. Acesta își făcu cu greu drum către perete și, scoțîndu-și capul și pușca AK-47 prin spărtură, ținti în așa fel, încît să nu-i nimerească pe cei de pe grinzi. Apoi, chiar cînd se pregătea să tragă, îl recunoscu pe

Hausner cu chipul acoperit de praf, cu hainele sfîșiate și fără pantofi.

– E Jacob Hausner!

Miriam Bernstein își făcu drum printre trupurile înghesuite, împingînd în stînga și în dreapta, aprîoape strivindu-i pe Arif și Rabbath. Cu o iuteală incredibilă începu să se tîrască afară prin spărtură, înainte ca cineva să o poată opri... Arif o apucă de o gleznă, iar Rabbath de cealaltă. Dînd din picioare, aproape se eliberă, dar Yaakov Leiber o prinse de un picior și cei trei începură să o tragă, pentru a o readuce înauntru. Apoi veni și Beth Abrams, care începu să strige:

– Dați-i drumul! Lăsați-o să plece, dacă asta vrea!

Se stîrni confuzie, iar Beth Abrams fu împinsă la o parte.

Miriam se apucă de două traverse încrucișate, care susținuseră rezervorul de echilibrare numărul unsprezece. Striga la ei și dădea din picioare nebunește. Nu reușeau să o tragă înauntru, dar nici ea nu putea ieși.

Miriam strigă răgușită și cu șiroaie de lacrimi pe obraji:

– Jacob! Jacob!

Avionul începu să prindă viteză și se îndepărtă de Hausner. Acesta căzu cînd se întoarse să tragă asupra cuiva care se apropia de el. Rămase întins în praf, privind spre avionul alb-albastru ce dispărea în nisipul suflat de vînt. Făcu un semn de adio cu mîna, iar Miriam Bernstein crezu că o văzuse pe ea și îi răspunse la fel.

– Jacob! Jacob!

Continua să suspine, rostindu-i iar și iar numele.

De fiecare dată cînd Becker încerca să controleze aeronava, diminuînd puterea unui motor și transmițînd-o altuia, aparatul încetinea amenințător, iar el trebuia să deschidă din nou regulatorul. Rezultatul era că avionul se rotea pe jumătate și aluneca spre stînga. Becker se întreba dacă nu cumva roata principală avea să se rupă din cauza unei asemenea curse. Întorcea mereu capul spre Kahn, încercînd să descopere vreun semn de viață la acesta. Nu vedea însă nimic.

Din cînd în cînd în fața lui apărea, din norii de praf, cîte un așbal, care apoi dispărea din nou din raza sa vizuală, după ce avionul se rotea încet, în general, spre vest și îndepărtîndu-se de panta la care voia să ajungă.

Becker știa că în cabină mai fuseseră loviți cîtiva oameni și avu, la un moment dat, sentimentul că, în clipa în care avionul va opri din nou, acesta avea să fie plin de cadavre. Își imagină sîngele curgînd prin găurile din învelișul de aluminiu.

Apoi, dintr-un motiv sau altul, își imagină cum toți coborau poticnindu-se pe ușa principală de îmbarcare, pășind pe o rampă. Toți erau acoperiți de sînge, iar ochii le erau întunecați și adînciți în orbite. Aveau tulburări ale...creierului. Simți transpirația curgîndu-i pe gît și mîinile tremurîndu-i. Trebuia să împingă hardughia blestemată în josul uneia dintre pante. Era mai bine să moară în fundul rîpei decît să continue așa.

Pe geamul din stînga văzu marginea coastei de vest și se întrebă ce s-ar întîmpla dacă s-ar duce în josul pantei aceleia, drept în fluviu? S-ar sfărîma nava în momentul căderii? S-ar scufunda imediat, înecîndu-i pe toți? Nu era decît un singur mod de a afla cu certitudine. Prinse un moment favorabil și reduse puterea motorului din stînga. Aripa dreaptă se roti imediat, apoi el repuse în funcțiune motorul din stînga, totodată reducînd puterea motorului avariat din dreapta, cel interior. Acum ambele aripi aveau aceeași forță propulsoare, iar manevra îndreptase avionul direct către marginea coastei. Impulsul navei o purtă înainte. Ambele motoare în funcțiune scoteau sunete, ca și cum ar fi acumulat cota maximă de nisip pe care o puteau suporta și începeau să trepideze.

Avionul se apropia de marginea rîpei, la cîtiva metri de locul unde se aflase tranșeea lui McClure și Richardson. Becker se ruga ca nu cumva roata să se înțepenească în vreuna dintre gropi în clipa în care avea să treacă peste vechile poziții de apărare. Văzu, în dreapta, movila micuță unde se afla mormîntul lui

Moses Hess. Aleseseră pentru el un loc de unde se vedea Eufratul. Becker strigă în spate, către cei din cabină:

– Toată lumea înăuntru! Pregătiți-vă de impact! Perne! La podea! Capetele jos!

Cei de pe aripi începuseră deja să intre în avion. Înăuntru toată lumea se întoarce către partea din spate și se așeză sau se întinse pe podea. Lângă pereți și în dreptul peretelui de presurizare, fură așezate perne și păaturi împăturite. Cu toții încercau să-i țină pe răniți cât mai bine cu putință.

Vîrful lung și distrus al avionului se îți peste marginea taluzului. Becker își imaginează că avionul arăta, probabil, asemenea unei creaturi-fantastice – sau desprinsă dintr-un coșmar, îngenunchind la marginea unei prăpăstii, cu aripile întinse, gata să sară și să se înalțe spre cer.

Becker deschise și motorul care funcționa defectuos, pentru a obține un plus de energie propulsoare. Avionul păru să ezite, ca și cum nu se putea hotărî, reflectînd astfel ceva din indecizia pilotului. Becker privi peste vîrful aeronavei și văzu Eufratul undeva dedesubt. Lumina cenușie a zorilor păta ici și colo valurile în eternă mișcare și încrețite de vînt.

Becker privi la panoul de bord. Instrumentele îi arătau că motorul exterior din dreapta își reducea turația și, de fapt, îl auzi chiar cum se stinge. Fie că rămăsese fără combustibil, fie din cauza nisipului, ce mai conta? Motorul se oprea. Apoi, cel din stînga se stinse brusc, pentru ca, în fine, motorul interior din dreapta, care nu funcționase la mai mult de jumătate din capacitate, să înceapă să scoată un fum negru. Avionul rămase suspendat în spațiu.

Îmboldiți de strigătele pe jumătate isterice ale lui Ahmed Rish, așbaliu care mai rămăsese în viață continuară să urmărească nava, ca niște cîini, cînd aceasta se tîrî pe pămînt asemenea unei uriașe păsări rănite. Dinspre aparat nu se mai trăgea decît sporadic, prin cîteva hublouri. Totuși, mai era cineva

ascuns în secțiunea avariata a cozii. Nu intrase în avion împreună cu ceilalți și din punctul unde se afla trăgea cu multă precizie. Rish ordonă ca toate puștile să se îndrepte asupra lui, și prin atmosfera pe jumătate luminată a răsăritului începură să se vadă proiectile trasoare care se îndreptau spre coada ridicată și mai mult acum. Omul părea că primise mai multe lovituri, totuși continua să tragă.

Așbalii făcură apel la ultimele lor resurse de energie și, într-un avînt, conduși de Salem Hamadi, se apropiară de aeronava distrusă. Ahmed Rish alerga în spate, trăgînd alternativ în praf, la picioarele lor, și folosind patul armei pentru a-i pocni peste spate și fund. Conduși de un om aproape nebun și de unul care, sigur, era nebun, mai puțin de douăzeci de tineri amărîți alergau, împleticindu-se și tîrîndu-se.

Văzînd această scenă, cei ce cunoșteau mitul lui Charon își aminteau, probabil, cum acest luntraș al Infernului bătea sufletele damnaților cu vîsla în timp ce îi purta peste Styx. Și totul începuse atît de bine, cu o unitate trufașă de peste o sută cincizeci de oameni, care se redusese acum la mai puțin de douăzeci și cinci de ființe îngrozite, umilite și nefericite, care arătau mai mult ca niște șacali decît ca niște pui de tigru.

Rish împușcă un om care căzuse și nu mai putea alerga destul de repede. În urma lui, în vreme ce urmărea avionul, auzea puștile comandourilor israeliene care se apropiau, vîlnîdu-l pe el.

Laskov privea de sus. Voia să încerce să tragă în așbalii care se vedeau din cînd în cînd acum, dar aceștia continuau să se țină prea aproape de Concorde. Totodată, nu reușea să observe precis trupele de comando care se apropiau. Viteza aparatelor F-14 era prea mare, ca acestea să fie eficiente în misiunile de susținere de la mică distanță. Tocmai datorită vitezei și razei lor de acțiune fuseseră alese pentru această acțiune avioanele F-14. Era imposibil să expediezi cu precizie o bombă sau o rachetă pe vîrfurile unui

deal de mărimea unei piste de curse, în semiîntunericul zorilor, cu un vînt și nori de praf ce se înălțau peste tot, cu atît mai mult cu cît în zonă se aflau și aliați, iar avionul se deplasa cu peste o sută nouăzeci și cinci de kilometri pe oră. Se gîndi să ceară comandourilor să se retragă, dar, în ultimă instanță, tot ei trebuia să încheie acțiunea de salvare. Se hotărî din nou să survoleze la joasă altitudine, trimițînd numai proiectile care să nu cadă în preajma avionului de pe coasta vestică a dealului sau a trupelor care se apropiau dinspre sud și est. Conduse cele șase Tomcat-uri în dispozitiv într-o ultimă misiune de bombardament care să epuizeze și ultimele proiectile de 200 de mm.

Hausner zăcea într-o mică adîncitură, acoperit cu praf, și asculta proiectilele mici care explodau în jurul lui. Așbalii nu îl văzuseră cînd căzuse în praf și trecuseră pe lîngă el.

Pe cînd se ascundea, auzi vaietul prelung al motoarelor avionului, cînd acestea se opriră unul cîte unul. Privi cu grijă. Avionul se oprise în echilibru chiar la marginea pantei. În lumina slabă a dimineții văzu cum focurile motoarelor imense se sting pe rînd. Așbalii se apropiau de aeronavă. Dinspre est auzea tirul dezordonat al trupelor de comando, care își făceau drum cu greu în susul coastei. Se ridică pe un genunchi și verifică mecanismul puștii sale AK-47. În timp ce o reîncărca, privi de jur împrejur și își dădu seama că se afla în aceeași groapă în care făcuse dragoste cu Miriam. Își trecu mîna prin praful cald, care fusese patul lor.

Privi din nou spre Concorde, după ce sfîrși de încărcat arma. Plănuise să îl ucidă pe Rish, deși știa că avea să moară și el, indiferent dacă reușea sau nu. Acum însă se părea că avea să supraviețuiască, iar toți ceilalți urma să moară, căci, chiar dacă Rish nu ajungea la ei pentru a-i masakra sau a-i lua prizonieri, încercarea îndrăzneată de a aluneca în josul pantei, în fluviu, avea să îi omoare, fără nici o îndoială. Acum nu mai trebuia decît să aștepte sosirea trupelor de comando, și momentul

întoarcerii acasă. Numai că nu putea s-o facă și știa asta. Se ridică și porni în direcția avionului.

Becker nu putea să se hotărască dacă voia sau nu să treacă peste margine. Cu cât privea mai mult către râu, cu atât i se părea mai departe. Dar ce voia, de fapt?

Burg venise pe puntea de comandă și îl lega pe Kahn în scaunul inginerului de zbor. Acesta respira încă, dar o rană imensă în piept făcea acest lucru tot mai dificil. Burg privi împrejur, găsi o hartă și o introduse în gaură. Zgomotul produs de pătrunderea aerului încetă.

Becker privi o clipă, apoi strigă la Burg:

– Trimite zece oameni în cambuză din față!

Burg încuviință din cap, ieși în fugă pe ușa de la carlingă și transmise ordinul.

Zece-douăsprezece persoane, dintre cei care nu fuseseră răniți sau care încă mai puteau merge, se ridicară imediat și se înghesuiră în micuța cambuză. Avionul se aplecă mai mult și alunecă înainte. Burg alergă din nou în cabina de comandă și se legă de scaunul copilotului.

Mult înaintea așbalilor care se răzletiseră, Salem Hamadi alergă de-a lungul aripii din dreapta a avionului pînă cînd ajunse la punctul în care aceasta se apropia la mai puțin de doi metri de taluz. Cu o secundă înainte să ajungă la marginea coastei, Hamadi își aruncă arma peste umăr și își luă avînt.

Ateriză direct pe aripă, cu brațele și picioarele întinse. În acel moment, pămîntul de sub puntea de comandă cedă, iar avionul se înclină și mai mult, alunecînd alți cîțiva metri înainte. Hamadi se cățăra în sus și încercă să găsească un punct de sprijin pe aripa netedă. Nimeri cu piciorul într-o crăpătură provocată de o rafală de gloanțe și se întinse spre ușa pentru evacuare în cazurile de urgență, care era deschisă. Ajuns acolo, apucă tocul acesteia.

Nimeni nu părea să privească pe fereastră sau la ușa. Își făcu vînt spre intrare.

Sub avion o altă bucată de pămînt se surpă, iar aparatul păru să facă un salt peste marginea care se fărîmița. Se înclină în josul rîpei, către Eufrat, părăindu-li-se de o grație de nedescris piloților din aer.

Salem Hamadi văzu prin deschizătură că toată lumea luase poziția pentru cazurile de prăbușire, cu capul între picioare și perne, și pături în dreptul fețelor. Sări în cabina întunecată și dădu drumul tocului ușii. Înclinația puternică a aparatului îl aruncă spre ușa punții de comandă, de care se lovi. Se sprijini de ușa de oțel și așteptă izbitura. Nu-și putea închipui ce îl așteaptă — înecul, gloanțele dușmane, pușcăria, schilodirea — dar știa că nu vrea să se afle în apropierea lui Ahmed Rish cînd totul avea să se sfîrșească.

Becker văzu șirul de tufe de ricin arse venind spre el foarte rapid. Văzu doi arabi răniți grav alergînd în direcții opuse, de-a lungul malului, simți că sistemul central de ghidaj se prăbușește, iar avionul alunecă rapid pe burtă. Vîrful despică malul înalt al fluviului, iar fuzelajul trecu asemenea unei sâinii peste un hop, ridicînd întreaga navă ușor. Avionul intră în apă, iar Becker auzi zgomotul impactului în același moment în care simți izbitura. Văzu cum fluviul ajunge în dreptul geamului său și cum pătrunde înăuntru, aruncînd cioburi și valuri imense peste el și peste Burg. Apoi totul se întunecă.

Nori uriași de abur se ridicară în aer în clipa în care imensele motoare Olympus, încinse, transformată în vapori mii de litri din apa Eufratului. În cabină se auzi un șuierat puternic, pe măsură ce fuzelajul se umplea cu apă și se scufunda în fluviu, apoi, cînd ajunse la un nivel la care putea pluti, se făcu liniște. Pasagerii începură să privească în sus.

Salem Hamadi se strecură rapid în cabina de comandă pe jumătate luminată. Văzu, mai întîi, un membru al echipajului

legat în scaunul inginerului de zbor. Sîngera, și apa se înroșise în jurul lui. Pe scaunul pilotului era un alt membru al echipajului, prăbușit peste maneta de control. Lîngă el, în scaunul copilului, ședea un bărbat în haine civile care părea că își pierduse cunoștința. Bucăți strălucitoare de plexiglas erau presărate peste tot. În timp ce privea, lumina instrumentelor și cea de deasupra capului său începu să scadă. Hamadi scoase un cuțit lung. Știa, din instinct, că cel mai important era bărbatul în haine civile, așa că, mai întîi, îl atacă pe el.

37.

Jacob Hausner se opri în apropierea liniei aşbalilor. Îi urmări cum trăg în jos, spre fluviu, asupra avionului, când acesta începu să plutească încet pe apă. Ridică puşca şi încercă să îl vadă pe Rish printre ei, dar toţi arătau la fel, acoperiţi de un strat albicios de praf.

Sus, pe cer, avionul F-14 al lui Laskov zbura în cercuri mari deasupra terenurilor mlăştinoase, apoi, deodată, se năpusti asupra crestei dealului, către arabi. Laskov ordonase forţelor maiorului Amon să se oprească din înaintare şi să se adăpostească pînă la noi ordine. Trupele maiorului Bartok îşi schimbaseră direcţia, îndreptîndu-se cu cea mai mare viteză în jos, spre plute, într-o încercare de a ajunge la Concorde.

Cerul se lumina tot mai mult, iar vîntul scădea în intensitate. Aşbalii, care umblaseră atîta vreme înveşmîntaţi în întuneric şi praf, îşi dădură deodată seama că sînt goi. Un F-14 lansă ultimele patru rachete şi apoi se înalţă în mare viteză. Aşbalii de pe creastă dispărură într-un infern de flăcări portocalii şi şrapnele.

Unda de şoc îl aruncă la pămînt pe Hausner, şi, când privi din nou în sus, îl văzu pe Rish stînd de unul singur undeva departe de creastă, acolo unde se aflau trupurile mutilate ale ultimilor săi soldaţi, cuprinse de flăcări. Peste deal se răspîndi un miros de păr şi carne arsă, care fu, în cele din urmă, împrăştiat de vînt.

Hausner se ridică şi privi în jurul lui. După cît putea să-şi dea seama, el şi Rish erau singurii oameni vii de pe deal. Rish părea

că încearcă să găsească ruta cea mai sigură de retragere. Stătea cu spatele spre Hausner, iar acesta se apropie nepăsător de el.

– Salut, Ahmed.

Rish nu se întoarce.

–Salut, Jacob Hausner.

– Am câștigat, Rish.

Rish clătină din cap.

– Nu încă. Hamadi se află la bordul avionului. Și-apoi, poate că se scufundă. Iar despre Conferința de Pace nici nu mai poate fi vorba. Și nu uita câți morți și răniți ați avut. N-ar fi mai bine să considerăm că e remiză?

Hausner strânse mai puternic pușca AK-47.

– Aruncă pușca și pistolul. Întoarce-te încet cu fața, ticălosule. Mîinile pe cap.

Rish făcu ceea ce i se spuse și se întoarce, zîmbindu-i lui Hausner.

– Arăți groaznic. N-ai vrea o băutură?

Își înclină capul spre un bidon de la curea.

– Taci din gură!

Lui Hausner îi tremurau mîinile, iar țeava armei se mișca ușor și repede. Părea că nu se poate hotărî cu privire la următorul pas.

Rish zîmbea.

– Știi că totul s-a întîmplat din vina ta, nu? Fără incompetența ta nimic din toate astea nu s-ar fi petrecut. Nici nu știi de cîte ori mă trezeam noaptea learcă de transpirație, pentru că visam că Jacob Hausner se va gîndi să facă o examinare completă a avioanelor. Jacob Hausner, geniul legendar al Securității El Al. Nici n-ai idee cîte griji ne-am făcut din cauza acestui Jacob Hausner supraestimat. Începu să rîdă. Nu ne spusese nimeni că Jacob Hausner era doar o invenție a serviciului israelian de relații cu publicul. Adevăratul Jacob Hausner n-are mai multă minte decît o cămilă. Scui pă jos. Poate că tu vei trăi, iar eu nu, dar n-aș vrea să fiu în locul tău.

Rîse din nou.

Hausner își șterse praful din ochi și gură. Știa că Rish încerca să îl facă să apese pe trăgaci.

– Ai terminat?

– Da. Ți-am spus ce-am avut de spus. Acum omoară-mă repede.

– Mi-e teamă că n-am de gând să o fac. I se păru că pe substratul de praf care îi acoperea fața, Rish devenise dintr-o dată palid. L-ași capturat pe generalul Dobkin? Dar pe tînăra care era în avanpost? Sînt la voi? Hai, Rish, răspunde-mi sincer și o să-ți trag un glonte în ceafă. Scurt și fără necazuri. Altfel...

Rish ridică din umeri.

– Da, i-am prins pe amîndoi în viață. Dar am primit un mesaj radio de la casa de oaspeți, că soldații voștri trăgeau asupra clădirii și îi mitraliau pe răniți. Ridică iarăși din umeri. Așa că cine poate spune dacă mai sînt vii?

– Cartierul general și spitalul nu au ce căuta la un loc, Rish, așa că nu-mi vinde mie gogoși.

Tuși și scuipă praf.

– Vrei apă?

– Gura! Rish avea să fie captura deceniului pentru cei de la serviciul secret, așa că, logic, ar trebui să îl captureze viu. Rish ar avea răspunsurile la multele întrebări care frămîntaseră serviciile de informații israeliene în ultimul timp. Hausner însuși voia să afle cîteva lucruri. Cine v-a dat informațiile în legătură cu zborul?

– Colonelul Richardson.

Hausner încuviință din cap. Apoi întrebă din nou:

– Iar soțul lui Miriam Berstein? Și ceilalți? Cu ei cum rămîne? Rish zîmbi. Răspunde, javră!

– Cred că voi duce cu mine în mormînt informațiile astea.

Degetul lui Hausner se încordă pe trăgaci. Dacă îl captura viu pe Rish, acesta avea să își petreacă restul vieții privind prin gardul de sîrmă ghimpată de la Ramla. Iar închisoarea pe viață era o pedeapsă mai dreaptă decît un glonte în cap și apoi uitarea. Dar Hausner simțea nevoia unei răzbunări mai primitive, ochi pentru ochi. Era tulburat de toate patimile și ura omenească și

voia să vadă curgînd sîngele lui Rish. Acesta era un rău absolut, pe care nici măcar sîrma ghimpată nu părea suficientă pentru a-l ține în frîu. Atîta vreme cît trăia și respira, era la fel de periculos ca o molimă.

– Ți-am omorît iubita, nu? A fost o lovitură dublă, pentru că ea îți era și soră, nu?

Profilul psihologic nu fusese foarte explicit în această privință, dar Hausner știa acum că așa era.

Rish nu răspunse, dar buzele i se retraseră într-un rînjit sălbatic care îi dădu fiori lui Hausner. Stătea cu mîinile întinse deasupra capului, în vîntul zorilor, cu chipul și hainele de culoarea pămîntului celui fără de viață, iar soarele care răsărea făcea să se vadă strălucirea răutăcioasă a ochilor lui. Hausner crezu că îl vede pe Pazuzu, vîntul estic, aducător de suferință și moarte, și începu să tremure din tot corpul, din cauza emoției și a oboselii. Coborî țeava armei și trase.

Rotula lui Rish se sfărîmă, iar el căzu în praf, urlînd de durere.

– Un singur glonț! Ai promis! Hausner simți o alinare inexplicabilă, văzînd sîngele lui Rish, văzînd osul sfărîmat, genunchiul rupt și auzînd urletul. Fără să știe de ce, crezuse că nu va fi nici sînge nici durere. Ai promis!

– Cînd ne-am respectat promisiunile făcute unul altuia?

Trase din nou, sfărîmîndu-i și cealaltă rotulă.

Rish urlă ca un animal. Bătu cu pumnii în pămînt și își mușcă atît de tare limba și buzele, încît acestea se umplură de sînge.

– În numele dragostei lui Allah! În numele milei lui Dumnezeu! Hausner!

– Strămoșii tăi au fost babilonieni, Rish? Sau au fost ai mei printre evreii înrobiți aici? De aceea ne aflăm aici după atîtea secole? Țasta a fost scopul tău?

Mai trase de două ori, în încheietura și în cotul mîinii drepte. Rish se prăbuși cu fața la pămînt, plîngînd.

– Milă! Milă. Te rog.

– Milă? Noi, semiții, nu ne-am arătat niciodată milă unii altora. Ți-a fost cumva milă de Moshe Kaplan? Sau măcar de tine? Oamenii noștri s-au măcelărit unii pe alții încă de la Potop încoace și poate chiar mai înainte. Pământul dintre Tigru și Mediterană este cel mai mare cimitir din lume, și asta numai din cauza noastră. Dacă în Ziua Judecării de Apoi vor învia toți cei morți, va fi destul de multă înghesuială.

Mai trase o rafală și gloanțele nimeriră mîna stîngă a lui Rish, aproape desprinzînd-o de trup.

Rish leșină, iar Hausner se duse la el, reîncercă arma și îi trase un glonț în ceafă. Apoi, cu un șut violent, împinse cadavrul pe creastă, de unde acesta se prăvăli în josul taluzului și căzu în Eufrat.

În timp ce privea cum trupul lui Rish se scufundă în fluviu, Hausner observă că la poala dealului mai erau doi așbali care trăgeau asupra avionului ce plutea și, judecînd după urmele gloanțelor, se părea că o făceau cu oarecare succes. Hausner ținti înspre ei și mută din nou selectorul pe foc automat. Văzu cu coada ochiului că un F-14 venea direct către el din înaltul cerului care se luminase acum. Își spuse că, dacă ar arunca pușca și ar face semne din mîini, poate pilotul nu ar mai trage. Ezită, apoi deschise focul asupra celor doi așbali, trăgînd o rafală lungă, neîntreruptă.

Preț de o secundă Teddy Laskov ezită, apoi apăsă pe butonul ultimei rachete.

Pușca lui Hausner se goli. La poalele dealului nu se mai vedea nici o mișcare, iar trasoarele încetaseră să mai urmărească avionul. Auzi racheta îndreptîndu-se către el și văzu avionul F-14 înălțîndu-se brusc peste fluviu. Știu atunci că toate acțiunile sale, nu doar cele din ultimele zile, ci de-a lungul anilor care trecuseră, fuseseră autodistrugătoare și că Dumnezeu – Cel Pervers, nu Cel Binevoitor – nu așteptase decît clipa în care el, Hausner, își închipuise că există vreun scop pentru care merita să trăiască. Și atunci îi tăiasă craca de sub picioare. Hausner fusese sigur că așa se va întîmpla, dar nu era nici furios, nici mîhnit. Dacă avea vreun regret, acesta era pentru Miriam.

Ultimul lucru pe care îl văzu fu numărul de pe coada avionului lui Laskov. Gabriel 32. Apoi fu învăluit de o lumină orbitoare și cuprins de o căldură stranie. În fața ochilor îi apărură imaginea lui Miriam, luînd liniștită cina într-o încăpere luminată de razele soarelui.

Laskov privi în urmă și văzu vârful crestei vestice cuprins de flăcări portocalii.

Salem Hamadi înaintă rapid. Scaunele cu spătar înalt nu îi permiteau să vadă prea mult din ținta sa, și se întrebă, preț de o clipă, cum să înceapă. Ajunse lângă Burg și îl apucă de părul rar și cărunt, trăgîndu-i capul pe spate și dezgolindu-i gîtul. Îl privi și îl recunoscu pe șeful organizației Mivtzan Elohim. Îi tremurau mîinile. Era ca și cum Satana însuși se afla în mîinile lui. Lama atinse partea laterală a gîtului lui Burg și, pe cînd tocmai se pregătea să îi taie jugulara și traheea, văzu o mișcare în partea stîngă. Se uită la Becker, care își recăpătase cunoștința și îl urmărea cu atenție. Privirea acestuia nu trăda decît dispreț și dezgust, nici un pic de teamă. Mîinile lui Hamadi începură să tremure, ochii îi clipiră nervos, iar buzele i se schimonosiră. Îi trecu prin minte, privindu-l din nou pe Burg, că moartea acestuia nu va schimba nicidecum evoluția evenimentelor. În schimb, dacă îl cruța, propria-i viață putea avea alt curs, căci era pentru prima oară cînd, avînd ocazia să ucidă un dușman, nu o făcuse. Se întrebă dacă era în stare de așa ceva și luă cuțitul de la gîtul lui Burg.

Becker arătă înspre geamul sfărîmat.

Hamadi încuviință din cap, vorbind rar în ebraică:

— Spune-le celor din Israel că Salem Hamadi a cruțat o viață.

Spune-i lui Isaac Burg că îmi datorează un serviciu. Poate că într-o zi avea să profite de asta. Nu se știe niciodată. Majoritatea agenților ambelor părți purtau cu ei pretutindeni aceste promisiuni de favoruri, ca pe niște asigurări pe viață. Salem Hamadi. O singură favoare.

Se strecură printre Becker și Burg, peste tabloul de bord, apoi trecu prin parbrizul distrus și ajunse pe vârful conic al avionului. Sări și dispăru în apă.

Becker era acum pe deplin conștient. Știa că nu visează, căci vedea urma de pe gîtul lui Burg. Era prea ciudat pentru a se mai gîndi la asta. Un incident straniu într-o țară stranie. Hamadi. Salem Hamadi. Dacă vor ajunge vreodată să revadă Ierusalimul, o să raporteze asta.

Becker strigă peste umăr înspre cabină. Se uită la Kahn și îl strigă:

– Peter!

Nu primi nici un răspuns. Din piept nu îi mai curgea sînge, iar asta putea însemna fie că rana i se închisese, fie că era mort.

Avionul plutea mai ales datorită suprafeței uriașe a aripilor sale, dar Becker știa că acestea nu îi vor mai ține mult timp la suprafață. Cînd privi pe fereastra laterală, văzu valuri mici urcînd peste imensele aripi delta. Apa din compartimentele de dedesubtul punții trăgea avionul în jos, iar greutatea motoarelor făcea coada să se scufunde cu totul în apă. Becker simțea că vârful aparatului se ridică tot mai mult, pe măsură ce coada cobora spre fundul fluviului.

Ușa cabinei fu dată de perete și înăuntru se năpusti Yaakov Leiber.

– Domnule căpitan, compartimentul de bagaje din spate...

Îi văzu pe Kahn și Burg prăbușiți pe scaunele lor.

Becker observă că Leiber părea să-și fi recîstigat stăpînirea de sine acum, cînd era din nou nevoie să își preia sarcinile oficiale.

– Continuă, steward. raportează.

– Da, să trăiți! Compartimentul de bagaje din spate și cambuza sînt sub apă și i-am evacuat pe...potențialii sinucigași. De asemenea, în compartimentele inferioare a pătruns apa. În plus, nu știm nimic despre Alpern. Cred că era pe coadă cînd ne-am prăbușit.

Becker încuviință din cap.

– În regulă. Adu-o, te rog, aici pe Beth Abrams și pe altcineva, care să aibă grijă de domnii Kahn și Burg. Apoi pregătește-i pe toți să-și pună vestele de salvare încă disponibile, dacă n-au făcut-o deja. Și fă-mi un raport complet asupra distrugerilor.

– Am înțeles, domnule.

Leiber fugi în cabină. Pasagerii trecuseră cu bine de momentul impactului, dar priveau nerăbdători spre cele șase puncte de ieșire, începînd să se adune în jurul lor. Leiber o găsi pe Beth Abrams stînd lîngă peretele cambuzei, împreună cu Miriam Bernstein. Îi șopti ceva la ureche, apoi se îndepărtă și vorbi cu Esther Aronson și ministrul de externe.

Beth Abrams, Esther Aronson și Ariel Weizman porniră imediat spre puntea de comandă. Cele două femei îi dezlegară repede pe Kahn și pe Burg și îi transportară unul cîte unul înapoi, în cabină.

Ministrul de externe se aplecă peste umărul lui Becker și îl întrebă calm:

– Ne scufundăm?

Becker așteptă ca cele două femei să iasă cu Burg și răspunse:

– Da. Dacă se întîmplă brusc, o să murim cu toții. Poate doriți să ordonați evacuarea acum?

– Și răniți...

– Puneți-le vestele de salvare. Nu pot rămîne aici.

– Nu putem ajunge la mal?

Becker privi pe ferestrele laterale. La stînga se vedeau, trecînd pe lîngă ei, colinele Babilonului. Se uită la dealul Citadelei, acolo unde crezuse că-și va găsi sfîrșitul. Văzu cîțiva soldați din trupele de comando sus, pe creastă, și pe alții făcîndu-i semne de pe mal. Cîțiva coborîseră bărcile la apă și urmăreau avionul. În față, departe pe malul vestic, se vedea un chei de pămînt și un sat. Și acolo se părea că sînt trupe de comando. Pretutindeni în jurul lor existau oameni veniți să îi ajute. Dar la fel

de bine puteau să stea în Ierusalim. Eufratul îi prinsese în mijlocul său; nu-și dădea seama cum va reuși să ajungă la mal. Nimeni nu putea să-i reproșeze că nu se gândise la asta când pornise la vale, deoarece cu zece minute mai devreme i se păruse o problemă lipsită de importanță. Privi pe fereastra din dreapta. Poate că aeronava avea să ajungă singură la mal, dacă reușea să se mențină la suprafață cîtva timp. Dar așa ceva nu era posibil.

— Am ajuns așa de departe, zise.

— Și sîntem atît de aproape, replică Ariel Weizman. Doar *nu* am făcut toate eforturile astea ca să murim înecați ca niște șobolani în acest fluviu blestemat al nefericirii noastre.

Privi la apa noroioasă care îi înconjura.

— Hausner a urcat cumva la bord? întrebă Becker.

— Nu. A rămas.

Becker dădu din cap.

— Și Miriam... doamna Bernstein?

Weizman îi aruncă o privire lui Becker.

— Își va reveni, domnule căpitan, spuse el pe un ton oficial.

Becker se întoarse în clipa în care cele două femei îl aduceau pe Peter Kahn în cabină. Privi la apa însîngerată de pe podea, care se scurgea în cabină, pe măsură ce avionul se înclina în sus. Se întoarse din nou în scaun.

— Salem Hamadi a fost aici.

— Ce vrei să spui?

— Nimic, domnule. Gîndeam cu voce tare.

Urmărea cu privirea cum cele două maluri treceau pe lîngă ei. Avionul se mișca foarte încet acum, căci avea tot mai multă apă la bord. Cineva — trupele de comando, piloții de luptă sau el însuși — trebuia să găsească foarte repede o soluție.

Becker se lăsă pe spătarul scaunului. Se obișnuise, în sfîrșit, să stea într-o cabină înclinată în jos, iar acum aceasta era înclinată în sus. E ciudat cum aceste amănunte păreau atît de importante într-un moment de criză. Încercă radioul, ca să nu se spună

că nu a făcut-o. Era, firește, mort, ca toate celelalte sisteme electrice.

– Sînt căpitanul navei și aș putea ordona eu însumi evacuarea, dacă dumneavoastră preferați să nu interveniți, îi spuse ministrului de externe care se așezase în scaunul copilotului.

Ariel Weizman ținea capul și privirea îndreptată înainte.

– Vom fi *avertizați* dacă se scufundă?

Becker se întoarse cu fața spre ministru.

– *Acum* se scufundă, domnule. Singura întrebare e cît de repede se duce la fund. Dacă va continua să o facă încet, am putea să mai înaintăm un timp. Dacă însă cade dintr-o dată, atunci asta e.

Ministrul de externe privi spre cheiul de pămînt din depărtare, apoi se uită pe fereastra laterală, văzînd bărcile care se apropiu tot mai mult.

– O să așteptăm, zise ezitant.

– Bine.

Becker se așază mai comod pe scaun și începu să privească pe fereastră la ziua care tocmai începea. Reușiseră cîteva lucruri remarcabile cu avionul acesta, dar acum și invențiile, și șiretenia erau inutile. Oricît de mult semăna cu o pasăre de mare, avionul acesta nu putea pluti aproape deloc.

Miriam Bernstein privea, prin hublou, la Eufrat, văzînd malul estic cel pustiu trecînd pe lîngă ei. Lacrimile și spărturile geamului o împiedicau să vadă terenul bine, dar știa că încă mai privea spre Babilon. Deodată apăru un sat cu căsuțe de pămînt și cu oameni care se mișcau încolo și înapoi pe mal. Unii se adunaseră la marginea apei și priveau uimiți. Efectul de prismă al sticlei sfărîmate dădea *gellebiah*-urilor negre și colibelor de un cenușiu murdar nuanțele curcubeului. Asemenea cărămizilor colorate ale Babilonului. Avu senzația că îi simte, ba chiar că îi vede pe evreii Robiei muncind pe malurile fluviului, cu harpele agățate în sâlcii de mult dispărute. Oftă și își apăsă fruntea pe

geam. Lacrimile i se scurgeau pe chip. Știa că e mort, căci avusese o întâlnire stabilită dinainte cu Rish – sau cu altcineva asemenea lui. Nu spera decât că moartea îi adusese un pic de liniște.

Danny Lavon vorbi în aviafon.

– Combustibil, domnule general.

Laskov privi la indicatoarele de carburant. Manevrele de luptă aeriană consumaseră mai mult decât își închipuise.

– Recepționat. Trimite-i pe toți acasă. Noi o să mai stăm aici un pic.

– Recepționat.

Lavon luă legătura radio cu escadrila.

Avioanele se plasară în formație de V și trecură pe lângă Laskov. Zburară la mică altitudine deasupra fluviului, apoi se aliniară și se orientară spre vest, pornind către casă.

Laskov le urmări cu privirea din carlinga sa pînă dispărură, apoi se întoarse. Soarele era deasupra celui mai înalt vîrf din Iran, iar razele sale coborau peste Mesopotamia, dînd o nuanță aurie acestei țări cenușii. Vîntul se opri și numai din cînd în cînd se mai vedea cîte un nor de praf ridicîndu-se la împlinire și plutind repede peste cîmpia aluvionară. Privi în jos, către cele două C-130, către casa de oaspeți, învăluită în fum, către ruinele Babilonului și satul arab din mijlocul lor. Se uită apoi la satul evreilor, pe celălalt mal, și la imensul Concorde alb, cu aripi în formă de delta, care plutea spre el.

– Incredibil, zise el în aviafon.

– Incredibil, fu de acord Danny Lavon.

Laskov se întreba unde putea fi ea în avion. Vedea că aripile au niște pete, ceea ce însemna că sînt acoperite de apă. După părerea lui, avionul nu avea cum să reziste mai mult de două minute. Încercă din nou frecvența El Al.

– Concorde 02, aici Gabriel 32. Cărați-vă de acolo, la dracu'! Mă auziți? Plecați!

Nu primi nici un răspuns. Laskov văzu că din spatele avionului se apropiau cinci bărci pneumatice. Se întrebă dacă Becker știa că sînt acolo. Nu era mare lucru, dar puteau trans-

porta măcar cîțiva răniți pe ele. Ceilalți aveau să înoate sau să plutească, dacă aveau veste de salvare. De ce naiba nu ieșeau? Laskov luă legătura cu trupele comando de jos și cu căpitani avioanelor C-130. Cu toții aveau idei, dar nimeni nu știa ce e de făcut. Existau planuri pentru tot felul de situații, dar nimeni, nici măcar băieții din Tel Aviv, nu se gîndise la așa ceva. Aflat într-o barcă pneumatică, maiorul Bartok părea să aibă cele mai mari șanse de a-i salva. Echipa de comando din Ummah îi chemase pe săteni, și mulți dintre aceștia pomiseră pe apă cu *gufa*, încercînd să meargă în susul fluviului, în întîmpinarea avionului.

Ministrul de externe dădu din cap.

– O să avem pierderi, dar ce putem face? Haideți să ieșim.

– Încă un minut.

Becker urmări înclinația abruptă pe care o efectua avionul lui Laskov, încercînd să rămînă în rînd cu ei, deasupra fluviului. Viră brusc. Viră spre dreapta. Privi către instrumentele distruse. Puse mîna pe butonul pentru energie electrică în cazurile de urgență și apăsă. Nimic. Știa asta deja, numai că avea nevoie de energie. Energie. Mîtoarele și generatorul electric erau moarte, iar bateriile se aflau sub apă. Vasul cu azot rămăsese în Babilon, iar pompele hidraulice principale erau distruse sau acoperite de fluviu. Cu toate acestea, mai exista o sursă de energie, și se mira cum de nu se gîndise mai devreme la ea. Se aplecă imediat sub scaun și trase de o manetă pe care nu își imaginase că o va folosi vreodată și pe care nici nu și-ar fi dorit să fie constrîns să o utilizeze în aer. Activă astfel o pompă hidraulică ce nu funcționa pe bază de energie electrică, iar trapa avionului se deschise, lăsînd în afară micuțul generator propulsor.

Imediat, Becker văzu cum cîteva instrumente reintră în funcțiune în clipa în care propulsorul pătrunse în apă activînd un generator. Apoi propulsorul porni o pompă hidraulică de siguranță, iar Becker observă că unele dintre sisteme aveau din nou presiune. Avionul era acum alimentat de o elice acvatică. Manevră disperată, dar *trés pratique*. Dacă ar fi la tabloul de comandă al inginerului de zbor, Kahn ar spune că totul e în regulă.

Becker știa că în numai cîteva secunde și acest sistem avea să fie distrus de apă. Componentele electrice și electronice clipeau deja. Totuși, presiunea hidraulică se menținea. Becker întoarse manșa, coborînd astfel eleronul din dreapta în timp ce cel din stînga se ridica. Aripa dreaptă se scufundă în apă, iar cea stîngă începu să se întoarcă.

Ministrul de externe îl scutură de umăr.

— David! Am spus...

— Așteptați!

Avionul începu să se miște — să vibreze — spre dreapta. În față, Becker văzu cheiul de pămînt de la Ummah, care intra în fluviu. Becker voia să ajungă acolo și să așeze avionul între brațul protector al acestuia și mal. Dacă ajungea la mal, dincolo de chei, avionul putea să nu se oprească pe margine, ci să alunece și să se rotească de-a lungul acesteia, și să se sfărîme.

Acum, avionul se rotea cu aceeași viteză cu care se ducea la fund. Schimbarea direcției îl smulsesese din scufundarea lentă și mărise viteza cu care apa pătrundea la bord. Becker strîngea ațit de puternic de manșă, încît încheieturile degetelor sale deveniseră albe. Privea alternativ cadranele și eleroanele, văzînd că presiunea hidraulică și energia electrică scad tot mai mult. Cadranele pîlpîiau, iar eleroanele începură să revină în poziția normală, fiind acum din nou în poziție orizontală și tîrîndu-se leneș prin apă. Becker înjură în engleză.

Totuși, avionul începuse să se întoarcă, și cum o aripă se afla în poziția normală, Becker își spuse că inerția ar trebui să ajute la desăvîrșirea manevrei.

Numai că un fluviu care curge nu seamănă cîtuși de puțin cu aerul lipsit de densitate, așa cum Becker ajungea să înțeleagă tot mai mult. Avionul își relua poziția în care opunea mai puțină rezistență curentului, cu vîrfurile și coada aliniate pe direcția de curgere a apei. Cel puțin, acum se aflau mai aproape de mal, acolo unde apa se mișca mai repede, dînd navei o viteză de navigație aproape incredibilă. Becker se gîndi că s-ar putea să se lovească de chei.

Dintr-o dată, Becker auzi strigăte de bucurie și urale venind dinspre cabină. Privi peste umăr și îl văzu pe Yaakov Leiber apărînd în ușă și intrînd apoi în camera de comandă.

– Trupele de comando sînt lîngă noi, în bărci pneumatice!

Ministrul de externe privi în spate, pe o fereastră laterală.

– Poate că ar trebui să îi evacuăm pe răniți.

– Nu mișcă nimeni, spuse Becker. Și vorbesc foarte serios. Sîntem la vreo cinci grade de a ne reîntoarce în fluviu, așa că să nu se miște nimeni.

Leiber se întoarse cu mult mai multă prudență în cabină, comunicînd ordinele lui Becker.

Becker văzu o barcă pneumatică apărînd lîngă puntea de comandă, chiar pe partea lui. Ofițerul din ea, maiorul Bartok, îi strigă ceva cu privire la evacuare, dar Becker clătină din cap și făcu un gest din mîină, pentru a-i arăta că situația navei este precară.

Maiorul dădu din cap în semn de înțelegere și îi comunică tot prin gesturi că totul e în regulă. Apoi strigă ceva despre talentul de pilot al lui Becker.

Acesta întoarse capul dinspre fereastra laterală și privi în față. Cheiul se afla la circa o sută cincizeci de metri acum – cam de două ori lungimea avionului. Bărcile *gufa* se strecurau pe lîngă el de-o parte și de alta, iar el îi vedea pe evreii aceia cu înfățișare ciudată, în bărcile lor primitive. Becker nu se gîndise că ar putea ajunge la chei. Totuși, știa că așa trebuia să se întîmple. Simți dintr-o dată că toate încercările lor se sfîrșiseră, că greutățile și problemele rămăseseră în urmă, iar briza ușoară care îi răcorea chipul, pătrunzînd prin parbrizul spart, îi aduse pentru prima oară, după atîta timp, o liniște binevenită. Privea și i se părea că avionul alunecă spre dreapta. Să fi fost doar o iluzie datorată valurilor care reflectau lumina? Sau se îndreptaseră către chei încă de cînd reușise să întoarcă avionul? Va trebui să îl întrebe mai tîrziu pe generalul Laskov.

Deodată aripa dreaptă atinse malul, trecînd peste ridicăturile acestuia și distrugînd colibe de pămînt aflate pe margine. Impactul întoarse avionul și mai mult spre dreapta, iar cînd

malul deveni mai înalt, aripa respectivă se înalță, scufundînd-o pe cealaltă mai adînc.

Cheiul se apropia rapid. Trupele de comando și sătenii se retraseră puțin și se dădură la o parte, dar rămaseră pe chei. Vîrful îndreptat în jos al avionului îl atinse primul, chiar sub nivelul apei, asemenea unei străvechi nave romane de război cu provă metalică. Cheiul se cutremură și se despică în clipa în care vîrful pătrunse în cărămizile din mîl și argilă. Becker se trezi privind ghetetele cuiva aflat la mai puțin de un metru de parbrizul său. Avionul se scufunda cu repeziciune, iar pilotul simțea cum trenul de aterizare principal, ori ce mai rămăsese din acesta după prăbușire, atinge fundul fluviului.

Acum erau oameni peste tot în jurul navei — trupe de comando, săteni, supraviețuitori. Îi auzi deasupra fuzelajului, urcînd pe aripa stîngă și intrînd în avion. Era vag conștient de lacrimile pe care le vărsau oamenii, de strigătele și de îmbrățișările lor. Apoi se trezi stînd drept pe chei și salutînd avionul. Cineva îl conduse apoi undeva.

38.

În aglomerația de pe chei, Miriam Bernstein și Ariel Wiezman reușiră să îl întâlnească pe maiorul Bartok. Ministrul de externe se prezintă și întreabă repede:

– Conferința de Pace?

Maiorul îi zîmbi și dădu din cap.

– Încă mai așteaptă delegația israeliană la New York.

Ajuns la avionul C-130, David Becker fu întrebat de un membru al echipajului dacă nu suferiseră de sete în timpul acestui calvar.

– Normal că am suferit. Nu vezi că toți sîntem însetați? îi replică acesta.

– Văd eu asta, îi răspunse celălalt, numai că mă miram de ce toți bărbații sînt proaspăt bărbieriți.

– Bărbieriți? Becker își trecu mîna peste față. Hm... El ne-a ordonat să ne bărbierim.

Rabinul Levin îl încolțise pe maiorul Bartok la marginea cheiului și îi cerea insistent să fie dus cu o barcă pneumatică la maiorul Arnon, acum pe deal, ca să supravegheze căutarea și exhumarea trupurilor. Maiorul îl asigură că nu e deloc nevoie de prezența sa acolo, însă rabinul începu să îi demonstreze acestuia de ce nu avea dreptate.

Satul Ummah nu asistase niciodată la ceva asemănător acestei procesiuni care se desfășura acum pe una dintre străzile sale întortocheate și probabil că nici nu avea să îi fie dat să mai vadă

vreodată așa ceva. Sătenii ajutau la transportarea târgilor și le dădeau mîncare și vin celor ce voiau. Lacrimile și strigătele se amestecau cu cîntece improvizate și dansuri. Apărură și flauturile, iar notele lor triste răsunară deasupra cheiului și a satului în timp ce oamenii din Concorde se îndreptau spre imensul C-130. Un bătrîn îi dădu lui Miriam Bernstein un instrument cu coarde. O harpă.

Pentru supraviețuitori totul se petrecea prea repede și, de aceea, foarte puține lucruri erau percepute conștient. Toți aveau întrebări de pus și cu cît cei din trupele de comando întrebau mai mult, cu atît supraviețuitorii voiau să afle mai multe.

Maiorul Bartok luă legătura cu căpitanul Geis, pe care îl văzu stînd în carlinga avionului C-130.

– Transmite la Ierusalim că... Transmite că s-au eliberat singuri din robie și că îi aducem acasă. Urmează să facem raportul final privitor la pierderi.

– Recepționat, zise Geis, transmițînd apoi mesajul primit.

Prim-ministrul se lăsă pe spătarul scaunului și se șterse la ochi în clipa în care auzi vestea. Se gîndea la nesiguranța și îndoiala care îi stăpîniseră. Totuși, în cele din urmă, spusese *Zanek* – „La drum!” – și asta conta cel mai mult. Se întreba cine murise și cine scăpase. Oare ministrul de externe era viu? Dar delegații? Dar Bernstein? Dar Tekoah, Tamir, Sapir, Jabari și Arif? Dar Burg? Ori Dobkin? Mai trăia oare Dobkin? Și Hausner, marele mister și marele încurcă-lume. De cîte ori nu îl împiedicase adjunctul ministrului transporturilor, Miriam Bernstein, pe superiorul ei să îl concedieze? Avea de răspuns la o mulțime de întrebări, în caz că mai trăia. Prim-ministrul deschise ochii și privi prin încăpere.

– Eroi și martiri, nebuni și lași. Ne va trebui cel puțin o lună pentru a afla cine ce rol a avut.

Căpitanul Ishmael Bloch porni avionul său C-130 pe șoseaua Hillah. La bord se aflau trupele de comando ale maiorului Arnon, cincisprezece trupuri exhumate ori neîngropate de pe

deal, inclusiv cel al lui Alpern, și un cadavru mutilat, găsit la poalele dealului. Soldații găsiseră pantoful lui Burg cu agenda sa vîrîtă înăuntru, iar asta îi ajutase să se miște mai repede pentru a-și încheia neplăcuta misiune.

Apoi mai luaseră un cadavru care era atît de desfigurat, încît fuseseră la un pas să îl lase pe deal, considerîndu-l arab, dacă o privire ageră nu ar fi observat literele ebraice atîrnînd pe un lîntșor gros de la gîtul acestuia.

De asemenea, la bord se mai aflau treizeci și cinci de așbali răniți și cîțiva arabi morți care fuseseră identificați drept posibili teroriști căutați. Ahmed Rish și Salem Hamadi nu păreau să se afle printre ei.

Generalul Dobkin și Deborah Gideon erau pe mesele de operație, iar cei doi chirurghi așteptau decolarea avionului pentru a se putea întoarce la lucru.

Rabinul Levin, care reușise să ajungă din nou pe deal, veni lîngă mesele de operație și îi privi pe chirurgi. Cel care o opera pe Deborah Gideon își ridică privirea și dădu din cap rapid. Doctorița care îl îngrijea pe Dobkin își scoase masca.

– N-am văzut niciodată atîta violență. Dar, adăugă după o pauză, va trăi. Așa că nu e nevoie de dumneavoastră aici.

Îi zîmbi și își trase la loc masca.

Rabinul se întoarce și se duse în partea din spate a aeronavei, sperînd să îl găsească pe locotenentul Giddel, pentru a-și putea continua cu acesta disputa pe tema nevoii de a li se servi numai mîncare cușer în timpul operațiunilor.

Avionului C-130 îi trebuia un interval destul de mare pentru a decola, iar căpitanul Bloch începea să își piardă răbdarea.

– Ți-am zis eu că o să rulăm pe jos pînă la Bagdad.

– Sper că nu va trebui să plătim o taxă pentru autostrada asta, Izzy.

În cele din urmă, avionul se ridică, iar Bloch făcu un viraj strîns spre stînga, peste Eufrat. Se uită jos, la aeronava Concorde, care era aproape dedesubt.

– Știi, Eph, mi-ar plăcea să-l cunosc pe nebunul care a fost în stare să piloteze chestia aia pînă aici și să o facă să și plutească.

– Becker. Am zburat cu el ca pilot de rezervă. Se pricepe destul de bine.

– Ei, operațiunea asta a fost una strașnică, nu? zise Bloch, zîmbind.

Maiorul Bartok îl urmărea cu privirea pe bătrînul care mergea călare pe măgar pe cîmpia mlăștinoasă. Avionul C-130 era aproape plin și motoarele fuseseră pornite, dar asta nu părea să îl impresioneze cîtuși de puțin pe bătrîn. Bartok stătea liniștit pe rampă imensă și aștepta.

Nici Sheăr-jashub, nici măgarul său nu părea să se teamă de aparatul imens. Bătrînul urcă măgarul pe rampă și se opri cînd ajunse în fața maiorului. Nu coborî, ci îl întrebă fără înconjur:

– Ce s-a întîmplat cu *Aluf* Dobkin?

– E în avionul acela, rabinule. Arată în sus. E bine.

Bătrînul dădu din cap.

– Îi vei transmite un mesaj din partea mea?

– Desigur.

– Este, de asemenea, un răspuns la întrebarea ta. Shear-jashub se îndreptă de spate. Noi, cei din Ummah, vă mulțumim pentru generoasa propunere, dar nu putem veni în Israel cu voi.

Maiorul clătină din cap cu părere de rău.

– De ce nu? Aici nu aveți nici un viitor.

– Nu viitorul ne preocupă aici, replică Shear-jashub, accentuînd cel din urmă cuvînt.

– Rabinule, veniți acasă, la Ierusalim. E loc pentru toată lumea. Adu-i pe toți în avion, chiar acum. Nu aveți de ce să vă temeți. Du-te, adună-ți oamenii, luați-vă averile și animalele, dacă doriți. În acest avion imens va încăpea, fără probleme, tot satul Ummah. Du-te și adună-i, Shear-jashub. Robia s-a sfîrșit. Întoarceți-vă din Babilon.

Bătrînul privi în interiorul cavernos al navei, de unde ieșeau sunete și lumini stranii. Îi vedea pe ceilalți evrei – israeliții – mergînd de colo-colo, stînd jos, plîngînd sau rîzînd. Nu înțelesese chiar tot ce se petrecuse, dar pricepuse destul pentru a-și da

seama că aceștia veneau din mijlocul unui popor puternic, că satul Ummah li s-ar putea alătura și că fiii și ficele celor din Ummah ar putea să crească în sânul acestui popor.

– Avem mulți prieteni și rude în Hillah și Bagdad. Ce vor crede ei când, venind la Ummah, vor vedea că am plecat? Nu putem să dispărem așa.

Bartok dădea semne că își pierde răbdarea.

– Nu pot să cred că vreți cu adevărat să *rămîneți* aici. E un loc îngrozitor.

– E locul *nostru* de baștină. Dă-mi voie să îți repet ce i-am spus lui *Aluf*. Întotdeauna trebuie să rămînă cineva în urmă. Fiecare națiune trebuie să își aibă propria Diasporă. Așa nu vor mai putea niciodată să ne înrobească pe toți, cucerind Ierusalimul. Înțelegeți?

Maiorul Bartok privi peste cîmpiile mlăștinoase, apoi din nou la bătrînul din fața sa.

– Da, înțeleg asta. Numai că aici totul e altfel. Locul ăsta are ceva nefast. Voi, cei de aici, ați ajuns în țara asta ca robi și încă sînteți considerați astfel.

Își dădu seama că nu ajunge nicăieri și oftă. Cei din urmă rîniți fuseseră aduși la bord, și el știa că nu poate să mai aștepte. Avea o datorie în primul rînd față de aceștia. Zîmbi forțat.

– Rabinule, ține minte atît: că, dacă această *Brit Șalom*, de care vorbește toată lumea, se încheie cu bine, atunci toți evreii care se află în țara asta vor putea să se reîntoarcă acasă, dacă vor dori. Spune-le și celor din Hillah și din Bagdad că îi așteptăm. Îi așteptăm, de asemenea, pe oamenii din Ummah... și pe Shear-jasub.

– Nu voi uita.

Maiorul Bartok încuviință din cap.

– Îmi pare rău că nu am găsit cuvintele care să te convingă, Poate că dacă era aici *Aluf*... În fine, la revedere, Shear-jashub. Trebuie să plecăm...la Ierusalim.

Auzind numele orașului, bătrînul zîmbi.

– E un oraș puternic acum.

– Da.

— La revedere.

Își struni măgarul, făcându-l să se întoarcă, și coborî rampa. Maiorul Bartok îl urmări cu privirea cîteva clipe, apoi se întoarse și îi făcu un semn șefului echipajului. Ușa începu să se ridice, iar maiorul intră în cabina cea mare. Se întoarse spre șeful echipajului.

— Transmite piloților, te rog, că sîntem gata să ne întoarcem acasă.

În cabină auzi un grup citînd din Ieremia:... *o mare mulțime se va întoarce acolo. Și va veni cu lacrimi în ochi...*

EPILOG

*Căci așa zice Domnul: strigați de bucurie
pentru Iacov și strigați înaintea căpeteniei popoarelor,
vestiți, lăudați și ziceți: Doamne, izbăvește
pe poporul tău, rămășița lui Israel!
Iată. Îi voi aduce din țara cea de la
miazănoapte și-i voi aduna de la marginile pământului
Orbul și șchiopul, cea însărcinată și
cea care naște vor fi împreună cu ei;
se va întoarce aici mare mulțime.
Cu lacrimi au plecat și-i voi întoarce
cu mângâiere, îi voi întoarce la izvoarele
apelor pe cale netedă, pe care nu se vor poticni...
Ascultați, popoare, cuvântul Domnului,
vestiți țării depărtate și ziceți: cel ce a împrăștiat
pe Israel, acela îl va aduna și îl va păzi,
ca păstorul turma sa, că va răscumpăra
Domnul pe Iacov, și-l va izbăvi de mîna
celui ce a fost mai tare decît el.**

(Ieremia, 31:7 – 11)

* Traducere luată din Biblia editată de Institutul Biblic și de Misiunea Ortodoxă a Bisericii Ortodoxe Române, București, 1968, pag. 762 (n. trad.).

— 25 —

Cele două avioane C-130 zburau în formație spre est, peste deșertul Irakului.

Isaac Burg ședea pe un scaun din pînză și vorbea liniștit cu maiorul Bartok, care își completa raportul postoperational. Brațele și spatele lui Burg erau pline de iod, iar în jurul gâtului avea un bandaj alb pe care îl tot atingeau, plin de curiozitate.

Bartok continua să clatine neîncrezător din cap, auzind răspunsurile lui Burg. Îi venea extrem de greu să înțeleagă cum de reușise o misiune de pace să decimeze o companie de soldați bine antrenați. Interesul profesional și curiozitatea personală îl făceau să încerce să descopere elementul care făcuse posibil acest miracol militar.

– Poate că ar trebui să folosim și în armată cîteva batalioane de astfel de delegați, zise el.

Burg zîmbi.

– Cred că au crezut atît de mult în această pace, încît atunci cînd cineva a încercat să o facă imposibilă au reacționat ca o leoaică ce-și apără puii. E un paradox, desigur, dar e cel mai bun răspuns pe care ți-l pot oferi.

– Nu-i rău, spuse maiorul, dar eu nu voi scrie decît că totul s-a datorat unei conduceri competente, combinate cu un teren propice apărării și o mare inventivitate defensivă.

– Sună bine, replică Burg.

Acesta primi încă o ceașcă de cafea de la un steward și se sprijini de spătarul scaunului. Era o cursă de scurtă durată, totuși, avea să fie cea mai lungă călătorie a vieții lui.

Maiorul începu să citească așa-numitele rapoarte de linia întâi, linia a doua și a treia, referitoare la cei uciși în cadrul operațiunii, la cei răniți și, respectiv, la cei dispăruți în luptă.

Burg privi prin cabină. Lipseau atât de mulți. O mulțime de oameni, care ar fi meritat să fie acolo, nicidecum închiși în pungi verzi, în cealaltă aeronavă.

— Forțele de securitate au încasat-o urît de tot, zise Bartok.

Burg încuviință din cap. Incredibil, din șase oameni, cinci erau morți. Brin, Kaplan, Rubin, Alpern și Marcus. Numai Jaffe rămăsese, dar și el era rănit. Garda de palat a lui Hausner. Instrumentele loviturii sale de stat. Îi erau loiali lui și el lor. Ce altceva ar mai putea oamenii să își ceară unii altora? Erau profesioniști, și aceștia suferă întotdeauna cele mai mari pierderi. Dar așa era și firesc să fie.

Și echipajul El Al. Și ei erau profesioniști, și suferiseră mai mult decât ceilalți. Era aeronava lor, fie că se aflau în Lod sau în Babilon, se simțiseră răspunzători pentru pasagerii ei. Daniel Jacoby și Rachel Baum erau răniți foarte grav, dar Burg îi vedea încă pe masa de operație, ceea ce, oricum, era mai bine decât să fi fost acoperiți cu învelitoarea verde impermeabilă, care se găsea pe rampă. Peter Kahn era rănit serios, dar starea lui era stabilă și părăsise masa de operație deja. Chirurgical îi arătase lui Burg harta plină de sânge pe care acesta o îndesase în rana lui Kahn.

— I-a salvat viața, spuse chirurgul. Când o să iasă din spital, îți va fi dator pentru asta.

O mototoli și o aruncă în vasul cu instrumente chirurgicale utilizate.

Erau morți printre secretare, interpreți și consilieri. În primul rând, cei patru oameni din avanpost, care fuseseră măcelăriți, apoi cei care aveau să moară înainte ca avionul să atingă pământul Ierusalimului. Dar Burg nu îi știa pe toți și se bucura că așa stăteau lucrurile. Tristețea îi cuprinsese tot sufletul deja.

Mai erau și cei dispăruți. Aceasta era cea mai tristă statistică. Ce să faci? Să îi bocești ca fiind morți sau să speri că zac pe undeva, suferind, dar în viață? Să te rogi să fi ajuns într-un lagăr

arab? Miriam Bernstein putea răspunde mai bine decât oricine la această întrebare, căci avea acum două persoane despre care nu știa nimic.

Naomi Haber nu fusese găsită. Burg credea că-i luase pe toți în evidență, dar se părea că se înșelase. Nimeni nu știa ce se întâmplase cu ea, iar câțiva sugerară că și-ar fi putut da drumul ușor în josul pantei, apropiindu-se suficient de mult de Moshe Kaplan, pentru a-i putea trage un glonte. Cu toții auziseră acea împușcătură, dar nimeni nu putea crede că, dintr-o dată, celor care îl torturaseră li se făcuse milă de el. Dar unde era ea? Trupele de comando nu o găsiseră.

Apoi mai era John McClure. Omul acela misterios dispăruse. Burg înțelegea lumea în care trăia McClure, pentru că ea era și a lui, iar în acea lume totul era posibil. Totuși, chiar și după criteriile ei, era puțin cam ciudat să dispari din fața propriilor salvatori. Îl omorîse oare pe Richardson? Burg credea că da și știa de ce. Doctorii de pe cealaltă aeronavă C-130 relataseră că glonțul care îl omorîse pe Richardson nu fusese recuperat. Fusese tras de la foarte mică distanță și nu se opriase în corpul acestuia.

Dar unde era McClure acum? Poate că ajunsese deja la Ambasada Americană de la Bagdad sau la locuința vreunui informator al CIA din Hillah. Într-o zi avea să iasă la iveală, dându-se drept arhivist al Bibliotecii Serviciilor Americane de Informații din Beirut. Așa făcea mereu.

Maiorul Bartok voia să știe dacă Burg îl cunoștea bine pe Jacob Hausner.

— El a condus operațiunea?

— Cam așa ceva.

Hausner. Unde era Jacob Hausner? Mort, probabil. Dar vor ști vreodată sigur?

Era un om atât de ciudat, încât moartea — sau dispariția — sa lăsa în urmă sentimente la fel de stranii. Faptul că rămăsese în urmă nu era doar dovada unei dorințe de răzbunare personale împotriva lui Ahmed Rish, deși, în mod sigur, și aceasta avusese un rol. Erau implicate și alte lucruri. Voise să moară, cum, de

asemenea, dorise să trăiască. Nu puteai pierde o asemenea ocazie, iar Hausner era tipul omului care câștigă pînă la capăt. Întoarcerea la Ierusalim l-ar fi supus tirului unor întrebări cărora nici un om cu adevărat mîndru nu s-ar sinchisi să le răspundă. Așa că rămăsese.

Miriam Bernstein ședea jos, cu spatele lipit de perete. Genunchii îi erau ridicați la piept și obrazii erau rezemați pe ei. Zgomotul monoton al motoarelor îi liniști trupul amortit. Lîngă ea ședea ministrul de externe, pe un scaun de pînză prins de perete. Momentele de euforie trecuseră și în jurul ei cîțiva oameni începeau să adoarmă. Alții erau încă în stare de șoc și vorbeau fără întrerupere cu persoane pe jumătate inconștiente. Nici măcar soldații nu păreau dispuși să asculte sau să vorbească, așa că se mutaseră și se izolaseră undeva în coada aeronavei. Întreaga cabină mirosea a trupuri, anestezic și medicamente.

Îl privi pe Becker, care ședea tot jos, la mică distanță de ea și, de asemenea, sprijinit de perete. Era treaz, dar părea dus pe gânduri. Erau foarte mulți eroi, își spuse Mifflam, dar, dacă ar trebui menționat unul singur, atunci Becker era acela. Primise laudele profesionale ale căpitanului Geis și ale locotenentului Stern cu modestie și cu un soi de farmec copilăresc. Era un pilot chipeș, oferind prototipul perfect al eroului. Avea să fie tratat împărătește în Ierusalim, la asta contribuind și originea sa americană. Se pomeni că îl privește insistent. Părea singur.

Dîndu-și seama că se uită lung la Miriam, Becker începu să se gîndească din nou la prezent. Încercă să îi zîmbească, dar știu de îndată că nu reușise mare lucru.

Își dresе vocea și spuse în șoaptă:

— Ne-am pierdut jurnalul de bord.

Ea zîmbi.

— Probabil și cronica mea a fost distrusă de vreo bombă.

— Nu sîntem cronicari prea buni.

— Am sperat și noi.

— Da.

El zîmbi și închise ochii.

Miriam văzu că doarme și simți nevoia să facă la fel. Închise, de asemenea, ochii.

Ministrul de externe se aplecă și o atinse ușor pe umăr.

– Va trebui să punem la punct un comunicat comun pentru când aterizăm. În primul rând, trebuie să facem o distincție între tot ceea ce ni s-a întâmplat și Conferința de Pace. Trebuie să reconstruim și să reinstituim spiritul care domnea înainte... făcu un gest cu mâna... înainte de cele întâmplate.

Miriam Bernstein își ridică privirea spre el.

– Eu nu vă voi însoți la New York.

Ministrul de externe păru consternat.

– De ce?

– Nu mai cred în ea.

– Prostii.

Ea ridică din umeri. Ce ar fi sfătuit-o Hausner? El, care fusese mereu cinic când venise vorba de misiunea de pace, poate că totuși ar fi sfătuit-o să meargă acolo și să le arate că are de gând să fie un negociator foarte dur. Iar dacă arabii contaseră pe ea ca punct slab al delegației israeliene, atunci va trebui să se gândească mai bine.

– O să simți altfel după o zi, două, Miriam.

– Probabil așa va fi.

Nu avea chef de discuție. Auzise vocea lui Esther Aronson venind de undeva dinspre mijlocul cabinei. Citea din Ieremia.

...căci iată, te voi întoarce din pribegie și voi salva seminția ta din țara robiei lor; iar Iacov se va întoarce... Sămînța? Sămînța lui? Sămînța lui din Babilon? Poate. Își puse inconștient mâna pe abdomen.

Ministrul de externe se întinse și o bătu din nou, ușor, pe umăr.

– Spuneam că a fost, cu adevărat, un act de altruism din partea lui, să rămînă în spate... pentru a-i împiedica pe așbali să înainteze.

Miriam zîmbi forțat.

– Altruist? Jacob Hausner nu cunoștea sensul acestui cuvînt. Nu, a fost numai egoism, vă asigur. Nu voia să fie supus unei

anchete – nu doar cu privire la bombe, ci și la modul său de a conduce – la uzurparea puterii și la uciderea atîtor oameni în timp ce el era comandantul. A preferat să moară decît să stea în boxa acuzaților.

Încercă să surîdă din nou, dar pe obraji începură să-i curgă lacrimi.

Ariel Weizman se simțea stîngenit. O atinse ușor pe braț.

— Cine știe, poate n-a murit.

Ea se gîndi la soțul ei. Așa îi tot spuneau și despre el, iar în Europa încă mai existau evrei care lipeau anunțuri disperate pe panouri publicitare, în căutarea soților și soțiilor, fiilor și fiicelor lor. După atîția ani. Îl privi pe Ariel Weizman, iar chipul ei căpătă dintr-o dată trăsături de o duritate cum el nu-și amintea să mai fi văzut vreodată. Vorbi, ținînd dinții încleștați:

— E mort, la naiba! Mort! Și să-l ia naiba pentru că și-a dat viața degeaba.

Își ascunse fața în mîini și începu să plîngă.

Amîndoi erau morți, și nu putea să meargă la mormintele lor, așa cum nu putea merge la cele ale părinților ei, al surorii sau al tatălui său vitreg. Nu rămăsese nimic concret din trecutul ei, nimic care putea fi atins. Era ca și cum oamenii aceștia nu existaseră nicicînd. Iar dintre locurile cu care aceștia se asociau în amintirea ei, multe nu făceau parte din lumea ei. Europa. Babilonul. Fu cuprinsă de un sentiment al deșertăciunii și al tristeții atotcovîrșitoare. Jacob îi spusese să strige și să urle, și să lase întreaga lume să afle că suferă, numai că ea nu voia și nici nu putea s-o facă. Chiar dacă ar face-o, durerea nu ar înceta. Măcar dacă nu i-ar fi spus că o iubește. Atunci i-ar fi fost cu mult mai ușor să treacă peste acest episod, ca peste un moment de pasiune sau nesiguranță, sau orice altceva.

Cineva o bătu ușor pe umăr, iar ea se uită în sus. Un tînăr membru al echipajului o privea, zîmbind, și îi înmîină o hîrtie împăturită, spunîndu-i:

— Un mesaj radio.

Îl privi uimită cîteva clipe, apoi îl deschise și citi cuvintele scrise cu creionul. *Te iubesc. Teddy.*

– Vreun răspuns?

Ea își șterse lacrimile cu ambele mâini și, după o scurtă ezitare, îi răspunse, clătinînd din cap:

– Nu, mulțumesc.

Tînărul se întoarse și se îndepărtă uimit.

Miriam privi din nou biletul, apoi îl puse în buzunar, atingînd cu degetele steaua de argint pe care i-o dăduse Jacob. Își scoase mîna din buzunar. Înainte de a lua legătura cu Teddy Laskov trebuia să aibă grijă de sămînța lui Hausner.

Teddy Laskov survolă pentru ultima oară Babilonul. Cu excepția nisipului și a unui bărbat solitar care se îndrepta spre vest călare pe un măgar, nimic nu părea să se miște pe pămînt. Bărbatul de pe cîmpiile mlăștinoase privi în sus. Avionul Concorde alb și albastru rămăsese scufundat lîngă cheiul Ummah. Ar fi trebuit să pară mai nelalocul lui, reflectă Laskov. Satul și avionul reprezentau punctul culminant a douăzeci și cinci de secole de dezvoltare separată. Totuși, legătura exista.

Laskov înclină avionul și porni spre vest, îndepărtîndu-se de Leagănul Civilizației și de Robie, zburînd peste deșertul Shamiyah, către Ierusalim. Aripile cu geometrie variabilă, care fuseseră desfăcute în timpul acțiunilor militare, se strîngeau acum în timp ce aparatul se înălța.

În cîteva minute se apropie de cele două avioane C-130.

Miriam nu răspunsese biletului prin care el își făcea publică dragostea și de aceea se simțea cam prost. Totuși, știa că trebuie să prezinte onorul celor de la bord. Asta făcea bine moralului acestora. Trecu printre cele două aeronave și înclină aripile. Apoi viră, reduse viteza și deschise aripile, pentru a putea zbura mai încet. Se întoarse și făcu semne cu mîna din carlingă.

Din dreptul fiecărui hublou al navelor C-130 îi răspunseră oameni care își fluturau mîinile în timp ce el zbura în jurul lor.

Miriam Bernstein se ridică ezitant și se alătură celor care priveau prin hublouri, făcînd cu întîrziere semn spre avionul de luptă cînd acesta trecu din nou. Apoi se întoarse de la geam și,

așezându-se din nou pe podea, adormi înainte să se fi întins măcar ca lumea. David Becker o acoperi cu o pătură.

Laskov făcuse destule acrobații și nu se mai întoarse, ci urcă spre vest, ieșind din câmpul vizual al avioanelor de transport. Îndreptă aeronava spre Ierusalim și depăși bariera vitezei sune-tului. Când ei aveau să sosească, încă plini de praful Babilonului, el îi va întâmpina jos, îmbrăcat în haine civile și proaspăt spălat. În lumea modernă situațiile se schimbă cu o repeziciune incredibilă. Părea să nu mai existe nici un punct fix de reper, precum Steaua Polară, în funcție de care să te poți orienta. Se întreba dacă Miriam se schimbase mult în timpul acestui episod de la Babilon. Nu, nu Miriam. Ea era consecventă, aproape indiferentă. Avea să apară mai întâi acea ușoară răceală și înstrăinare tipică pentru momentele în care se reîntâlnesc doi amaniți, dar apoi totul avea să treacă.

Laskov pătrunse în stratosferă, fără nici un alt motiv decît dorința de a vedea curbura pămîntului dedesubt și lumina stelelor veșnice în întunericul de deasupra. Când erai aici întreaga perspectivă se modifica. Babilonul. Ierusalimul. Dumnezeu. Miriam Bernstein. Teddy Laskov. În vidul acesta rece toate păreau să se clarifice. Înainte de a ajunge să vadă domurile și clopotnițele Ierusalimului, totul avea să fie limpede.

La New York era zece seara, iar delegații arabi și israelieni se adunaseră în clădirea pentru Conferințe a Națiunilor Unite. De la Bagdad și Ierusalim soseau la fiecare cincisprezece minute rapoarte, pentru ca, în fine, cea din urmă relatare primită prin teleimprimatoare să aducă vești încurajatoare pentru cei prezenți acolo.

Cineva deschise o sticlă de arak care trecu apoi din mînă în mînă. Nu prea se vorbea, dar, pe măsură ce tensiunea scădea, între grupurile adunate acolo se făcea simțit un sentiment de încredere și chiar de prietenie. Un delegat arab propuse un toast. În curînd toți cei de față toastară și băură din belșug arak și vin dulce.

Saul Ezer, delegat permanent al Misiunii Israeliene pe lângă Națiunile Unite, spuse că acesta era probabil cel mai destins grup de înalți delegați pe care îl văzuse vreodată la o conferință. Arabii și israelienii care urma să sosească aveau să găsească un teren cum nu se poate mai fertil. Se ridică în liniște și se duse la un telefon dintr-un birou alăturat. Formă numărul unui hotel din centrul orașului și rezervă, din nou, camere pentru delegația israeliană.

Shear-jashub pierdu din vedere aeronavele și, întorcându-și măgarul spre est, porni, peste câmpia mlăștinoasă, înapoi, spre Ummah. Fusese un interludiu straniu în viața mereu neschimbată a Eufratului.

Din nou o parte se întorsese la Ierusalim, în vreme ce alta preferase să rămână pe loc. Shear-jashub își imagina festivitățile care urma să aibă loc la Ierusalim și se gîndea la incertitudinea celor din Ummah. Dacă Ummah nu supraviețuia, atunci comunitățile din Hillah și Bagdad aveau să reziste. Dacă nici acestea nu mai rămîneau, atunci mai era și Ierusalimul sau vreun alt loc neștiut. Dar, într-o zi, Domnul avea să pună capăt încercărilor poporului său, și atunci toți cei împrăștiați pretutindeni se vor întoarce în Țara Făgăduinței, liniștiți la gîndul că nu mai e nevoie de o Diaspora în afara Sionului, care să asigure supraviețuirea seminției.

Soarele se înălța departe peste dealurile Babilonului. Shear-jashub își înălță fruntea și cîntă cu o voce puternică, ce răsună peste câmpiile pustii, peste Eufrat și peste ruinele Babilonului:

„Și voi aduna rămășițele turmei mele din toate țările în care am risipit-o, și le voi aduce înapoi în țarcul lor, iar ele vor fi rodnice și vor spori. Și voi rîndui păstori care să le hrănească, și nu se vor mai teme, și nu vor mai fi disprețuite, și nu vor mai duce lipsă de nimic, spune Domnul.“
